

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

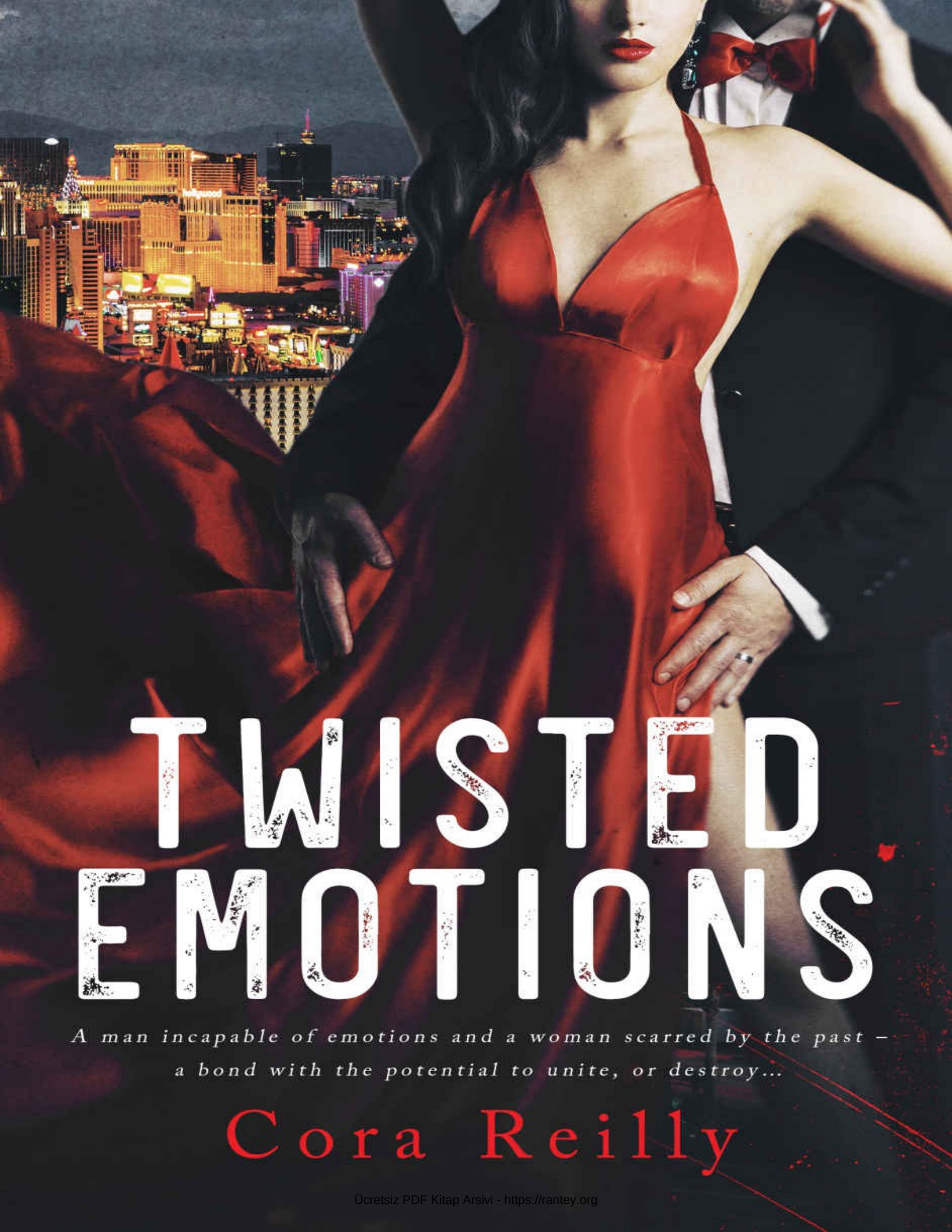
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TWISTED EMOTIONS

*A man incapable of emotions and a woman scarred by the past –
a bond with the potential to unite, or destroy...*

Cora Reilly

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

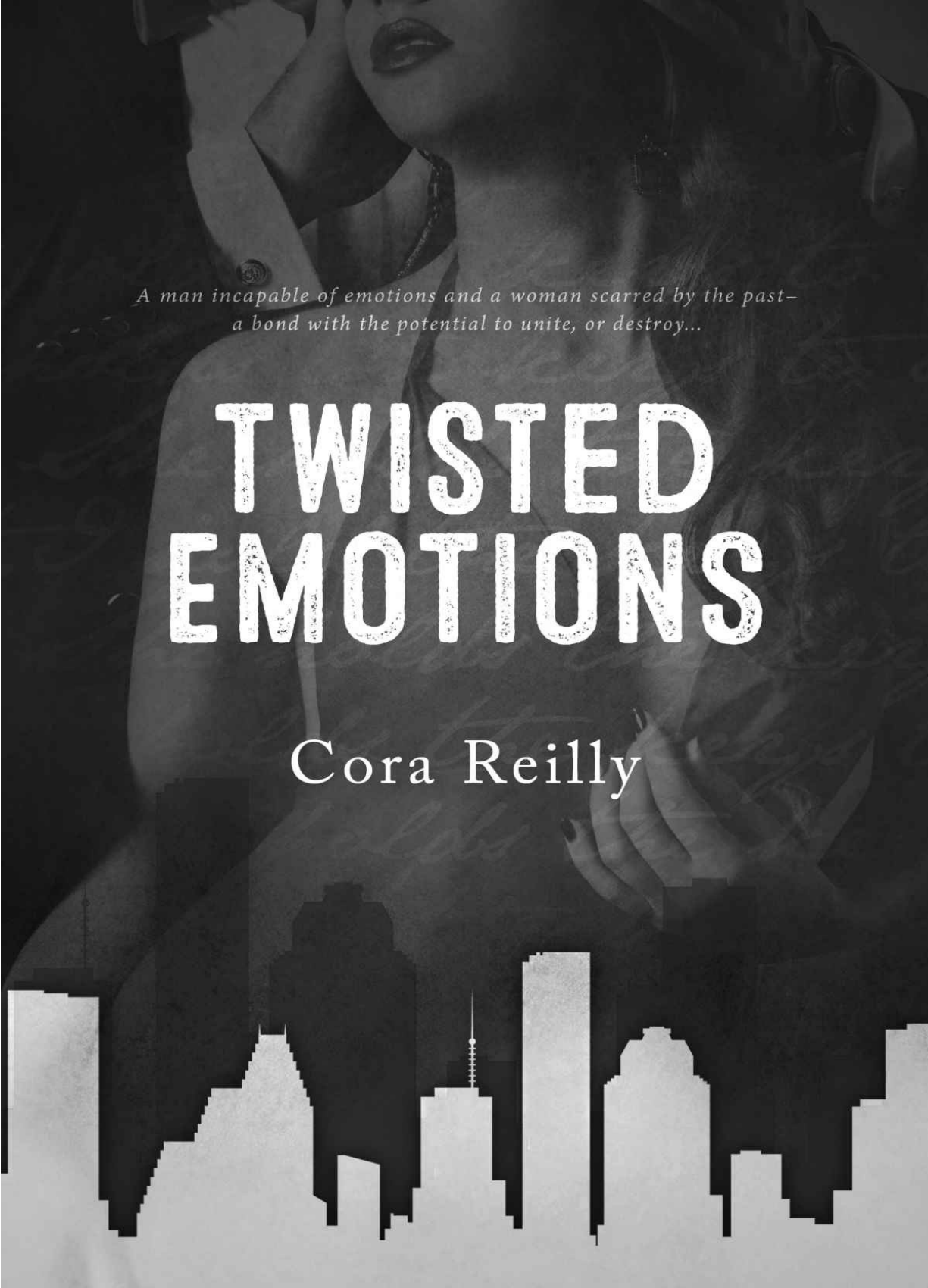
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE CAMORRA CHRONICLES II

TWISTED EMOTIONS EMOLLIONS WASLED

USA Today Bestselling Author

Cora Reilly

*A man incapable of emotions and a woman scarred by the past—
a bond with the potential to unite, or destroy...*

TWISTED EMOTIONS

Cora Reilly

TWISTED EMOTIONS

PROLOGUE

KIARA

Falcone'lar kendilerini aldatılmış hissedeceklerdi. Barış sözü karşılığında Las Vegas'taki canavarlara kurbanlık bir bakire verilecekti. Bana hiç bakire olma şansı verilmemişti. Bu seçim benden alınmıştı. *Acı verici bir şekilde benden koparılmıştı.*

Kocam beni gece için odamıza götürüp kapıyı kardeşlerinin sırttan yüzlerine kapattığında korku, keskin ve çığ, göğsümü tırmaladı. Nino beni bıraktı ve ben de yatağa doğru ilerleyerek hızla aramıza mesafe koydum.

Aradan altı yıl geçmişti ama anılar geceleri beni hâlâ uyandırıyor. Bir erkeğe, herhangi bir erkeğe, özellikle de bu adama - kocama - yakın olmaktan korkuyordum.

Yatağın önünde birkaç adım durarak gözlerim beyaz çarşafların üzerinde gezindi - ailemin sabah kanımla lekelenmiş olarak görmeyi beklediği çarşaflar.

Orada olmaması gereken kan.

Yatağa doğru yaklaştım. İlk seferde, ikinci seferde ve hatta üçüncü seferde kan akmıştı. Bir sürü kan, acı, dehşet ve yalvarış. O zamanlar çarşafların sunumu yapılmamıştı. Yardıma hiç gelmeyen hizmetçimiz temizlemişti.

Bu gece yalvarmayacağım. Yıllar önce tacizcimi durdurmamıştı. Kocamı da durduramazdı.

Hikayeleri biliyordum. Onu kafeste görmüştüm.

Tek tesellim, beni yıllar önce olduğumdan daha fazla kırabileceğinden şüphe etmemdi.

BÖLÜM 1

ÖNCE - NINO

"Luca'yı son gördüğümde ona **ne** söylediğimi **hatırlıyor musun?** Bundan sonra bizimle çalışmak isteyeceğinden şüpheliyim," diye mırıldandı Fabiano odada volta atarken. "Onun bölgesine adımımı attığım anda beni öldürür, inan bana. Onun yerinde olsam ben de kendimi öldürürdüm."

Remo başını salladı. "Kızgın ama mantıklı düşünecektir."

Başımı salladım. "Mülkünü, karısını korumak istedi ama o hâlâ bir işadamı ve işbirliği için iyi argümanlarımız var. Uyuşturucu hâlâ onun ana işi ve laboratuvarındaki bağlantımız bize artan talebe yetecek kadar üretemediklerini söylüyor. Luca'nın uyuşturucu ithal etmesi gerekiyor ama bunu yapamıyor çünkü biz batıyı, Dante de ortayı tutuyor. Kaçakçıları Doğu Yakası'na ulaşmadan çok fazla mal kaybediyor. Bizimle çalışırsa, bizim bölgemizden güvenli nakliyeyi garanti edebiliriz ve karşılığında bize Dante Cavallaro ile olan savaşımızdan uzak duracağına söz verir. Onun yardımını bile istemiyoruz."

"Buna ihtiyacımız yok," diye ısrar etti Remo, kara gözleri sertleşerek. Bu konuda hemfikir değildik; Dante Cavallaro gibi bir rakibe karşı ek yardım çok makbule geçerdi ama Luca gibi Remo da duygularının mantıklı kararların önüne geçmesine izin veriyordu.

Fabiano kaşlarını çatı. "Luca senin gibi değil, Nino. Kararlarının her biri mantıklı nedenlere dayanmıyor. Öfkeli çünkü biz

Aria'ya hakaret etti ve gururu mantıklı bir karar vermesine engel olabilir. Bu konuda bana güvenin."

Gurur ve öfke. İkisi de işe yaramazdı.

"Eğer kız kardeşine Leona'ya o bileziği senin verdiğini söylersen, onu ikna edecektir. Seni yine küçük kardeşi sanacak. Buna inanmak isteyecektir. Leona'yı da yanına al. Bunu bir aile ziyareti gibi göster, umurumda değil, ama Aria ve Luca'yı bizimle konuşmaya ikna et. Onunla şahsen görüşeceğimi söyle," dedi Remo.

Remo'ya eğik bir bakış attım. Luca'yla son konuşması pek iyi geçmemişti. Aradan yıllar geçmişti ama Luca kin besliyorsa bunu da hatırlardı. Ve Remo'nun insanları kışkırtmak gibi diğer Capo'nun pek hoşuna gitmeyen bir tarzı vardı.

"Güvenilir olduğumuza inanmayacaktır," dedi Fabiano. "Ve senin Luca'yla konuşman olabilecek en kötü şey. Remo, sen lanet olası bir saatli bombasın. Luca'nın kanıyla yıkanmanın nasıl bir his olacağını hayal etmek bile seni erekte ediyor, lanet olsun. Onu öldürmeye çalışmaktan kendini alıkoyabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Remo yüzünde temkinli olmayı öğrendiğim bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. "Famiglia barışı sağlamak için bağlar kurar, değil mi? Onlara istediklerini veriyoruz, kız kardeşinin senin ve diğer herkes için istediğini."

Fabiano'nun sorusuna cevap vermemişti.

Fabiano volta atmayı bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Peki bu ne demek oluyor?"

"Barış ve sevgi." Remo'nun ağzı gülmeye başlayacakmış gibi büküldü. "Ailelerimiz arasında bir evlilik önereceğiz. Outfit ve Famiglia arasında bir süre işe yaradı."

Remo bana hiçbir şeyden bahsetmemiştir. Genellikle bu tür kararlar almadan önce bana danışır. Remo için bu şaşırtıcı derecede makul bir plandı. Evlilikler, insanlık tarihinin yüzyılları boyunca pek çok savaşı önlemişti - tabii bir o kadarını da başlatmışlardı.

Fabiano güldü ama gözlerinin kısılmasından hoşnutsuz olduğunu anlayabiliyordum. "Birkaç yıl için ve şimdi birbirlerini öldürmeye geri döndüler."

"İhtiyacımız olan tek şey birkaç yıl," dedim ona. "Luca da en az bizim kadar iyi biliyor ki her türlü barış anlaşması her zaman kısa süreli olacaktır."

"Luca'nın görücü usulü bir evliliği kabul edeceğine inanamazsın."

"Neden olmasın?" Remo sırtarak sordu. "Onun ve senin için işe yaradı."

Kardeşim. Şunlara bak, hastalık derecesinde aşıklar. Eminim kuzenlerinden birini bağışlayabilir. Babasının üç kız ve iki erkek kardeşi olduğunu söylememiş miydin? Evlenme çağında birkaç kuzeni olmalı, hatta ikinci bir kuzeni bile olabilir."

"O kız kardeşlerden biri babamızın öldürdüğü bir hainle evliydi. Kızlarını bize vereceğinden şüpheliyim," diye hatırlattım Remo'ya.

"Kızlarından biri o piç Growl'un sikik şeyi. Sanki onu ya da kız kardeşini ailemize kabul edecekmişim gibi," diye tükürdü Remo. Başımı eğerek onayladım. Eğer Famiglia'nın bize hain üvey kardeşimizden arta kalanları vermesine izin verirsek yanlış bir mesaj vermiş olurduk.

"Luca ikisini de seçmezdi. Ama kim Famiglia'dan bir kadınla evlenmek ister ki?" Fabiano sarışın kaşlarını kardeşime kaldırarak sordu. "Sakin bana senin olacağını söyleme Remo, çünkü öyle bir teklifte bulunmayacağım. Hepimiz biliyoruz ki sen koca diye ortalıkta dolaştırabileceğimiz son kişisin. Sürekli kendini kaybediyorsun. Bunun sonu lanet olası bir düğün olacak ve sen de bunu biliyorsun."

Remo sırtıttı, gözleri bana kaydı. Bu bana neden danışmadığını açıklıyordu. "Ben kimseyle evlenmeyeceğim. Nino evlenecek."

Ona kaşlarını kaldırmak, "Öyle mi?" diye sordum.

Fabiano yüzünü buruşturarak kanepeye çöktü. "Alınma ama Nino da kocayı oynamak için doğru kişi değil."

Başımı öne eğdim. Evliliği hiç düşünmemiştim. Gereksiz görünüyordu. "Duygu eksikliğimden bahsediyorsanız, sizi temin ederim ki gerekirse duygu taklidi de yapabilirim."

Remo omuz silkti. "Bu aşk evliliği gibi bir şey değil. Nino'nun evlenmek için bir şey hissetmesine gerek yok. Sadece evet demesi ve gelinini becermesi, belki bir ya da iki çocuk babası olması ve Famiglia ile barış istediğimiz sürece karısını hayatta tutması gerekiyor. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Ses tonundan hoşlanmadığım için gözlerimi kıstım. "Bunu yapabilirim."

Fabiano başını salladı. "Bu çok kötü bir fikir ve sen de biliyorsun ki o."

"Alışılmadık bir durum," diye kabul ettim, "ama bu uzun zamandır süregelen bir uygulama.

nesiller boyunca bizim çevremizde kullanıldı. Ailelerimiz ABD'ye gelmeden önce bile, farklı aileler arasında bağ kurmak için evlilikler düzenliyorlardı. Ve Famiglia eski dünya değerlerine sahiptir. İtalya dışında hala kanlı çarşaf geleneğini sürdüren tek aile onlar. Luca'nın ailesinin, aileler arasında bir başka görücü usulü evlilik fikrini hoş karşılayacağından eminim; Luca'nın Famiglia'daki gelenekçileri mutlu etmesi gerekiyor, özellikle de Sicilya'dan bazı akrabalarını yanına almak zorunda kaldığı için. Camorra'da da bu tür bir anlaşmayı takdir edecek gelenekçiler var."

Fabiano yine başını salladı. "Sana tekrar söylüyorum, Luca kabul etmeyecektir.

Beni öldürecek."

Remo sırtıttı. "Göreceğiz bakalım. Çocuklarını koruması gerektiğini duydum."

Fabiano sarsıldı. "Aria'nın çocukları mı var?"

Remo ve ben bir süredir biliyorduk. Bağlantılarımızdan biri bize söyledi. Luca, Aria ve çocukları basından uzak tutmaya özen göstermiş, hatta mahremiyet kavramını anlamayan birkaç fotoğrafçıyı öldürmüştü. Remo, Fabiano'nun New York'taki ziyareti sırasında fazla duygusallaşacağından endişe ettiği için Fabiano'nun bilmesini istememişti. Görünüşe göre fikrini değiştirmiş.

"Bir kızı ve bir oğlu var," dedim. "Onları koruması gerekiyor ve eğer ona batıda barış teklif edersek, bu onu ikna edecektir."

Fabiano sessizdi. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Bu önemli mi? Luca çocuklarının yanına yaklaşmana izin verecek değil ya," dedi Remo.

Fabiano başını salladı ama ağzı sıkı sıkıya kapalıydı. "Bize yapılan saldırının arkasındaki asıl gücün Dante olmadığını biliyorsun. Babamdı." Önce bana sonra Remo'ya baktı. "Biz onu ele geçirmeden önce Dante babamı öldürebilir. Bunun olmasını istemiyorum. Chicago'ya gitmeme ve onu Las Vegas'a getirmeme izin ver. Ondan sonra Luca'dan barış isteyebiliriz."

Remo bana sert bir bakış attı, belli ki her zamanki gibi mantığın sesi olmamı istiyordu.

"Bu pek akıllıca görünmüyor," dedim. "Outfit topraklarına, özellikle de babana yapılacak bir saldırıya liderlik etmek için fazla duygusal bir bağın var. Ve babanın Dante'nin doğrudan emri olmadan hareket edip etmediğini kesin olarak bilmiyoruz. Dante onu öldürmemiş olabilir."

"Bu babamın planıydı. Onları parçaladığımızda Outfit piçlerinin ne dediğini duydun. O piçleri babam gönderdi çünkü ölmemi istiyordu," diye hırladı Fabiano. "Ve ben onu öldürmek istiyorum. Onu lime lime etmek istiyorum."

"Ve yapacaksın," dedi Remo kararlı bir şekilde, Fabiano'nun omzuna dokunarak. Durakladı. Yine o gülümsemeyle. "Ama bu iyi bir düğün hediyesi olur. Scuderi'yi ele geçirirsek, Luca ve klanı için bir barış teklifi olarak onun ölümünü sağlayabiliriz. Ne de olsa Scuderi kardeşler de babalarına karşı pek sevgi beslemiyor."

"Tabii ki bilmiyorlar. O aşağılık bir pislik," dedi Fabiano.

"Chicago'ya elimizi kolumuzu sallayarak girip onların Consigliere'ini dışarı çıkaramayız. Sen

Bunun farkındasın, değil mi? Dante mümkün olan her türlü korumayı devreye sokacaktır." Bunu söylemek zorundaydım çünkü ne Remo'nun ne de Fabiano'nun Outfit'i çökertme konusunda akıllıca bir seçim yapmayacağı giderek daha açık hale geliyordu. "Tek mantıklı seçim Luca'yla buluşmam için beni New York'a göndermek. Duygusal bir yatırım yapmadım. Gerekirse durumu yatıştırabilirim."

Remo başını salladı. "Ben Capo'yum. Ön tarafta olmalıydım. Sadece lanet olası bir korkak kardeşini böyle bir durumda kendini riske atması için gönderir."

"Peki ya benim lanet kığım?" Fabiano mırıldandı.

"Kız kardeşin sayesinde kıçın güvende. Luca ne derse desin, kafana bir kurşun sıkmadan önce daima iki kez düşünecektir. Nino söz konusu olduğunda, onu hiçbir şey tutamaz."

"Beni vurmayacak. Meksika'daki muhbirlerimize inanılacak olursa, bir sonraki teslimatının önümüzdeki günlerde sınırlarımızdan geçmesi gerekecek. Yolunu keseriz, adamlarını ve uyuşturucuyu toplantıya kadar elimizde tutarız ve ben de barış teklifi, iyi niyet göstergesi olarak serbest bırakılmaları emrini veririm."

Fabiano, "Uyuşturucular ve harcanabilir askerler Luca'nın sizi öldürmesini engellemeyecek," dedi.

"Göreceğiz," dedim. "Tek mantıklı seçenek bu."

"Lanet olası mantığın beni çileden çıkarıyor," diye mırıldandı Remo.

"Müstakbel koca benim, bu yüzden beni göndermek en *mantıklı* seçim. Bunu benim şartlarımla yapıyoruz, Remo. Duygularınızla bu işi berbat etmenize izin vermeyeceğim."

"Sanırım beni bilerek kızdırıyor," dedi Remo Fabiano'ya.

Fabiano başını salladı. "Bence de öyle."

"Seni kızdırmak için fazla çaba sarf etmeme gerek yok, Remo."

Remo gözlerini bana dikti. "Yanına birini alman en mantıklı seçim olur. Yalnız gitmemelisin. Fabiano'yu al."

Fabiano gözlerini devirdi. "Evet, beni al. Çünkü görünüşe göre kurşun geçirmezim çünkü ben lanet olası bir Scuderi'yim."

Sarışın adama baktım. "Belki de senin varlığın Luca için çok fazla yara açabilir. Yanlış bir başlangıç yapmak istemeyiz."

Fabiano, "Bence o gemi çoktan kalktı," dedi.

"Benimle New York'a gelmek ister misin?" Yüz ifadem kuşkuluydu.

"Chicago'ya gidip babamı öldürmeyi tercih ederdim ama seninle zavallı bir Famiglia kadını arasındaki çılgın evlilik beni bu hedefe yaklaştıracaksa New York'a gider ve Luca Vitiello ile konuşurum. Ama beni gördüğüne pek sevineceğini sanmıyorum. Bir saniye bile değiştiğime inanmayacaktır."

"Gerçekten yapmadın. Leona'ya karşı davranışların dışında. Hâlâ zalim bir piçsin, bu yüzden Vitiello sana güvenmemeli," dedim.

Fabiano, Remo ile benim arama baktı. "Gidiyor muyum, gitmiyor muyum? Leona'ya bunu onu korkutmadan anlatmanın bir yolunu bulmam gerekecek."

Remo başını salladı. "Capo olarak gitmeliyim."

"Bu buluşmayı ikinci toplantıya saklayacağız, Vitiello bir bağın faydalarının kafanızı kesmenin keyfinden daha ağır bastığına ikna olduğunda."

Dedim ki.

"Sanırım bu gideceğim anlamına geliyor." Fabiano ayağa kalktı.

"Umarım bu

Lanet olası çile babamı öldürmeme izin verir, yoksa ikinizin bana telafi etmesi gereken çok şey olacak."

Fabiano'nun varlığının durumumuzu iyileştireceğine hâlâ ikna olmamıştım. Aria'nın kardeşiymiş, doğru, ama bu bile onu sonsuza dek korumazdı. Remo'yu almak söz konusu bile olamazdı. Luca ve Fabiano'nun mantığıma uyacaklarından ve öngörülemez duygularının gösteriyi yönetmesine izin vermeyeceklerinden emin olmalıydım.

Kiara

Her zamanki gibi kenarda, dans pistinden yeterince uzakta durdum, böylece kimse beni dansa kaldırmaya mecbur hissetmeyecekti. Gözlerim kocası Cassio ile dans eden Giulia'yı takip etti. Gözleri kısa süreliğine benimkilere takıldı ve gülümsedi. Ben altı yıl önce Egidia Teyze ve Felix Amca'nın yanına taşınmak zorunda kaldığımda o çoktan taşınmıştı ama yine de onunla yakın arkadaş olmuştuk, herkesten, özellikle de ağabeylerimden daha yakın. Babamız kuzenim Luca tarafından öldürüldükten sonra Atlanta'da kalmalarına izin verilmişti. Hatırladıkça ürperiyordum.

Giulia bana üstün bir alaycılıkla değil de nezaketle bakan birkaç kişiden biriydi. Kollarımı ovuşturma isteğime karşı koydum; sanki hep üşüyormuşum gibi geliyordu. Müzik bile beni rahatlatmayı başaramadı. Eve dönmek ve piyanomun tuşlarını parmaklarımın altında hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Luca bana doğru yöneldiğinde omurgam sertleşti. Karısı Aria muhtemelen bana acımış ve beni dansa davet etmesini söylemişti. Bunu yapmamasını gerçekten diledim.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu elini uzatarak. Geçen yıl on sekiz yaşıma baştığımdan beri sosyal etkinliklere katılmam bekleniyordu. Egidia Teyze ve Felix Amca bile artık beni uzak tutmak için bahane bulamıyordu. Açıkça olmasa da hâlâ pek çok kişı tarafından dışlanıyordum ama dikkat etmediğimi düşündüklerinde bakışlarını yakalıyordum.

"Benim için bir onurdur," dedim sessizce ve elini tuttum. Vücutum fiziksel temastan tiksindi ama onu boyun eğmeye zorladım ve Luca'yı dans pistine kadar takip ettim. O benim kuzenimdi ve onu hayatım boyunca tanımıştım, çok iyi tanıdığımından değıl. Ailemizde daha yakın bir bağı kurulmasına izin vermeyecek kadar çok kuzenimiz vardı.

Kendimi bir sonraki adıma, belimdeki eline hazırlamaya çalıştım, irkilmemek için hazırlanmaya çalıştım ama avucu kalçama değıdiği anda tüm bedenim tutuldu. Luca bana baktı ama geri çekilmedi. Muhtemelen insanların bu tür tepkilerine alışkındı. Şöhreti ve cüssesi normal bir kadının bile kaçmasına neden olurdu. Dans ederken bedenimi onun ellerinde yumuşatmaya çalıştım ama bu kaybedilmiş bir savaştı ve sonunda pes ettim.

"Baban bir haindi Kiara. Onu öldürmek zorundaydım."

Bunu ona karşı hiç kullanmamıştım. Babam ihanetin sonuçlarını biliyordu ama Luca onun dokunuşuna dayanamamamın nedeninin bu olduğunu düşünüyor gibiydi. Keşke öyle olsaydı. Tanrım, keşke sadece bu olsaydı, keşke beni paniğe yaklaştıran sadece Luca'nın dokunuşu olsaydı. Beni yıkan gecelerin anılarını yuttum.

"Mecburdun," diye kabul ettim. "Ve onu özlemiyorum. İyi bir baba değıldi. Annemi özlüyorum ama onu sen öldürmedin. O benim babamdı."

Kafamın içinde son birkaç haftadır üzerinde çalıştığım melodiyi çalmaya başladım, bunun beni sakinleştireceğini umuyordum. Ama olmadı.

Luca başıyla onayladı. "Egidia Teyze ve Felix'le konuştum. Henüz evlenmemiş olman onları endişelendiriyor."

On dokuz yaşımdaydım ve henüz kimseyle sözlenmemiştim. "Kim bir hainin kızıyla evlenmek ister ki?" diye mırıldandım. İçten içe rahatlamıştım. Evlilik, saklamam gereken bir sırrı açığa çıkaracaktı, beni çevremizde parya haline getirecek bir sır.

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Babanın davranışları seni tanımlamaz." İnsanlar beni izliyordu. "Neden onlara söylemiyorsun," diye tükürdüm, seyircilerimize bakıyordum. Ses tonumdan utandım. "Özür dilerim." Luca Capo'ydu. Saygı göstermem gerekiyordu.

Boş bir maske takarak bana baktı. "Seni bir askerle evlendirmek istemiyorum. Sen bir Vitiello'sun ve Yüzbaşılardan ya da Yardımcı Patronlarımdan biriyle evlenmelisin."

"Sorun değil. Zamanım var," dedim sessizce, utançtan yanaklarım kızarmıştı. Gerçekten de zamanım yoktu. Yaşlanıyordum ve evlenmemiş ve bir hainin kızı olmak sadece insanların daha fazla konuşmasına neden olacaktı.

Dans sonunda bitmişti ve ben Luca'ya hızlıca, zoraki bir gülümseme verdikten sonra kenara çekildim. Ondan sonra en iyi yapabildiğim şeyi yaptım -en iyi yapmayı öğrendiğim şeyi- orada değilmişim gibi davrandım. Teyzemin geçen yılın koleksiyonundan hafif renklerde mütevazı elbiseler seçmesi bu konuda kesinlikle yardımcı oldu. Vitiello Noel partisinin bitmesi için sabırsızlanıyordum. Noel zamanı çok fazla korkunç anıyla bağlantılıydı.

ChristmasTime yedi yıl önce

Uyuyamıyordum. Ne kadar dönüp dursam da her seferinde morlukların üzerine yatmayı başarıyordum. Babam bugün korkunç bir ruh hali içindeydi. Annem bunun New York'ta olmamızla ilgili olduğunu söyledi. Yarın nihayet Atlanta'ya dönecektik ve o zaman ruh hali daha iyi olacaktı. Yakında her şey daha iyi olacaktı. Yakında babam tüm sorunlarını çözmüş olacaktı ve sonunda mutlu olacaktık. Bunun doğru olmadığını biliyordum.

O asla mutlu olmayacaktı,

bize vurmaktan asla vazgeçmedi. Babam mutsuzluğundan ve bize acı çektirmekten zevk alıyordu.

Alt katta bir şey çınladı. Yataktan kalkıp gerindim ve bu sabah yediğim dayaktan dolayı uzuvlarımda oluşan ağrıdan kurtulmaya çalıştım. Koridordaki bir ses beni kapıya doğru çekti ve dikkatlice açıp aralıktan dışarı baktım. Uzun boylu bir adam bana doğru hamle yaptı. Başımın üzerindeki bir şey ışıktı parladı ve ardından ahşap kapı çerçevesine bir bıçak saplandı. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama adam eliyle ağzımı kapattı. İri yarı yabancından korkarak debelendim.

"Tek bir ses bile çıkmayacak. Sana hiçbir şey olmayacak Kiara." Donakaldım ve adama daha yakından baktım. Bu kuzenim Luca'ydı, babamın kaptanıydı. "Baban nerede?"

Koridorun sonundaki kapıyı, annemle babamın yatak odasını işaret ettim. Beni bıraktı ve diğer kuzenim Matteo'ya teslim etti. Neler olup bittiğinden emin değildim. Gecenin bir yarısı neden buradaydılar?

Annem yatak odasından çıktığında Matteo beni götürmeye başladı. Sarsılıp yere düşmeden önce dehşete kapılmış gözleri bir an bana dikildi.

Luca arkasındaki duvara bir mermi isabet etmesiyle kendini yere attı. Matteo beni iterek ileri atıldı ama başka bir adam beni amansızca kavradı. Bakışlarım, cansız gözlerle bana bakan annemin üzerinde dondu kaldı.

Sadece babam onunla yatak odasındaydı ve onu öldürmüştü. Öldürdü. Aynen böyle. Küçük bir kurşun ve o gitmişti.

Aşağıya sürüklendim ve evden çıkarılarak bir arabanın arka koltuğuna itildim. Sonra sığ nefes alış verişlerimin sesiyle baş başa kaldım. Kollarımı göğsümün etrafına sardım, parmaklarım göğsüme dokunduğunda irkildim.

Babamın bu sabahki patlaması nedeniyle kollarımın üst kısmında oluşan morluklar. Piyano öğretmeninimin birkaç hafta önce bana öğrettiği bir melodiyi mırıldanarak ileri geri sallanmaya başladım. Arabanın içi soğumaya başlamıştı ama aldırmadım. Soğuk iyi hissettiriyor, rahatlatıyordu.

Biri kapıyı açtı ve bacaklarımı göğsüme doğru çekerek korkuyla kaçtım. Luca kafasını içeri soktu. Boğazında kan vardı. Fazla değildi ama başka tarafa bakamadım. Kan. Babamın kanı mı?

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Ben bir şey söylemedim. "On iki mi?"

Ben gerildim, o da kapıyı kapattı ve ön tarafta kardeşi Matteo'nun yanına oturdu. Bana güvende olduğumu söylediler. Güvende mi? Kendimi hiç güvende hissetmemiştim. Annem her zaman dünyamızdaki tek güvenliğin ölüm olduğunu söylerdi. Buldu da.

Kuzenlerim beni daha önce hiç tanımadığımı Marianna adında yaşlı bir kadına götürdüler. Nazik ve sevecendi ama onunla kalamazdım. Onurum gereği ailemin yanında kalmam gerekiyordu, bu yüzden Baltimore'a Egidia teyzem ve onun kocası Felix'in yanına gönderildim, o da babamın Atlanta'da olduğu gibi şehirde Underboss'du.

Babamla birbirlerinden nefret ettikleri için onunla sadece aile şenlikleri sırasında tanışmıştım. Luca annemin cenazesinden birkaç gün sonra beni onlara götürdü. Yanında sessizdim ve o da sohbet etmeye çalışmadı. Kızgın ve gergin görünüyordu.

Baltimore'da büyük bir villanın önünde durduğumuzda "Özür dilerim," diye fısıldadım. Yıllar geçtikçe, neyi yanlış yaptığımı bilmesem bile özür dilemeyi öğrenmişim.

Luca kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Babamın yaptığı şey için." Onur ve sadakat bizim dünyamızdaki en önemli şeylerdi ve babam yeminini bozmuş ve ihanet etmişti.

Luca.

"Bu senin hatan değil, bu yüzden özür dilemeni gerektirecek bir Şey yok," dedi.

dedi ve kısa bir süre için bunun doğru olduğuna inandım. Ta ki Egidia Teyze'nin onaylamayan yüzünü görene ve Felix'in Luca'ya beni yanlarına alırlarsa bunun onlara kötü yansıyacağını söylediğini duyana kadar. Luca bunu duymak istemedi, ben de onlarla kaldım ve sonunda bana tahammül etmeyi öğrendiler ama yine de bir hainin kızı olarak grldğmn farkında olmadığım bir gün bile geçmedi. Onları sulamıyordum. Küçük yaşlardan itibaren ihanetten daha büyük bir suç olmadığını öğrenmiştim. Babam ailemizin adını lekelemişti, kardeşlerimi ve beni lekelemişti ve bu lekeyi her zaman taşıyacaktık. Kardeşlerim, en azından, cesur birer Made Men olurlarsa kendilerine bir isim yapmaya alışabilirlerdi, ama ben bir kızdım. Tek umudum merhametti.

Bugün

Bir hainin kızı olarak görülmek, acıyan ya da iğrenen ifadelerle karşılaşmak bu toplantıların en kötü yanı değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Ama o yleydi. Odanın öbür ucundan gözlerimi yakaladı ve yüzünde ne yaptığının bilgisi, ne aldığının zaferi vardı. Teyzemin -karısının- yanında, çocuklarının -kuzenlerimin- yanında durdu ve saygıyla karşılandı. Bana bakışları tüylerimi diken diken etti. Bana yaklaşmadı ama bakışları yeterliydi. Bakışları tıpkı dokunuşu gibiydi; aşağılama ve acıydı ve ben buna dayanamıyordum. Soğuk terler tenimi kapladı ve midem bulandı. Arkamı döndüm ve aceleyle kadınlar tuvaletine doğru ilerledim. Gecenin geri kalanında, Egidia Teyzem ve Felix Amcamla ayrılma vakti gelene kadar orada saklanacaktım.

Yaptığım minimal makyajı görmezden gelerek yüzüme su sırattım. Neyse ki su geçirmez maskara ve yüzümdeki lekeleri kapatmak için bir miktar kapatıcıydı.

Gözlerimin altındaki gölgeler, bu yüzden fazla zarar vermedim. Yükselen paniğimi kontrol altına almak için suyun soğuşuna ihtiyacım vardı.

Kapı açıldı ve Giulia içeri süzüldü. Açık kahverengi saçları ve koyu mor elbisesi içinde çok güzeldi. Kendini bildim bileli özgüvenle hareket ederdi. Aralarındaki yaş farkına rağmen Cassio'yla evliliğini yürütmeyi başarmasının nedeni muhtemelen buydu.

Bana doğru geldi ve omzuma dokundu, kaşları birbirine yaklaştı. "İyi misin? Partiden ayrılmışsın."

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Çok fazla insanın yanında iyi olmadığımı biliyorsun."

Gözleri daha da yumuşadı ve ne olacağını biliyordum. "Luca'ya ne yaptığını söylersen onu öldürür."

"Hayır," diye mırıldandım, gözlerim kapıya kaydı, birinin içeri girip bizi duymasından korkuyordum. Olaydan kısa bir süre sonra Giulia'ya sırrımı açtığım için sık sık pişmanlık duyuyordum ama kırılmış ve kafam karışmıştı ve o her zaman nazikti. "Kimseye söylemeyeceğine yemin ettin. Yemin ettin, Giulia."

Başını salladı ama bundan hoşlanmadığını söyleyebilirdim. "Yaptım ve kimseye söylemeyeceğim. Karar senin ama bence Durant Amca yaptıklarının bedelini ödemeli."

Onun adını duyunca ürperdim. Ona sırtımı dönerek ellerimi tekrar yıkadım. "Bunun bedelini ödeyecek olanın ben olduğumu biliyorsun Giulia. Bu dünya hiç nazik değil, hele benim gibi bir kadına hiç değil. Bunu kaldıramam. Şu anda olduğumdan daha kötü durumda olacağım. Ailen zaten bana koca bulmakta zorlanıyor. Eğer gerçek ortaya çıkarsa, evde kalmış bir kız olarak ölürüm. Beni asla affetmezler."

Dudakları ince bir çizgi oluşturdu. "Ailem sana hiçbir zaman olması gerektiği gibi davranmadı. Özür dilerim."

Başımı salladım. "Sorun yok. Beni yanlarına aldılar. Bana hiç vurmadılar, sert bir şekilde cezalandırmadılar. Daha kötüsü de olabilirdi."

"Cassio'ya adamlarından birinin senin için iyi bir eş olup olmayacağını sorabilirim. Onun saflarında pek çok iyi adam var."

İyi. Cassio Philadelphia'yı demir yumrukla yönetiyordu. Onun iyi olarak gördüğü şeyler muhtemelen başkaları için iyi olarak nitelendirilmiyordu, ama benim seçici olmaya ya da başkalarını yargılamaya hakkım yoktu.

"Hayır. Bu ailenizi gücendirir. Nasıl olduklarını bilirsin."

"Evet, biliyorum..." Kaşları gerildi.

"Benim için endişelenmeyin. Evlenmek için acelem yok," dedim. Evlilik benim için son yıkım olacaktı.

BÖLÜM 2

NINO

Fabiano ve ben uçağa binerken, "**Sanırım** görüşmemiz sırasında kendinizi **tutacak** ve Vitiello'yu kırmayacaksınız," dedim.

"Senin gibi bir dahi değilim ama embesil de değilim. Merak etme, ne zaman susacağımı bilirim."

Rahat deri koltuklardan birine gömülürken başımı salladım. Ağabeyimin aksine Fabiano genelde duygularını iyi kontrol ederdi. "Luca'nın bizimle buluşmayı kabul etmesi bile iyiye işaret."

Fabiano karşımdaki koltuğa oturdu. "Olabilir, evet, ya da Luca kafamıza bir kurşun sıkmak istiyor."

"Hayır," dedim. "Camorra ile savaşı göze alamaz. Remo saldırır ve bunu Dante Cavallaro gibi ince taktiklerle yapmaz. New York'a gider ve Famiglia'da daha önce görmedikleri bir ölüm çılgınlığına girer."

Fabiano sırttı. "Evet, bunu yapardı. Ama Luca'nın Famiglia'yı kontrol altına almak ve Bratva'yı susturmak için son birkaç yılda birkaç etkileyici öldürme çılgınlığı yaptığını duydum. İşin özüne indiğinde Remo'yla birbirlerine oldukça benziyorlar."

"Bir dereceye kadar, ama Remo'nun koruması gereken bir karısı ve çocukları yok."

Fabiano bir kaşını kaldırdı. "Remo, Savio ve Adamo'yu, hatta bir dereceye kadar seni ve beni koruyor."

"Bu farklı," dedim.

Fabiano bana dikkatle baktı. "Gerçekten evlenmenin iyi bir şey fikir?" olduğunu mu düşünüyorsun?

"Bu-"

"Bunun mantıklı bir seçim olduğunu söyleme," diye mırıldandı Fabiano. "Ben istiyorum ki

gerçekten böyle bir kadınla birlikte olabileceğini düşünüyorsan. Sen kafayı yemişsin, Nino. Remo gibi değil ama yine de berbat durumdasın. Kahretsin, ben bile berbat durumdayım ve bu bana neredeyse Leona'ya mal oluyordu. Ve bazen bu ilişkiyi yürütmek hâlâ çok zor çünkü sürekli onu rahatsız eden şeyler söylüyor ya da yapıyorum. Ve gerçekçi olalım: Sana kıyasla ben normalliğin timsaliyim. Kadınlar bizim gibi değil. Parlak zırlı şövalyelerini istiyorlar. Güller ve tüm o duygusal şeyleri isterler. Aşk ilanları istiyorlar. Bu müstakbel eşinize vereceğiniz bir şey değil. Dürüst olmak gerekirse, bence çoğu kadın siz Falcone piçleriyle aynı çatı altında yaşamaktansa sizinle evlendikten sonra birkaç hafta içinde kendini öldürür."

"Bildiğim kadarıyla görücü usulü evlilikler duygulara dayanmıyor. Geleneklere ve rasyonelliğe dayanırlar. Benimle evlenecek bir kadın ne beklendiğini bilir. Bunun bir iş olduğunu bilir. O bir satranç taşıdır. Ve sizi temin ederim ki, barış için hayatta kalması gerektiği sürece onun hayatına son vermesini engelleyeceğim."

Fabiano şakağına dokunarak iç geçirdi. "Belki de düşüncelerini kendine saklamalısın. Ağzından çıkan saçmalıkların çoğu kimseyi rahatlatmaz, en azından bir kadını."

Kiralık arabamızı terk edilmiş Yonkers elektrik santralinin önüne çektiğimde kaslarım gerildi. New York'a indikten sonra Romero

Luca'nın bizimle burada buluşacağını söyleyen bir mesaj göndermişti. Bina eskimişti ve bölge terk edilmişti. İşkence etmek ve öldürmek için iyi bir yer, bunu Luca'ya vermek zorundaydım.

Fabiano dudaklarını kıvrarak, "Bu harika," dedi. "Bugün ölecek havada değilim."

"Bugün ikimiz de ölmeyeceğiz," dedim ve arabanın kapısını iterek açıp dışarı çıktım. Gözlerim etrafı taradı. Binanın çatısında iki keskin nişancı pusuya yatmış bekliyordu. Fabiano yanıma geldiği anda eski fabrika binasının kapısı açıldı ve üç adam dışarı çıktı. Onları Luca, Matteo ve Romero olarak tanıdım.

"Sanırım keskin nişancıların silahlarını başımıza doğrulttuğunu gördünüz," diye mırıldandı Fabiano. Sözlerine rağmen dışarıdan bakıldığında rahatlamış görünüyordu.

Onaylamak için başımı eğdim.

Üç adam bizden yaklaşık iki araba boyu uzakta durdu. Luca gözlerini Fabiano'ya dikmeden önce bir süre beni değerlendirdi. "New York'a en son geldiğinde sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Matteo ve Romero silahlarını tutuyorlardı, ilki özellikle Fabiano'nun kafasına seve seve bir kurşun sıkacakmış gibi görünüyordu. Hislerin karşılıklı olduğunu söyleyebilirdim.

Fabiano başını salladı. "New York'a dönersem ölü bir adam olacağımı söylemiştin."

Luca başını salladı. "Ve sen burada ölümü istiyorsun."

"Ateşkes teklif etmek için buradayız Luca." Kısa süre içinde pek de hoş olmayan bir tartışmaya dönüşeceği kesin olan konuşmayı kestim. "Camorra'nın Consigliere'i olarak, iki aile arasında bir barış anlaşması yapma yetkisine sahibim."

Matteo homurdandı ve Romero ile bakıştı.

Luca bir adım öne çıktı. "Remo'nun geçen sefer Fabiano aracılığıyla bana gönderdiği mesajdan sonra, yıllar önce karımı tehdit ettikten sonra gerçekten Camorra ile birlikte çalışacağımı mı düşünüyorsun?"

"Remo seni ölçmek istedi. Seni aşağılamak ya da karına zarar vermek istemedi." Bu sadece yarı doğruydı ama bunu Luca'ya açıklamanın bir anlamı yoktu.

Luca alay etti. "Ağzından çıkan her kelime yalan. Uyuşturucu teslimatlarımdan birini yakaladığını biliyorum. Muhtemelen biz konuşurken askerlerimi parçalara ayırıyorsun. Sana güvenmek için hiçbir nedenim yok."

"Kimseye güvenmiyorum Luca ve ateşkes için güvene gerek yok."

Luca ve ben sesin geldiği yöne doğru döndük. Remo siyah külotu dışında tamamen çıplak bir halde bize doğru geliyordu. "Gördüğünüz gibi silahlı değilim." Kardeşim yalınayaktı bile. Gözlerimi ona diktim. Bu çılgınlıktı. Remo her zaman kendi isteğiyle hareket ediyorsa neden hâlâ plan yapma zahmetine girdiğimden emin değildim.

"Bir gün o manyak herifi öldüreceğim," diye mırıldandı Fabiano. "Az önce ölüm fermanımızı imzaladı."

Remo önce benim, sonra Fabiano'nun omzuna vurup çarpık sırtışıyla Luca ve diğerlerine yaklaştı. "Yüz yüze konuşmanın iyi olacağını düşündüm Luca. Bir onurlu adamdan diğerine. Capo'dan Capo'ya."

Luca'nın yüzünde nefret vardı ama aynı zamanda saygı da vardı. "Ben de senin, savaşıması için İnfazcı'sını ve kardeşini gönderen bir korkak olduğumu sanıyordum."

"Ben birçok şeyim Luca. Korkak bunlardan biri değil," dedi Remo.

"Biliyor musun, neden kafana bir kurşun sıkıp Las Vegas'a yeni bir Capo. Daha az berbat birine," dedi Matteo, silahını Remo'ya doğrultarak. Romero silahını bana doğrulttu.

Fabiano kendi silahını çıkardı ama Remo başını salladı. Yanına doğru yürüdüm. "Bizi öldürmek hiçbir amaca hizmet etmez," dedim sakince. "Savio biz ölür ölmez Cavallaro'yla temasa geçecek ve onlara işbirliği teklif edecek ve sen bile hem Camorra hem de Outfit'le savaşılamazsın."

"Kardeşin Savio sadece on altı yaşında. Camorra'yı kontrol edemeyecek."

"Bölgemi geri kazanmak için savaşımaya başladığımda sadece on yedi yaşındaydım. Bir adamın boğazını parçaladığında sen daha on yedi yaşındaydın. Savio bir Falcone. O doğuştan bir katil, Luca. Camorra'yı kontrol edebilir. Falcone adı Las Vegas'ta ve ötesinde gücü elinde tutuyor," dedi Remo.

Luca gözlerini kısmıştı ama ben bunu bizi henüz öldürmediğine dair iyi bir işaret olarak algıladım. "Outfit ve Camorra arasındaki işbirliğini riske atmak mı istiyorsun? Ona baldızını ve Yüzbaşını göndermediğin sürece Dante Cavallaro ile barış yapamazsın." Romero'ya doğru başımı salladım.

Luca hâlâ bir şey söylemedi. Muhtemelen bizi öldürüp öldürmemeye karar vermeye çalışıyordu. Parmağım gevşekçe tetiğimin üzerinde duruyordu ama çatıdaki keskin nişancılar yüzünden yeteneklerim bile bizi kurtaramayacaktı.

Remo Luca'ya daha da yaklaştı ve kol mesafesinde durdular. Luca, Remo'dan yaklaşık bir santim daha uzundu ama bu bir sürpriz değildi. "Konuşacak ne var R e m o ? Bu sefer kardeşin Nino'n u n karımı hedef almadığını biliyorum, bu yüzden beni durduran bir şey yok. Falcone kanında yıkanmak."

Remo sırtıttı. "Camorra'nın senin ailene zarar vermek gibi bir niyeti yok Luca. Ne karına ne de *çocuklarına*."

Luca saldırdı, parmakları Remo'nun boğazına kenetlendi. Kardeşim kendini savunmak için hiçbir hareket yapmadı. Gözlerini Famiglia Capo'dan ayırmadan, "Çocuklarınızdan haberdar olan sadece biz değiliz.

Outfit de biliyor, Bratva da. Outfit çocuklarıma saldırdı.

Savunmasız olduğumu düşündükleri zaman. Sana zarar vermek için kime saldıracaklarını düşünüyorsun, Luca? Scuderi Fabiano'dan, kendi *oğlundan*, *varisinden* kurtulmaya çalıştı. Onu büyük hayal kırıklığına uğratan, Outfit ile Famiglia arasındaki barışı bozan kızlarına ne yapacak?"

Famiglia Capo, Remo'nun boğazını sıkmak ister gibi görünüyordu ve bunu yapabileceğini biliyordum. Remo en acımasız dövüşçülerden biriydi, dibine kadar acımasızdı ama Luca'yla bir dövüş muhtemelen ikisini de öldürürdü. Matteo, Romero ve keskin nişancılar varken Fabiano ve ben bile bunu engelleyemezdik.

Remo'nun yüzü kızardı ama konuşmaya devam etti. "Dante Cavallaro bizim düşmanımız ve Chicago'ya gidip ona Camorra ile savaş halinde olmanın ne demek olduğunu göstereceğim, kendi aramızda bile neden hor görüldüğümüzü göstereceğim. Ona bunu ödeteceğim ve bu ne çabuk ne de adil olacak. Scuderi'ye gelince, Fabiano onu çok yavaş bir şekilde öldürecek ve eğer istersen sana video görüntülerini gönderebiliriz, böylece Scuderi kardeşlerle paylaşabilirsin. Cavallaro'nun ölümünü en az bizim kadar istiyorsunuz."

Luca Remo'yu serbest bıraktı. "Cavallaro'yu hafife alma. Dışarıdan soğuk bir balık gibi görünür ama o da senin benim gibi zalim bir pisliktir. Scuderi de pisliğin tekidir ama stratejik bir dâhidir. Bu yüzden Dante'nin yönetimi altında Consigliere olarak kaldı."

Fabiano kısık bir hırıltı çıkardı ama onun dışında sessiz kaldı.

Remo boğazını ovuşturarak başını salladı. "Cavallaro'nun nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Scuderi'nin de çarpık planların beyni olduğundan şüphem yok ama onun ve Cavallaro'nun beklemediği bir yerden saldıracağım. Onları kendi oyunlarında yeneceğim. Ve bunun her dakikasından zevk alacağım."

Luca gözlerini kıstı. "Haçlı seferinde sana katılmayacağım. İçimde planını beğenmeyeceğime dair bir his var. Sen delirmişsin."

"Senden bana katılmanı istemiyorum. Senden savaşımın dışında kalmanı istiyorum. Geçmişte Camorra ve Famiglia birlikte çalıştı. Bölgelerimizdeki barış İtalya'daki ailelerimiz arasında da barışa yol açabilir."

"Benim tek endişem bölgemdir."

Remo omuz silkti. "Bir birlikten ikimiz de kazançlı çıkabiliriz. Size uyuşturucularınız için benim bölgemden geçen güvenli teslimat yolları sunabilirim. Teslimatlarınızın yarısından fazlasını kaybediyorsunuz çünkü ya benim adamlarım ya da Outfit askerleri onları engelliyor. Barış, artık bu konuda endişelenmenize gerek kalmayacağı anlamına geliyor. Kârınızı ikiye katlayabilirsiniz. Ben de Dante'yi saldırılarla meşgul edeceğim, böylece sen de Bratva'ya odaklanabilir ve ailen için bu kadar endişelenmeyebilirsin."

"Karşılığında tek istediğin Outfit'le olan savaşınıza karışmamam mı?" Luca'nın sesi kuşkulu geliyordu.

Ben konuştum. "Saldırılarımıza başladıktan sonra Dante size yaklaşabilir.

Sizi ona yardım etmeye ikna edemeyeceğinden emin olmak istiyoruz." Luca soğuk bir şekilde gülümsedi. "Outfit'le çalışmak gibi bir niyetim yok.

Dante Cavallaro'nun ölmesini istiyorum, güven bana." Gözlerini kısmıştı. "Peki barışı nasıl sağlamak istiyorsun?"

Remo gülümseyerek, "Önce askerlerinizi ve uyuşturucularınızı serbest bırakacağız," dedi. Bana işaret etti, ben de telefonuma uzandım ve tüm silahların bana doğru dönmesine neden oldum.

Famiglia adamlarının serbest bırakılmasını ayarlaması için Savio'ya hızlı bir mesaj gönderdim. Başımınla onayladım. "Biz konuşurken adamlarınız serbest bırakılıyor ve uyuşturucularınız güvenli bir şekilde bölgenize ulaşacak."

"Neden sadece dökmüyorsun?" Matteo mırıldandı. "Bundan daha fazlası var. Burada sabrım tükeniyor."

Remo'ya bir bakış attım. Matteo'nun sesi tıpkı onun gibiydi.

"Size Camorra'nın değişime izin vermeye istekli olduğunu göstermek istiyoruz," dedim sakince. "Fabiano'nun bir yabancıyla birlikte olmasına izin verildi. Ona bu izni o verdi.

"Karın ona bilezik hediye etti."

"Bunların hiçbirisi sikimde değil," diye hırladı Luca. "Fabiano'nun becerecek bir fahiş bulması u m u r u m d a d e ğ i l . "

Fabiano öne doğru bir adım atarak, "Dikkat et Luca," diye tısladı. Luca kaşlarını kaldırdı.

"Neden işimize geri dönmüyoruz?" diye önerdim. "Senin huzura ihtiyacın var.

Barışa ihtiyacımız var. Cavallaro ve Scuderi'nin ölmesini istiyorsunuz. Onları öldüreceğiz."

Remo kollarını açtı. "Sizinle ve Famiglia ile ateşkes konusunda çok ciddi olduğumuzu göstermek için, sizden biriyle benimkilerden biri arasında bir evlilik ayarlamamızı istiyorum."

Matteo kıkırdadı. "Oh, bu iş iyiye gidiyor."

"Ciddiyiz," dedim çünkü Remo'nun ifadesi beni endişelendiriyordu. Matteo'nun onu cidden kızdırmaya başladığını söyleyebilirdim. "Famiglia'lar arasındaki anlaşmalı evlilikler yüzyıllardır barışı sağlamıştır ve sizin Famiglia'nız bu geleneği her zaman sürdürmüştür. Sen ve Aria bunun mükemmel bir çözüm olduğunun kanıtısiniz."

Fabiano'nun kız kardeşinden bahsettiğimde Luca'nın ağzı gerildi. "Bunun Outfit ile barış getirmesi gerekiyordu ama şimdi savaş var."

"Pekâlâ," dedi Remo, Matteo ve Romero'yu işaret ederek, "bunu sizin aileniz yaptı. Sizi temin ederim ki anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getireceğiz."

"Kadınlarımızdan birini Camorra'ya verirsem, güvende olduğunu kim garanti edecek?" Luca sordu.

"Bizim kadınlarımız da en az sizin kadınlarınız kadar güvende, inanın bana. Bizim bölgemizde korkacak hiçbir şeyleri yok," dedim. En azından bizim çevremizdeki her evlilikte korkmak zorunda kalmayacakları bir şey.

Luca kardeşime bakarken ağzı tiksintiyle kıvrıldı. "Sana evlenmek için bir kadın vermeyeceğim, Remo. Sana zerre kadar güvenmiyorum.

Benim zevkime göre fazla delisin."

"Evlenecek olan ben değilim. Evlenecek olan kardeşim Nino ve göreceksiniz ki o tamamen kendi kontrolünde. Ona bir bakın. Her kaynananın rüyası gibi görünmüyor mu?"

Luca'ya dönmeden önce kardeşime uyarıcı bir bakış attım. "Bu Famiglia ve Camorra için iyi bir anlaşma. Eski kinlerin veya düşmanlıkların Famiglia'nın krını optimize etme ve bölgenizi güvence altına alma şansınızı mahvetmesine izin vermeyin."

Matteo, "Bu çok saçma," dedi ama Luca sustu. O bir iş adamıydı. Bölgemizden geçen güvenli teslimat yollarının onun için ne anlama geldiğini biliyordu. Luca kardeşine ve Romero'ya kendisini takip etmelerini işaret etti. Duyulmayacak bir yere yürüdüler.

Remo gülümsedi.

"Neye gldğnz anlamıyorum. Bu Texas Hold 'em değil. Hepsine girmek doğru yol değil," diye mırıldandı Fabiano. "Bu lanet olası bir tren kazası."

"Luca kabul edecektir," dedim kararlılıkla.

Kardeşim ve Fabiano merakla bana baktılar.

"Emin misin?" Remo sordu.

"Luca karısı ve çocukları olmadan önceki adam değil. Outfit ile açık bir savaşı göze almaz ama Dante'nin ölmesini istiyor ve bizi kendi tarafında tercih ediyor. Onun gibi kaybedecek bir şeyiniz varsa, güvenli seçeneği seçersiniz."

Romero bize doğru yürüdü.

"Kız kardeşinin kirazını patlatarak Outfit ile ateşkesi bozan oydu, değil mi?" Remo fısıldadı.

Fabiano yüzünü buruşturdu. "O yaptı ve ben de kaabilsinler diye beni vurmalarına izin verdim. Tam bir aptaldım."

Romero bize açık bir güvensizlikle baktı. "Luca teklifinizi değerlendirecek. Üç gün içinde başka bir ilaç teslimatımız daha var. Eğer bizim bölgemize sağ salim ulaşırsa, ateşkes konusunu daha detaylı görüşebiliriz."

"Sağ salim ulaşacak, merak etmeyin," diye mırıldandı Remo.

Romero başıyla onayladı. "Luca New York'tan hemen ayrılmanızı istiyor. Her şey planlandığı gibi giderse birkaç gün içinde sizinle temasa geçeceğiz."

"Her şey planlandığı gibi gidecek," dedi Remo genişçe sırıtarak. "Luca kardeşim için bir eş aramaya başlasa iyi olur. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz."

BÖLÜM 3

KIARA

Mart ayının getirdiği **ılık havaya rağmen** kalın yün kazağım için mutluydum. Baltimore'un soğuk iklimine hiç alışamamıştım. Atlanta'da hava çok daha sıcaktı. Parmaklarımı piyanonun tuşlarına yerleştirip çalmaya başladığımda parmaklarım kaskatı kesilmişti. Melankolik alçak notalar odayı dolduruyordu, o anki duygularımın bir yansımasıydı bu. Besteyle birkaç gün önce uğraşmaya başlamıştım ama hâlâ iyi olmaktan çok uzaktı.

Teyzem oturma odasına girdiğinde, bej kaşmir elbisesi içinde her zamanki gibi mükemmel bir stile sahipti, siyah saçları başının üstünde toplanmıştı, ellerimi tuşlardan kaldırdım ve ses yumuşak bir nefesle kesildi.

Felix Amca onun arkasından girdi. Uzun boylu, orta boylu, bıyıkları konuşurken titreyen bir adamdı. Birbirlerine baktılar ve mideme ağır bir şey oturdu.

Felix, "Sizinle konuşmamız gerekiyor," dedi.

Banktan kalktım ve oturma alanına doğru onları takip ettim. Onlar kanepeye oturdu, ben de karşılarındaki koltuğa geçtim. Kendimi bir mahkemeye karşı karşıyaymışım gibi hissettim.

"Seni yanımıza almak bizim için kolay olmadı," diye başladı Felix ve ben parmaklarımı koltuğun derisine geçirdim. Bunu ilk kez duymuyordum ama yine de acı veriyordu. "Ama biz elimizden geleni yaptık. Seni büyütmek için elimizden geleni yaptık."

Bana barınak ve eğitim vermişlerdi ama şefkat ve hatta toplumun sert fısıltılarından koruma... Hayır. Asla öyle bir şey olmadı. Yine de minnettardım. Dış görünüşün ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve bir hainin kızını kabul ederek itibarlarını riske atmışlardı.

"Ama sen artık yetişkin bir kadınsın ve kendi evine sahip olma, bir eş ve anne olma zamanın geldi."

İçim daraldı ama yüzümü boş tuttum. Yıllar içinde duygularımı saklamayı öğrenmişim. "Benim için bir koca mı buldun?"

Kim benimle evlenmeyi kabul ederdi ki? Belki de sonuçta bir askerde karar kılmışlardı. En iyisi buydu. Eğer evlenirsem, düğün ve evlilik gösterişsiz bir olay olacaktı, dikkat çekmeyecek, skandal potansiyeli az olacaktı. Bir asker beni konumunu iyileştirmenin bir yolu olarak görebilirdi, çünkü bir hainin kızı olmama rağmen Capo'nun kuzeniydim. Belki bu kusurumu görmezden gelmesini sağlardı.

Egidia Teyze gülümsedi ama gözlerinde suçluluk, hatta belki de utanç vardı. Felix boğazını temizledi. "İşimle ilgili ayrıntıların farkında olmadığınızı biliyorum ama Famiglia savaşıta."

Sanki bunu bilmeyen varmış gibi. Küçük çocuklar bile uyanık olmamız gerektiği, çünkü Outfit'in ya da Allah korusun Camorra'nın saldırabileceği bilgisiyle büyütüldü.

"Biliyorum, Felix Amca," dedim sessizce.

"Ama Luca'ya bir barış teklifiyle yaklaşıldı. Ayrıntılarla uğraşmanıza gerek yok ama bu Outfit'i yok etmek için son adım olabilir."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Neden bahsediyordu? Teklif Outfit'ten gelmediyse, başka kim ateşkesi kabul etmeye istekliydi? "Bu bir onur Kiara. Babanın yaptıklarından sonra seni bir askere vermek zorunda kalacak ya da hiç koca bulamayacaktı."

"Kiminle evleneceğim ben?" Kelimeleri zorlayarak söyledim ama boğuk geliyorlardı.

"Evleneceksin," dedi Egidia Teyze gergin bir gülümsemeyle, ama gözleri... gözlerinde hâlâ acıma vardı ve içten içe biliyordum ki, geçmişimdeki dehşetler ne olursa olsun, yakında onlara yeni dehşetler eşlik edecekti.

"Kim?" Homurdandım.

"Nino Falcone, Camorra'nın Capo'su olan kardeşi Remo Falcone'nin ikinci adamı," dedi Felix, gözlerimi kaçırarak.

Ondan sonra hiçbir şey duymadım, tek kelime etmeden kalktım ve dışarı çıktım. Üst kata çıktım, yatak odama geçtim ve şezlonga uzanıp boş gözlerle yatağıma baktım. Düzgünce yapılmıştı. Hizmetçilerin yapmasına izin vermemiştim, yıllardır da vermemiştim. Her gece yastığımı ve battaniyemi alıp şezlonguma kıvrılıp uyurdum ve sabah her şeyi geri getirip yatağıma yapardım, böylece kimse yatağı kullanmadığımı ve altı yıldır kullanmadığımı öğrenmezdi.

Altı yıl. Sadece on üç yaşındaydım.

Yatağıma bakarken, gözlerimi kapattığımda her gece olduğu gibi geçmişin dehşeti yeniden şekillendi.

ALTI YIL ÖNCE

Ayak sesleri beni uyandırdığında odam karanlıktı. Arkamı döndüm ve ay ışığının parıltısı altında Durant Amcamı tanıdım. Karısı Criminella Teyze ile birlikte birkaç günlüğüne Egidia Teyze ve Felix Amca'yı ziyaret etmek için Baltimore'a gelmişti.

Onun varlığıyla kafam karıştı, doğruldum. Nefes alış verişi gürültülüydü ve üzerinde bir bornoz vardı. "Şşşt," dedi üzerime eğilirken, vücudu beni aşağıya doğru zorluyordu.

İçime bir korku düştü. Yatak odamda erkeklerle yalnız kalmamam gerekiyordu. Bu küçük yaşlardan beri öğrendiğim bir kuraldı. Dehşetten kaskatı kesilmiş bir halde bornozunu çıkarışını izledim; altında çıplaktı. Daha önce hiç çıplak bir erkek görmemiştim. Eliyle omzumu kavradı ve diğeri eliyle ağzıma bastırdı. Büyüklerime, özellikle de erkeklere saygı göstermem gerekiyordu ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Mücadele etmeye başladım.

Kıyafetlerimi yırttı. Çok güçlüydü. Çekiştirdi ve sıkıştırdı. Elleri bacaklarımın arasını acıttı. Ağladım ama o durmadı. Üstüme çıktı, bacaklarımın arasına.

"Bu senin pis bir hain olmanın cezası."

Kimseye ihanet etmediğimi söylemek istedim ama acı kelimelerimi elimden aldı. Parçalanıyormuşum gibi hissettim, kırılıyormuşum, düşüiyormuşum ve paramparça oluyormuşum gibi. Nefesi yüzümde sıcaktı ve ağladım, sızlandım ve yalvardım. Eli ağzımın etrafını daha da sıktı ve kendini tekrar tekrar içime sokarken homurdandı. Daha çok ağladım çünkü çok acıyordu.

Her yerim acıyordu, tüm vücudum ve göğsümün derinlikleri.

Üstümde homurdanmaya devam etti. Çırpınmayı bıraktım, tıkalı burnumdan nefes aldım. İçeri ve dışarı. Aldım ve verdim. Teri alnımdan aşağı damlıyordu. Titredi ve üstüme yığıldı. Eli ağzımdan kaydı.

Çığlık atmadım. Sessizdim, hareketsizdim.

"Bunu onlara anlatırsan kimse sana inanmaz Kiara. Ve inansalar bile seni suçlayacaklar ve artık kimse seni istemeyecek. Sen artık kirlisin Kiara, beni duyuyor musun? Değersizsin."

Çekti ve ben keskin acıdan ağladım. Bana tokat attı. "Be Sessiz ol."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve onun kalkıp bornozunu giymesini izledim. "Adet gördün mü?"

Konuşamadığım için başımı salladım.

"Güzel. Bir piç sahibi olmanı istemeyiz, değil mi?" Tekrar üzerime eğildi ve irkildim. "Hizmetçilerin regl olduğunu bilmelerini sağlayacağım, merak etme. Kimsenin senin değersiz küçük bir fahişe olduğunu öğrenmesine izin vermeyeceğim. Seni koruyacağım." Geri çekilmeden önce yanağımı okşadı ve o dışarı çıkana kadar hareket etmedim. Adımları azalınca ayağa kalktım ve acıya rağmen ayakta durmayı başardım.

Bacaklarımdan aşağı ılık bir şey damladı. Öne doğru tökezledim, atılmış külotumu aldım ve bacaklarımdan arasına bastırarak tekrar bağurdım. Titreyerek şezlonga kıvrıldım ve karanlığın içinde yatağa baktım.

Gün doğmadan kapı tekrar açıldı ve ben arkalığa yaslanarak kendimi küçülttüm. Hizmetçilerden biri, Dorma, odama girdi. Bana bir zahmetmişim gibi bakan genç hizmetçilerden biriydi. Gözleri üzerimde gezindi. "Ayağa kalk," dedi sertçe. "Diğerleri uyanmadan önce seni temizlememiz gerekiyor."

Ayağa kalktım, bacaklarımdan arasındaki ağrıdan dolayı irkildim. Kendime baktım. Bacaklarımda kan vardı ve midemi keskin bir şekilde sıkıştıran başka bir şey daha vardı. Dorma çarşafı toplamaya başladı. Onlar da kanla kaplıydı. "Bunu gizli tutsan iyi olur," diye mırıldandı. "Amcan önemli bir adam ve sen sadece bir hainsin. Seni de öldürmedikleri için şanslısın."

Çarşafı toplayıp yere sererken sessizce bekledim. Sonra cırılçıplak kalana kadar irkilmeme aldırmandan kıyafetlerimi çekiştirmeye başladı. Onun acımasız gözleri altında kendimi kirli, değersiz ve kırılmış hissediyordum.

Geceliğimi yerdeki kanlı yığına ekledikten sonra bornozumu giymeme yardım etti. "Şimdi banyoya gidiyoruz ve eğer soran olursa regl oldun, değil mi?"

Başımı salladım. Nedenini sormadım. Karşı koymadım.

O gece Durant Amca yine odama geldi, ertesi gece yine geldi ve sonunda Atlanta'ya gitmek zorunda kalana kadar yine geldi. Dorma her sabah çarşafları ve beni temizliyordu. O gittikten birkaç gün sonra, pahalı bir kolye taktı. Sessizliğinin bedeli.

BUGÜN

Kapı çalındı ve beni acı dolu anılarımdan kopardı. Derin bir nefes aldım ve sesimin güçlü çıkmasını diledim. "İçeri gel."

Egidia Teyze kapıyı açtı ama içeri girmedi. Endişe ağzını sıktı. "Kiara, bu çok kabaydı," dedi. Bana baktı, sonra bakışlarını kaçırdı ve bakışlarında yine bir suçluluk duygusu vardı. "Önemli birine verilmekten onur duymalısın. Geçmişine bakarsak, bu bir lütuf. Düğününüz bir gösteri olacak. İsminize şeref katacak."

"Ve seninki," dedim sessizce.

Sertleşti ve ben de o anda söylediklerimden pişman oldum. Onu ya da amcamı eleştirmeye hakkım yoktu. "Seni yanımıza aldığımız için pek çok tatsızlığa göğüs gerdik. Senin için böylesine onurlu bir eş bulduğumuz için mutlu olduğumuzu bize karşı kullanamazsın."

"Karar verildi mi?" Sessizce sordum.

Kaşlarını çattı. "O kadar iyi. Falconelar evlilik için Luca'nın akrabasını istiyorlar, doğal olarak Felix de seni önerdi. Luca teklifi yapmadan önce seninle konuşmak istiyor, eskiden böyle yapılmazdı ama

Eğer sizin rızanızı almakta ısrar ederse, onu geri çeviremeyiz. Onu ve karısını akşam yemeğine davet ettik." Sonunda gözleri benimkilerle buluştu. "Bu onura çok sevindiğini ona söyleyeceksin, değil mi Kiara? Bu, aileni ve kendini kurtarmak için bir şans. Nino Falcone gibi biriyle evlenirsen belki kardeşlerinin Kaptan olmasına bile izin verilir."

Boğazım sıkıca kapandı ve bakışlarım tekrar yatağı buldu.

"Kiara, ona kabul ettiğini söyleyeceksin, değil mi? Amcan Luca'ya bunu yapacağını söyledi bile. Eğer reddedersen bu dedikodulara yol açacaktır."

Endişeli görünen teyzeme dönüp baktım.

"Kabul edeceğim," diye fısıldadım, çünkü yapacak başka ne kalmıştı ki?

O akşam yemekten önce Luca beni bir kenara çekerek yengem ve eniştem olmadan konuşmamı istedi, bu durum onları çok rahatsız etmişti, yüzlerindeki çatık kaşlardan bu durum açıkça anlaşılıyordu.

"Eğer reddedersen seni evlenmeye zorlamayacağım," dedi. Onun varlığı beni tedirgin etti.

"Bu sonbahar yirmi yaşına gireceğim. Evlenmem gerek."

"Bu doğru," diye kabul etti Luca. Gri gözleri, sadece dikkatli bakışlarıyla içimden her gerçeği çekip çıkarabileceğini düşünüyormuş gibi beni süzüyordu ama ben sırlarımı saklamayı öğrenmiştim. "Ama başka biriyle evlenebilirsin."

Yapabilirdim ama Nino Falcone'yle evlenmeyi reddedersem, çevremizde daha da d ı ş l a n m ı ş o l u r d u m . Felix Amca ve Egidia Teyze hayal kırıklığına uğrayacak ve başka birini bulmakta daha da zorlanacaklardı. Peki reddetmemi nasıl haklı çıkarabilirim? Bizim dünyamızda, ne kadar kötü bir seçim olursa olsun, ailenizin sizin için seçtiği adamla evlenirsiniz. "Benim yerime Nino Falcone'yle kim evlenir?"

"Kuzenlerimin çoğu sözlendi ya da evlendi. Yüzbaşılarımın kızlarından birini seçmek zorundayım. Birkaçı bu yıl reşit olacak ve nişanlı değiller."

Las Vegas'ta canavarlara teslim edilen başka bir kız. Benden daha masum bir kız. Bizim dünyamızda ne kadar küçük olursa olsun bir mutluluk şansını hak eden bir kız.

Yıllar önce kimse beni korumamıştı ama başka bir kızı bu kaderden kurtarabilirdim. "Onunla evleneceğim. Başka birini seçmek zorunda değilsin." Sesim korkumu ele vermiyordu. Sert ve kararlıydı ve bu akşam ilk kez Luca'nın bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorladım.

Luca bir süre daha bana baktı ama kararımı onayladığını söyleyebilirdim. Görev ve onur bizim dünyamızın temel direkleri idi. Her birimiz bekleneni yapmak zorundaydık. Kuzenlerinden birini Camorra'ya teklif edememesi onu ve Famiglia'yı kötü gösterirdi. Bunlar yaşadığımız kurallardı ve kendi karısı ona barış için verilmişti. Bu işler böyle yapılırdı, her zaman da böyle yapılacaktı.

Yemekten sonra bana yaklaşan Aria oldu. Erkekler sigara salonunda viskilerini içerken ve Egidia Teyze bizim için espresso hazırlarken nazıkçe gülümsedi ve koluma dokundu. "Reddedersen kimse seni suçlamaz," dedi Aria.

"Luca ile evlendin. Sen bekleneni, onurun gerektirdiğini yaptın ve aynı şeyin benden de beklendiğini biliyorum," dedim gülümseyerek.

Kaşlarını çattı. "Evet, ama-"

"Burası hiç benim evim olmadı ki. Yeminini bozan ben olmasam bile, babamın hatasının bedelini ödüyorum. Bunu geride bırakmak istiyorum. Bu kendimi affettirmek için bir şans. Las Vegas benim için yeni bir başlangıç olabilir."

Benden beklenen sözler bunlardı ama dudaklarımdan ağır bir şekilde döküldüler çünkü Nino'yla evliliğimin her şeyi yok edebileceğini biliyordum. İtibarımı ve her türlü barış şansımı. Ve bu endişelerin altında daha derin, daha karanlık bir korku yatıyordu; geçmişte doğmuş, bugünüme musallat olan ve geleceğimi belirleyecek olan bir korku.

NINO

"Bu çok riskliydi ve bunu sen de biliyorsun Remo. Bir gün kendini öldürteceksin," dedim Remo ve ben Şeker Kapanı'ndaki bir masaya yerleşirken. Öğütlerimden sıkılmaya başladığını biliyordum ama düşüncesizce hareket ettiği sürece onları dinlemek zorunda kalacaktı.

Remo ayaklarını masanın üzerine atmış, striptizcinin kalçalarını sallamasını, göğüslerinin aşağı yukarı zıplamasını izliyordu. Sugar Trap, akşam için hazırlık yapan kadınlar dışında terk edilmişti.

"Bu gerçekleştiğinde, Camorra'yı yönetmek için orada olacaksınız."

Kaşlarımı çattım. Bunu çok hafife alıyordu. O doğuştan Capo'ydu. Kimse insanları Remo kadar kolay ve hızlı korkutup boyun eğdiremezdi. Capo olmak istemiyordum. Bu Remo'nun doğuştan hakkıydı, benim değil.

"Bana öyle bakma, Nino. Olayları farklı şekilde ele alacağını biliyorum."

"Kim olsa olayları farklı şekilde ele alırdı."

"İşe yaradı. Luca ilaçlarını aldı ve bu birlikteliğe bir şans vermeyi kabul etti. Eminim Aria'nın da bu işte parmağı vardır. Kardeşini geri istiyor. O bir kadın. Barış ve sevgi istiyorlar. Karışmayı severler."

"Kadınlar söz konusu olduğunda uzman değilsin. En son ne zaman bir kadınla iki cümleden fazla konuştun?"

Remo bacaklarını masadan kaldırıp ayağa kalktı ve striptizciyi işaret etti. "Sevişmek istiyorum. Kıçını soyunma odasına götür. İki dakika içinde orada olacağım. Çıplak olsan iyi olur." Kadın başını salladı ve aceleyle sahne arkasına gitti. Remo tek kara kaşını kaldırdı. "Gördün mü? Dört cümle."

İçimi çektim ve ayağa kalktım. "Bu konuşmak değil, emretmektir. En iyi ihtimalle bir monolog. Bunun gerçek bir konuşma olabilmesi için karşılığında bir şey söylemesi gerekir."

Remo sırtıttı. "Neden onun söyleyeceklerini duymak isteyeyim ki? Ağzının benim sikimle dolu olmasını tercih ederim." Kulübümüze giren başka bir striptizciyi işaret etti. "Neden bunu almıyorsun? Birkaç ay içinde evli bir adam olacaksın. O zaman sana striptizci amı yok." Kendi şakasına güldü, Made Men'in ne isterse yapabileceğini biliyordu ve omzuma vurdu. "Hadi, yarın Luca ile buluşmadan önce biraz rahatla."

Haklıydı. Kadının bakışlarıyla karşılaştım ve onu kendime doğru çektim. Onu daha önce sikmiştım. "C.J.," dedim ve gözleri büyüdü. İsimlerini hatırlamama hep şaşıırırlardı ama ben ne bir ismi ne de başka bir şeyi asla unutmazdım.

"Evet, Bay Falcone?" Dudaklarını yaladı çünkü beni tahrik eden şeyin bu olduğunu düşünüyordu. Bunu her şeyden çok dikkat dağıtıcı buldum. Zaten onu becermeye niyetim olmasaydı, onu çağırılmazdım. Beni daha fazla tahrik etmeye çalışmasının bir anlamı yoktu. Remo çoktan sahne arkasına gitmişti. Bileğinden tuttum, onu tuvalete götürdüm ve kabine yaslayarak becerdim. İnledi ama bunun sahte olduğunu biliyordum. Sikimin etrafı ıslanmıştı ama kesinlikle boşalmamıştı. Vücudunda orgazm belirtisi yoktu. Bir fahişe olarak müşterilerini mutlu etmek için numara yapmaya alışkındı ama ben bundan nefret ediyordum. Onu daha sıkı kavradım, sikimi daralttım.

ve onu daha hızlı becerdi. "Bana yalan söyleyen insanlara ne olur biliyor musun?"

Korku yüzünde parladı. Aramıza uzandım, klitorisini okşadım ve sonunda bana teslim olmak zorunda kaldı -her zaman yaptıkları gibi- ve boşaldı. Birkaç dakika sonra onu takip ettim, içinden çıktım, prezervatifi tuvalete attım ve onu orada öylece bıraktım.

Luca ve ben Nashville'de buluşmaya karar verdik. Tarafsız bir yerdi, ikimizin de yalnız olacağını düşünürsek ikinci bir buluşma için en iyi seçenek buydu. Terk edilmiş bir sinema kompleksinin ıssız otoparkında ona doğru yürürken Luca beni tarttı.

Tokalaşması için elimi uzattım. Elimi tuttu ve beni şaşırtacak şekilde, bazı insanların gözümü korkutmak istediklerinde yaptıkları gibi elimi sıkıp toz haline getirmeye çalışmadı. Belki de benim üzerimde böyle bir etkisi olmadığını biliyordu.

"Yine karşılaştık," dedi gözlerini kısarak. "Geçen sefer özel olarak konuşamadık. Karımı tehdit eden sendin."

"Onu tehdit etmedim," diye itiraz ettim. "Güvenlik önlemlerinizde bir zayıflık buldum ve Remo onu öldürmenizi engellemek için bunu size gösterdi."

Luca'nın bakışları sertleşti. "Karımı bir daha asla tehdit edemeyeceksin."

Belki sıradan bir insan ondan korkardı ama ben ona soğukkanlılıkla baktım, nabzım her zamanki gibi sakindi. "Korkutma taktikleri bende işe yaramaz. Beni etkilemeleri için gereken mizaca sahip değilim. Gelecekte karınızı tehdit etmek gibi bir niyetim yok. Bence Famiglia ve Camorra arasında bir ateşkes, Outfit'le olan sorunumuz için mantıklı bir çözüm ve ateşkesin işe yaraması için şimdilik birbirimizi tehdit etmemeyi veya öldürmemeyi kabul etmemiz gerekecek."

Luca birkaç saniye boyunca bana baktı, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Siz Falcone kardeşlerden aklı başında olan var mı?"

"Akıl sağlığından ne anlıyorsun?" diye sordum. "Toplum ne seni ne de beni aklı başında olarak görüyor. Biz psikopatız çünkü öldürmekten zevk alıyoruz. Yoksa bana işkence edip öldürdüğünüzde kendinizi suçlu hissettiğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz?"

Luca omuz silkti. "Belki biz psikopatız ama sen ve Remo çoğu psikopatı aklı başında gösteriyorsunuz."

Remo ve benim aynı katalizörün sonucu olduğumuzu biliyordum. Hayvanlar hayatta kalmak istiyorlarsa çevrelerine uyum sağlarlardı. Bu, bazen tek bir varlık içinde küçük ölçekte gerçekleşen bir evrim süreciydi. Remo duygularına yönelmiş, onları serbest bırakmıştı ve sonuç olarak öfkesi üzerinde neredeyse hiç kontrolü yoktu.

Bedenim duygulardan tamamen kurtularak hayatta kalmıştı. Kendi adaptasyonumu onunkine tercih ederdim. Hayatı daha öngörülebilir kılıyordu.

Remo ve ben bugünkü adam olduğumuzda Adamo doğmamıştı ve Savio sadece üç yaşındaydı, anlayamayacak ya da hatırlayamayacak kadar küçüktü. Remo'nun ve benim eğilimlerimi paylaşmıyorlardı. "İstersem toplumun standartlarına göre hareket edebilirim."

"Ve ateşkes için evlenmek mi istiyorsun?"

"Evlenmeyi düşünmemin tek nedeni bu," dedim dürüstçe. "Evlilik gerçekten başka bir amaca hizmet etmiyor. Arkadaşlığa ihtiyacım yok. Kardeşlerim ve Fabiano'da bu var. Cinsel dürtülerimi tatmin etmek için de evliliğe ihtiyacım yok. Las Vegas'ta bunun için yeterince kadın var."

Luca kara bir kahkaha attı. "Sana inanıyorum."

"Ailelerimiz arasında bir evlilikten yana olduğunuz izlenimini edindim."

"Taraftar değilim ama dediğiniz gibi mantıklı seçim bu. Famiglia'yı ve kendi ailemi düşünmek zorundayım. Siz çılgın Falcone piçlerini sırtımda istemiyorum. Cavallaro'nun hayatını cehenneme çevirmenizi tercih ederim. Bratva ile elim kolum dolu. Onunla uğraşmak istemiyorum. Scuderi'yi herkesin aklına gelebilecek en acımasız şekilde öldürecek olmanız da cabası."

"O halde anlaştık. Ailenizin geçmişi göz önüne alındığında, Kaptanlarınız ve Alt Patronlarınızın sendikayı desteklediğini varsayıyorum."

"Benim kararına uyuyorlar ama görücü usulü evlilikler Famiglia'da çok popüler tabii ki."

Görücü usulü evlilikler Camorrista arasında bile hâlâ popülerdi. "Benim için bir kadın seçtin mi?"

Luca'nın ağzı gerildi. "Alt patronlarımın ve kaptanlarımın çoğunun kızlarından birini Camorra'ya göndermeye hevesli olmadığını s ö y l e r s e m şaşırmazsınız. Falcone isminin belli bir ünü var."

"Bir koca olarak görevlerimi mükemmel bir şekilde yerine getirebilirim. Koruma sağlayabilirim, çocuklara babalık yapabilirim ve para da sorun değil."

Luca yüzünü buruşturdu. "Bu umurumda bile değil. Bilmek istediğim şey, kuzenlerimden birini senden ve kardeşlerinden kurtarmak için Vegas'a saldırmak zorunda kalıp kalmayacağım."

"Kimseyi kurtarmak için bir nedeniniz olmayacak ve denesenez bile Las Vegas sizin için çok güçlü. Ama sizi temin ederim, karım şiddete maruz kalmayacak." Durakladım. "Kanlı çarşaf geleneğini bizim değil, sizin ailenizin sürdürdüğünü hatırlatmama gerek var mı? Bu, düşün gecesı her kocanın elini zorlar."

"Bazı gelenekler geçersiz kılınamaz."

"Asıl soru şu: Aklınızda biri var mı?"

Luca başını salladı. "Kuzenlerimden biri evlenme çağına geldi. Vasileri evlilik için onu önerdi. Famiglia'dan ayrıldığı için üzölmeyecektir." Gözlerimi kıstım. "Muhafızlar mı? Kızın nesi var?" "Hiçbir şey. Bir eş olmaktan çok daha fazlasını yapabilir ama Babam, amcam, bir haindi ve birçok insan bunu unutmasına izin vermiyor. Egidia Teyzemizle birlikte büyüdü."

"Bizim için bir hainin kızı. Bazı insanlar bunu bir hakaret

" "Kardeşin Remo da onlardan biri mi olacak?"

Remo için bunu söylemek her zaman zordu, ama onun umurunda bile değildi.

aile geçmişti. "Remo insanları kendi eylemlerine göre yargılar, ebeveynlerinin yanlışlarına göre değil. Ve o hala senin kuzenin."

Arka cebine uzandı, ben de elimi kılıfıma götürdüm. Gerginlik Luca'nın vücuduna yayıldı. "Telefon." Cep telefonunu çıkardı, ve bir süre sonra bana çevirdi. Ekranda koyu kahverengi gözleri ve siyaha yakın saçları olan genç bir kadının görüntüsü vardı, ancak doğal olarak zeytin rengi olan teni oldukça solgundu, bu da evden çok sık çıkmadığını gösteriyordu. "Bu benim kuzenim, Kiara Vitiello. On dokuz yaşında. Onurlu bir kadındır." Sonuncusu bir uyarı imasıyla söylenmişti.

"İş görür," dedim.

Luca telefonunu arka cebine geri koydu. Bir kez başını salladı ve sonra içini çekti. "O zaman anlaştık."

O gece geç saatlerde konağıımıza döndüm. Remo her zamanki gibi uyanıktı. Hiçbir zaman birkaç saatten fazla uyumazdı. Oyun odamıza adımımı atar atmaz koltuktan kalktı. Savio ve Adamo bir video oyunu oynamakla meşguldüler.

Bir çeşit yarış. Adamo liderdi; tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi, nasıl araba kullanılacağını biliyordu.

"Ve?" Remo'nun sesinde bir heves vardı. Luca'nın bugünkü toplantıdan sonra Famiglia'ya saldıramamiz için anlaşmazlığa düşmesini mi umuyordu yoksa gerçekten barış mı istiyordu emin değildim. Remo sadece kaos ve şiddet içinde büyürdü.

"Kuzenlerinden birini önerdi, Kiara Vitiello."

"Eğer soyadı Vitiello ise, babası Luca'nın hain amcalarından biri olmalı."

"Haklısın. Babası Luca'ya ihanet ettiği için öldürüldü."

"Yani bize bir hainin kızını mı veriyor?" Remo alçak sesle sordu
Ses.

"Bu tür şeyler umurumuzda değil."

Remo bıçaklarından birini koltuklardan birine fırlattı ve bıçak Kendini deriye gömdü. Şimdiden daha fazla delik açılmıştı. "Ama Famiglia'nın var. Kibirli pislik herhalde evlilikle bir mesaj vermek istiyor."

Arabası duvara çarparken Savio, "Belki de Nino onun için bir cezadır," diye düşündü, kahverengi gözlerinde eğlence olduğunu tahmin ettiğim bir parıltı vardı. Adamo oyunu kazanmış olmasını umursuyor gibi görünmüyordu. Oyun kumandasını yere bıraktı ve muhtemelen sıkıldığını belli eden bir yüz ifadesiyle bana baktı.

"Bazen Nino'nun benim de cezam olduğunu düşünüyorum," dedi Remo. "Luca'nın onu Nino'ya vererek kuzenini cezalandırması mantıklı."

Bu seçeneği de düşünmüştüm ama Luca bir kadını, özellikle de masum bir kadını böyle cezalandıracak biri değildi. "Eğer ben olmasaydım, çoktan ölmüş olurdun."

Remo omuz silkti. "Belki de. Asla bilemeyeceğiz."

"Yani gerçekten evlenecek misin?" Adamo sordu. Saçları çok uzamıştı ve gözlerinin içine düşüyordu, bu yüzden sürekli geriye itmek zorunda kalıyordu. Benim aksime, saçlarını hiç at kuyruğu yapmıyor ya da arkaya doğru taramıyordu.

"Öyleyim."

"Ama daha kadınla tanışmadın bile. Ya ona katlanamazsan?" Adamo sordu.

Savio gözlerini devirdi. "Daha fazla korkak gibi konuşabilir misin? Senin gerçekten sikilmeye ihtiyacın var."

Adamo'nun yüzü kıpkırmızı oldu. "Kapa çeneni."

"Hadi ama, neredeyse on dört yaşındasın. Ben senin yaşındayken çoktan birkaç kızla yatmıştım." Savio Remo'ya baktı. "Onu birkaç fahişeyle birlikte bir odaya kilitle, böylece onu şekle sokabilirler."

Adamo, Savio'nun omzunu itti. "Kapa çeneni! Senin fahişelerine ihtiyacım yok."

"Gerçek bir Falcone olmak istiyorsan, lanet bir bakire olamazsın. Bu acınası bir durum. Yoksa ibne misin?"

Adamo ayağa fırladı ve kendini Savio'nun üzerine attı. İkisi de yere yuvarlandı ve yumruklaşmaya başladı. Adamo henüz Savio gibi kafeste dövüşmemişti, bu yüzden saldırması akıllıca değildi.

Remo başını salladı ama müdahale etmedi. İşler çok sertleşirse diye daha iyi görebilmek için yaklaştım. Savio üstünlüğü ele geçirmişti ve Adamo'nun üzerine çıktı, ona bir, iki kez sertçe yumruk attı ve sonra bir yumruk daha atmak için kolunu kaldırdı. Onu durdurmak için bir adım öne çıktım ama Remo kendini kanepenin üzerinden savurdu, Savio'nun yanına indi ve onu Adamo'dan çekip uzaklaştırmadan önce yakasından yakaladı. Savio kanepeye düştü, zor nefes alıyordu ve ayağa kalkmak için bir hamle yaptı.

"Sen orada kal," diye emrettim. Başını sallayıp arkalığa yaslanmadan önce gözleri meydan okuyordu.

Adamo sırtüstü yatıyordu, yüzü kızarmış ve dudakları patlamıştı. Titriyordu ama ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. Remo ona doğru eğildi ve elini uzattı. Adamo elini tutmadı, sadece ters ters baktı. "Adamo," dedi Remo. "Sabrımı zorlama."

Adamo, Remo'nun elini tuttu ve onun kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Adamo yüzünü buruşturdu ve Savio'ya son bir bakış attıktan sonra hışımla Fransız kapılarına yöneldi ve dışarı kaçtı.

Savio yüzünü buruşturarak, "Kahretsin, belki de erkeklerden gerçekten hoşlanıyordur," dedi. Sonra gözleri büyüdü. Bazen iş için dışarı çıktığımızda bir erkek gibi davranmayı başarırdı ama böyle anlarda bir ay daha on yedi yaşına girmeyeceği belli olurdu. Onun yaşındayken, Remo ve ben sokaklarda geçirdiğimiz yıllar yüzünden çoktan sertleşmiştik. Hiç genç olduğumuzdan emin değildim. "Onu öldürecek misin o zaman?"

Remo, Savio'nun yüzüne baktı. "Biz kardeşiz. Birbirimizin yanında duracağız. Adamo'nun keçileri, ördekleri ya da erkekleri becermesi umurumda değil. O bizim kardeşimiz."

Savio yavaşça başını salladı. "Çok sinir bozucu biri. Eğer bir erkekle yatmak onu daha katlanılabilir kılıyorsa, bununla yaşayabilirim."

Remo homurdandı. Sonra bana döndü. "Konuş onunla. Onunla başa çıkabilecek tek kişi sensin."

Duman kokusunu takip ederek bahçeye, havuzun kenarındaki şezlonglardan birine doğru yöneldim. Adamo kamburunu çıkarmış, normal bir sigara içiyordu. Remo'nun son uyarısından beri daha sert bir şeye dokunmamıştı. Bunun ne kadar süreceğini merak ediyordum. İzmariti ağzından çıkardım ve havuza attım. "Uyuşturucu yok."

"Bu bir sigara, esrar ya da eroin değil," diye mırıldandı.

Ona doğru bir sandalye daha çektim ve karşısına oturdum. "Neler oluyor?"

Ters ters baktı. "Hiçbir şey."

"Adamo, eğer bir yetişkin gibi muamele görmek istiyorsan, öyle davranmalısın. Şimdi bana neden böyle davrandığını söyle."

Bakışlarını spor ayakkabılarına indirdi. "Bir fahişeyi ya da eve götürdüğün striptizcilerden birini becermek istemiyorum."

"Savio'ya saldırdığında bu açıkça ortaya çıktı. Sana dövüşmek hakkında ne demiştim?"

"Sadece rakibinizi yenebileceğinizden eminseniz saldırın."

"Savio'yu yenemezsin. Henüz değil."

"Hiçbir zaman sizin kadar iyi olamayacağım. İnsanları incitmekten sizin kadar zevk almıyorum."

Ben de öyle düşünmüştüm. Adamo hiçbir zaman şiddet yanlısı bir çocuk olmamıştı. "Güçlüsün ve iyi bir savaşçısın. Bu işte iyi olmak için can yakmaktan ya da öldürmekten zevk alman gerekmiyor."

Sertçe yutkundu. "Tekrar öldürmek istemiyorum."

Roger's Fight Arena'ya yapılan saldırıda ilk adamını öldürmüştü ve Remo, Savio ve benim aksime, ilk cinayeti peşini bırakmamıştı. "Buna alışacaksın."

"Belki de buna alışmak istemiyorumdur," diye mırıldandı. "Ben böyle değilim

Sen."

"Zamanınız var," dedim. Artık bunu tartışmanın bir faydası yoktu. O On dört yaşına girmesine daha beş ay vardı; o zamana kadar askere alınmayacaktı. "Kardeşlerin ve benim eve götürdüğümüz kadınlarla sorunun ne?"

Sertleşti ve başını kaldırdı. "Ben eşcinsel değilim."

Ona baktım ama yüzü gölgeler içinde kaldı, bu da onu okumayı daha da zorlaştırdı. "Remo bunun için seni cezalandırmaz. Biz kardeşiz, Adamo. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Adamo dudağını kemirdi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Bunu dikmem gerekecek."

Başını salladı. "Ben eşcinsel değilim."

Başımı eğdim, ama o daha fazla dürtmeden devam etti.

"Bir fahişe istemiyorum çünkü senden hoşlanmıyorlar bile. Patronları olduğun için ya da korktukları için seni beceriyorlar. Ben bunları istemiyorum. Benden hoşlanan ve benimle birlikte olmak isteyen bir kız istiyorum."

"Bizim dünyamızda bunu bulmak çok zor."

"Çünkü sen bakmıyorsun. Fabiano Leona'yı buldu."

"Öyle ama ondan önce de pek çok kadınla birlikte oldu."

Adamo omuz silkti. "Bir fahişeyle yatmaya zorlanmak istemiyorum."

"Remo da ben de seni zorlamayacağız."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Adamo'nun gerekçesini anlayamıyordum. O genç bir çocuktü. Bir noktada cinsel dürtüleri önemseyen birini, hatta onu önemseyen birini bekleyemeyecek kadar güçlü olacaktı. "Ama Adamo, biz Falcon'uz. İnsanlar bizim etrafımızda her zaman farklı davranır. Güvenecek birini bulmak zordur."

"Müstakbel eşinin senden hoşlanmasını istemiyor musun?"

"Bir evlilik için sevgi gerekli değildir. Benim böyle bir beklentim yok. Bu."

"Ama ya şefkat istiyorsa?" Bu kelime ağzını buruşturdu, ve tekrar yüzünü buruşturdu.

Ona bir bakış attım ve ayağa kalktım. "Beni tanıyorsun." Adamo omuz silkti. "Onun için biraz üzülüyorum."

"Gel hadi. Dudağına dikiş atayım." Yapabilseydim belki Kiara Vitiello için de üzülürdüm.

BÖLÜM 4

KIARA

Egidia Teyze, bütün gün ondan ve amcamdan saklandığım kütüphaneye girerken **inanılmaz derecede memnun görünüyordu**. "Luca'nın bugün Nino Falcone ile bir toplantısı vardı."

Yüzümü duygusuz tutmaya çalışarak okuduğum kitabı bıraktım. "Ve?"

"Luca Nino'ya senin bir fotoğrafını gösterdi ve o da seninle evlenmeyi kabul etti."

Sanki Nino görünüşümü onayladığı için mutluluk dansı yapacağımı düşünüyormuş gibi beklentiyle beni izledi. Sertçe yutkundum. "Bu iyi haber." Tek yapabildiğim buydu ve coşkudan yoksundu.

Teyzem dudaklarını büzdü. "Kiara, gerçekten, bunun ne anlama geldiğini anladığımı sanmıyorum."

Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum ve sorun da buydu. "Onunla evlenme fikrine alışmak biraz zaman alıyor, Egidia Teyze. Merak etme, onunla evlenmek zorunda kalacağım zaman heyecanımı düzgün bir şekilde ifade edebileceğim."

Bu apaçık bir yalandı. Her dokunuşta irkilmemeyi başarsaydım, bu büyük bir başarı olurdu.

"Fazla zamanınız yok. Remo Falcone işlerin hızlı ilerlemesinde ısrar ediyor. Düğün dört hafta sonraya ayarlandı."

Parmaklarımı koltuğun derisine gömdüm, yüzümdeki renk soldu. "Dört hafta mı? Ama bu her şeyi planlamak için yeterli bir süre değil."

Kendimi bir Falcone ile evlenmeye zihinsel olarak hazırlamak için kesinlikle yeterli zamanım yoktu - tabii böyle bir şeye hazırlanabilirsem.

"Merak etmeyin. Birkaç gelinlik mağazasıyla temasa geçtim bile. Elbette en popüler elbiselerden bazıları çoktan tükendi ama ellerinde yeterince güzel parça kaldığına dair bana güvence verdiler."

"Bu iyi," dedim monoton bir sesle.

Egidia Teyze başını salladı. "Aria ve Giulia bize katılacak. İkisiyle de konuştum bile ve çok heyecanlılar. Aria New York'taki en iyi gelinlik mağazasından randevu almakla çok iyi etti. Capo'nun eşinin Baltimore'a kadar gelmesini bekleyemeyeceğimize göre New York en mantıklı seçim gibi görünüyor. Tabii ki mağaza bizi yarına sıkıştırmayı başardı. Aria Vitiello'yu kim reddedebilir ki?"

"Yarın mı?" Dehşetle sordum.

"Harika değil mi?" "Harika," diyebildim.

Egidia Teyze yine kaşlarını çatı. "Her neyse, Felix ve Luca düğünü yapmak için en iyi yeri bulmaya çalışıyorlar. New York olmayacak. Luca, Falcon'ları kendi şehrinde istemiyor."

Öyle değil mi? Neredeyse gülecektim.

"Eminim yeterince başka seçenek vardır," dedim sessizce.

"Evet, evet. Eminim," dedi Egidia gülümseyerek. "Birkaç çiçekçiyi aramalı ve onlarla ayarlamalar yapmalıyım."

Kutlamaların nerede yapılacağını öğrenene kadar bunun bir anlam ifade etmeyeceğini belirtmeye zahmet etmedim. Başrolde ben olsam bile bu Egidia Teyze'nin gösterisiydi.

O gittiğinde, gözlerimi kapadım. Dört hafta.

Düğün geceme dört hafta.

Nino'nun ödülünü almak istemesine dört hafta vardı.

Birinin yıllar önce o ödülü aldığını saklamanın bir yolunu bulmam için dört hafta. İçimi bir hastalık kapladı ve elimi karnıma bastırdım.

On dakika sonra Giulia aradı. "Annem çoktan Sen?"

"Birkaç dakika önce," dedim.

Giulia iç çekti. "Bundan hoşlanmıyorum Kiara. Dört hafta, gerçekten mi? Bu sanki

Sanki biraz daha beklerlerse kendilerini suçlu hissetmeye başlayacaklarından endişe ediyorlarmış gibi sizi yeterince hızlı bir şekilde Falcone'un üzerine atamıyorlar."

"En azından bu bana endişelenmek için daha az zaman bırakır." Yine de endişelenirdim. Gecelerim daha önce olduğundan daha kötü kâbuslarla geçecekti.

"Cassio bile Falcon'lara karşı temkinli. Bana Nino Falcone'nin kafesteki bir videosunu gösterdi. İğrenç."

"Video mu?" Ben de yineledim. "Nerede izleyebilirim?"

Telefonun diğer ucunda sessizlik vardı. "Yapma.

İzlemeyin." Boğazım düğümlendi. "Nereye?"

"Darknet'te Camorra'nın kafes dövüşlerini ve yasadışı sokak yarışlarını göstermek için kullandığı bir forum."

"Bana giriş bilgilerini ver."

"Kiara-"

"Ben on dokuz yaşındayım, dokuz değil. Onu görmek istiyorum Giulia. Buna *ihtiyacım var*." Düğün gecemizde bu canavarla ilk kez karşılaştaydım, kaçardım. Neler yapabileceğini görmem gerekiyordu, bir kafes dövüşü bile bunu karşılamaya yetmeyecek olsa bile.

"Bana bir saniye ver. Cassio'dan tekrar bilgi istemem gerekiyor." Hışırtılar duydum ve ardından boğuk sesler duyana kadar bir süre sessizlik oldu. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra Giulia tekrar konuştu. "Sen

yazacak bir yeriniz var mı? Uzun ve karmaşık. Darknet insanları dışarıda tutmak için birkaç adım kullanır."

Kitap okurken her zaman yanımda bulundurduğum kâğıt ve kalemi elime aldım; en sevdiğim alıntıları yazmayı severdim. "Ben hazırım."

Her şeyi not ettikten sonra, görüşmeyi sonlandırmadan önce Giulia'nın uyarılarından birini daha dinledim. Kâğıdı terli avuçlarımda tutarak dizüstü bilgisayarımı almak için odama doğru yürüdüm. Foruma girerken parmaklarım titriyordu. Son birkaç yılın dövüşlerinin bir listesi vardı. Arama motoruna Nino'nun adını girdim ve hemen birkaç dövüş çıktı. En son birkaç hafta öncesine ait olana tıkladım.

Kamera devasa bir kafese odaklanmıştı. İçinde iri yarı bir adam duruyordu ama otuzlu yaşlarındaydı ve saçları yoktu. Nino Falcone olamayacak kadar yaşlıydı. Kalabalıkta bir sessizlik oldu ve kafesin içine ilkinden daha uzun bir adam daha girdi ve ben donakaldım. Birkaç dakika boyunca nefesim boğazımda düğümlendi. Sadece bir video bile böyle bir dehşet yaratabiliyorsa, gerçek hayattaki Nino ne yapardı?

Nino uzun boylu ve kaslıydı, gövdesinin ve kollarının her santimi dövmelerle kaplıydı. Alevler, bıçaklar, çığlık atan yüzler ve ne olduğunu anlayamadığım başka resimler ve kelimeler. Alevler kollarından bileklerine kadar iniyordu. Dövüş şortunun içine de girerek kaslı kalçalarında son buluyordu.

Yüz ifadesi odaklanmıştı ama tamamen duygusuzdu.

Dövüş başladığında korkum saf dehşete dönüştü. Nino bir dövüş makinesiydi. Vuruşlarının her biri *isabetliydi*, ama daha da kötüsü analitik ifadesiydi. Bir kafeste dövüşüyormuş gibi görünmüyordu. Rakibi bir darbe aldığı anda, Nino'nun yüzünde neredeyse hiç acı belirtisi görülmüyordu. Rakibi dizlerinin üzerine düşerken bile acımadan sert ve hızlı tekme ve yumruklar savurdu. Nino bir kalp atışı kadar kısa bir sürede rakibinin üstüne çıktı.

dizini adamın sırtına geçirdi, böylece adam kanlı zemine yığıldı. Bu bile yeterli değildi. Nino ön kolunu adamın boğazına doladı ve havasını kesti. Rakibi dirseğini Nino'nun böğrüne sapladı, ama Nino irkilmedi bile, sadece tutuşunu daha da sıkılaştırdı ve sonunda adam bayıldı. Nino onu serbest bıraktı ve ayağa kalktı. Bakışları kameraya odaklanana kadar kalabalığın üzerinde gezindi. Sanki doğrudan bana bakıyor gibiydi ve gözlerindeki soğuk, sert bakış, üzerimden atamadığım korkuları uyandırdı.

Evleneceğim adamın bu olduğuna inanamıyordum.

İki saatten fazla uyuyamadım. Her gece Durant Amca'nın yüzü rüyalarım giriyor, üzerimde gezinip beni kırıyordu ama bu gece üzerimde gezinen başka bir yüzdü, güzel ve soğuk bir yüz.

Korumamız Giulia'yı almak için bizi Philadelphia'ya götürdüğünde, teyzem beni elbiseler hakkında bir sohbete dahil etmeye çalıştı ama ben herhangi bir etkileşime giremeyecek kadar üzgündüm. Giulia arka koltukta bize katıldığında çok sevindim. Bana bir bakış attıktan sonra, çocuklarla ilgili yaz planlarından bahsederek annesinin dikkatini çabucak dağıttı.

Ona minnettar bir bakış attıktan sonra bakışlarımı pencereye diktim ve yanımdan hızla geçen manzarayı izledim.

Birçok kadının aksine benim hayalimde bir gelinlik yoktu. Bir düğüne gitmediğim sürece gelinliklere hiç bakmadım.

Aria korumasıyla birlikte dükkânın içinde bekledi çünkü dolu yağıyordu. İçeri adımımızı atar atmaz bir satıcı koşarak yanımıza geldi. "Mutlu gelin kim?"

Giulia, Aria ve Egidia Teyze bana baktı ve satıcı koluma dokundu. "Heyecan verici, değil mi? Nefes kesici bir gelin olacaksın. Bunu söyleyebilirim."

Ona küçük bir gülümseme verdim ve elbiselerin sergilendiği yere doğru onu takip ettim. "Neden elbiselere göz atıp benim için seçtiklerini bana göstermiyorsun?" Pelüş koltuklardan birine çökerek sordum.

Bu satıcıdan bir bakış aldı ama bu noktada artık umurumda değildi.

Aria ve Giulia hemen başlarını sallayarak elbise aramaya koyuldular, ancak Egidia Teyze'nin yüz ifadesinden bunu onaylamadığı anlaşılıyordu. Ancak bir süre sonra o da uygun elbiseler aramaya başladı.

Tabii ki Egidia Teyze çoğu Disney prensesini kıskandıracak elbiseler seçti. Çok gösterişli, çok göz alıcı, çok fazla. Hiç bana göre değil. Neyse ki Aria ve Giulia birlikte çalıştılar ve benim zevkime daha yakın elbiseler buldular.

Yakası dantel süslemeli, omuzları açık, sade beyaz bir denizkızı elbise seçtim. Yakaya da şeffaf bir duvak takılmıştı ve sırtımdan aşağıya ve çıplak kollarımın üzerine düşüyordu, böylece kendimi çok açıkta hissetmedim.

"Çok güzel," dedi Aria nazik bir gülümsemeyle. Hâlâ düğünle ilgili gerçek duygularımı anlamaya çalışıyordu ama yıllar içinde onları saklamayı iyi öğrenmiştim. Olanlardan sonra hayatta kalmanın tek yolu buydu.

Giulia başını salladı, gözleri yaşarmıştı ve Egidia Teyze bile seçimimden memnun görünüyordu - başlangıçta planladığı kadar gösterişli olmasa da. "Çok zarif ve sofistike görünüyorsun. Gerçek bir hanımefendi."

Nino'nun bana bir hanımefendi gibi davranacağını umarak derin bir nefes aldım. Kafeste dövüşürken gördüğüm adam bana bunu yapacak biri gibi gelmemişti.

NINO

Nişan partisinin yapılacağı Baltimore'daki devasa taş ve sıva Vitello villasının önünde durduk. Gerçek düğüne sadece iki gün kala, resmi olarak nişanlanmak için mantıklı bir neden yoktu, ancak mantıklı kararlar Famiglia'nın uzmanlık alanı değildi. Savio, Adamo ve Fabiano, orada işlerin yolunda gittiğinden emin olmak için Las Vegas'ta kaldılar. Sadece gerçek düğün için uçacaklardı. Hiçbirimiz şenlikleri önemsemiyorduk. Aria ve Luca'nın yıllar önceki düğünü gibi büyük bir olay olmayacaktı. Yardımcı Patronlarımız ve Kaptanlarımız kendi bölgelerinde kalacaklardı. Remo, Outfit saldırısından sonra hiçbir şeyi riske atmazdı.

Remo, "Eğer o Growl piçini davet ettilerse, duvarlarını onun ve yoluma çıkan tüm Famiglia piçlerinin kanıyla kıpkırmızıya boyayacağım," diye hırladı.

"Davet edilmeyecek, Remo. Luca bunu riske atmaz. Sen ve Growl'un birbirinize gireceğinizi biliyor."

"Peki ya sen? Bizden önce babamızı öldüren o şerefsizin ortalıkta caka satmasına seyirci mi kalacaktın?"

"Tabii ki hayır. Onu kulaktan kulağa keserdim."

Kiralık arabadan iner inmez evin kapısı açıldı ve Felix ile Egidia Rizzo kapıda belirdi. Remo bana bir bakış attı, ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Müstakbel eşimin teyzesi ve eniştesine doğru yürürken, "Birinin gözü penceredeymiş anlaşılan," diye mırıldandı. Nişan büyük bir şölen olmayacaktı, sadece Famiglia'da düğünden önce resmi bir nişan isteyen gelenekçileri yatıştırmak için yapılacaktı, ama Rizzolar yine de smokin ve uzun bir gece elbisesi giymişlerdi.

"Sanırım az giyinmişiz," dedim sessizce. Siyah balıkçı yaka bir kazak, siyah elbise pantolonu ve siyah pabuçlar giymiştim. Remo

Benzer bir şekilde giyinmişti ama balıkçı yakasını siyah bir gömlekle değiştirmişti.

Remo omuz silkti.

Elini öptükten sonra Bayan Rizzo kaşlarını kaldırarak, "Hepsi siyah," dedi. "Bu durum için ne tuhaf bir seçim."

"Bizim mesleğimiz için en uygun renk bu. Kanı temizlemek çok zordur," dedi Remo, en iyi Oxford İngilizcesiyle onun elini öperken. İngiltere'de geçirdiğimiz süre boyunca öğrendiği hemen hemen tek şey buydu. Tabii bunu sadece insanları tedirgin etmek için kullanıyordu.

Bayan Rizzo, Remo'dan küçük bir adım geri çekilerek elini Remo'nun elinden çekti.

Bay Rizzo ile tokalaştım ve elimi gereğinden fazla sıktı. Başımı eğdim, gözlerim kısıldı. Eğer bunu Remo'yla denerse, siyah gömlek değerini kanıtlayacaktı. "Kiara'yı sana vermekten onur duyuyoruz," dedi ve elimi bıraktı. "Lütfen bana Felix de, bu da eşim Egidia."

Adamın elini sıkmadan önce Remo'ya uyarıcı bir bakış gönderdim.

"İçeri gel," dedi Felix geri çekilerek. Remo ve ben onu takip ettik. İçeride. Giriş holünde çok sayıda koyu renkli ahşap ve kilim bulunan büyük ve eski bir evdi.

Felix, "Konuklar oturma odasında ve verandada çoktan toplandılar ama sen ve Kiara birlikte girmelisiniz," dedi ve Remo'ya döndü. "Belki siz de konuklara katılabilirsiniz. Karım yolu gösterecek."

Egidia gergin bir gülümsemeyle Remo'ya onu takip etmesini işaret etti ama Remo bunu yapmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Sanırım şimdilik kardeşimle ben birlikte kalacağız."

Felix gözlerini kırptırdı ve sonra yavaşça başını salladı. "Pekala. Gel bakalım. İlk buluşmanız için kütüphaneyi seçtim. Kiara'nın zamanının çoğunu geçirdiği yer orası."

Bir kaşımı kaldırdım. "Okumayı seviyor mu?"

Felix tereddüt etti. "Öyle ama aynı zamanda çok güzel ve ağırbaşlı. Zekasına rağmen mükemmel bir eş."

Remo adamın arkasından gözlerini devirdi. Koyu renkli ahşap kitaplıklarla dolu geniş bir odaya girdik. Okuma koltuğunun yanındaki küçük masanın üzerinde bir kitap açık duruyordu. Felix kaşlarını çatarken ben ona doğru yürüdüm. "O burada olmalı."

Remo yardımsever bir tavırla, "Belki de kaçmaya karar vermiştir," dedi.

"Yapmaz," dedi Felix çabucak, ama yüzündeki endişeyi fark ettim, Remo da fark etmişti.

Kitabı aldım. Las Vegas'ın tarihi hakkındaydı. Memleketimin tarihini öğrenmek için çaba göstermesi beni memnun etti.

"İşte orada," dedi Felix yüksek sesle.

Kitabı yerine bıraktım ve gözlerim kapıya doğru kayd. Kiara Vitiello beklediğimden daha kısa boylu, ince kemikli bir kadındı, Neredeyse kırılacak gibi görünüyordu ama kalçaları elbisesinin altında güzelce kıvrılıyordu ve ortalamanın üzerinde büyüklükte göğüsleri vardı. Açık gül renginde, neredeyse beyaz bir elbise giymişti ama bu onu daha da kırılgan gösteriyordu. Belli ki masumiyetini vurgulamak içindi ama ben daha cesur renkleri tercih ederdim. Koyu renk gözleri yüzüme -gözlerime değil ama- daha aşağıya, belki de burnuma yerleşti ve omuzları hafifçe gerildi. Kapı aralığından kıpırdamamıştı, neredeyse donmuş gibi görünüyordu. Avucunu kapının pervazına dayamıştı ve bunun kendini sabitlemek için olduğunu biliyordum.

Remo bana baktı, tepkimi ölçmeye çalışıyordu ama bu onun için boşuna bir çabaydı.

Amcası ona yaklaşmasını işaret etti. "Hadi, Kiara. Müstakbel kocanı ve kayınbiraderini selamla."

Kendini kapı aralığından çekip bize doğru yürümesi için bir saniye geçti. Hareketleri zarif ve amaçlıydı ama bastıramadığı bir titremenin izlerini taşıyordu.

Amcasının yanında durdu.

Topuklu ayakkabı giymesine rağmen ancak çeneme ulaşabildi. "Sizinle tanışmak bir zevk," dedi yumuşak bir sesle. Gözleri yüzümden Remo'ya kaydı, sonra hızla amcasına döndü.

"O zevk bana ait," diye cevap verdim ve Remo'nun gülümsemesi daha da genişledi. Kiara hafifçe irkildi, neredeyse fark edilmiyordu ama Remo dudağını seğirterek fark etmişti, ben de öyle.

Amcası rahatsız bir şekilde boğazını temizledi.

"Yüzüğü vermek ve birbirimizi tanımak için onunla birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum," dedim, gözlerimi ondan hiç ayırmadan.

"Şey," dedi amcası, gözleri Remo ile benim aramda, sonra da Kiara'nın üzerinde gidip geliyordu. "Emin değilim-"

Remo ona çarpık bir gülümseme fırlattı. "İki gün içinde evlenecekler. Sonra bizimle Las Vegas'a gelecek, ama kardeşimle birkaç dakika yalnız kalmasından mı endişeleniyorsun? Hayatının geri kalanında onun iradesine tabi olacak."

Kiara'nın omuzları çökerek yuvarlandı ve sertçe yutkundu.

Felix'in rengi soldu, gözleri sertleşti. "Bu barış için. Unutmayın ki Bu."

Remo'dan önce ben konuştum çünkü o da konuşacakmış gibi görünüyordu.

Kelimeler yerine bıçağını kullanıyordu ve ben bu sinir bozucu güç oyununun bir an önce bitmesini istiyordum. "Sen de bunu unutmamalısın. Kiara artık seni ilgilendirmiyor. O benim." Ona yüzüğü gösterdim ve gözleri kısa bir süreliğine yüzüğe kaydı. "Bugün bu yüzüğü onun parmağına takacağım ve sonra benim sözüm kanun olacak, senin değil."

Yüzünü bir kızgınlık **k a p l a d ı** ve omuzları çöktü ama kendini çabucak toparladı ve tekrar doğruldu.

"Ne diyorsun Kiara?" diye sordu amcası. "Konuşmayı kabul ediyor musun?"

Nino?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı, dudakları gergindi. "İlk kez soruyorsun Eğer kabul edersem. Bay Falcone'nin de belirttiği gibi, yakında müstakbel kocamın yönetimi altında olacağım, o yüzden şimdi ne önemi var anlamıyorum."

Amcası yüzünde boş bir ifadeyle ona baktı. Belli ki onun herhangi bir itirazına alışık değildi. Sarsıntılı bir şekilde başını salladı ve topuklarının üzerinde dönerek odadan aceleyle çıktı.

Remo takip etmek için harekete geçmeden önce Kiara'ya döndü. "Bana bir daha asla Bay Falcone deme. O benim babamdı ve elime fırsat geçseydi o herifi diri diri yakardım."

Adam Kiara'nın yanından sinsice geçti ve Kiara, Remo'nun kolu koluna değmesin diye ondan uzaklaştı. Remo kapıyı fırlatıp kapattı ve Kiara sıçradı. Öyle davransa bile doğuştan itaatkâr değildi.

Sessiz bir emirle elimi uzattım ve uyup uymayacağını merak ettim. Bana doğru yaklaştı ve avucunu benimkinin içine koydu, gözlerime bakmadı. Parmaklarımı bileğine doladım, başparmağım damarlarına bastırdı. Titredi, tüyleri diken diken oldu.

Gözbebekleri büyümüş, nefes alış verişi hızlanmış, nabızı hızla atıyor, titriyor, Kiara'da dehşetin belirtileri vardı. Ona bakarken başparmağımı nabzının üzerinde tuttum. Sonunda bakışlarını benimkilere çevirdi ve nabızı daha da hızlandı. Vücudunun verdiği tepkiler bir uyarılma işareti de olabilirdi ama öyle olmadığını biliyordum.

"Yani benimle evlenmeyi kabul etmedin," diye belirttim.

Yanakları kızardı ve bakışları çeneme döndü. "Luca bana sorduğunda kabul ettim ama amcam teklifi yaparken hiç sormadı."

"O zaman Luca sorduğunda neden kabul ettin?"

Kaşları birbirine yaklaştı. "Çünkü bu gerçekten bir seçim değildi; bir seçim gibi gösterilmişti. Bu hayatta kadınlara seçenek sunulmuyor."

Birkaç dakika ona baktım. Kızgın görünüyordu. Öfkesi bana daha önce sergilediği itaatkâr dehşetten daha çok uyuyordu. Elini kaldırdım ve sanki dokunuşumu unutmuş gibi tekrar gerildi. Nabızı parmak uçlarımda hızla atıyordu. Ona yüzüğü gösterdim. "Sana bunu kabul edip etmeme seçeneğin olduğunu söylemeyeceğim. İkimiz de bunu iki gün içinde evet diyecekmişsin gibi kabul edeceğini biliyoruz."

Yüzü kızardı ve başını salladı. "Aksi takdirde Barış."

"Gerçekten."

Nişan yüzüğünü takarken parmakları titriyordu. Kuyumcu paranın sorun olmadığını söyledikten sonra tavsiye etti. Ortasında büyük bir elmas olan basit bir altın yüzük. Nişan yüzüklerinin nedenini hiç anlamamıştım. Tekrar yutkundü ve bunun dehşetini bastırmak için olduğunu anladım. "Bunun bir ölüm cezası olmadığını farkındasın."

Koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. "Olabilecek en kötü şey ölüm değil."

"Benim karım olacaksın," dedim ona. Kardeşlerim ve benim hakkımda ve Vegas'ta olup bitenler hakkında ne duymuş olursa olsun, bu tür şeylerden korkmasına gerek yoktu.

Kapı açıldı ve Kiara elini hızla benimkinden çekti, tekrar yutkundü ama yüzündeki korkuyu silmeyi başaramadı. Kiara'nınkinden daha açık tonda uzun kahverengi saçları olan bir kadın başını içeri uzattı, gözleri Kiara ve benim aramda geziniyordu. Gözlerini kısarak odaya girdi. "Bir şeyi bölmüyorum, değil mi?"

Onu daha önce incelediğim Famiglia Patronları ve Kaptanlarının fotoğraflarından tanıdım. Giulia Moretti, Philadelphia'nın müsteşarı Cassio Moretti'nin karısı. "Sanırım ortaya çıkmanızın amacı buydu, değil mi?" Söylendim.

Kiara'nın yanına giderken suçlu görünmüyordu ve bana mağrur bir ifade verdi. "Henüz onunla yalnız kalman uygun değil. Las Vegas'ta işleri nasıl hallediyorsunuz bilmiyorum ama biz burada böyle hallediyoruz."

Ona soğuk bir gülümseme verdim. "Merak etmeyin, çarşafların sunumunda ne kadar tuhaf olsalar da geleneklerinizin farkındayım."

Kiara'nın daha önce korktuğunu düşünmüş olsaydım, bu gelenekten bahsetmem onun korkusunu artırdı.

Elimi uzattım ama Giulia'ya baktım. "Kiara ve benim birlikte görünmemiz gerekiyor Bayan Moretti... Tabii bu gelenek yakın zamanda değişmediyse?"

Kiara'ya baktı, o da ona sert bir gülümsemeyle karşılık verdi. "O haklı, Giulia."

Misafirlerimizi hayal kırıklığına uğratmak istemiyoruz."

Elini tekrar benimkinin içine soktu ve çenesini kaldırdı. Başparmağım bileğini tekrar buldu ve titredi. *Thud-thud. Güm.* Düzensiz bir ritim. *Güm güm. Güm.*

Giulia gitti ama kapıyı kapatmadı.

Başka bir şey söylemeden Kiara'yı misafirlerin bizi beklediği oturma odasına götürdüm. İçeri girdiğimizde alkışlamaya başladılar. Ne sahte bir heyecan gösterisiydi. Remo, Luca, kardeşi Matteo ve Romero'nun yanında duruyordu. Ailenin kadınları, muhtemelen kardeşim yüzünden odanın diğer tarafında toplanmışlardı. Remo'nun yüz ifadesi pek iyiye işaret değildi. Belki de o günkü yemeği alamadığı için kızgındı.

Üvey kardeşimizin kanını dökme şansı vardı ama Luca'nın onu davet etmeye cesaret edemeyeceğini söylemişim.

Luca ve Kiara'nın amcası beklendiği gibi birkaç kelime konuştular. Daha sonra Kiara'yı serbest bıraktım, böylece yüzüğünü kadınlara gösterebilecekti.

"Peki sen ne düşünüyorsun? Müstakbel eşinden memnun musun?" Yanında durduğumda Remo sırtarak sordu. Luca bize sert bir bakış fırlattı. Remo her zamanki kışkırtıcı haliyle sesini alçaltma zahmetine katlanmamıştı.

"Memnuniyet düzeyimi değerlendirmek için henüz çok erken," dedim onu tekrar düşünerek. Yüzü doğru orantılarla düzgün bir şekilde şekillendirilmişti, bakması hoştu ve koyu renk gözleri ve saçları soluk teniyle hoş bir tezat oluşturuyordu. Vücudu erkeklerin dikkatini çekmek için gereken tüm özelliklere sahipti: dar bir bel, ince bacaklar, yuvarlak bir kalça ve ortalamanın üzerinde büyüklükte göğüsler. Düğün gecemizde onu sahiplenmekte hiç zorlanmayacaktım.

"Değerlendirmeni bitirdin mi?" Remo beni yemek masasının üzerindeki lezzetlere doğru takip ederken şöyle dedi. "Onu becermekten kesinlikle zevk alacaksın. Keşke ben de tadına bakabilseydim."

"Ama yapmayacaksın," dedim açıkça.

Remo başını öne eğdi. "Geçmişte, kralın ilk kral olma hakkı vardı. gece."

"Ius primae noctis."

"Belki de Vegas'ta böyle bir şey kuralıyım." Remo kıkırdadı, gözleri kalabalığı uygun kadınlar için tarıyordu. "Bütün bakirelerinizi getirin ki onları kırabileyim."

Başımı salladım. En azından bu sefer sessizce konuşmayı akıl etmişti. Luca'nın da en az bizim kadar huzura ihtiyacı vardı ama sabrının da bir sınırı olduğu kesindi. "Sen kral değilsin Remo. Ve Kiara'yla ilk geceyi geçirmeye hakkın yok."

"Kıskançlık sana göre değil," dedi Remo bir parça... merak mıydı bu?

"Kıskanmıyorum ama seninle paylaşmak istemediğim birkaç şey var ve Kiara da bunlardan biri."

Remo bana el salladı. "O tamamen senin. Merak etme." Endişelenmemiştim. Remo'nun ne yapacağı belli olmazdı, sapkın ve acımasızdı ama o benim kardeşimdi ve benim olan birine asla el kaldırmazdı. "Ama bunu vermek zorundayım... ne diyordun ona?"

"Ius primae noctis," diye cevap verdim.

"Evet, o. Belki de bunu bir kez daha düşünmem gerekecek."

Ciddi olup olmadığını anlamaya çalışarak kardeşime baktım. Remo'yla konuşurken bunu anlamak genellikle zor oluyordu ve benim insan duygularını anlama konusundaki eksikliğimin bununla pek ilgisi yoktu. "Çoğu erkeğin kadınlarını *becerme* fikrini pek çekici bulmayacağının farkındasındır. İnsanların senden bile alabileceklerinin bir sınırı var. Korkunun da bir sınırı vardır. Bir noktada insanlar isyan eder."

Remo gözlerini devirdi. "Sen de insan olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Her zaman senin ve benim insanlığımızın çok az kaldığı izlenimine kapılmışımdır." Remo omzuma vurdu. "Doğru." Gülümsemesi tehlikeli bir hal aldı.

"İstedikleri gibi sevişip, sakatlayıp, öldürebiliyorlarsa duygulara ve ahlaka kimin ihtiyacı var ki?"

Duygulara sahip olmanın cazibesini hiç görmemiştim.

Kiara odanın öbür ucundan yine bana baktı ama ben bakışlarını karşılayınca hemen gözlerini kaçırdı. Duygularını gizlemeye çalışıyordu ama ben onun dehşetini uzaktan bile hissedebiliyordum. Duygular her zaman bir zayıflıktı.

BÖLÜM 5

KIARA

Egidia Teyze, Aria'nın yardımıyla **düğün** hazırlıklarıyla ilgilendi. Falcon'lar kutlamanın ayrıntılarına pek ilgi göstermiyor gibiydiler. Onlar için bu bir işti, başka bir şey değil. Düğünün annemle babamın Hamptons'daki malikanesinde, yani öldürüldükleri yerde yapılmasına karar verildi. Annem babam tarafından, babam da Luca tarafından. Benim de hayatımı kaybedeceğim yerin burası olması neredeyse sembolikti.

Düğün günümde, yıllardır adımımı atmadığım konağın fuayesine adım attım. O zamandan beri çoğunlukla terk edilmişti. Malikâne kardeşlerime miras kalmıştı - kadın olduğum için bana değil - ve onlar Atlanta'da, Luca'dan ve benden uzakta kalmayı tercih etmişlerdi. Onlar benden çok daha büyüktü, bu yüzden zaten pek ortak noktamız yoktu. Babamızın yanlışlarına rağmen kendilerine isim yapmakla meşguldüler. Nino'yla evliliğimin geçmişin lekelerini temizlemesi gerekiyordu ama sırrım hepimizi mahvedebilirdi.

Son birkaç gün içinde temizlikçiler ve iç mimarlar mekânı ıssız halinden uyandırmışlardı. Ana parti bahçedeki devasa parti çadırında yapılacaktı. Nisan sonuydu ve partiyi dışarıda herhangi bir barınak olmadan planlamak çok riskli olurdu.

Merdivenleri yavaşça çıktım ve gözlerim annemin öldüğü yeri buldu. Ürpererek hızla eski yatak odama koştum.

O da o gün için hazırlanmıştı. Odanın etrafındaki vazolara taze çiçekler yerleştirilmişti, muhtemelen bakımsızlığın küf kokusunu bastırmak için. Teyzem makyaj masasında saçımı ve makyajımı yapacak olan stilistle konuşuyordu. Bu durum için yere kadar uzanan bir ayna kurulmuştu. Elbisem dört direkli yatağın üzerine serilmişti.

Çok güzel bir elbiseydi: beyaz, masumiyetin ve saflığın rengi.

Teyzeme baktım ve altı yıl önce başıma gelenleri ona anlatmayı düşündüm. Her zaman olduğu gibi, anlatmadım çünkü onun gözünde daha küçük düşecektim. Kırık bir şey, kirli bir şey. O mükemmel beyaz elbiseye layık olmayan.

Giulia çoktan güzel bir bordo elbise giymiş olarak odaya girdi ve bana sarıldı. "Kutlamalar için burayı seçtiklerine inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Bu onun yaşayan en yakın akrabalarına, kardeşlerine ait. Onur bunu gerektiriyor."

Onur hayatımızdaki pek çok şeyi dikte ediyordu, seçime neredeyse hiç yer bırakmıyordu.

Giulia gözlerini devirdi. "Yani bunun, kan dökülme riski çok yüksek olduğu için kimsenin parti için malikanesini riske atmak istememesiyle bir ilgisi yok muydu? Zaten bu yüzden parti bir otelde yapılmıyor."

Egidia Teyze kızına bakarken dudaklarını büzdü. "Giulia, gerçekten, Cassio'yla evliliğinin küstahlığına bir son vereceğini sanırdım."

"Cassio küstahlığımı seviyor," dedi yanakları kızarak.

Egidia Teyze içini çekti ve stiliste doğru gergin bir bakış attı; başkalarının önünde kötü bir izlenim bırakmaktan her zaman endişe duyardı. "Bence şimdi başlamalıyız. Asi saçlarınla gelin saçının yapılması muhtemelen biraz zaman alacak."

Teyzem haklı çıktı. Stilist, buklelerimi sırtımdan aşağı inen bir örgü haline getirmek için sonsuza kadar uğraştı. İçine sardığı altın yapraklar ve incilerden oluşan ince bir tel bu sade stili süslüyordu.

"Çok güzelsin," dedi Giulia sessizce.

Egidia elini karnının önünde kavuşturmuş, bana daha önce hiç görmediğim bir şefkatle bakıyordu. "Öylesin."

Stilist odadan küçük bir gülümsemeyle çıktı, ben de yüz kaslarım gerginlikten patlamaya hazır hissederken gülümsemesine karşılık verdim.

Egidia yüzümü bana dönüp omuzlarıma dokunmadan önce yakamı kaplayan örtüyü tekrar düzeltti. "Kadınlar olarak kocalarımıza karşı görevlerimizi yerine getirmeliyiz..." diye söze başladı ve ben gerildim çünkü nereye varmak istediğini biliyordum. "Olmak zorunda değilsin-" Kendini durdurdu. Korkmak zorunda değil miyim? Bunlar her annenin düğün gününde kızına söylediği sözlerdi. Biliyordum çünkü Giulia bana Egidia'nın da düğün gününde kendisine aynı şeyi söylediğini anlatmıştı. Egidia Teyze'nin bakışlarıyla karşılaştım ve gözlerinde daha önce gördüğüm suçluluk duygusu geri geldi. "Sana bir hanımefendi gibi davranmasını sağla."

Giulia Egidia'nın yanına geldi. "Anne, Kiara'yla konuşmama izin ver, tamam mı? Sanırım benim yanımda kendini daha rahat hissedecektir."

Egidia Teyze başını salladı, rahatlamış görünüyordu. Omzumu okşadı ve beni üvey kız kardeşimle yalnız bırakarak dışarı çıktı.

Giulia aynada bana bakarken iç çekti. "Bundan hoşlanmadım Kiara. Bir Falcone ile evlenmemelisin. Evlenmesi gereken son kişi sensin."

"Neden? Masum birinden daha iyidir."

Giulia elimi sertçe kavradı. "Kes şunu. Sana yaptığı şey yüzünden kirli ya da eksik ya da her ne olduğunu düşünüyorsan o değilsin. Ve bunu hak etmiyorsun."

"Bunu kim hak ediyor? Bu kaderi başka hiçbir kıza dilemiyorum. Hayatta kalacağım."

Giulia makyaj masasının üzerine tünedi. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum." "Hiçbir şey söyleme. Bana söyleyebileceğin hiçbir şey Beni rahatlat," dedim ona çabucak. Bu gece ne olacağını biliyordum ve bunu daha önce de yaşamıştım. Yutkundum. "Onunla kavga etmeyeceğim. Ne isterse yapacağım. O zaman kesinlikle katlanılabilir olacak. Artık on üç yaşında değilim." Sözcüklerim kısıktı, kırık sesli harfler birbirine dizilmişti.

Giulia derin bir nefes aldı. "Tanrım, Kiara. Luca'ya söyle. O hâlâ senin için bir çıkış yolu bulabilir."

"Düğünü bugün iptal etmek mi? Bu Remo Falcone'nin suratına atılmış bir tokat olur. O diğer yanağını çevirecek bir adam değil. Bedeli ne olursa olsun intikam peşinde koşacaktır." Derin bir nefes aldım. "Hayır. Nino'yla evleneceğim. Senden istediğim hapları aldın mı?"

Bana küçük bir paket uzattı. "Bir tanesi işe yarar ama sakinleşmek için kendine ilaç vermen gerektiğini sanmıyorum."

"Bu hafif bir yatıştırıcı. Beni bayıltmaz." Gerçi bu etkiyi tercih ederdim ama Nino beni sahiplendiğinde bilincimi kaybetmiş olmamdan hoşlanmazdı. Karnım keskin bir şekilde sıkıştı ve avucumu karnıma bastırdım.

"Kiara-"

"Hayır. Bunu yapıyorum. Bu hayat boyunca elimden pek çok seçenek alındı ama ben onurumu kurtarmayı, ne olursa olsun başımı dik tutmayı seçiyorum. Bu benim seçimim olsun."

Giulia başını salladı ve ayağa kalktı. "Falcon'lardan korkuluyor olması, merhametsizce hükmetmeleri, Nino'nun sana şefkatle davranmayacağı anlamına gelmez. Bazı erkekler karılarına şiddet uygulamaz. Bazı erkekler

korumaları gerekenlerle kırmaları gerekenleri ayırt edebilirler. Sanırım Nino da onlardan biri olabilir."

Sözlerine gerçekten inanıp inanmadığını ya da sadece beni teselli etmek için mi söylediğini merak ettim ama ona soracak cesaretim yoktu. Hapları elbisemle uyumlu küçük beyaz çantama tıktırdım. "Bunu bana partide verebilir misin? Koridorda taşıyamam."

Giulia onu aldı ve bana kısa bir süre sarıldı. "Tabii ki."

NINO

Kardeşlerim ve ben dindar değildik, bu yüzden kilisede evlenmeyi reddetmiştik, bu durum Famiglia'nın hoşuna gitmemiştir. Dinlerinin koyduğu her kuralı her gün çiğnedikleri halde neden inançlarına bağlı kaldıklarından emin değildim. Eğer inandıkları doğruysa, her erkeğin sonu cehennem olurdu.

Bahçedeki çadırın önünde kurulmuş olan sunakta bekledim. Remo sağdıçım olarak yanımda duruyordu, gözleri Kiara'nın nedimesi Giulia'yı kocası Cassio'nun kaşlarını çatmasına neden olacak şekilde soyuyordu. Remo'ya uyarıcı bir bakış gönderdim ama beni görmezden geldi. Muhtemelen kanlı bir düğünü tercih ederdi ve ilk sırada oturan Matteo'nun yüzündeki ifadeye bakılırsa o da öyle yapardı. Adamo ve Savio, Vitiello'lardan birkaç koltuk ötede oturuyordu. Luca'nın Aria'nın Leona'nın yanına oturmasına izin vermesi beni şaşırtmıştı. İyi anlaşıyor gibiydiler ve Fabiano bile arada sırada kız kardeşiyle konuşuyordu.

Remo bakışlarımı takip ederken gözlerini devirdi. Çılgın planı işe yaradığı için mutlu olmalıydı. Famiglia ve Camorra arasında bir ateşkes geçerli bir olasılık gibi görünüyordu.

Müzik çalmaya başladığında ve Kiara koridorun sonunda görüldüğünde kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Duvaklı zarif bir elbise seçmişti.

omuzlarını örtüyordu. Felix onu bana doğru yönlendirdi ama Kiara gözlerini benimkilerle buluşturmak için hiç kaldırmadı, onun yerine göğsümde sabit tuttu.

Felix onu bana teslim ettiğinde, eli benim elimde titriyordu. Başparmağımı bileğine bastırdım, parmak uçlarımın altında nabzının hızlandığını hissettim. Yüzüne baktım. İfadesi nötrdü ama gözlerinde, onlara işkence etmeye başlamadan önce insanların gözlerinde sık sık gördüğüm bir bakış vardı.

İtibarımız göz önüne alındığında dehşeti anlaşılabilirdi ama tamamen asılsızdı. O benim düşmanım değil, karımdı. Ona böyle bir tepki vermesi için bir sebep vermemiştim.

Papaz uzun soluklu vaazını verirken ve sonunda bizi karı koca ilan ederken bir kez bile bana bakmadı.

Papaz, "Gelini öpebilirsiniz," dedi.

Kiara'ya döndüm ve nabızı daha da hızlandı. Dehşete kapılmış gözleri sonunda benimkilere kaydı ve zorlukla yutkundu. Bakışlarını tutarak, titremesine aldırmadan yanağını kavradım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Yumuşaktılar ve benimkilere karşı titriyorlardı. Geri çektiğimde tekrar yutkundu.

Konukların yanından geçtik ve şampanya kadehleriyle donatılmış bir masanın yanında durduk.

Misafirlerimizin tebriklerini kabul ettikten sonra nihayet açık büfe açıldı. Kiara yemek boyunca gergindi ve neredeyse hiçbir şey yemedi. Ancak ayağa kalkıp konuşmak için Aria ve diğer Scuderi kardeşlerin yanına gittiğinde rahatladı.

"Bu gece karının kanını akıtacağın için heyecanlı mısın?" Remo sandalyesinde arkasına yaslanırken onun duyamayacağı bir anda sordu. Sözlerini duyamayacağı ana kadar bekleme zahmetine katlanmasına şaşırmıştım.

Leona'nın gözleri büyüdü ve Fabiano'ya baktı. "Famiglia'nın hâlâ sürdürdüğü kanlı çarşaf geleneğinden bahsediyor.

Damadın, gelinle b i r l i k t e geceyi geçirdikleri çarşafı göstermesini gerektirir."

Leona dudaklarını büzdü. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Bir de bize barbar diyorlar," dedi Remo sırtarak. "Ama sana söylemeliyim ki, bu gece biraz kan dökme şansını kısıkanıyorum. Çok uzun zaman oldu. Gerçekten birini öldürmek istiyorum."

Fabiano Remo'ya gözlerini devirdi.

"Hayatımızda ne zaman kansız bir gün oldu ki?" I sordu.

Remo'nun gözleri okuyamadığım bir duyguyla gerildi. "Doğru," dedi dedi. "Unutmayın, onu duvara yaslamak ya da masanın üzerine eğmek yok. Kanlı çarşafı sevgili Famiglia'nın istediği şeydir." Kadehini kaldırdı ve bir yudum şarap aldı ama bugün ikimiz de sarhoş olmayacaktık.

"Merak etmeyin. Kanlı çarşafı ben temin edeceğim." Remo çarpık bir şekilde gülümsedi. "Vereceğini biliyorum."

Gözlerim tekrar karımı buldu. Hâlâ Scuderi kardeşlerle konuşuyordu ama dikkatimi fark edince bakışlarını bana çevirdi. Gerildi ve yutkundu, bardağını tutan eli hafifçe titriyordu.

Benden korktuğu için muhtemelen ikinci ve üçüncü seferinde de kanaması olacaktı. Kadınları ellerimle, dilimle ve aletimle nasıl memnun edeceğimi biliyordum ama terörle karşı karşıya kaldığımda cinsel becerilerimin bile bir sınırı vardı.

İlk dansımızın zamanı geldiğinde ayağa kalktım ve Kiara bana doğru gelerek uzattığım elimi kabul etti. Onu ortaya doğru yönlendirdim ve konuklarımız izlemek için etrafımızda toplandı. Gözlerimin içine her zamankinden daha uzun süre bakmaya izin verdi. Yüzünde korku ve belirsizlik titreşiyordu. Aradığı şeyi bulamayınca bakışlarını tekrar göğsüme indirdi ve sertçe yutkundu. Korkusunu bastırmak için böyle yapıyor olmalıydı.

Sırtının alt kısmına dokundum ve onu kendime doğru çektim. Boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı, güçlü bir tedirginlik sesiydi. Yüzüne baktım. Daha hızlı nefes alıyordu ve yanakları solmuştu. Bu sadece bir danstı. Eğer bu onu tedirgin ediyorsa, evliliğimizin tamamlanması özellikle tatsız olurdu. Kavga edecek bir tip değildi, çok itaatkârdı ve memnun etmek için yetiştirilmişti. Bana boyun eğecekti ama bu onun için işleri kolaylaştırmayacaktı.

Belki teselli sözleri onun dehşetini yatıştırabilirdi ama ben başkalarını teselli eden bir adam değildim.

Şarkı sona erdi. Beklendiği gibi, Luca, onu bana veren Capo, devralmak için öne çıktı. Kiara yumuşamadı. Onunla dans etmekten de benden korktuğu kadar korkuyordu. Onu serbest bırakmak için kendimi zorladım. Tehlikede değildi. Bu bir danstı. Daha fazlasını yapmak için bir neden yoktu.

Aria'ya döndüm. Luca gözlerini bana dikti. Onun mantıksız tepkisini görmezden geldim ve elimi karısına uzattım. O da elimi tuttu ve bana gülümsedi. İyi bir oyuncuydu. Parmaklarındaki hafif gerginlik ve nabzındaki hızlanma olmasaydı, yüz ifadesine inanabilirdim.

Onu kendime doğru çekerek dans etmeye başladık. Yönlendirmesi kolaydı, liderliğimi üstlendi ve hoş bir gülümsemeyi sürdürdü.

"Sende Fabiano'nun gözleri var."

Bakışları benimkilere kaydı ve ifadesi değişti. "O benim kardeşim. Onu başka bir şeye inandırmış olsan bile."

"Onu hiçbir şeye inandırmadık," diye düzelttim. "Ona kanın sadakatini belirlemeyeceğini öğrettik."

"Onu dönüştürdün-"

"Neyin içine? Bir katile mi? İşkenceci mi?"

İç çekti.

"Bu odadaki her erkek bir katil ve çocuklar da katil olma yolunda ilerliyor." Luca hakkında bildiklerime göre kesinlikle çevremizdeki en acımasız adamlardan biriydi ama Aria'nın kocasının iş alışkanlıkları konusunda bilgisi muhtemelen sınırlıydı.

"Bu bir düğün konuşması değil," dedi. "Umarım bu düğün huzur bulmamızı sağlar ve umarım kardeşiniz Fabiano'nun kan bağı olan ailesine yakın olmasına izin verir."

"Bu Fabiano'ya bağlı, ama o artık Camorra ile birlikte. Unutmayın ki Bu."

"Yapmayacağım, güven bana," dedi sertçe. Gözleri kocasını takip etti ve karım dans ederken. Kiara Luca'nın elinde kaskatı kesilmişti. "Kiara erkeklerin yanında çok gergin oluyor," dedim.

Aria kaşlarını çatı. "Çoğu kadın düğün gününde gergindir."

"Öyle mi?"

Bana bir bakış attı ama ne dediğini anlayamadım. "Erkekler," dedi nefesinin altında. Bunun benim erkek olmamla bir ilgisi yoktu ama ayrıntıya girmedim. "Bir gelin için düğün gecesi oldukça dehşet vericidir."

"Bilinmeyenden korkmak yaygındır, ancak bu sadece iki bedenin birleşmesidir. Korkulacak bir şey yok."

Aria gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Belki senin için öyle ama Kiara diğer kadınlar gibi aynı fikirde olmayabilir, özellikle de bedenlerini kiminle birleştirmek zorunda olduğunu düşünürsek."

"Bir koca olarak görevlerimi yerine getirmekten çok daha fazlasını yapabilirim."

"Bunu yapabileceğinden hiç şüphem yok. Ne de olsa Camorra'nın kötü bir şöhreti var." Yüzünü buruşturdu. "Bu beni ilgilendirmez."

Ancak sesi, bunun kendi işi olmasını istediğini açıkça ortaya koyuyordu. "Öyle değil. Haklısın," diye mırıldandım. Ateşkes, Remo'nun ya da benim

Famiglia'nın işimize karışmasına izin vermeyeceğiz.

şarkının son notaları kaybolduğunda, "Babası öldürölmeden önce ona vurmuş. Bu onun erkeklerle olan sorununu açıklayabilir. Ama bence daha fazlası olabilir ..."

"Daha fazla mı?"

Geri adım attı. "Dans için teşekkür ederim." Döndü ve dans pistinin kenarında kendisini bekleyen Luca'ya doğru ilerledi. Kiara çoktan Felix'e teslim edilmişti.

Fabiano'nun yanında büfeye yakın duran Remo'ya doğru ilerledim. En büyük ağabeyim olarak, Felix Amca'dan sonra Kiara ile dans etme sırası onda olacaktı. Kolunu tuttum ve kara kaşlarını kaldırdı.

"Onu mümkün olduğunca az korkutmaya çalışın."

"Eğer denersem hoş ve centilmen olabilirim," dedi.

Fabiano güldü. "Üzgünüm Remo, ama bu son zamanlarda duyduğum en iyi şaka.

bir süre."

"Küçük karınızı rahatlatmak için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu, Ama gözleri yanıımızdan geçen genç bir kadını takip ediyordu. Famiglia'nın kadınlarından biriyle bir şey denemeyeceğini umuyordum.

Sormak için yanlış kişiydim. "Bilmiyorum."

Yüzü kızaran Leona'ya baktık. "Belki gülümsersin?" Remo'nun ağzı bir gülümsemeye dönuştü.

Fabiano, "Daha az rahatsız edici gülümsemeleri olan sırtlanlar gördüm," diye mırıldandı ve Leona kahkahalarından boğulup yüzünü onun koluna gömdü. şarkı sona erdi ve Remo elimden kurtulup bir kasapla karşı karşıya gelmiş bir kuzuya benzeyen Kiara'ya doğru ilerledi.

Giulia dans etmek istediğinde beni şaşırttı. İşlerin genelde böyle yürümediğinden oldukça emindim ama onu dans pistine doğru götürdüm ve kendime doğru çektim. Kocası oturduğu yerden bizi izliyordu.

Luca'nın yanında büfede oturuyordu. İkisi de uzun boylu ve kaslıydı ve acımasız liderlik için benzer bir eğilimi paylaşıyorlardı... eğer söylentilere inanılacaksa.

"Böyle bir şeyi yapabilecek kapasitede olup olmadığınızı bile bilmiyorum ama sizden Kiara'ya karşı nazik olmanızı rica ediyorum."

Giulia'ya baktım. "Bana mı soruyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak söyledim.

Kaşlarını çatı. "Eğer bir kalbin varsa, lütfen ona zarar verme."

"Bana bir kadını ilk seferinde incitmenin hiçbir yolu olmadığı söylendi.

gece."

Gözleri yaşlarla doldu ama yüz ifadesi kızgın görünüyordu. "Sen Ne demek istediğimi anladınız!"

"Kiara benim karım, yetişkin bir kadın ve bugünden itibaren Camorra'nın bir parçası. O seni ilgilendirmez," dedim uyarı tonuyla.

Giulia gerildi ama başka bir şey söylemedi. Müzik biter bitmez onu serbest bıraktım ve o kocasının yanına dönerken ben de kardeşlerimin ve Fabiano'nun yanına gittim.

KIARA

Remo Falcone bana doğru geliyordu ve kaçmamak için büyük çaba sarf etmem gerekiyordu. Gözleri de saçları gibi neredeyse simsiyahtı. Yüzünde dizginlenemez bir şiddet ifadesi vardı ve bunun nedeni alnından şakağına, oradan da elmacık kemiğine kadar inen yara izi değildi. Ağzını bükerek elini uzattı. Bir aslanın bir ceylana bakışını andırıyordu.

Avuç içi ve parmakları yara ve yanık izleriyle doluydu.

"Dans edebilmemiz için elimi tutman gerekiyor," dedi kızgın olduğunu tahmin ettiğim bir sesle.

Bir ürpertiği bastırarak elimi onunkinin içine soktum. Yüzüne bakmadım. Bu benim felaketim olabilirdi. Parmakları beklediğimden daha az bir baskıyla elimin etrafını sardı ve diğer eli sırtıma hafifçe dokunarak beni kendine doğru çekti. Vücudum sıkıştı, nefesim boğazımda düğümlendi. Nefesimi tutmak zorunda kaldım. Beni müziğe eşlik ettirdi ama titremem onun işini kolaylaştırmadı. Bana sarılışını sıkılaştırarak bizi daha da yakınlaştırdı ve sert vücudunun benimkine değdiğini hissedince keskin bir nefes verdim.

Yaklaşan panik atağa karşı savaşırken pazusundaki parmaklarım kaymaya başladı.

"Bana bak," diye emretti.

Bakamadım.

"Bana bak." Emir dolu alçak bir mırıltı ve sonunda bakışlarıyla karşılaştım. İfadesi kızgın değildi, daha çok değerlendiriyordu, sanki beni ölçüp biçiyordu. "Bu sadece dans. Hayal gücünüzü serbest bıraktığınız için bundan daha fazlasını yapmayın."

Bir an için irkildim. Sesi Nino'ya çok benziyordu; belki de zekasını şiddet katmanlarının ardına saklıyordu.

"Şimdi mutlu bir gelinmişsin gibi davran. Bugün kutlama günü," dedi ve kendi dudakları korkutucu bir gülümseme oluşturdu.

Onu tutarken rahatlamak, yüzümü hoş göstermek için elimden geleni yaptım ama başarılı olup olmadığımın emin değildim. Şarkının sonuna kadar saniyeleri saydım ama sonunda bittiğinde Durant Amca yanımda belirdi ve geçmişten gelen dehşet beni ele geçirdi. Tırnaklarımı Remo'ya geçirdim, ona yapıştım ve şüphesiz tırnaklarımla izler bıraktım.

Durant Amca Remo'ya, "Şimdi yeğenimle dans etmek istiyorum," dedi ama gözleri her zamanki gibi bilgi ve zaferle dolu olarak benim üzerimdeydi.

O geceden beri bana dokunmamıştı. Remo'yu sıkıca kavradım ve ona baktım. Koyu renk gözleri beni süzüyor, hafifçe daralıyordu. *Lütfen onunla dans etmeme izin verme.* Kelimeler ağzımdan çıkmadı. Durant bana doğru uzandı ama Remo bizi amcamla benim aramda olacak şekilde eğdi.

Remo bakışlarını amcama çevirdi ama beni bırakmadı. "Ne yazık ki buna izin veremem. Kardeşim onu tekrar yanında istiyor."

Durant Amca, "Bu bir aile geleneğidir," dedi. "Belki siz Vegas'ta geleneklere önem vermiyorsunuz ama biz burada veriyoruz."

Remo'nun dudakları genişledi ve o zaman bana gülümsemesinin gerçek olduğunu fark ettim; iyi davranıyordu. Bu gülümsemede uğursuz bir his vardı. "Biz de geleneklerimize saygı duyarız. Vegas'ta beni sinir eden insanların dillerini kesmek bir gelenektir. Sen kendi geleneklerinde ısrar edersen, ben de kendi geleneklerimde ısrar etmek zorunda kalacağım. Ve dilin koleksiyonumda güzel duracak."

Durant Amca'nın yüzü kıpkırmızı oldu. Öfkeli bakışları kısa bir süreliğine üzerimde yoğunlaştı ve ben Remo'ya sokuldum, ama sonra amcam uzaklaştı.

Remo, "Beni artık serbest bırakabilirsiniz," diye mırıldandı.

Elimi çözdüm ve utanarak geri çekildim. Remo elimi tuttu, gitmeme izin vermedi. Başparmağı Nino'nunkine benzer bir şekilde bileğime bastırdı.

"Neydi o?" Remo alçak ve tehlikeli bir sesle sordu.

"Hiçbir şey. Ondan hoşlanmıyorum."

"Bu hoşuma gitmedi Kiara," dedi, hâlâ o korkunç sesiyle. Parmakları bileğime daha sert bastırdı. Ona bakma riskini göze aldım. Sanki ruhumun en derin, en karanlık köşelerini görebiliyormuş gibi gözlerini bana dikmişti. "Hoşlanmamak seni kollarıma sığınmak zorunda bırakmazdı, inan bana."

"Ben yapmadım-"

"Bana yalan söyleme. Artık senin Capo'n benim."

Hiçbir şey sırrımı açıklamama neden olamazdı, Remo'nun korkunç kaşları bile. "Senden koruma istemedim," diye fısıldadım.

Bir adım daha yaklaştı ve ben ürperdim. "Korunmak için bana yalvardın.

Nino'nun aksine, senin duygularını okumakta hiç zorlanmıyorum." Ne demek istediğinden emin değildim.

"Beni korumak zorunda değildin. Ben senin sorumluluğunda değilim."

"Sen artık bir Falcone'sun. Kardeşimin karısısın. Benim yönetimim altındasın.

Bu da seni benim korumam anlamına geliyor."

Bileğimi sıkıca kavradı, irkilmemi görmezden geldi ve beni dans pistinden kardeşine kaşlarını kaldıran Nino'ya doğru sürükledi. Remo beni Nino'nun koluna doğru itti. Gerginliğime rağmen Nino bir kolunu belime doladı ve orada bıraktı. "Bu onun bizden başka biriyle yaptığı son dansı," diye emretti Remo. "Onların gelenekleri umurunda değil. O artık bizim yönetimimiz altında."

Nino gözlerini kıstı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," dedi Remo. "Ama ailesi beni kızdırmaya başladı."

Nino kardeşiyle benim aramda bir bakış attı ama başka bir şey söylemedi.

Ondan sonra bir daha dans etmek zorunda kalmadım.

BÖLÜM 6

KIARA

"Yatır onu, yatır onu!" Ben kendimi zihinsel olarak hazırlamayı başaramadan ilahiler başladı. Belki de buna hazırlanabileceğimi düşündüğüm için aptaldım.

Kocamın kardeşleri Remo ve Savio en yüksek sesle bağırınlardı ama diğer erkeklerin çoğu da en az onlar kadar bağırıyordu. En küçük kardeş Adamo, dudaklarını sert bir çizgiyle birbirine bastırmış, oturduğu yerde kalmıştı. Benimle konuşmamış, benimle ya da başka biriyle dans etmemişti.

"Yatır onu, yatır onu!" çığlıkları daha da yükseldi.

Nino'nun bakışlarını aradım. Bana başını salladı, ayağa kalktı ve elini uzattı. Elini tuttum çünkü herkes bizi izlerken onu reddedemezdim. Korkumu bastırarak ayağa kalktım ve bizi uğurlamak için sıraya girmiş konukların arasından geçerek onu takip ettim. Erkekler Nino'nun omuzlarını alkışladılar; kadınlar gözlerinde acıma ve sempati ile bakışlarımı yakaladılar. Giulia kocasına yaslanmıştı, yüz ifadesini endişe dolduruyordu. Gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim.

"Keşfedilmemiş topraklara!"

**"Çarşafıları görmek
istiyoruz!"**

Bunun gibi daha fazla yorum vardı ve midemi sert kayaya dönüştürdüler.

Nino'nun yüzü bağırışlara verdiği tepkiyi ele vermiyordu. Parmakları bileğime sıkıca bastırdı ve bundan memnundum çünkü beni toprakladılar, bocalamamı, geçmişe sürüklenmemi engellediler.

Uzun koridordan aşağı inerken Remo ve Savio yanımızdaydı - pek azı iyi olan ve bu gece listeye daha kötü anıların ekleneceği birçok çocukluk anısını barındıran bir koridor.

Ana yatak odasının koyu renkli ahşap kapısının önüne vardık, arkamızda düzinelerce adam vardı.

"Bakire gelinini duvara dayayıp sikmek yok, unuttun mu?" Remo gülererek söyledi.

Sarsıldım, nabzım iki katına çıktı. Nino'nun parmakları Bilek.

"Remo," diye hırladı her zerreme korku salan bir sesle "İyi Olma eğlenceler!" Savio sırtarak bağırdı.
k.

Falconlar kendilerini aldatılmış hissedeceklerdi. Barış sözü karşılığında Las Vegas'taki canavarlara kurbanlık bir bakire verilecekti. Bana hiç bakire olma şansı verilmemişti. Bu seçim benden alınmıştı. *Acı verici bir şekilde benden koparılmıştı.*

Kocam beni gece için odamıza götürüp kapıyı kardeşlerinin sırtan yüzlerine kapattığında korku, keskin ve çiğ, göğsümü tırmaladı. Nino beni bıraktı ve ben de yatağa doğru ilerleyerek hızla aramıza mesafe koydum.

Aradan altı yıl geçmişti ama anılar geceleri beni hâlâ uyandırıyor. Bir erkeğe, herhangi bir erkeğe, özellikle de bu adama - kocama - yakın olmaktan korkuyordum.

Yatağın önünde birkaç adım durarak gözlerim beyaz çarşafların üzerinde gezindi - ailemin sabah kanımla lekelenmiş olarak görmeyi beklediği çarşaf.

Orada olmaması gereken kan.

Yatağa doğru yaklaştım. İlk seferde, ikinci seferde ve hatta üçüncü seferde kan akmıştı. Bir sürü kan, acı, dehşet ve yalvarış. O zamanlar çarşafların sunumu yapılmamıştı. Yardıma hiç gelmeyen hizmetçimiz temizlemişti.

Bu gece yalvarmayacağım. Yıllar önce tacizcimi durdurmamıştı. Kocamı da durduramazdı.

Hikayeleri biliyordum. Onu kafeste görmüştüm.

Tek tesellim, beni yıllar önce olduğumdan daha fazla kırabileceğinden şüphe etmemdi.

Gözlerimi o mükemmel beyaz çarşaflardan alamıyordum - elbisem kadar beyaz. Saflığın bir işareti, ama ben saf değildim.

"Onlar sizin gelenekleriniz, bizim değil," dedi Nino sakince ama beni düşüncelerimden koparacak kadar yüksek sesle.

Yüzümü sakinleştirmeye çalıştım. "O zaman neden onları takip ediyorsun?" Dönerken sordum. Sesim bana ihanet etmişti. Çok kısıktı, bakir bir korku sanmasını umduğum bir dehşetle doluydu.

Beklediğim kadar yakın değildi. Bana bakmıyordu bile. Masanın yanında durarak teyzemin nikâhımızı kutlamak için yazdığı notu okudu. Onu yerine koydu ve sonra bana baktı. Yüzünde bana umut veren hiçbir şey yoktu. Ne nezaket, ne de acıma. Boş bir tuval gibiydi. Boş gri gözleri, tertemiz kısa sakalı ve geriye taranmış saçlarıyla güzel ve soğuktu.

Başını sallarken, sahip olduğum azıcık umudu da yok etti. "Famiglia kan istiyorsa, alırlar."

O haklıydı. Ailemin beklediği şey buydu, teslim etmem gereken şey buydu, ama kan alamayacaklardı. Ve kocam ödülünün hatalı olduğunu anlayacaktı. Camorra ateşkesi iptal edecekti. Kocam evliliğe karşı çıkacaktı ve ben bir dışlanmış olarak yaşamak zorunda kalacaktım.

Bu benim mahvoluşum olurdu. Ailem beni dışlardı. Bundan sonra kimse benimle evlenmek istemeyecekti ve bizim dünyamızda evlenmemiş bir kadın lanetlenmişti.

Gömleğinin düğmelerini   maya başladı, sakince, titizlikle. Sonunda omuz silkti, yara izleri ve dövmeler -çok fazla, çok rahatsız edici- ve  elik gibi kaslar ortaya  ıktı. Nabzım damarlarımda dört nala atarken arkamı döndüm. Yıllar önce hissettiğime benzer bir korku içimi pen eliyordu. Onu dizginlemem, bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu. Kendimi kurtarmalıyım, onun bedenimi ele geçirmesinden değil, benim onurumu kaybetmemden.

 n kolumun üzerinde sallanan çantama uzandım ve paketten bir hap çıkardım. Boğazım sıkışıktı ve su olmadan yutup yutamayacağımdan emin değildim ama şu anki halimle banyoya yürümek imkânsız görünüyordu. Yıkılmadan bunu başarabileceğimden emin değildim.

Titreyen parmaklarımla beyaz hapi dudaklarıma götürdüm. Bir el bileğime dolandı ve beni durdurdu. Gözlerim Nino'nun kısılmış gözlerine dikildi. Yaklaştığını bile duymamıştım.

"Bu da ne?" diye sordu zorla.

Hiçbir şey söylemedim, kelimelerle ifade edemeyecek kadar korkmuştum. Boştaki eliyle çantama uzandı ve paketi çıkardı. Gözleri  ıkılamayı taradı. Gri gözleri benimkilerle buluşmadan önce paketi fırlattı ve elini uzattı. "Ver şu hapi bana."

"Lütfen," diye fısıldadım.

Güzel, soğuk yüzünde en ufak bir duygu titreşimi yoktu. "Kiara, o hapi bana ver."

Avucunun içine bıraktım ve o da onu fırlatıp attı. Ağlayabilirdim. Kendimi sakinleştirecek bir şey olmadan dehşetimi nasıl dizginleyebilir, anıları nasıl uzak tutabilirdim?

Başparmağı bileğime dokundu ve mırıldandı, "Sana ilaç vermeyeceğim." Beni serbest bıraktı. Geri çekildim ve yüzümü yatağa dönerek derin bir nefes aldım. Beni izliyordu.

Elbisemin arkasındaki düğmelere ulaşmak için arkama uzandım. Onları açan ben olacaktım. Bu bana bir kontrol hissi verecekti, geçen sefer kıyafetlerimin isteğim dışında benden koparılmasının aksine, bedenim buna karşı koyamayacak kadar zayıftı.

Safrayı yuttum. Parmaklarım küçük düğmeleri kapatamayacak kadar titriyordu.

"İzin verin," diye soğuk bir sesle yaklaşan kocamdan geldi. Arkada.

Hayır! Çılgılık atmak istedim ama sesimi bastırdım. "Ben yapmak istiyorum Kendim yaparım," diye neredeyse sakın bir sesle konuştum.

Hiçbir şey söylemedi ve ben de yüzüne bakmaya cesaret edemedim. Düğmelerle uğraştım ve birbiri ardına koptu. Dayanılmaz derecede uzun sürdü. Sessizce bekledi. Onun sakın nefes alışları ve benim hırıltılı nefeslerim odayı dolduruyordu.

Sonra damadın gelini gelinliğinden bıçağıyla kesip çıkarması gerektiğini hatırladım. Nino unutmuş olmalıydı, ne de olsa onun geleneği de bu değildi. Ona hatırlatacak ya da beni kesip çıkarabilmesi için elbisemi yeniden ilikleyecek cesaretim yoktu. Kendimi tamamen kaybederdim.

Elbisemi aşağı çektim ve ayaklarımın dibinde birikti. Şimdi sadece askısız sütyenim ve külotum kalmıştı. Sütyenimi çıkardım ama külotumu çıkarmaya henüz cesaret edemedim.

Nino'nun soğuk gri gözleri beni boydan boya taradı. "Saç süslerinizin de çıkarılması gerekiyor. Kafatasınızdan rahatsız olacaklar."

Çaresiz bir kahkaha attım ama saçımdaki ince altın ipi gevşetmeye çalıştım. Titreyen parmaklarım buna izin vermedi. Nino yaklaştı ve ben geri çekildim. Gri gözleri benimkilere kilitlendi. "Onu çıkaracağım."

Kollarımı indirerek başımı salladım.

Uzun parmakları buklelerimdeki süsleri çabucak çözdü.

Sonra tekrar geri adım attı.

"Teşekkür ederim," diyebildim.

Kendimi yatağa doğru zorladım ve sırtüstü uzandım, parmaklarım battaniyenin pürüzsüz kumaşına yayıldı.

Nino bana soğukkanlılıkla baktı. Yatağa doğru adım attı. Uzun boylu, kaslı ve ölümcül derecede soğuktu, bu durum onu hiçbir şekilde etkilemiş gibi görünmüyordu. Kemerine uzandı ve çözdü. Dehşet boğazımı tıkadı. Zayıf gözyaşlarımla savaşıarak başka tarafa baktım. Göz ucuyla boxer'ını çıkardığını gördüm ve sonra çıplak ve kararlı bir şekilde yatağa tırmandı. Titredim. Kendimi durduramadım.

Eli belime dokundu, sonra yavaşça yukarı kaydı. Dokunuşu hafifti. Sarsılarak uzaklaştım. "Dokunma bana."

Bana bakarken gözleri sert ve soğuktu. "Yapamayacağımı biliyorsun. Ailenin Las Vegas'ı zayıf görmesine izin vermeyeceğim." Bunu acımasız bir şekilde söylememişti. Gerçekleri dile getirdi.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Sadece bana dokunma. Sadece yapman gerekeni yap." Eğer olacakları önceden bilseydim, dehşetimi kontrol edemezdim.

"Eğer seni hazırlamazsam çok acı verici olacak." Sesi her halükarda umurunda değilmiş gibi geliyordu. "Seni rahatlatırsak daha iyi olur."

Böyle bir şey olmayacaktı. "Sadece yap," dedim. Acı sorun değildi. Bununla başa çıkabilirdim.

Birkaç dakika daha bana baktı. Sonra elini göğüs kafesimden çekti ve doğrulup oturdu. Parmakları külotumun eteğinin altına takıldı ve külotumu aşağı kaydırıldı. Alçak bir inilti boğazıma düğümlendi.

Bir dizini bacaklarımın arasında gezdirerek onları ayırdı, gri gözleri üzerimdeydi. Yavaşça hareket ediyordu ve keşke yapmasaydı, keşke bana bakmayı bıraksaydı. Panik göğsümden dışarı çıkmaya başladı ve ben onu geri çekmeye çalıştım. Olanları engellemeye çalışarak gözlerimi sıkıca kapattım. Bacaklarımın arasına tamamen diz çöktüğünde, tam bir dehşete kapıldım.

"Eğer rahatlamazsan, yırtılırsın."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve birkaç damla yaş süzüldü. Tek kolunun üzerinde durarak bana destek oluyordu. Uzun ve güçlüydü. *Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.*

"Rahatlamaya çalış." Bu konuda çok klinikti. Bakışları gözyaşlarımın yanaklarımda ve boğazımda bıraktığı izleri takip etti. Onu etkilememişlerdi. Gevşemeye çalıştım ama bu tamamen imkânsızdı. Kaslarım korkudan donmuştu. Neredeyse onaylamaz bir tavırla başını hafifçe salladı. "Bu işe yaramıyor," dedi. "Gergin kaslarını geçip içine girebilmek için çok fazla güç kullanmam gerekecek."

Uzun zaman öncesine ait anılar zihnimde dolaşırken boğazımdaki safranın acılığını tadabiliyordum.

Ve içimde bir şey kırıldı. Karanlık, korkmuş ve derine gömülmüş bir şey. Bunu içimde tutmamın bir yolu yoktu.

Boğazımdan kemiklerimi parçalayan bir hıçkırık koptu ve hatıralarımı canlandırdığı için canım acıdı. Avuçlarımı sertçe yüzüme bastırdım, sonra ellerimi yumruk yaptım ve parmak eklemlerimi kapalı gözlerime bastırdım. Anıların kafamdan çıkmasını isteyerek, onları bir pençe gibi çıkarmaya çalıştım.

Yıllar önce amcamın yakasına yapışmışım ama tıpkı geçmişte olduğu gibi kaçış yoktu.

Nefes alamıyordum. Alamıyordum. Alamıyordum. Nefes alamadım.

Ve ölmek istedim. Acımın geçmesine ihtiyacım vardı. O dehşeti tekrar yaşamak istemiyordum ve yeni kabuslar görmek istemiyordum.

Güçlü eller bileklerimin etrafında kıvrıldı, çekiştirdi ve ben direndim, mücadele ettim, ama onlar acımasızdı ve ellerim yüzümden uzaklaşana kadar çekiştirmeye devam ettiler. Gözlerim birden açıldı, görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaşmıştı. Sis in içinden iki yoğun gri göz yavaşça odaklandı ve sonra tek gördüğüm, tek görebildiğim, tek önemli olan onlar oldu.

Çok sakın. Klinik. Soğuk.

Tam da ihtiyacım olan şey. Bu dehşet dolu cehenneme karşı serin bir sel gibiydi. Mutlulukla duygusuz. Gözlerinin içine baktım, uzun süre baktım ve o da bana izin verdi, ta ki ciğerlerime ilk oksijen nefesini çekene kadar.

Tekrar nefes alabildim ve kocamın yüzü netleşti, kısık gözleri her şeyi çok iyi biliyordu.

Bakışlarımı çenesine indirerek bileklerimi tutuşundan çekiştirdim. Beni serbest bıraktı ve ellerimi kucağıma koydum. Çıplak kucağıma. O da tamamen çıplaktı ve karşımda diz çökmüştü. Panik atağım sırasında bir ara beni oturur pozisyona çekmiş olmalıydı.

İşte buydu. Bende bir şeylerin tamamen yanlış olduğunu biliyordu. Bacaklarımı göğsüme doğru çektim, yutkundum.

Beni şimdi öldürmesini diledim. Amcam beni kırdıktan sonra sık sık ölümü dilemişim.

"Sana ne oldu?" Sesi duygusuzdu.

Yalan söylemeyi düşündüm ama çok uzun zamandır yalan söylüyordum. Ve onun bunu bildiğine dair bir his vardı içimde. "On üç yaşındaydım," dedim ama sonra daha fazlasını söyleyemedim. Titremeye başladım

ve elini omzuma koydu. Bu sefer irkilmedim. Dokunuş herhangi bir dehşete yol açmayacak kadar klinikti.

"Biri sana tecavüz etti."

Bu kelime bana kendimi küçük, kirli ve değersiz hissettirdi. Başımı salladım. "Baban mı?"

Başımı salladım. O zamana kadar çoktan ölmüştü ve bunu asla yapmazdı. Mahvolacağımı biliyordu. Bana vurdu ve bağırdı ama bana asla öyle dokunmadı. Luca onu öldürmeseydi belki daha sonra dokunabilirdi.

"Geniş ailenizden biri o zaman. Senin gibi kızlar korunur. Akraban olan biri olmalı."

Başımı salladım.

"Kimdi o?" diye sordu sertçe. "Seni büyüten amcan mı?"

Dudaklarımı yaladım. "Diğer amcam."

"Ne kadar süre için?"

Dört parmağımı

kaldırdım. "Dört yıl

mı?"

Başımı salladım.

"Dört kez mi?"

Sadece dört gece, ama o zamandan beri her gün.

O zamandan beri.

"Her gece rüyamda görüyorum," diye yutkundum. Bu itiraf iyi hissettirdi. Zaten lanetlenmişim. Kaderimi mühürlemiştim. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Başımı kaldırıp tiksintisini, kendisine lekeli birinin verilmesine duyduğu öfkeyi görmeye cesaret edemedim. "Biliyorsun," dedim sessizce. "İyi kalpli bir adam beni ailemle yüzleşmek ve utanç içinde yaşamak zorunda bırakmaz ve sadece öldürürdü."

"Nazik bir adam olabilir," dedi alçak bir sesle. Gözlerimi kaldırdım, boyun eğmiştim.

Nino'nun yüzünde korkunç bir gülümseme belirdi. Gözlerine ulaşmadı. "*Ama* sana bunu yapan adamı bulacağım ve o gece senin yaşadığın dehşetin aynısını ona da yaşatacağım. Ve sonunda, uzun zamandır bunun için yalvardığında ve umudunu yitirdiğinde, ona ölümü bahşedeceğim."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Gözlerimi diktim. Başka bir şey yapamadım. Bu konuda sakindi ama gözlerinin derinliğinde karanlık ve tehlikeli bir şey vardı. Bana yönelik değildi. Ve bunun gerçekten doğru olabileceğini ummaya cesaret edemedim.

"Peki bana ne yapacaksınız? Ben söz verildiği gibi değilim. Bakire değilim."

Sanki aptalca bir şey söylemişim gibi bana baktı. "Bakire olman umurumda değil. Tamamen işe yaramaz küçük bir et parçası. Ama pek çok insanın, hatta senin bile zihninde taşıdığı önemin farkındayım."

"O zaman neden bu kadar öfkelisin, eğer birileri kendin için istediğin şeyi çaldığı için değilse?"

"Çünkü birisi senin vermek istemediğin şeyi çaldı," diye mırıldandı.

Gözlerimde aptalca yaşlar biriktiği için başka tarafa baktım. Ne onun tepkisini ne de kendisini anlayabiliyordum. Vegas hakkındaki söylentileri, borçlarını ödemeyen ya da Remo Falcone'u başka bir şekilde rahatsız eden kadınlara nasıl davrandıklarını duymuştum.

Çarşafı işaret ettim. "Bu bir gelenek. Ailem kan görmeyi bekler." Yutkundum. "Beni zorla götürürsen kanar mıyım?"

Başını salladı, ifadesi donuktu. "Senin için yıllar geçti ve sadece birkaç kez seks yaptın, bu yüzden yeterince güç kullanırsam kesinlikle kanarsın. Vajinal kasların korkudan çok gergin ve kendimi sana sonuna kadar zorladığımda yırtılacaksın."

Midem daraldı. Sesi, yaptıklarının fiziksel etkilerini açıklayan bir doktor gibiydi. Dudaklarım mantığımın söylemek istediği kelimeleri oluşturmak için savaştı. "O zaman bunu yap ki ailem ve Famiglia bekledikleri kanı alabilsin."

Öne doğru eğildi, güzel ve soğuk yüzü o kadar yakındı ki gri gözlerindeki koyu lekeleri görebiliyordum. "Kan alacaklar, endişelenme."

Başımı salladım ve arkama yaslanmak için hamle yaptım ama o yataktan kalktı ve külotunu giydi. Kafam karışmıştı. "Senin yapacağını düşünmüştüm...?"

Pantolonunu giydi ve kemerini bağladı. Tekrar siyah damatlığını giyene ve bıçaklarını kuşanana kadar hiçbir şey söylemedi. "Sana tecavüz eden adamı bulacağım ve onu bu çarşafaların üzerinde bir domuz gibi keseceğim. Bunun ailen için yeterli kan olacağını düşünüyor musun?"

Boğuldum, yataktan kaydım, battaniyeleri çıplaklığıma sımsıkı tuttum. "Bu savaş demek. Luca hepimizi öldürecek."

Nino bir şey söylemedi ama yaklaştı. Gerildim ama geri çekilmedim. Elini kaldırdı ve irkildim. Yıllardır, babamdan -ve sonra Durant Amca'dan- beri yumruk yememiştim ama bedenim hâlâ bunu bekliyordu.

"Sana vurmayacağım." Gözlerimi açtım ve beyaz gömleğine baktım. Tek parmağını çenemin altına koydu ve bakışlarımı kaldırdı. Soğuk yüzü sanki anlaması gereken bir şeymişim gibi merakla bana bakıyordu. "Amcanın yaşamasını istiyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ettim.

Ve bu hepimizin kaderini belirledi.

NINO

Elimi bıraktım ve masaya doğru yürüyüp telefonumu aldım, sonra da kulağıma götürdüm.

Remo ikinci zil sesinden sonra telefonu açtı. "Meşgul olman gerekmiyor mu?" "Buraya gelmen gerekiyor."

"Karını becermene yardım etmemi istediğin için olmadığını varsayıyorum." "Hayır, öyle değil."

Sessizlik. "İki dakika. İyi olsa iyi olur. Bir garson seçtim.

Siktir."

Telefonu kapattı ve söz verdiği gibi iki dakika sonra kapıyı çaldı. I Kapıyı açtı ve karanlık gözleri yanımdan geçen bir şeye takıldı. Ben geri çekildim ve o içeri girdi. Kiara geri çekildi, çarşaflar hala çıplak vücuduna yapışmıştı, yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı.

Remo kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Bu çok hızlı oldu. Onu açtıktan sonra geri veremeyeceğinin farkındasın, değil mi?"

"Birini öldüreceğim. Ve seni adil bir şekilde uyarmak istedim."

Çarpık sırtışı yüzünden kayıp gitti. Remo başını eğdi. "Yani benden izin istemiyorsun."

"Hayır, bu sefer değil. O adamı öldüreceğim ve hiçbir şey beni durduramayacak."

Remo Kiara'ya baktı ve Kiara kızardı, kendini daha da küçültmeye çalıştı. Omuzları içe çökmüş, kolları çarşafı vücuduna daha sıkı sarmıştı.

"Biri onu senden önce mi aldı? Her şeyi iptal etmek mi istiyorsun?"

"Çocukken biri ona tecavüz etmiş." Şimdi yere bakıp titreyen karıma bakarak durakladım. "Ve benimle Las Vegas'a gelecek."

Genişlemiş gözlerini kaldırdı.

"Tecavüzcüsü de konuklar arasında. Luca'nın teyzesi Criminella'nın kocası, Pittsburgh'un müsteşarı," dedim. Remo'nun sorunlarımızın boyutunu bilmesi gerekiyordu.

"Biliyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Biliyor muydun?"

Omuz silktili, sonra boynunu kırdı ve ellerini uzattı. "O zaman bıçaklarımı bileyeyim ve silahlarımı doldurayım."

"Luca'ya bir uyarıda bulunursak savaşı önleyebiliriz."

"Mülkünüze saldıran birinden intikam almak için ondan izin mi isteyeceksiniz?" diye hırladı. "Bize söz verdiğinden daha azını verdi ve sen ona bir şey borçlu olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Sorma ama uyar onu," dedim. Remo'nun patlamasıyla kendini duvara yaslamış olan Kiara'ya döndüm. "Giyin hadi."

Bakışları Remo ile durduğu banyo kapısı arasında gidip geliyordu. yanında.

Remo onun yüz ifadesini b e n d e n önce anlamıştı. Ona doğru yürüdü.

Banyo kapısından uzağa. Kiara çantasını kaptı ve hızla banyoya girdi.

Ona kaşlarımı kaldırdım.

Remo omuz silkerek, "Yanımdan geçmeye korktu," dedi.

"Korkuyor."

"Hepsi öyle değil mi?" Telefonunu çıkardı. "Fabiano'yu arayacağım. Savio, çocuk kendini öldürtmeden Adamo'nun yanında kalsa iyi olur."

"Hadi," dedim ve onu koridora doğru yönlendirdim. Terk edilmişti.

Fabiano birkaç dakika sonra geldi, gözleri kısılmıştı. "Sakın bana kızı öldürdüğünü söyleme."

Tek kaşımı kaldırdım. "Remo gibi duygusal patlamalara yatkın değilim."

"Belki de duygularını çok iyi taklit ettin," diye mırıldandı Fabiano. "Yapmadım. Kiara hayatta ve içinde bulunduğu koşullar düşünüldüğünde gayet iyi durumda."

Fabiano Remo'ya bir bakış fırlattı. "Nino amcasının kanını dökmek istiyor. Çocukken onu becerdi," dedi ağabeyim.

Fabiano tiksinti olduğunu tahmin ettiğim bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Luca'nın ailesini öldürmek pek hoş karşılanmayacaktır."

"Luca aileden olmasaydı onu öldürürdü. O yaşlı herife nasıl baktığını gördüm. Ve adam Luca'nın kanından bile değil. Luca'nın teyzesiyle evli."

"Bu onun adamlarından biri. Cezayı kendisi vermekte ısrar edecektir."

"Hayır," dedim. "Aria'nın kuzenini, Outfit topraklarında ona sarkıntılık ettiği için cezalandırdı. Amcasını benim öldürmem gerektiğini anlayacaktır."

Fabiano sözlerimi değerlendirdi. "Olabilir. Ama bu birliktelik için iyi bir başlangıç değil." Bana baktı. "Ama görüyorum ki ne dersem diyeyim bunu yapacaksın, bu yüzden Luca'yı aramaya gideceğim ve hasar kontrolü yapmaya çalışacağım. Belki henüz kendi malikânesine gitmemiştir." Fabiano durakladı. "O pisliği nereye götüreceksin?"

"Düğün çarşılarında onunla ilgileneceğim," dedim ve ağzım bir gülümsemeye dönüştü.

Fabiano içini çektikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve Famiglia Capo'yu aramaya koyuldu.

"Bu gece için randevunu almaya hazır mısınız?" Remo gülerek söyledi. Bununla ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

"Sanırım onu bıçağınla becereceksin." Kılıfımdaki bıçağa baktım.

Yavaşça başımı salladım. "Onu hem bedenen hem de zihnen kırmak için acele etmeyeceğim."

"Umarım beni de eğlenceye dahil edersin."

Başımı eğdim. Remo'nun katılmasını engellemek mantıksız olurdu. Bir bedende acı veren her noktayı biliyordum, ama Remo akıl oyunları ile onları nasıl kıracağını biliyordu. İkisi birlikte uygulandığında daha etkili oluyordu.

"Gidelim," dedim ve Remo yolu göstermeme izin verdi çünkü bu benim haçlı seferimdi.

Gölgelerde kalarak Durant'ı bahçede karısıyla birlikte bulduk, yüksek sesle gülüyor ve elinde bir şarap kadehi tutuyordu. "Umarım sarhoş değildir," diye mırıldandı Remo. "Hayatının gecesini kaçırmamasını istemem."

"Onu ayıltacağız," dedim sessizce ona bakarken. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı ama gerçekten dövüşmeyeli uzun zaman olduğunu gösteren bir göbeği vardı. Bunun bir önemi yoktu.

Remo alay etti. "Bir çocuğu becermek. Bu beni bile ürpertiyor. Umarım çabuk bayılanlardan değildir."

"Uyanık kalmasını sağlayacağız." Son saatlerinin her saniyesinin tadını çıkarmasını istedim.

Fabiano büfenin yanında Luca'yla birlikte duruyordu. Capo'nun duygularını okumak zor değildi. Öfkeliydi.

"Hadi," dedim Remo'ya. "Durant'ı yakalayalım."

Daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Remo ve ben partinin kenarlarında ilerlerken, parmaklarım pürüzsüz ahşap sapın etrafında kıvrılırken, bowie bıçağımı kavradım. Etraftaki insanların çoğu bok suratlıydı. Durant beni ve kardeşimi görür görmez gözleri büyüdü. Elindeki bardağı bırakıp döndü, partiden kaçtı ve karısını şaşkın bir ifadeyle orada bıraktı.

Remo iç çekti. "Neden her zaman kaçabileceklerini düşünüyorlar?"

Koşmaya başladım ve Durant'ın suya inen yamaçta tökezlediğini gördüm. Belki de teknelerden birine ulaşip kaçabileceğini umuyordu. İyi bir noktaya ulaştığımda durdum ve bıçağımı fırlattım. Şam bıçağı Durant'ın baldırına saplanmadan önce ay ışığında muhteşem bir şekilde parlıyordu. Kulakları tırmalayan çığlığı geceye iyi bir başlangıç oldu. Bu gece zevk çığlığı yok. Sadece acı.

Durant baldırını tutarak dizlerinin üzerine düştü.

"Güzel," diye onayladı Remo yanımda dururken. Durant ayağa kalkıp en yakın tekneye doğru topallayarak ilerlemeye çalışırken tepeden aşağı yavaşça yürüdük ama yaralı bacağına baskı uygulayamıyordu. Bıçağı çıkarması gerekiyordu; ya daha hızlı hareket etmesine yardımcı olacaktı ya da kan kaybından ölmesine neden olacaktı. Her ikisi de Remo'nun ve benim ellerimin altında onu bekleyen şeyden daha iyi sonuçlar olurdu.

Ona ulaştık ve Remo onunla yüzleşmek için etraftan dolaştı. "Neden gidiyorsun? Eğlence başlamak üzere."

Durant bir adım geri attı. Bacaklarına tekme attım, böylece dizlerinin üzerine düştü. Bıçağı uzandım ve büküm. Çığlık attı, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı. "Her ne dediyse, küçük fahişe yalan söyledi."

"Bunun Kiara'yla ilgili olduğunu nereden biliyorsun?" Remo sessizce sordu. "Belki de yüzüne dayanamıyorumdur. Nino ve ben daha azı için adam öldürdük."

Durant'ın bakışları kardeşimle benim aramda gidip geliyor, nefes alış veriş hızlanıyordu. Dehşet damarlarına zehir gibi dolmaya başlamıştı. İşaretleri biliyordum. Bu sadece başlangıçtı.

Eğildim, ağzım kıvrıldı. "Yakında itiraf edeceksin ve güneş doğmadan önce Kiara'dan af dileyeceksin, güven bana."

Bıçağı tekrar çevirerek bacağına sapladım. Remo'ya bir işaret verdim ve Durant'ı kollarından tutarak ayağa kaldırdık.

Onu eve doğru sürüklerken Luca ve Fabiano yolumuza çıktılar. Luca amcasına duygusuzca baktı. "Burası benim bölgem ve Durant da Famiglia'nın bir parçası."

Bakışlarına karşılık verdim. "Bu doğru, ama onu parçalara ayıracak kişi ben olacağım. Yoksa biri Aria'nın düğün gecesinden önce şerefini lekeleseydi farklı davranacağını mı söylüyorsun?"

Luca sırtıttı. "Beni ceza vermekten alıkoyacak herkesi öldürürdüm." Sonra ifadesi sertleşti. "Başlamana izin vermeden önce Kiara'yı görmem gerek..." gözleri Durant'ın baldırındaki bıçağa kaydı "...ya da devam etmene."

Durant, "Luca," diye söze başladı ama Remo kolunu sarsarak kelimelerin bir çılgılık içinde kaybolmasına neden oldu.

"Devam edeceğiz Luca, ama tabii ki *eğer kabul ederse* karımla kısa bir konuşma yapabilirsin."

Luca'nın ağzı gerildi ama başını salladı. Biz Durant'ı konağa doğru sürüklerken o da bizi takip etti. Birkaç kişi sahneyi gördü ve açıkça baktı. Matteo koşarak yanımıza geldi ama Romero Scuderi kardeşlerle birlikte geride kaldı.

Luca ona ayrıntıları anlattıktan sonra Matteo, "Bugünün lanet olası bir düğünle biteceğini biliyordum," diye mırıldandı. "Elbette bunun bana bıçağımı siz piçlerden birine saplama şansı vereceğini umuyordum."

"Aynen öyle," dedi Remo tehlikeli bir sırıtışla.

Durmadık ve verandayı geçerken Giulia bizi gördü. Kocasını Cassio'dan uzaklaştı ve biz fuayeye adım atarken bize doğru hışımla yürüdü.

"Gitmelisin," dedi Luca ona sertçe.

Yolumuza çıktı ve Durant'a ters ters baktı. "Bu gece sonunda Kiara'ya yaptıkların için hak ettiğini alacaksın." Bakışlarımla buluştu. "Bunu ona ödet."

"Oh, yapacağım."

Cassio geldi ve karısını geri çekti. Elini silahına dayayarak Luca'ya baktı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedi Luca. "Bu bir Camorra meselesi."

Cevabına şaşırarak başımı eğdim. Ebeveyn yatak odasına girdiğimizde Kiara pencerenin önünde duruyordu, pantolon ve kalın bir kazak giymişti. Amcasını görünce rengi soldu ve duvara çarparak geri çekildi.

Remo ve ben amcasını yere düşürdük.

"Onlara ne söyledin, seni hain fahişe?" diye hırladı.

Üzerine eğilip onu susturmak için yumruğumu boğazına indirirken bıçağı baldırından keskin bir hareketle çektim. Tükürdü ve öne doğru düştü.

Kiara sahneyi geniş gözlerle izledi.

Luca Kiara'ya doğru birkaç adım attı ama Kiara hâlâ dehşetin etkisinde olduğu için irkildi. Yolunu kapattım. "Ne yazık ki karıma daha fazla yaklaşımana izin veremem."

Luca kaşlarını çattı ama başını salladı. "O senin." Sonra Kiara'yla konuştu. "Nino'nun Durant'ı cezalandırmasına ancak bunu hak ettiğini bilirim izin verebilirim."

Kiara kollarını göğsünde kavuşturdu, sertçe yutkunarak amcasına baktı ve sonra gözlerini kaçırdı. Bir süre hiçbir şey söylemedi ama titremeye başladı. "On üç yaşındaydım," diye fısıldadı ve ardından kırık bir hıçkırık bıraktı. Koyu renk gözleri Luca'ninkilerle buluştu ve Luca kızın yüzünde ne gördüyse onu ikna etti çünkü bakışlarını Durant'a çevirdiğinde Luca'nın ifadesi taşa dönüştü. "Camorra'nın yargısına tabisin *amca*." Dudakları

Remo'nun kötü şöhretine benzemeyen bir gülümsemeye büründü. "Size merhamet ummanızı söyledim ama Nino ve Remo'dan merhamet görmeyeceğinizi biliyoruz."

Merhamet mi? Hayır.

Durant öksürdü, boğazına yediğim yumruktan sonra hâlâ sesini geri almaya çalışıyordu. "Luca, ben senin ailenim."

Luca alay etti. "Sen bir çocuk sikicisin. Aileden değilsin." Luca Kiara'dan Durant'a, sonra da bana baktı. "Tavana ve duvarlara kan bulaştırma. Onları boyamak tam bir baş belası."

"Luca! Bunu yapamazsın!" Durant yalvardı. Öne düştü ve Luca'nın ayaklarına sarıldı. "Sana yalvarıyorum."

Luca gözlerini kıstı. "Bırak beni." Durant bırakmayınca Luca onu yakasından tutup kendinden uzağa fırlattı. Durant yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve ben de onun yoluna çıktım.

Matteo içeri girdi ve Remo'ya ip uzattı, o da çarpık bir gülümsemeye ipi aldı. Sonra Famiglia Consigliere gitti.

Luca da dışarı çıktı ama kapıyı kapatmadan önce, "Çılgınlıklarıyla komşuları rahatsız etme ve ona aletini yedirme. Sabah çarşaflarla birlikte sunup adamlarıma bir mesaj vermek istiyorum."

"Vücudunda onu besleyebileceğimiz başka yerler de var, merak etme," dedi Remo. "Taşakları da işe yarayabilir."

Luca kapıyı kapattı.

Durant yatağın yanındaki kanepede donmuş halde oturan Kiara'ya baktı. "Lütfen, Kiara."

Yumruğumu ağzına indirdim. Geriye doğru düştü ve kısık sesle çılgılık attı. "Ona hitap etmeyeceksin. Sana izin vermediği sürece ona bakmayacaksın."

Durant kanayan ağzını kapadı, inledi ve ağladı.

Remo bıçağını çıkararak, "Eğer bu seni şimdiden ağılattıysa, gece senin için kolay olmayacak," dedi. Sonra da güldü.

"Yardı mı mı ister misin?" Fabiano sordu. Kollarını çoktan sıvamıştı ve işkence söz konusu olduğunda her zaman yararlı bir varlıktı, ama bu gece Remo ve ben bunu halledecektik.

"Hayır. Famiglia doktorundan kan nakli isteyin. Çok erken ölmesini istemiyorum," dedim ona. Fabiano hemen koşarak gitti.

Ben ilerlerken Durant geriye doğru sıçradı. Onu yakaladım ve yatağa doğru ittim. Tırmanmaya çalıştı ama onu yere ittim ve yumruğumu taşaklarına sapladım. Çığlık attı ve üzerine eğildim, ağzına bir çorap tıkarken acı ve dehşet dolu gözlerine baktım. "Çığlıkların duyulmayacak, tıpkı Kiara'ya zorla aletini soktuğunda duyulmadığı gibi." Ona bıçağımı gösterdim ve mırıldandım, "Bıçağımı vücudunun her santimine sokacağım. Umarım sen de benim kadar zevk alırsın."

Remo'ya işaret ettim, o da elinde iple geldi. Durant'ı kartal şeklinde bağladık.

Yataktan kalkarak gömleğimin düğmelerini çözmeye başladım ve silkindim. Remo da gömleğini çıkardı. Beyaz gömleklerimizi mahvetmenin bir anlamı yoktu.

"Kalmasını istiyor musun?"

Kanepeden kalkmayan Kiara'ya şöyle bir baktım, gözleri kocaman olmuş, amcasını süzüyordu.

"Gidebilirsin," dedim ona.

"Benim odama git," dedi Remo. "Orada uyuyabilirsin. Bundan sonra uyuyamayacak kadar sinirli olacağım."

Bir kez göz kırptı, sonra başını salladı ama hâlâ hareket etmedi. Belki de izlemeye ihtiyacı vardı. Amcasına döndüm. "Önce her b i r parmağınızı kıracağım," diye açıkladım ona. "İzinsiz dokunan parmaklar."

Remo'ya başımı salladım. Ben Durant'ın sol elini, Remo da sağ elini tuttu. "Bu acı verici olacak. Ama merak etme, acıya alışacaksın. Bu gerçekleştiğinde, sana biraz daha sert davranacağımdan emin olabilirsin."

BÖLÜM 7

KIARA

Remo ve Nino amcamın parmaklarını tek tek kırarken, amcamın boğuk çığlıkları her çınladığında **irkildim**. Yine de gözlerim amcamda değil, kocamın yüzündeydi. Amcamı ilginç bir deney yapıyormuş gibi izlerken yüz ifadesi keskin ve dikkatliydi.

Ardından, giysilerini vücudundan ayırmaya başladılar ve bu sırada derisini defalarca kestiler. Sarsılarak ayağa kalktım. Bunu izleyemezdim, onu çıplak göremezdim, boğuk çığlıklarını daha fazla dinleyemezdim.

Nino bana doğru baktı ve kardeşinin amcamın külotunu çıkarmasına engel oldu. Nino bana doğru yürüdü. "Gitmeden önce ne söyleyeceğini duymak ister misin?"

Emin değildim ama küçük bir baş selamı verdim.

Nino geri döndü ve çorabı amcamın ağzından çıkardı. "Özür dilerim," diye mırıldandı Durant. "Lütfen beni affet." Gözleri bana yalvarıyordu.

Nino bana baktı, amcama yaptıklarına rağmen soğuk gri gözleri duygusuzdu. "Onu affediyor musun?"

Onu affedebilir miyim? Çocukluğunun yok edilmesini affedebilir misin? Masumiyetinizin elinizden alınmasını? Ailenize duyduğunuz o çocuksu güveni olabilecek en kötü şekilde kaybetmeyi? "Hayır," dedim.

Nino çorabı Durant'ın ağzına geri soktu.

Nino bıçağı amcamın göğsüne indirdiğinde gitmek zorunda kaldım. Kapıyı kapattım ve titreyerek nefes aldım.

Fabiano'nun kan nakli torbalarını taşıyarak bana doğru geldiğini fark ettim. İçeri girebilmesi için kenara çekildim ama bir süre sonra kolları boş olarak geri döndü. "Seni Remo'nun odasına götüreceğim. Nino sana sonra katılacak."

Hiçbir şey söylemedim, sadece uzun boylu sarışın adamı izledim. Sessizce yürüdük ve Remo'nun odasına girdiğimde beni yalnız bıraktı. Yatağa doğru yürüdüm ve battaniyenin altına girerek karanlığa baktım. Olayların yaşandığı yatak olmasa bile yatak geçmişin anılarıyla çok ağırdı.

Yataktan kayarak çıktım, koltuklardan birine kıvrıldım, battaniyeyle uğraşmadım. Çok sonra kapı gıcırdayarak açıldı. Koridordan içeri sızan ışıktaki Nino'nun damatlığını giydiğini görebiliyordum. Sonra kapıyı kapattı, bizi karanlığa gömdü. Yatağın yarısında durdu. "Yatakta uyuyabilirsiniz. Remo bu gece ona ihtiyaç duymayacak. Yatak bizim."

Yutkundum. "Yıllardır bir yatakta uyumadım."

"Neden?" Sesinde yargılama yoktu, sadece hafif bir merak vardı.

"Çünkü olay orada oldu," diye tıkandım.

"Teselli olacaksa sonunda ölmek için yalvardı."

Nefesimi içime çektim. Öyle miydi? Olmamalıydı ama bir yanım teselli olmuş gibi hissetti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Hâlâ senin üzerinde sahip olduğu güç... Bu senin yapman gereken bir şey. mola."

Ayağa kalktım ve yavaşça yatağa doğru yürüdüm. Loş ışıktaki Sadece Nino'nun uzun boylu halini seçebiliyordum ama beni izlediğine dair bir his vardı içimde.

Uzandım ve üzerimi battaniyeyle örttüm.

Nino'nun gölgesi kaydı ve giysilerin hışırtısını duyabildim. Damatlığını çıkarıyordu. Korkunun kalıntıları nefes alışımı değiştirdi. Belki de hep böyle olacaktı. Tekrar deneyecek miydi? Ne de olsa ben onun karısıydım.

"Uyumaya çalışmalısın," dedi o sakin ses tonuyla, yorganın altına girerken. Birbirimize degecek kadar yaklaşmadı.

"Yapamam."

"Kâbuslar bitmeyecek çünkü o öldü," dedi ve haklı olduğunu biliyordum ama bunu bilmesi rahatsız ediciydi. Ona zeki olduğu kadar sapkın ve tehlikeli bir dahi demişlerdi. Ve fark ettim ki o bunların hepsi ve daha fazlasıydı. *Canavar gibi*.

Durant Amca'ya benim yanımda yaptığı her kesik, klinik bir hassasiyetten, yılların pratiğinden söz ediyordu ve ben gittikten sonra gelenlerin daha kötü olduğunu biliyordum.

Sonunda ölüm için yalvardı.

"Ama seni bir daha asla incitmeyecek ve başka kimse de incitmeyecek," dedi, sanki bu sözleri söylemesi kanunmuş gibi.

Bugün gönderdiği lanet mesaj yüzünden. "Peki ya sen?" Sessizlik. "Bana zarar verecek misin?"

Yer değiştirdi ve yatak onun ağırlığıyla hareket etti. Kendimi durduramadan önce bir nefes çektim. Karanlıkta bile bana döndüğünü görebiliyordum. "Ben de sana zarar vermeyeceğim. En azından fiziksel olarak."

"Ama beni zihinsel olarak istismar edeceksin?" diye sordum.

"Hayır. Kasıtlı olarak değil." Durakladı. "Ama

hissetmiyorum." "Neyi hissetmiyorsun?"

Acımak mı? Merhamet mi?

"Hisset."

Ne demek istediğini anlamaya çalıştım. "Duyguları hissetmiyor

musun?" "Çocukluğumdan beri hissetmedim." Durakladı. "Genelde

insanlar gibi değil

yapmak. Bunu açıklamak çok zor."

Bir sosyopat. Onun gibi insanlara böyle denirdi.

"Onları tanıyorum ve istersem tatmin edici bir şekilde taklit edebiliyorum ama hissetmiyorum."

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Belki de itirafı beni korkutmalıydı. "Peki bu bizim için ne anlama geliyor?"

"Bu, asla öfke, korku ya da üzüntüyle hareket etmeyeceğim anlamına gelir.

..."

"Ama asla aşk ya da sevgi üzerine de değil," diye bitirdim. Nedenini merak ettim

Öfkesi olmasaydı amcamı katleddi. Alışkanlık mıydı? Vegas'ta işler böyle halledildiği için mi? New York'ta bile herhangi bir Made Man, karısının şerefini lekeleyen adamı öldürürdü.

"Gerçekten."

Ondan güvende olduğumu bildiğim sürece sevgiye ihtiyacım yoktu. Ayrıca, yıllardır gerçek bir sevgi görmemiştim. Daha fazlasıyla yaşayabilirdim. "Peki ya arzu?"

"Bu bir duygu değil. Hayvani bir dürtüdür. Ve temelde insanlar hayvandır."

O kadar da güvenli değil. "Demek arzularınla hareket ediyorsun." Korku sesime geri dönmüştü ve bedenim de onunla birlikte sustu.

Karanlıkta yüzünün hafifçe hareket ettiğini görebiliyordum. "İstiyorum. Ve açık konuşmak gerekirse, vücudunu arzuluyorum."

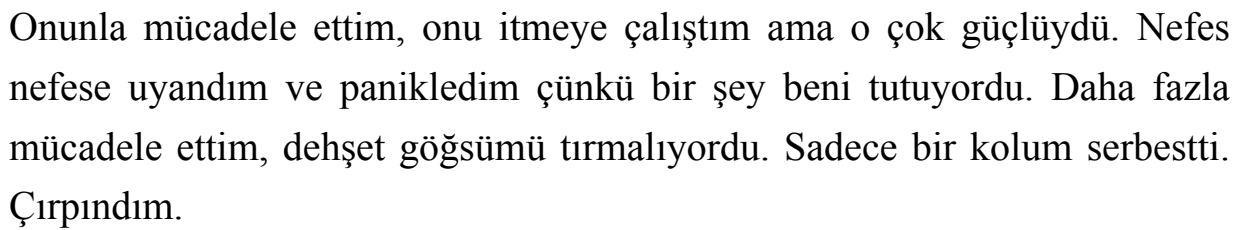
İşte oradaydı. Nabzım hızlandı ve yeni bir panik dalgasının yükselmeye başladığını hissedebiliyordum.

"Ama bu konuda
harekete
geçmeyeceğim."

"Yapmayacak mısın?"

"Bir noktada çocuk yapmamız gerekebilir, ancak o zamana kadar ihtiyaçlarımı karşılayacak başka kadınlar arayabilirim... eğer tercihiniz buysa?"

Hiçbir şey söylemedi. Onun için bu iş bitmişti. Gözlerimi kapattım. Göğsümden bir yük kalkmış gibi hissettim ve tekrar özgürce nefes alabildim.

İşıklar yandı ve parlaklığa karşı gözlerimi kırptım. "Sakin ol Kiara. Örtülere dolanmışsın."

"Bırak sana yardım edeyim." Bana doğru uzandı ve elini izleyerek sertleştirdim. Örtüyü tuttu ve çekti. Yorganlar gevşedi ve ben özgürdüm. Derin bir nefes çektim.

Saçları dağınıktı ve geriye taranmadığı ya da kısa bir at kuyruğu yapılmadığı için daha insani, neredeyse ulaşılabilir görünüyordu. Tabii ki gözlerim boğazından aşağıya, dövmelerinin başladığı yere indiği anda bu durum değişti. Gövdesinin neredeyse her santimi dövmelele kaplıydı. Boynuna neredeyse hiç değmiyorlardı, bu yüzden gömlele giydiğinde görünmüyorlardı. Dövmelele omzunun üzerinden sırtına ve kollarına doğru kıvrılıyor, kol gibi bileklerine ulaşıyordu. Kaslarının çelik gibi hatlarını ya da kabarık yara izlerini gizlemiyorlardı.

Yutkundum ve doğrudum. Tenim terden kayganlaşmıştı ama titriyordum. "Bu kadar geniş alana alışık değilim. Üzerinde uyuduğum şezlong, bu şekilde dolanacak kadar hareket etmeme izin vermiyordu."

Nino hâlâ tek kolunun üzerinde duruyordu. Bakışları yüzümde geziniyordu ve bu, yakınlığımızın ve onu uyandırma şeklimin kabalığının farkına varmamı sağladı. Şimdiye kadar ne kadar berbat bir anlaşma yaptığının farkına varmış olmalıydı. Vaat edilen ödülle uzaktan yakından alakam yoktu. Bana sahip çıkamadı ve ben onun uykusunu çaldım. "Berbat haldeyim," diye fısıldadım. "En azından diğer erkeklerin bana asılmasından endişe etmene gerek yok."

"Bu konuda endişelenmiyorum," dedi alçak bir sesle.

Başımı öne eğdim. "Hatalı bir ödöl aldığınızı mı fark ettiniz?"

"Hatalı mı?" diye sordu.

Kendimi işaret ettim. "Kırılmış. Ben söz verildiği gibi değilim. Beni geri vermelisin."

Nino kendini oturur pozisyona itti ve bizi yaklaştırdı. Kendimi hareketsiz kalmaya zorladım ama bedenim gerildi. Gözleri üzerimde gezindi, belki de tepkimi fark etmişti, ama geri çekilmedi. "Bana bir Vitiello kadınıyla evlenme sözü verildi. Güzelliği ve zarafeti olan bir kadın. Sen benim isteklerimi karşılıyorsun."

Bakakaldım. "Sence ben güzel miyim?"

"Bunu *düşünmek* hayal gücümün ürünü olduğunu gösterir ama güzelliğiniz bir gerçek. Erkeklerin sana asılması konusunda endişelenmememin nedeni de artık bir Falcone olman, benim karım olman ve Las Vegas'ta kimsenin bize karşı çıkmaması."

Daha sert yutkundum.

"Karanlık senin üzerinde güç sahibi çünkü senin için gece geldi, öyle mi?" Başımı salladım, ardından bir kez daha sertçe yutkundum.

"Geceleriniz güvende. Artık güvendesin Kiara. Karanlıkta bile korkman gereken hiçbir şey yok, hiç kimse, çünkü ben oradayım ve onlar beni geçmek zorunda kalacaklar. Ve hiç kimse bana karşı kazanamadı. Karanlıktaki en tehlikeli şey benim ama benden korkmana gerek yok."

Anlamadığım için gözlerimi indirdim. "Neden?"

"Neden ne?"

"Neden senden korkmam gerekmiyor? Sen bir Falcone'sun."

"Öyleyim. Kardeşlerim ve ben birbirimizi koruyoruz çünkü biz bir aileyiz, Fabiano'yu koruyoruz çünkü onu ailemizden biri yaptık ve şimdi seni de koruyacağız çünkü sen benim karımsın ve bu seni de ailemizden biri yapıyor. Aile böyle olmalı, sence de öyle değil mi?"

Titrek bir gülümsemeyle ona baktım. "Ailen seni böyle mi yetiştirdi? Baban seni nasıl yetiştirdi? Çünkü babam beni dövdü ve kendi hayatını kurtarmak için annemi öldürdü. Egidia Teyzem ve Felix Amcam, babam bir hain olduğu için bana bir yük ve dışlanmış biri gibi davrandılar ve Durant Amcam, o... o..." Hala söyleyemedim.

"Annem ve babam asla aileden olmadılar. Onlar kan bağından başka bir şey değildi. Kardeşlerim ve ben kan bağımız var ama aynı zamanda daha fazlası olmaya, bir birim olmaya karar verdik. Biz kan bağına sahibiz ve aileyi seçtik. Ve ailemizi koruyoruz." Yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar hareketliydi ve bunun farkında olup olmadığını merak ettim... gerçekten de iddia ettiği kadar duygusuz muydu? "Eğer bir Falcone olmayı seçersen, eğer bizim ailemiz olmayı seçersen, eğer sadece kâğıt üzerinde değil de görevin olduğu için benim ailem olmayı seçersen, o zaman seni koruruz."

"Aile olmak için ne yapmalıyım? Senin olmak için?"

"Sadık olun. Güvenilir ol. Aileni ve New York'u unut. Seni onlara bağlayan bağları kopar ve bir Falcone ol. Diğerlerine karşı biziz. Her zaman böyle olacak."

"Bunu yapabilirim." New York'ta beni engelleyen hiçbir şey yoktu. Değer verdiğim ve beni önemseyen tek kişi Giulia'ydı ve o Philadelphia'da, ben de Baltimore'da onun ailesiyle yaşadığım için birbirimizi çok az görüyorduk. Ayrıca bakması gereken Cassio'nun çocukları vardı.

Başını salladı ve yatağına uzandı. "Şimdi uyumaya çalış."

Tekrar yanıma uzandım ve Nino ışıkları söndürdü. Her zaman olduğu gibi, karanlıkta bedenim korkuyla sarsıldı. Nino'nun sakin nefes alışına odaklandım. Vücudunun sıcaklığını hissedemeyeceğim kadar uzaktaydı ama onu duyuyordum. Uyumuyordu. Bunu neden bildiğimi bilmiyorum, sadece biliyordum. Gözlerimi kapattım ve uyku beni sürükleyene kadar nefeslerini saydım.

Nino

Kiara'nın nefes alış veriş i kâbustan sonra uzun süre gergin kaldı. Beni uykuya daldığına inandırmaya çalıştığını biliyordum ve bunu başardığını düşünmesine izin verdim. İnsanların beden dilleri söz konusu olduğunda küçük ayrıntıları ne kadar sık unuttukları ilginçti. Uykuda nefes almanın uyanıkken olduğundan farklı bir kalitesi vardı, özellikle de uyanık olduğunuz anlar korkuyla doluyorsa.

Diğer insanların korkusu alışık olduğum bir şeydi; insanlar adımdan ve Camorra dövmemden dolayı benden korkuyorlardı. Beni tanımasalar bile, kafeste gördükleri ya da hissetmediğimi fark ettikleri için benden korkuyorlardı. Boş ifadelerimin zorlama olmadığını fark ettiklerinde çoğu insanı derinden rahatsız etti. Bu doğal bir şeydi.

Kiara hafifçe kımıldadı. Artık uyuyordu ama ne zihnim ne de bedenim uykuya hasretti. Genelde birine işkence ettikten sonra uykuyu bulmakta zorlanmazdım. Nabzımı yükseltmez ya da kanımı kaynatmazdı ama bu sefer Kiara'nın yanında yatarken uzuvlarımda alttan alta bir huzursuzluk vardı.

Neden bu kadar sert tepki verdiğimden emin değildim. Belki de karım olarak onu korumak zorunda hissettiğim içindi.

Sonunda yataktan kalktım ve odadan çıktım. Bu saatte ev ve bahçeler sessizdi. Remo ve ben Durant'la meşgulken insanlar partiyi terk etmişlerdi. Luca'nın onlara gitmeleri için sıkı sıkı tembihlediğini sanıyordum. Karanlık benim için hiçbir zaman Kiara için olduğu gibi korku barındırmamıştı. Huzurlu sessizliği hoşuma gidiyordu. Aşağı indim ve hafif bir esintiyi takip ederek Fransız pencerelerine yöneldim. Beklediğim gibi Remo da uyanıktı. Tepenin zirvesinde durmuş okyanusa doğru bakıyordu. Durant'la işimiz bittikten sonra pantolon ya da gömlek giyme zahmetine katlanmamıştı. Üzerinde sadece külotu vardı.

Yaklaşmamla vücudu kısa bir süre gerildi ama sonra kasları gevşedi. Yanında durdum ama bana bakmak için dönmedi. Bakır kokusu burnuma doldu ve gözlerim vücudunda gezindi. Loş ay ışığında bile henüz temizlenmeye zahmet etmediği belliydi.

"Neden hâlâ onun kanına bulanmış durumdasın?" Merakla sordum.

"Hayatımızda ne zaman kansız bir gün oldu ki?" Önceki sözlerimi bana geri fırlattı. Kaşlarımı çattım. Remo garip bir ruh hali içindeydi.

"Bugünün hangi gün olduğunu biliyor musun?"

"25 Nisan," dedim ama sözleriyle nereye varmak istediğini bilmiyordum.

Başını çevirdi ve yüzündeki ifade çoğu insanın kaçmasına neden olurdu. "Bugün onun doğum günü."

"Biliyorum."

"Şu anda nefes alıyor, almaması gereken bir nefes. Cehennemde yanmalı."

Remo annemizden söz etmek zorunda kaldığında ara sıra olduğu gibi göğsüm sıkışmaya başladı. "Onu hâlâ öldürebiliriz," dedim.

Remo ellerini yumruk yaptı. "Evet. Yapabiliriz." Gözleri beni değerlendirdi. "Lanet olası on dört yıl ve o hâlâ nefes alıyor."

"Fabiano'dan bunu yapmasını isteyebiliriz. O anlayacaktır."

"Hayır," diye hırladı Remo. "O gün aramızda kalacak. Ve eğer biri annemizi öldürecek olursa, bu biz olacağız. Birlikte." Elini uzattı, Camorra dövmesi sergileniyordu.

Başımı salladım ve o benimkini kavrarken ben de onun kolunu kavradım. "Senin için ateşe bile girerim."

"Zaten yaptın Remo," dedim.

Kolumu bıraktı ve derin bir nefes aldı. "Kan kokusu bana hep o günü hatırlatıyor. Yıllar boyunca ne kadar çok kan döktüğümüzü düşünürsek bu biraz ironik değil mi? O lanet günü bastırmayı başaracağını sanırsın."

"Bazı şeyler seninle kalır," dedim.

Remo başıyla onayladı. "Sen burada olduğun için sanırım karım.

" "Geçmişi de onunla birlikte kaldı. Amcasını öldürmek bunu değiştirmede." "Annemizi öldürmek bizim için bir şeyleri değiştirir miydi?" diye sordu sessizce.

Bunu düşündüm ama ilk kez cevabı bilmiyordum. "Ben biliyorum."

BÖLÜM 8

NINO

Her zamanki gibi sabah altı **civarında uyandım**, sırtüstü yatmış tavana bakıyordum. Yaklaşık iki saat uyumuştum, bu da ortalama bir geceden çok daha kötü değildi. Başımı yumuşak nefes seslerine doğru çevirdim. Kiara kendi içine kıvrılmış, yüzü dalgalı koyu kahverengi saçlarının altında gizlenmişti. Gördüğü kâbustan sonra mışıl mışıl uyumuştı ve Remo'yla konuştuktan sonra yatak odasına döndüğümde ben de çabucak uykuya dalmıştım. Biriyle aynı yatağı paylaşmayalı yıllar olmuş olsa da onun yanında uyumakta hiç zorlanmadım; o zamanlar sadece iki yatağımız olduğu için kardeşlerimle yatıyorduk.

Oturduğum yerden kalktım, çarşafların ve Durant'ın sunumu için her şeyi hazırlamak istiyordum.

Kiara sarsılarak uyandı, gözleri irileşmiş ve dehşet içinde bana dikilmişti. Gözle görülür bir şekilde yutkunmadan önce vücudu daha sıkı sarıldı ve sonunda rahatladı. "Özür dilerim."

"Ne için?" diye sordum. Vücudunun doğal tepkileri için çok özür dilediğini söyledi. Korkusunun neden beni rahatsız edeceğini düşündüğünü anlamamıştım. Yaşadıklarından sonra ve benim kim olduğumu düşününce, böyle tepki vermesi doğaldı. Amcasını öldürmek ve bedeni üzerinde hak iddia etmemek bunu değiştirmezdi.

Hiçbir şey söylemedi ve ben de yüz ifadesini okuyamadım. Bacaklarımı yataktan çıkardım ve ayağa kalktım.

Kiara arkamdan nefes nefese kaldı. Omzumun üzerinden ona baktım. Çıplaktım çünkü kıyafetsiz uyumayı tercih ediyordum. "Ben duş alacağım. Çıplaklığım seni rahatsız ediyor mu?"

Başını sallayarak ve titreyerek hareket ettirdi ve battaniyeye baktı.

"Bu evet mi hayır mı?"

"Sen benim kocamsın."

"Öyleyim. Ama bu benim sorumun cevabı değil." Daha güçlü bir tepki vermeye zorlamak için yüzümü tamamen ona döndüm.

Yutkundu, yanakları kızardı. "Beni rahatsız etmiyor."

Gözlerimi kısmıştım. "Güvenilir olmak yalan söylememek demektir Kiara."

Gözlerini yüzüme dikti ve hayal kırıklığı içinde dudaklarını büzdü. "Tamam. Yalan söyledim. Bu beni çok rahatsız ediyor. Çıplak olduğun zaman beni korkutuyorsun. Mutlu oldun mu?"

"Bunun beni nasıl mutlu edeceğini anlayamıyorum."

Başını salladı. Sonra gözleri kasık bölgeye kayd ve tekrar gerilerek başka tarafa baktı.

"Çıplaklığım sizin için bir risk oluşturmuyor. Beni daha tehlikeli yapmaz ya da kıyafetler size herhangi bir koruma sağlamaz. Bu bir fiziksel güç meselesi, kat kat giysi değil."

Sözlerim istediğim etkiyi yaratmadı. Omuzlarını çökertti, kendini küçülttü. Korkudan. Onunla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Duygu yoksunluğum kardeşlerimle ya da Fabiano'yla uğraşırken hiç sorun olmamıştı; kolay kolay alınmazlardı ve korkutmak daha da zordu. Diğerleri söz konusu olduğunda, duygusuzluğum yararlı bir avantajdı.

"Kiara," sesimi yumuşattım, daha önce hiç yapmadığım bir şeydi bu. Ela gözleri yüzüme doğru kayd. "Ben senden daha güçlüyüm. Bu bir gerçek. Eğer sana zarar vermek isteseydim, hiçbir şey beni durduramazdı. Bu da bir gerçek. Ama söylediğim gibi

Seni incitmek gibi bir niyetim yok. Benim çıplak olmam bunu hiçbir şekilde değiştirmez. Senin de benim yanımda çıplak olman bunu değiştirmez. Her erkek gibi ben de dürtülerimi kontrol edebilecek durumdayım."

"Amcam," diye mırıldandı.

"Amcan dürtülerini kontrol etmek istemedi ve bunun bedelini hayatıyla ödedi." Benim için konu kapanmıştı, bu yüzden döndüm ve duşa doğru yöneldim.

İkimiz de giyindikten sonra saate baktım. Saat daha yedi buçuktu. Hâlâ erkendi. "Neden çarşafların sunumundan önce kahvaltıya gitmiyoruz?"

Kiara'nın gözleri büyüdü. "Ne çarşafı?"

"Amcanızın kan kaybından öldüğü çarşaflar," dedim ona.

"Herkes bana ne olduğunu anlayacak," diye fısıldadı yüzü buruşarak.

"Utaniyor musun?" diye sordum, çünkü hâlâ yüzünü ve gözlerini okumakta güçlük çekiyordum. Yüz ifadelerini uygun duygularla ilişkilendirmem biraz zaman alacaktı.

Bir kakhaha attı ve zorlukla yutkundu. "Tabii ki öyleyim."

"Utanacak hiçbir şeyiniz yok. Yanlış bir şey yapmadın. Mağdurken kendini saldırgan konumuna düşürme."

Gözlerini kocaman açarak başını bana doğru salladı. "Anlamıyorsun. Bunu bana onun yapmış olması önemli değil. Beni suçlayacaklar. Bir şekilde kurbanlar her zaman suç ortağı muamelesi görür. Sen bir erkeksin. Anlamıyorsun."

Sesi ve sözleri, yüzünün sergilediğı duygunun öfke olduğunu fark etmemi sağladı. "Bu bir erkek olma meselesi değil. Bu senin yaptığın bir gerçek.

yanlış bir şey yok. Seni o zorladı."

"Anlamıyor musunuz? Ben bir kadını. Varsayılan olarak suçluyum. Bu hep böyledir. Bunu benim istediğimi söyleyecekler. Bir gülümseme flört ettiğim anlamına gelir. Güzel bir söz, bunu istediğim anlamına gelir. Açık kıyafetler dokunmayı davet ettiğim anlamına gelir. *Gerçek bu, Nino.*"

Hiddetine şaşırarak ona baktım. Kardeşlerim ve benim muhatap olduğumuz kadınlar laf kalabalığına pek yatkın değillerdi ama Kiara güzel konuşan ve zeki biriydi ve benden ve genel olarak erkeklerden korkusunu aşabilirse kendi başının çaresine bakabilirdi.

"Utanırsanız, size böyle hissettirmelerine izin verirsiniz, onların cehaletini pekiştirmiş olursunuz. Bununla savaşın."

"Hayatımda bir kez dövüştüm ve bu onun bana daha çok zarar vermesine neden oldu!" diye bağırdı. Tekrar yutkundu. Bunun duygularını kontrol etme, gözyaşlarını durdurma çabası olduğunu düşündüm ama yine de gözlerinde toplanmışlardı. Belki de amcasının işkencesini birkaç gün daha uzatmalıyım ama bugün Vegas'a dönmemiz gerekiyordu.

Gözleri yüzümde gezindi ve sertleşti. "Özür dilerim." Başımı öne eğdim. "Ne için?"

"Sana bağırdığım için. Bunu yapmamalıyım, seni kışkırtmamalıyım." "Beni kışkırtmak mı?"

Kaşlarını çatarak bana baktı. Sözlerim onun için ne kadar anlamsızsa, onun sözleri de benim için o kadar anlamsızdı. Kollarını koruyucu bir hareketle göğsüne doladı.

Tepkimden mi korkuyordu?

"Fikrini dile getirmek beni tahrik etmez Kiara. Ve dediğim gibi, öfkeyle hareket etmem. İtaatkâr olmak zorunda değilsin. Bana karşı çıkarsan kendimi saldırıya uğramış hissetmem. Statümün ve gücümün farkındayım ve senin boyun eğmene ya da pohpohlamana ihtiyacım yok."

Kaşları daha da çatıldı ama kollarını indirdi. Bunu yaparken göğüsleri üst kısmına güzelce yerleşti ama bakışlarımı yüzüne kaydardım. Aklımdan başka bir düşünce geçti, daha önce düşünmediğim bir şey. "Senin için geldiğinde çarşaplarda kan olmalı."

Yüzü kızardı. "Öyleydi. Her seferinde."

"Çarşaflarınızı temizleyen hizmetçiler neden vasilerinizi uyarmadı? Amcan Felix, Durant seni kendi çatısı altında küçük düşürseydi harekete geçerdi. Onur bunu gerektirir."

Gözle görülür bir şekilde kendisiyle kavga ediyordu ve ben de ona bir cevap oluşturması için birkaç dakika izin verdim. "Hizmetçilerden birine benimle işi bittikten sonra... beni ve çarşafaları temizlemesi için para verdi."

Bilinçli bir karar vermeden omzuna dokundum, birçok insanın fiziksel yakınlıkta rahatlık bulduğunu biliyordum. Vücuduna bakmak hoştu ve dokunmak da iyi hissettiriyordu. Geri çekilmedi. Tekrar yutkundu ve bana küçük bir gülümseme verdi.

"Onun adı ne?"

"Hizmetçinin mi?"

Başımı salladım.

Kiara tereddüt etti, gözleri yüzümü aradı ama görmek istediği şey orada değildi.

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Adı ne?" Soruyu tekrarladım ama sesimi daha baskın hale getirdim.

Beklendiği gibi, hakimiyete boyun eğdi. Boyun eğmek üzere yetiştirilmişti. "Dorma. Felix Amca ve Egidia Teyze için çalışıyor." Gözleri büyüdü. "Ona ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey yapmayacağım," dedim dürüstçe ve o da rahatladı. Remo yapardı.

Elimi uzattım. "Hadi gel. Bir şeyler yiyelim." Bir an tereddüt ettikten sonra elini benimkinin içine soktu. Kardeşlerim, Kiara ve ben, Fabiano ve Leona malikânede geceleyen tek kişilerdik ama insanların birkaç saat içinde brunch ve çarşafların sunumu için gelmeleri gerekiyordu.

Kiara evin içinde sessizce beni takip etti.

"Bu, öldürülmeden önce anne babana aitti." "Evet, şimdi kardeşlerime ait."

"Luca babanı öldürdü."

"Öldürdü," dedi kız basitçe. "Onu özlemiyor musun?"

Bakışlarımla kısaca buluştu. "Babanı özlüyor musun?"

Başımı eğdim. "Hayır." Mutfığa adım attık. Rizzo ve Vitiello ailelerinden birkaç hizmetçi brunch için her şeyi hazırlamakla meşguldü.

Kardeşlerim çoktan mutfak masasına oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Fabiano ve Leona hâlâ üst kattaydı ve muhtemelen sevişmekle meşguldüler.

İçeri girdiğimizde hizmetçiler arkalarını döndüler ve beni gördüklerinde hızla başlarını eğdiler. İçlerinden biri, otuzlu yaşlarında kısa kahverengi saçlı bir kadın, bakışlarını parmağımın altında nabzı hızlanan Kiara'ya çevirdi. Bu Dorma olmalı.

Onu masaya doğru çektim ve Remo'nun yanındaki sandalyeye oturdum. Üzerinde eşofman vardı, başka bir şey yoktu. Remo kendi kıyafetlerini almak için yatak odasına dönmediğinden muhtemelen Savio'nun kıyafetleriydi. Kiara tereddütlü bir gülümsemeyle yanıma oturdu. "Günaydın."

"Günaydın," dedi Adamo. "Nasıl uyudun?" Gözleri bana kaydı ve yüzü kızardı. Remo masanın üzerine eğildi ve sırtarak alnına vurdu. "Uyumadı. Ne düşünüyorsun?"

Kiara bana nasıl tepki vereceğinden emin değilmiş gibi kararsız bir bakış attı. Benim onayımı beklememeyi öğrenmesi gerekecekti. Bileğini bıraktım ve bir elma alıp ısırđım.

Savio bana, "Eğlencenin bir parçası olmama izin verseydin daha güzel bir sabah olurdu," dedi.

Adamo tekrar Kiara'ya baktı. "Las Vegas gerçekten harika bir yer. Yapabileceğiniz çok şey var."

"Orayı seveceğime eminim," dedi Kiara yumuşak bir sesle.

Ona doğru eğilip kulağına fısıldadığımda Remo bana tek kaşını kaldırdı, "Amcası ona tecavüz ettikten sonra evdeki hizmetçilerden biri bunu gizli tutmasına yardım etti. Kiara'yı kandan temizledi."

Remo geri çekildi, ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Nerede bulabilirim onu?"

Gözlerim kısa saçlı kadına kaydđ. Remo beni takip etti. Sonra gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla bana baktı. "Çarşafların sunumundan sonra onunla ben ilgileneyeğim. Bunu kaçırmak istemiyorum."

"Pilotumuza daha sonra ayrılacağımızı söyleyeyim mi?" Remo bunu düşündü. "Çok uzun sürmez."

Dorma elinde kocaman bir tavayla geldi. "İstediğın gibi biraz yumurta ve pastırma yaptım," dedi Remo'ya.

Sırıttı. "Evet. Rezervlerimi yenilemem gerekiyor." Onun yerine biraz yumurta ve domuz pastırması koydu.

Bana baktı. "Biraz ister misin? Eminim düğün gecenizden sonra biraz ihtiyacınız olacak." Gözleri sandalyesine daha da gömülmüş olan Kiara'ya kaydđ.

"Bu doğru," dedim alçak bir sesle. Bakışlarım boynundaki pahalı kolyeye takıldı. "Çok zarif bir mücevherin var. Rizzo'lar sana bu kadar iyi para ödüyor mu?"

Gözlerini kırıştırdı ve kolyeye dokundu, gözleri bir kez daha Kiara'ya gitti. "O... o bir hediye idi," dedi kızgınlıkla.

Soğuk bir şekilde gülümsedim. "Emin misin? Yoksa bunun bedelini başka biri mi ödedi, *Dorma*?"

Yüzü kızardı ve bir adım geri çekildi. Remo onu bir kedinin fareyi izlediği gibi izledi. Dönüp tavayı ocağın üzerine bıraktı ve diğer hizmetçilere yaklaştı. Ara sıra Kiara'ya bir bakış fırlatıyor, o da her seferinde irkilmeye devam ediyordu.

"Beni cidden kızdırmaya başladı," diye mırıldandı Remo. Ayağa kalktı ve gerindi. Bütün hizmetçiler ona baktı. Bu onun gösterisiydi. Eşofmanı kalçalarından aşağı sarkıyordu ve herkes onun yara bere içindeki göğsüne bakıyordu. Remo da benim gibi yıllarca dövüşmekten yırtılmıştı. Kaslarımızın sadece ağırlık kaldırmaktan kaynaklanmadığını söyleyebilirdiniz. Onlar için kanımızı akıtmıştık. Bıçak kılıfını aldı ve çıplak göğsünün üzerine taktı. Kiara'nın gözleri büyüdü. Sonra hızla başka tarafa baktı. Hizmetçiler ağızları açık şaşkınlık, korku ve hayranlık arasında bir yerde kalmışlardı.

Savio gözlerini devirdi ve mırıldandı. "Gösteriş."

Remo hizmetçilere doğru ilerledi ve Dorma'nın hemen arkasında durdu. "Çok lezzetli görünüyor," dedi karanlık bir ifadeyle. başka bir hizmetçiyle birlikte hazırladıkları şeye omuz attı. Tabii ki yemekten bahsetmiyordu. Dorma tezgâha yaklaştı ama Remo daha da yaklaştı. "Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum. *Açlıktan* ölüyorum."

Adamo başını salladı ve kaşlarını çatarak tabağına baktı.

Dorma başını salladı. "Bu daha sonrası için. Şimdi yiyemezsin."

Remo ağzını onun kulağına yaklaştırdı. "Bekleyebilirim. Merak etme. Buna değecek."

Kadın gözle görülür bir şekilde ürperdi ama Remo geri çekildi, masaya dönmeden önce tavadan bir parça daha pastırma kaptı.

Savio, Remo ve ben Luca ve Matteo'yu üst kattaki ana yatak odasına götürürken Kiara mutfakta Leona, Adamo ve Fabiano ile kaldı.

Luca içeri girebilsin diye kapıyı açtım. O ve kardeşi yatağı ve çevresini incelediler.

"Sana duvarlara kan bulaştırma demedim mi?" Luca kızgınlıkla konuştu ama gözlerinde başka bir şey parıldıyordu. "Bu odanın temizlenmesinin tek yolu hortumla yıkamak."

Matteo, "En iyisi yakalım," diye önerdi. Başını salladı ve kardeşiyle bakıştı.

Remo ona omuz silkti ve ağzının bir köşesi yukarı doğru eğildi. "Sonunda işler biraz kontrolden çıktı."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Luca kuru bir sesle, diğer Capo'yu ölçüp biçerek.

Savio yatağın etrafında dolaşarak Durant'a baktı. "Dostum, bir dahaki sefere eğlenirken beni ara. Sen eğlenirken ben neden Adamo'ya bakıcılık yapmak zorunda kaldım?"

Luca başını salladı. "Kahretsin, siz Falconlar hepiniz kafayı yemişsiniz."

Olay yerini işaret ettim. "Sanırım bu oda amaçladığınız mesajı göndermek için yeterli olacaktır?"

Matteo homurdandı. "*Yeterli*, kırımın kenarı. Tecavüze karşı mesaj verenlerin sizler olması biraz ironik."

Diğer adama sakince baktıktan sonra Luca'ya baktım. "Bizim yöntemlerimizi onaylamıyorsun."

Matteo dişlerini göstererek, "Evet," dedi.

"Bölgenizdeki kadınları nasıl cezalandırıyorsunuz?" "Mümkünse cezalandırmıyoruz."

"Para çalan ya da size ihanet edip Bratva'ya satan kadın uyuşturucu satıcılarına ne yapıyorsunuz? Sokaklarınızda çalıştıkları için para ödemeyen fahişelerle ya da borç alıp geri ödemeyen kadınlarla nasıl başa çıkıyorsunuz?"

Remo, Matteo'nun yanına geldi. "Onlarla da erkeklerle uğraştığınız gibi uğraşıyorsunuz sanırım. Yoksa onlara kadın dostu bir şekilde işkence etmenin bir yolunu mu buldunuz? Ölümü onlar için daha az nihai hale getirmenin bir yolunu buldunuz mu?"

Matteo'nun eli bıçağına yaklaştı, ben de elimi silahıma dayadım ama Remo kendini tutabiliyordu ve Vitiello'nun hareketini görmüştü. Sırıttı. "Onlara bir seçenek sunuyoruz. Peki sence hepsi neyi seçer?"

Matteo alay etti. "O halde yöntemlerinizi yeniden gözden geçirmelisiniz."

Remo kıkırdadı. "Yöntemlerim hakkında endişelenme. Ben Las Vegas'ım. Her kulübün, fahişenin ve uyuşturucu satıcısının sahibiyim. Ve yakında tüm Bratva piçlerini bölgemden kovacağım ve ondan sonra, lanet Meksikalılarla başa çıkacağım ve sonra Batı olacağım."

Bu o kadar kolay olmayacaktı. Las Vegas ve Reno tamamen kontrolümüz altındaydı ama yine de Batı'daki diğer şehirlerin çoğunu Ruslar ve Kartel ile paylaşmak zorundaydık. Onları her şehirden kovmak hatırı sayılır bir çaba ve güç gerektirecekti. Şu anda Outfit'ten intikam almak için kullandığımız güçler.

"Bunu görmesi gereken misafirlerimiz var," dedi Luca kararlı bir şekilde. "Ama sanırım kadınları bu gösterinin dışında tutacağız. Çoğunun *bunu kaldıracabilecek durumda olduğunu* sanmıyorum."

"Belki de onları kırılğan porselen bebekler gibi şımartmayı bırakmalısın," diye mırıldandı Remo.

Luca soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ben kendi bölgemde istediğimi yaparım, siz de kendi bölgenizde istediğinizi yapabilirsiniz."

Tekrar aşıya indik. Oturma odasında Luca'nın Yardımcı Patronları ve Yüzbaşlarının yanı sıra eşleri ve birkaç düşük rütbeli Famiglia askeri toplanmıştı. Bize açık bir merakla bakıyorlardı. Fabiano, Leona, Kiara ve Adamo yanımıza geldi.

"Planlarda küçük bir değişiklik var," dedi Luca. "Çarşafının sunumunu ana yatak odasında yapacağız."

Konuklar arasında bir mırıltı yükseldi.

Luca, "Çok miktarda kana karşı hassasiyeti olanların burada kalmasını şiddetle tavsiye ederim," dedi. Bazı insanlar tereddütle güldüler ama şaka yapmadığını anlayınca sustular.

Odadaki her erkek onu takip etti. Elbette kanla bir sorunları olduğunu asla kabul etmezlerdi ama birkaç kadın da onları takip etti. Bunların arasında Kiara'nın teyzesi Egidia ve Giulia da vardı, kocasının bu fikre karşı olduğu aşikâr olmasına rağmen. Durant'ın karısı Criminella orada değildi. Luca ona kocasının ne yaptığını anlattıktan sonra eve dönmüştü. Böyle bir şeyin cezasının ne olduğunu biliyordu. Herkes biliyordu.

Beklendiği gibi, Durant'ın görüntüsü istenen şok etkisini yarattı. Egidia koşarak banyoya gitti ve bir daha dönmedi; Giulia ise sendeleyerek kocasının yanına gitti ve yüzünü onun göğsüne gömdü. Kocasını bu sahneyi Luca ve Matteo'nun daha önce yaşadığı gibi hafif bir şaşkınlıkla izledi.

Luca, "Askerlerine söyle, herkese benim bölgemde çocuk sikenlerin başına bunun geldiğini söyle," dedi. Konuklar dışarı çıkıp brunch için alt kata döndüklerinde Luca, Matteo, Remo ve benimle birlikte sadece Felix kalmıştı.

"Bilmiyordum," dedi sessizce, dikkatle Durant'a bakmadan.

"Tecavüzden sonra Kiara'nın davranışlarında bir değişiklik fark etmemiş olmanızı hayal etmekte zorlanıyorum. Hâlâ erkeklerden korkuyor.

yakınlık. Sanırım on üç yaşındayken bundan daha iyisi olamazdı," dedim sertçe.

Luca bir kaşını kaldırdı. "Bu doğru, Felix. Biliyorsun ki böyle bir suçtan haberdar edilmeyi beklerdim ki uygun cezayı verebileyim."

Felix'in rengi soldu. "Bilmiyordum. Kiara benim kızım değil ve her zaman tuhaf biri olmuştur. Eğer garip bir şekilde davrandıysa, bunu babasının başına gelenlere bağlıyorum."

Gözlerimi ona diktim. Algıları vasat olan biri bile dikkat etse bir şeylerin ters gittiğini fark ederdi. Ama Kiara, bir hainin kızı olarak muhtemelen hayatının çoğunu gölgelerde geçirmişti. O artık bir Falcone'du. Başını dik tutmayı öğrenecekti.

BÖLÜM 9

KIARA

Giulia'ya veda ettikten sonra sarsıldım. Bu geçici bir vedadan çok daha fazlasıydı. Hep ayrı şehirlerde yaşamıştık ama bu farklıydı. Artık Camorra'nın bir parçasıydım. Eğer ateşkes devam etmezse, ki duyduğuma göre çok uzun sürmeyecekti, onu bir daha asla göremeyecektim.

Ama midemi yılan çukuruna çeviren tek şey bu değildi. Şimdiye kadar Nino beklediğimden daha nazık davranmıştı. Ya bu da planın bir parçasıysa? Ya Las Vegas'a geldiğimiz anda hoş maskesi düştüyse? Orası onların bölgesiydi. Orada istediklerini yapabilirlerdi. İşler yolunda gitmezse Baltimore'a dönüp

-Durant'ın bana ne yaptığını herkes bildiği için artık çok daha az.

Acıyan bakışlara katlanmak neredeyse çok zordu, ama ara sıra gelen değerlendirme bakışları daha da kötüydü. Sanki insanlar bu duruma benim sebep olup olmadığımı merak ediyorlardı.

Leona ve ben önden, adamlar arkamızdan yürüdük. Bana tereddütlü bir bakış attı. Şimdiye kadar pek konuşmamıştık ama iyi birine benziyordu ve geçmişimi bildiği halde gözlerinde herhangi bir yargılama göremiyordum.

Özel jete adım attık ve ben nereye oturacağımdan emin olamadan durakladım. Leona gülümsedi. "Neden benimle oturmuyorsun, böylece birbirimizi tanıyabiliriz? Sanırım erkeklerin konuşması gereken bazı şeyler var."

Teklifi karşısında rahatlayarak arkaya doğru onu takip ettim ve karşılıklı oturduk. Nino, kardeşleri ve Fabiano uçağın diğer ucunda birbirlerine yakın koltuklara yerleştiler.

Nino onun yanında oturmayı seçmemiş olmama aldırıyor gibiydi. Bu evlilik onun için gerekli bir kötülüktü. Sona giden bir yol.

"Demek Fabiano ile evlisin?" Leona'ya sordum.

Kızardı ve bu durum çillerini daha da belirginleştirdi. Gözleri sarışın adama kaydı. "Oh... hayır... biz evli değiliz. Çok uzun zamandır birlikte değiliz."

"Ve ailen evlenmeden önce onunla birlikte olmana izin mi veriyor?" Leona bir kahkaha attı. "Ben İtalyan değilim. Ben bir yabancıyım."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "İsminizden dolayı emin olamadım. Vegas'ta buna izin veriyorlar mı?"

Leona dudaklarını büzdü. "Bunun izin verilen bir şey olduğundan emin değilim ama Remo Fabiano için izin verdi."

Leona'nın da Camorra Capo'ya karşı en az benim kadar temkinli olduğunu hemen anladım. Kardeşleri dışında herkes muhtemelen ondan çekiniyordu.

"Yani normal bir ailede mi büyüdün?" Yabancılarla pek sık temasım olmamıştı, bu yüzden onların arkadaşlığını heyecan verici buluyordum.

Leona yüzünü buruşturdu. "Ailemin ortalama standartlara göre normal olduğunu söyleyemem. Annem ve babam bağımlıydı. Yani öyleydi... annem hala öyle." Derin bir nefes aldı.

"Peki ya baban?"

"Fabiano onu öldürdü."

Dondum kaldım, gözlerim erkek arkadaşına kaydı. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, mavi gözleri Leona'ya kaymadan önce bana yerleşti ve ısındı. İlk tepkimi bastırmaya çalışarak, "Babanı öldürdüyse neden onunla birliktesin?" diye sordum.

Leona yüzünü bana döndü. Yüzünde bir suçluluk ifadesi belirdi ama sonra kayboldu ve küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Babam iyi bir adam değildi."

"Peki Fabiano iyi bir adam mı?"

"Tanrım hayır," dedi Leona gülerek. "Şuradaki adamlar... iyi değiller." Falcon'lara ve Fabiano'ya doğru başıyla işaret etti.

Başımı salladım. "Ama sana karşı iyi mi?"

Leona gülümsedi. "Öyle." Mavi gözleri yüzümü aradı. "Dün gece Nino'yla aranızda ne geçti bilmiyorum ama sana zarar veren adamı öldürdü, o yüzden sana iyi davranmak istiyor sanırım."

Nino'ya baktım. Koltuğunda arkasına yaslanmış, rahatlamış görünüyordu, dudakları neredeyse gülümsüyordu. Acaba bunu zorlayarak mı yapıyordu, yoksa vücudu belli bir tatmin düzeyine ulaştığında yüz kasları bunu kendiliğinden mi yapıyordu? Bakışlarımı karşıladı. Bana iyi davranmak istediğinden ya da benden ne istediğini bilip bilmediğinden emin değildim. Gözlerimi kaçırdım çünkü bakmaya başlayan ben olsam bile, onun bakışları beni utandırıyor.

"Duyguları hissetmiyor, değil mi?"

Leona omuz silkti. "Duygularını göstermiyor. Aklından neler geçiyor bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bilmek de istemiyorum. O ve Remo..." başını salladı ve sonra kendini tuttu "...üzgünüm. Nino artık senin kocan."

"Hayır," dedim ve onu başından savdım. "Anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Kocam hakkında ne yapacağımdan henüz emin değildim. Beklediğim gibi biri değildi. Zalimlik bekliyordum ve Remo'yla birlikte Durant'a yaptıklarını düşününce bunun onun doğasında olduğunu biliyordum. Amcam ölmeyi hak etmiş olsa bile, Giulia'nın sarsılmış halinden ne kadar kötü olduğunu ancak tahmin edebiliyordum. Acımasız tarafı benim yanımdayken de ortaya çıkacak mıydı?

Gardımı düşürme ve ardından artık beklemediğim bir zalimlikle karşılaşma düşüncesi bir zamanlar katlandığım bir şeydi ve bunu tekrar yaşamak istemiyordum.

Konak, her biri Falcone kardeşlerden birine ait olan birkaç kanadı olan geniş beyaz bir mülktü. Yine de Remo ile aramda daha fazla mesafe olmasını tercih ederdim. Savio beni o kadar korkutmuyordu ve Adamo benden uzun olsa bile hâlâ bir çocuktı. Biz geldiğimizde Remo, Savio ve Adamo evin kendi bölümlerine gittiler ve beni Nino ile yalnız bıraktılar. Onun yanında nasıl davranmam gerektiğinden hâlâ emin değildim. Ondan hâlâ korkuyordum ama eskisi kadar değil.

"Gel, sana evi gezdireyim," dedi ve bileğimi tekrar kavradı. Bu sefer irkilmedim bile çünkü bunu bekliyordum. Bunu sık sık yapıyordu ve ben nedenini merak ediyordum. El ele tutuşmak çok mu kişiseldi? Bileğimi bu şekilde tutması baskınlıkla mı ilgiliydi?

Antreden, bütün bir duvarı kaplayan Fransız pencereleriyle yüksek tavanlı devasa bir açık alana geçtik. Sanırım burası bir zamanlar oturma odasıydı. Şimdi bilardo masası, langırt makinesi ve rafları içki dolu barıyla devasa bir oyun odası gibi görünüyordu. Tavandan bir boks torbası sarkıyordu ve duvarın çoğunu kaplayan bir televizyon ekranının önünde iki büyük kanepeler oturuyordu. Ama en tuhafı odanın sağ tarafındaki boks ringiydi.

"Babamız ölmeden önce burası oturma odası ve yemek odasıydı. Duvarları yıktık. Dışarıda olmadığımız sürece kardeşlerim ve ben çoğu akşamı burada geçiriyoruz." Nino bana bakarken kaşları birbirine yaklaştı. Belki de buranın artık sadece erkeklerin yaşadığı bir ev olmadığını anlamıştı. Her şeyi mahveden davetsiz misafir ben d i m .

"Ailenizle vakit geçirirken sizi rahatsız etmeyeceğim," diyerek beni kolayca hayal kırıklığına uğratma zahmetinden kurtuldum. Hayatımın çoğunu kenarda köşede geçirmiştım. Bu beni yıkmazdı.

"Artık ailedensiniz."

Remo ve Savio'nun onunla aynı fikirde olduğundan şüpheliydim. Adamo yeterince iyi görünüyordu ama muhtemelen sadece kibar olmaya çalışıyordu ve Falcone kardeşlerle fazla zaman geçirmek isteyip istemediğimden emin değildim.

"Size mutfağı göstereceğim ama neredeyse hiç kullanmıyoruz. Sadece kahvaltı için birkaç şey bulunduruyoruz. Her gün akşam yemeğı için dışarıdan sipariş veriyoruz."

"Hizmetçiniz ya da onun gibi bir şeyiniz yok mu?" Onu evin arka tarafındaki mutfağı kadar takip ederek sordum. Tamamen paslanmaz çelikten yapılmıştı ve birçok kişiye yemek hazırlayabilecek kadar büyüktü.

"Hayır. Haftada iki kez gelip en kötüsüyle ilgilenen iki temizlik görevlimiz var ama etrafta insan olmasını pek sevmiyoruz."

"Ah." Yemek yapmayı hiç denememiştım çünkü hep hizmetçilerimiz yapardı ama denemekten çekinmezdim. Başımda bir hizmetçi olmadan, artık bu da bir seçenektı.

Turumuza Nino'nun evinin bir bölümünde devam ettik. Bir kanep ve televizyondan başka bir şey olmayan daha küçük, seyrek bir oturma odasından oluşuyordu. Zemin katta bir misafir banyosu ve eski mobilyalarla dolu bir oda daha vardı. Birinci katta üç yatak odası daha ve bir de ana yatak odası vardı - Nino'nun ve benim paylaşacağımız oda.

Kapıya bakan sol tarafta sayvanlı devasa bir yatağın bulunduğu geniş yatak odasına adım attım. Yüksek pencereler her iki tarafı da çerçeveliyordu. Koyu kırmızı perdeler pencereleri kısmen örtüyordu.

Nino parmaklarını bileğime doladı. "Sana korkman için bir neden olmadığını söylemişim."

Ona şaşkın bir bakış attım ama ayrıntı vermedi. Sağımızda iki kapı fark ettim. Bir tanesi aralıktı ve siyah mermer zemini ortaya çıkarıyordu. Yanındaki kapı kapalıydı. Nino bakışlarımı takip etti. "Bu gömme dolap. Giysilerin için yeterince yer var. Fazla yere ihtiyacım yok."

Beni serbest bıraktı ve bitişikteki banyoya girdiğimde zemin seviyesinde bir duş, jakuzili küvet ve siyah mermer bir tezgâha yerleştirilmiş çift lavabo buldum. Küvetin arkasındaki pencere geniş bahçelere bakıyordu.

Nino yatak odasında, yatağın yanında beni bekliyordu. Derin bir nefes alarak yaklaştım. Rahat, sakin ve kontrollü görünüyordu. "Bir yatağı paylaşacağız."

"Elbette," dedim hemen.

"Tatmini başka bir yerde aramam konusunda fikrini değıştirdin mi?" diye tarafsızca sordu ama bu konuda ne düşündüğünü merak ediyordum.

Karnım sıkıştı. Gözleri merakla yüzümde gezindi. Nedense ona cevap vermem bir saniye daha uzun sürdü. "Hayır," dedim sonunda.

Başını salladı. "Buraya yanımda kadın getirmeyeceğim, o yüzden endişelenmene gerek yok."

"Teşekkürler." Başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Hadi aşağıya geri dönelim. Size henüz kütüphaneyi ya da bahçeyi göstermedim."

Heyecanım tavan yaptı. "Kütüphaneniz mi var?"

Nino'nun ağzı seğırdi. "Var, evet. Gerçi ana kanatta ama kardeşlerim pek okumaz."

Nino'yu aşağıya kadar takip ettim, ama sonra oturma odasında durakladım. Hâlâ çok fazla oda vardı ve hiçbir yerde piyano görmemiştim. Elimin altında bir piyano olmaması aklımın ucundan bile geçmemişti. Müzik

her zaman hayatımın bir parçası oldu. Onsuz yaşamayı hayal bile edemezdim. "Evde bir yerde piyanonuz var mı?"

Nino başını salladı. "Hayır. Çalışıyor musun?"

"Evet. Bir piyanom olsaydı çalardım."

"Piyanoyu nereye koyacaksın?"

Odaya baktım. Çok az eşyayla döşenmişti. Nino'nun burada pek fazla zaman geçirdiğini sanmıyordum. Falcone kardeşler gün boyunca ana kanatta vakit geçirmeyi tercih ediyor gibiydiler, eğer oyun odasındaki boş bardak ve tabakların sayısı bunun bir göstergesiye. Fransız pencerelerine yakın bir yeri işaret ettim. Piiano çalarken gökyüzünü izlememe olanak sağlayacaktı. "Sanırım burası iyi bir yer olur."

Nino başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Kütüphaneye mi?" diye sordum, o da bana kendisini takip etmemi işaret etti. Nino'nun yanında yürürken, ara sıra ona bakma riskini göze aldım. İfadesi rahat ve huzurluydu, ama duyguları olmadığı için bunun onun varsayılan ifadesi olduğunu sanıyordum. Uzun kollu gömleği dövmelelerini gizliyordu ve giysilerinin onları her zaman örttüğünü fark ettim. Onları neden kat kat kumaşların altında sakladığını merak ettim. Çoğu insan vücut sanatıyla gurur duymaz mıydı? Düzgün bir işi olduğu için dövmelelerini örtmek zorunda da değildi. Rahatsız edici dövmeleler sergilenmese bile, Nino bir ötekilik havası, ince bir şiddet enerjisi taşımayı başarıyordu. Remo'nunki kadar bariz değildi ama oradaydı. Nino'ya bakan herkes onun karşısına çıkılmaması gereken bir adam olduğunu biliyordu. Kasları ya da gücü haykıran hareketleri yüzünden değil, kendinden emin bir havası, ölümcül olduğunu bildiğini söyleyen bir güveni vardı.

Nino'nun gri gözleri benimkilerle buluştu ve ben kızardım. Ne kadar zamandır bakıyordum? Hemen başımı eğdim ve bir kütüphanenin kapısını açtığında rahatladığımı hissettim. Baltimore'da erişebildiğim kütüphanenin yanında

basit bir süpürge dolabı gibiydi. Ana kanadın arka tarafında yer alan bu dolap iki kat yüksekliğindeydi ve raflar en tepeye kadar uzanıyordu. Küçük tekerlekli bir merdiven her sıraya yaslanmış ve en tepedeki kitaplara ulaşıyordu. Kitapların sayısını tahmin etmeye çalışırken kalbim küt küt atıyordu.

"Vay canına," diye nefes aldım.

"Sizi uyarmalıyım: kurgu kitap seçkimiz sınırlı. Çoğu eski klasikler ya da annemin burada yaşarken okuduğu iğrenç vücut parçalayıcılar. Ben kurgu kitap okumuyorum ve kitapları e-kitap formatında satın almaya başladım çünkü saklama ve erişim kolaylığı sağlıyor."

En yakın koridora doğru yürürken, gözlerim kitapların sırtlarında gezinirken sadece yarım yamalak dinliyordum. Tarih ve bilim, tıp ve savaşla ilgili kitaplar vardı. *1984* ve *Hayvan Çiftliği* gibi klasikler, *Jane Eyre* ve Shakespeare'in yazdığı her oyun. Sonra Harry Potter serisinin tamamını gördüm, sanki kitaplar çok sık okunmuş gibi sırtları çatlamıştı. İlk kitaba dokundum. Onu hayatımın en karanlık döneminde okumuştum ve o kitapların dünyasına sığınmak benim için tek ışık olmuştu. Durdum, derin bir nefes aldım. Kitaplar ve müzik her zaman benim kurtuluşum olmuştu. Eski deri ve tozlu kâğıt kokusu beni rahatlatıyordu. Bu odada bir ömür geçirebilir ve mutlu ölebilirdim.

Sonunda kitaplardan başımı çevirdiğimde Nino'nun kaşlarını çatarak beni izlediğini fark ettim. Yüzüm kızardı. Deli gibi görünüyor olmalıydım, kütüphane kokusunu içime çekip kendi kendime gülümsüyordum.

Boğazımı temizledim. "Benim için yasak olan bir yer var mı?" Nino kara kaşlarını kaldırdı. "Karanlık Sanatlar bölgesi gibi mi?"

Donup kaldım, nutkum tutuldu, donup kaldım ve tamamen şok oldum. Yutkundum. "Sen... sen az önce Harry Potter göndermesi mi yaptın?" Kitaplara dokunduğumu fark etmiş olmalıydı.

"Okudum," dedi kuru bir sesle ve kahkahalarımı bastırmak zorunda kaldım. "Sakın bana kitapları okuduğunu söyleme."

"Onları kendi zevkim için okumadım. Kaçarken onları Adamo'ya okudum. Onlara takıntılıydı ve Remo'nun yatmadan önce masal okumak için gerekli sabrı yoktu. Ayrıca, Ölüm Yiyenler'in ve Voldemort'un kazanmasına izin vermek gibi bir alışkanlığı vardı ve bu Adamo'yu küçükken üzüyordu."

Güldüm, sonra sustum, son birkaç gün içinde Nino hakkında öğrendiğim her şey beni şaşırtmış ve bunaltmıştı. Çok katmanlı bir adamdı ve en üst katmanı tam olarak kavrayabileceğimi hiç sanmıyordum. Ona doğru yürüdüm. "Bölgeniz için savaşırken küçük kardeşinizi korumak zor olmuş olmalı."

Nino omuz silkti. "Zor oldu ama Remo ve ben Savio ya da Adamo için en ufak bir risk teşkil eden herkesi öldürdük. Çok fazla soru sorma zahmetine giremezdik. İlkemiz önce öldürmektir. Bölgede bir kale kurduğumuzda, insanları öldürmeden önce bilgi almak için işkence yaptığımızdan emin olduk."

O zamanların nasıl olduğunu hayal etmeye çalışarak ona baktım. Gündüzleri Nino ve Remo düşmanlarını katlediyor, geceleri de o sırada saklandıkları pis yerde bir araya gelip Adamo ve Savio'ya masal okuyorlardı.

"Kafamı karıştırıyorsun," diye sessizce itiraf ettim.

Nino düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Bu iltifata karşılık verebilirim." "Teşekkürler," dedim ve boğazımı temizledim.

"Şimdi size bahçeleri göstereceğim. Binada istediğin gibi dolaşabilirsin ama Remo ve Savio'nun kanadından uzak dur, özellikle de Remo'nun. Sizi kendi bölgesinde görürse pek hoş karşılamayacaktır." Başımı salladım. Eğer kaçınabilirsem Remo'nun yakınına gitmeye hiç niyetim yoktu.

"Adamo muhtemelen onun alanında olmanıza aldırmayacaktır, ancak o bir domuz ve bir ergen, bu nedenle dişilere yönelik olmayan şeyleri görecek ve koklayacaksınız."

Tekrar güldüm ve Nino merakla bana baktı. Yanaklarım onun bakışları altında ısındı. Uzandı ve sanki tepkimi anlamaya çalışıyormuş gibi bir parmağının ucunu yanan tenime dokundurdu. Geri ekilmedim, her geçen saniye kafam daha da karışıyordu.

"Bana bahçeleri mi göstermek istediniz?" Boğazımı tekrar temizleyerek mırıldandım.

Elini bıraktı ve döndü. Bir adım arkasından gittim, kocamı anlamaya çalışıyordum ama o bir muammaydı.

Oyun odasından geçip bahçeye doğru ilerlerken bir şey dikkatimi çekti. "Hiçbir yerde muhafız göremiyorum."

"Onlara ihtiyaımız yok. Adamo bile kendini savunabilecek durumda," dedi Nino beni kare şeklindeki yüzme havuzuna doğru götürürken. "Ben her sabah bu havuzda tur yüzüyorum. Kardeşlerim de ara sıra aynı amaçla kullanıyor ama onlar daha çok uygulamalı antrenmanları tercih ediyor."

Bir süre sonra, "Kendimi savunabilecek durumda değilim," dedim.

Kaşlarını çattı, gözleri vücudumda geziniyordu. "Bu doğru. Sen kolay bir hedefsin. Dediğim gibi, insanların malikneye girmesini istemiyoruz. Remo ve ben bunu çözmek z o r u n d a y ı z . Ben burada yokken kardeşlerimden birinin ya da Fabiano'nun her zaman yanında olması en iyisi olacaktır. Nereye giderseniz gidin size eşlik edebilirler."

"Yani onlar benim bebek bakıcım mı?"

"Belirttiğiniz gibi, kendinizi koruyamazsınız ve Vegas'taki insanlar bizden korkarken, bir saldırı riskini göze alabilecek ve sizi hedef alabilecek dış gler var," dedi ve evin etrafında başka bir havuz alanına doğru onu takip etmemi işaret etti. Bu alan kesinlikle eğlence için yaratılmıştı.

amaçlar ve çalışmıyor. Küçük şelaleler ve fiskiyelerle dolambaçlı bir havuz manzarasıydı. Devasa bir şişme kanepenin suyun üzerinde nazıkçe yüzüyordu. "Ona dokunmasan iyi edersin. Bu Savio'nun ve kadınlarla birlikte olmak için kullanıyor."

Yüzümü buruşturdum. "Uyarı için teşekkürler." Nino başını salladı.

"Kardeşlerine bebek bakıcılığı yapmaları gerektiğini söyledin mi?" Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Remo'nun beni koruduğunu hayal edemiyordum. Muhtemelen söyleyeceğim bir şeyle onu kızdırmayı başardım ve sonunda beni öldürürdü.

"Seni koruyacaklar çünkü sen bir Falcone'sun."

Kiara Falcone. Gerçekten birinin karısı olduğuma inanmak hâlâ zordu. Herkesin içinde Nino Falcone'nin karısı. Gözlerim onun soğuk, mükemmel y o n t u l m u ş yüzünde geziniyor, düşün gecemizde neden bana sahip çıkmadığını, neden nazık davrandığını tekrar merak ediyordum. Gerçi kibarlık Nino'nun davranışları için doğru terim değildi. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Sanki benimle ne yapacağından emin değilmiş gibi görünüyordu. Evlilik onun hayat planında hiç yer almamış olmalıydı.

Yaşadığım paniğin kalbini ısıttığına inanamıyordum. Ne de olsa duygularını ifade edemiyordu ama ben de onun nedenlerini sorgulayacak kadar cesur değildim.

"Ama kendinizi savunabilecek hale gelmeniz çok önemli. Famiglia'nın neden kadınlarını kendilerini savunamayacak durumda tuttuğunu anlamıyorum. Bu gereksiz bir risk."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl dövüşüleceğini öğrenmemi mi istiyorsun?"

Nino başını salladı, sanki komik bir şey söylemişim gibi ağzı seğiriyordu. "Fiziksel temastan korktuğun için bunun şu anda pek anlamlı olduğunu sanmıyorum. Belki daha sonra. Ama bir silahı nasıl ateşleyeceğini öğrenmen gerekecek. Bu ilk adımdır ve sana bir güvenlik hissi verecektir."

"Etrafta silahla dolaşmama izin mi vereceksiniz?" Şaşırmış bir halde sordum. Kaşları birbirine çatıldı. "Elbette."

"Tamam." Başka ne söyleyeceğinden emin değildim. Silahlanmam konusunda temkinli olacağını düşünmüştüm ama belki de kendi dövüş yeteneklerinden o kadar emindi ki bu konuda endişelenmiyordu.

Nino, "Bence bir şeyi baştan açıklığa kavuşturmak en iyisi," diye söze başladı ve ne söyleyeceğinden endişelenerek kaskatı kesildim. "Kardeşlerimin ve benim yaptığımız bir şey seni rahatsız ediyorsa ya da bir şey istiyorsan, bunu açıkça söylemelisin. İnce ipuçları ya da gizemli ifadeler yok. Ne kardeşlerim ne de ben kadın kurnazlığı konusunda iyi değiliz ve bunu anlayacak sabrımız da yok. Bu yüzden hepimizin işini kolaylaştırmak istiyorsan aklından geçenleri açıkça söyle."

"Bunu yapabilirim," dedim ama bu benim için yeni bir deneyim olacaktı. Ailem beni kelimeler konusunda dikkatli olmam ve fikirlerimi söylememem yönünde yetiştirmişti. Fikirlerimi kocam ve onun erkek kardeşleri gibi erkeklere söylemek daha da büyük bir meydan okuma gibi görünüyordu. O haklıydı. Falcone erkekleriyle hayatta kalma şansım olsun istiyorsam, korkularımın üstesinden gelmeliydim. Ama onlardan o kadar çok vardı ki, bazıları varlığıma o kadar derinden işlemişti ki, onlarla savaşıma şansım olduğundan emin değildim.

BÖLÜM 10

NINO

Oyun odamıza girerken **Kiara** bana üstü kapalı **kötü** bakışlar fırlatmaya devam etti. Remo çoktan orada kum torbasına tekme atmaya başlamıştı. Biz içeri girince durakladı, tekrar tekmelemeye başlamadan önce bakışları kısa bir süre Kiara'ya kayd. "Açlıktan ölüyorum. Hadi pizza sipariş edelim."

Remo'yu görünce Kiara yanımda kaskatı kesildi ve nefes alış veriş i düzensizleşti. Üzerinde sadece dövüş şortu olduğu için mi, yoksa cansız bir nesnenin canına okuduğu için mi emin değildim ama ondan korktuğu belliydi. Bardan en sevdiğimiz pizzacılarından birinin teslimat menüsünü kaptım. Dökülen bir şeye yapışmıştı. Ona döndüm. "Remo'nun varlığına alışman gerekecek."

Gözlerini kardeşimden ayırarak sıçradı. "Yapabilir miyim bilmiyorum. Ne yaptığını, ne yapmaktan hoşlandığını duydum," diye fısıldadı.

Kum torbasına bir tekme daha atarken odanın diğer ucundan bizi izleyen kardeşime baktım. Remo, Kiara gibi biri için rahatsız edici olan pek çok şey yapıyordu ve hepsinden zevk alıyordu. "O senin için bir tehlike değil."

Gözlerini benimkilere dikti, titriyordu, pürüzsüz teninde tüyleri diken diken olmuştu. "Emin misin?"

"Evet." Kelimede hiç tereddüt yoktu. Remo'nun Kiara'ya elini sürmeyeceğini kesinlikle biliyordum çünkü o benimdi.

Yavaşça başını salladı, gözleri tedirginlikle doluydu. Bana inanmakta isteksizdi. Remo'yu benim tanıdığım gibi tanımıyordu. Bu dünyada çok az insan kardeşimin yanında güvendeydi, bunu inkâr etmek mümkün değildi ama aynı şey benim için de söylenebilirdi.

"Neden menüye bakıp ne tür bir pizza istediğinize karar vermiyorsunuz?" Menüyü ona uzattım.

Benden aldı ve dikkatle baktı. Lekeli kağıt daha iyi günler görmüş gibi görünüyordu.

Tekmelemeyi bırakıp kaşlarını kaldırarak bana bakan kardeşime doğru ilerledim. "Bu bakış, söyleyeceklerinden hoşlanmayacağım anlamına geliyor."

"Onu korkutuyorsun."

Remo bana eğlenerek sıırttı. Kardeşimden korkmayan çok az insan vardı.

"Onu bu kadar korkutmamaya çalışırsanız çok memnun olurum."

Remo kıkırdadı ve "Ben bir şey yapmadım" demeden önce dizini birkaç kez daha çantaya vurdu.

"Biliyorum," dedim. "Hassas kadınlarla aramız pek iyi değildir ama Kiara artık bizim çatımız altında yaşıyor. O ailemizin bir parçası ve geçmişi ve bizim mizacıımız göz önüne alındığında kendisini olabildiğince rahat hissetmesini sağlamalıyız."

Başını öne eğdi. "Ona iyi davranmamızı mı istiyorsun?" Bakışlarını, kirli bardaklar, bira şişeleri ve tabaklarla dolu bar alanını değerlendiren Kiara'ya doğru takip ettim. Temizlikçiler sabah gelecekti.

"Evet. Ona aileden biri gibi davranılmasını istiyorum. Onun korunmasını istiyorum. Her türlü tehdide karşı güvende olmasını istiyorum. O artık bir Falcone. O benim."

Remo başını salladı, gözlerini karımdan ayırmıyordu. Menüyü barın üzerine bıraktıktan sonra başını kaldırdı ve bakışlarımızı fark etti. Gözlerini kırıştırdı,

kaskatı kesildi, sonra yutkundu, hızla menüyü tekrar eline aldı ve endişeyle karıştırdı. *Korku.*

"O güvende, Nino." Remo yüzünü bana döndü ve kolumu kavradı. "Sen benim kardeşimsin ve o da senin. Bu şehirdeki ve ötesindeki herkesin onun bizim korumamız altında olduğunu anlamasını sağlayacağım."

Remo'nun da benim gibi çok fazla kurtarıcı özelliği yoktu ama bunlardan biri sadakatiydi. Birinin koruması altında olduğuna karar verirse, o kişinin güvende olduğundan emin olmak için hiçbir şeyden vazgeçmezdi.

Kolumu bıraktı. "Ve? Sonunda onu becerdin mi?"

Ona gözlerimi devirdim. "Hayır ve o isteyene kadar da yapmayacağım. Tecavüz yüzünden çok korkuyor."

Remo'nun gözleri tekrar Kiara'ya kaydı. Hâlâ dikkatle menüye bakıyordu. Şimdiye kadar sundukları her pizzayı ezberlemiş olmalıydı.

"Kiara kendini koruyabilecek kapasitede değil. Nerede olursa olsun güvende olduğundan emin olmalıyız," dedim.

"Askerlerimizi köşkte istemiyorum. Burası bizim evimiz."

"Katılıyorum. Bu yüzden ben yokken onu sen ya da Savio, hatta Adamo korumalı."

Remo sırtıttı. "Kiara'nın onu korumamı istediğinden emin misin? Onunla yalnız kalırsam korkudan ölebilir."

"Sana alışacaktır."

Remo sırtarak, "Bundan şüpheliyim," dedi.

"Kolay olmayacak ama onun yanında kendini kaybetmezsen eninde sonunda yola gelecektir."

"Elimden geleni yapacağım."

İkimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. Kiara'nın yanına döndüm. Dudağını ısıırıyordu ve vücudu gergindi. "İstediğin pizzayı buldun mu?"

"Çok aç değilim," dedi usulca. "Sadece mozzarella ve zeytinli bir salata sipariş etsem sorun olur mu?"

"Ne istersen yiyebilirsin. Hâlâ açsan, pizzalarımızdan bir parça alabilirsin," dedim.

Gülümsedi. "Tamam. Teşekkürler."

Remo bize doğru yaklaştı ve Kiara ile benim yanımda durdu. "Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Siparişi vereceğim. Fabiano gelecek mi?"

"Evet. Leona akşamları keş annesiyle vakit geçiriyor."

Kiara'nın gözleri büyüdü. Hakaretten mi yoksa bu gece bize başka bir adamın katılacak olmasından mı emin değildim.

Telefonumu elime aldım ve en sevdiğimiz İtalyan restoranını aradım. Pizzaları şehirdeki en iyi pizzalardı. Hepimiz her zamanki siparişlerimizi aldık, bu yüzden bir salata eklenmesi diğer uçta biraz şaşkın bir sessizliğe neden oldu.

"Neden oturmuyorsun? İstersen televizyonu açabilirsin. Yemek otuz dakika içinde burada olacak," dedim Remo ve benim yanımda donup kalmış olan Kiara'ya.

Başını salladı ve kanepeye doğru ilerleyerek ortasına uzandı.

"Umarım yakında bu itaatkâr davranışını kaybeder. Çok sinir bozucu," diye mırıldandı Remo.

"Bu onun için yeni bir şey. Onunla yalnız kaldığımda bu kadar gergin değildi.
onu."

Beş dakika sonra Fabiano içeri girdi. Yedek anahtarı vardı ve zili çalmaya zahmet etmedi. Ağzından çıkan ilk şey "Bir viskiye ihtiyacım var," oldu. "Leona'nın annesi tam bir kâbus. Bu kadın çoğu insandan daha fazla sigara içiyor ve kristal kullanıyor ve hayatta kalmayı başarıyor."

"Çünkü ona ücretsiz bir tedarik sunuyorsunuz. Maddeye karşı toleransı artıyor," diye açıkladım.

Fabiano ters ters baktı. "Biliyorum. Ama eğer ona vermezsem, aptal fahişe tekrar sokaklara düşecek ve annesinin çirkin sikleri yaladığını görmek Leona'yı öldürüyor."

Kiara koltukta yumuşak bir nefes aldı ve hepimiz ona döndük. Kızardı. Fabiano bar tezgahına uzanıp raftan bir şişe viski aldı ve kendine bolca bir bardak doldurdu. "Başka isteyen var mı?" "Ben bir tane alacağım," dedi Savio içeri girerken, Fabiano'nun elini alkışlayarak. omuz. "Kuku kırbacı yediğini duydum."

Fabiano onu itti. "Senin o çirkin suratını hâlâ yere serebilirim Savio, bunu unutma."

Savio ukalaca gülümsedi. "Fazla uzun sürmez. İş dövüşmeye geldiğinde doğuştan yetenekliyimdir."

Barın altındaki buzdolabını açtım ve biri Remo'ya diğeri bana olmak üzere iki şişe bira aldım, sonra televizyona odaklanmış olan Kiara'ya baktım. Yerel haberler, askerlerimizin restoranlarından birini kül eden bir yangını haber veriyordu.

"Kapat şunu," diye bağırdı Savio. "Lanet olası haberler sinirlerimi bozuyor. Her zaman yanlış anlıyorlar. "

Kiara yerinden sıçradı ve hızla televizyonu kapattı. "Ses tonuna dikkat et," dedim bana kaşlarını kaldıran Savio'ya. Kiara'ya döndüm. "Ne içmek istersin?"

Gözleri benden kardeşlerime, oradan da Fabiano'ya kaydı. "Alkolsüz bir şey lütfen."

Savio sırtarak, "Alkol eğlenceye eğlence katıyor," dedi.

Kiara irkildi. Adamo o anda merdivenlerden aşağı kaydı. "Kiara'ya mutfaktan bir kola getir," diye emrettim.

Homurdandı ama topuklarının üzerinde döndü ve gitti. Kısa bir süre sonra pizza geldi. Fabiano ve ben pizzayı Kiara'nın oturduğu yere taşıdık ve kutuları geniş masanın üzerine yaydık. Ben onun yanına oturdum, Remo da diğer tarafına geçti; bu onun her zamanki yeri idi. Kiara'nın omzu sertleşti ama başka bir tepki vermedi. Ona salatayı uzattım. "Bu senin."

"Kızların neden hep salata yediğini gerçekten anlamıyorum. Bu beni çok sinirlendiriyor," dedi Savio pizzasından bir parça alırken.

Adamo kendini Fabiano ve Savio'nun arasındaki kanepeye attı ve onların kendisine kaşlarını çatmasına neden oldu. Kiara'ya bir şişe kola uzattı. Kiara teşekkür mırıldanarak şişeyi aldı ve kendine bir bardak doldurdu.

"Ne var?" Adamo ısırmalar arasında sordu.

"Kansas'ta bir yarışı test ettik. Büyük bir başarıydı," dedi Remo hevesle, televizyonu açtı ve yasadışı sokak yarışının kaydını açtı.

"Harika," dedi Adamo, kamera arabaların sırasını yakınlaştırdığında gözleri keskinleşti.

Kiara aramızda sessizce yemek yedi. Gözlerimi kapatsam, çiçekli parfümünün kokusunu almam dışında, onun orada olduğunu bile anlamazdım. Etrafında bu kadar çok erkek olmasından rahatsız olduğu belliydi ve alkol de onu ayrıca rahatsız ediyor gibiydi. Buna alışmak zorundaydı. Evimizde her zaman böyle olurdu.

Savio, "Belki Vitiello'yu yarışları kendi bölgesine doğru genişletmeye ikna edebiliriz," diye önerdi.

"Luca'nın bizimle gerektiğinden daha fazla işbirliği yapmak istediğini sanmıyorum. Hepimiz bu ateşkesin sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyoruz. O zaman tüm bahisler kapanır."

Kiara kıpırdandı. Başımı ona doğru eğdim ama o salataya odaklanmıştı.

Fabiano sanki onun aklından neler geçtiğini biliyormuşum gibi bana bir kaşını kaldırdı.

"Luca'nın yanında biz olduğumuz için şanslı olduğunu hatırlaması o na iyi gelecektir," dedi Remo, pizzamdan bir parça almak için uzanırken; genelde hepimiz pizzaları paylaşırdık. Kutuya ulaşmak için Kiara'nın bacaklarının üzerinden eğildi ve bacağına sürtündü. Kiara'nın nefesi kesildi, geri çekildi ve elindeki salatayı bıraktı. Arkalığa yaslanmış, göğsü kabarmış bir halde Remo'ya sanki üzerine atlayacakmış gibi baktı. Gözleri kısıldı ve bunun iyi gitmeyeceğini biliyordum. "Senin derdin ne be kadın?" diye hırladı. "Bir parça pizza almaya gidiyordum, seni taciz etmeye değil. Seni becermek gibi bir niyetim yok, ne şimdi ne de başka zaman. Birincisi, birini kırmanın hiçbir eğlencesi yok ve ikincisi sen Nino'nunsun, bu yüzden senin amını alacak tek kişi o. Başka kimse sana böyle dokunmayacak, anladın mı?"

Kiara'nın gözlerinden yaşlar süzüldü. "Siktir," diye mırıldandı Savio.

"Remo," dedim uyarıcı bir sesle.

Kaşlarını çattı, en başta istediği parçayı aldı ve arkasına yaslandı. "Kapa çeneni, Nino. Onun ürkekliğinden bıktım usandım. Bu çok sinir bozucu, özellikle de ona ürkmesi için bir sebep bile vermediğim için. Burası benim evim ve o kendini kontrol edemiyor diye yumurta kabuklarının üzerinde yürüyecek değilim."

Kiara sesli bir şekilde yutkundu ve titreyen parmaklarıyla kot pantolonunun üzerine düşürdüğü birkaç marul parçasını topladı. Sonra yavaşça ayağa kalktı. "Bunu temizleyebilmem için paspasınız var mı?" diye sordu sessizce.

"Bırak. Temizlikçiler yarın geliyor."

"Yerde peynir ve salata bulmalarını istemiyorum" dedi. Fabiano,

"İnanın bana, bu katlarda çok daha kötülerini gördüler," dedi.

Sarsıntılı bir şekilde başını salladı. "Gidip temizleneceğim ve sonra yatacağım." Kendini bacaklarına doğru bastırdı. Şaşkınlığıma rağmen misafir banyosuna doğru ilerlemedi, onun yerine Fransız pencerelerine doğru yürüdü ve dışarıya, bahçelere doğru kayd.

"Neden dışarı çıkıyor?"

Fabiano başını salladı. "Tanrı aşkına, dışarı çıkıyor çünkü huzur içinde ağlayacak."

Ona baktım ve gözlerini kıstı. "Sen lanet olası bir dahisin, ama konu kadınlara gelince hâlâ aptal bir pisliksin."

Adamo, "Muhtemelen onun peşinden gitmelisin," diye önerdi.

Kaşlarımı çattım. "Huzur içinde ağlamak istiyorsa, muhtemelen benim eşlik etmemi istemiyordur."

"Kadınlar," diye mırıldandı Remo, bir parça pizzayı daha ağzına tikiştirirken

Ağız.

Fabiano, "Çocuğu dinleyin," dedi. "Yanına git ve onu teselli et ya da Her ne yapabiliyorsan." "Ben hiç bir kadını teselli etmedim."

Fabiano içini çekti. "O zaman doğaçlama yap, duyguları taklit et ya da her neyse. Umurumda değil."

"Kız arkadaşı olan ve kadınların duygularıyla başa çıkma konusunda deneyimli olan siz olduğunuza göre, dışarı çıkıp onu teselli etmeniz mantıklı görünüyor."

Fabiano homurdandı. "Bu evliliğin kötü bir fikir olduğunu biliyordum." Arkasına yaslandı. "Görmek istediği kişi ben değilim, güven bana. Karanlıkta peşinden gidersem muhtemelen çılglık çılgığa bağırır. Sen onun kocasısın, öyle davran."

Ayağa kalktım.

Savio kahkahalarını bastırarak, "İyi şanslar," dedi.

Kiara'yı bulmam uzun sürmedi. Bir şezlonga tünemişti. Havuzun mavimsi ışıltısı yüzünü aydınlatıyordu ve gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü görebiliyordum. Elinin tersini hızla teninde gezdirdi ama artık çok geçti. Vücudunun gerilmesine aldırmadan yanına oturdum. "Yemeğini mahvettiğim için özür dilerim."

"Hiçbir şeyi mahvetmediniz. Çok daha kötü olaylar yaşadık ve bunların çoğunda kemikler kırıldı, yani bu hiçbir şey değil."

Ona uzandım ve bir gözyaşını daha sildim. Kıpırdamadan durdu ve nefes almayı kesti. Omuzlarından tuttum ve yüzlerimizi yaklaştırdım. Nefesini içine çekti ama ona ulaşmam gerekiyordu. "Seni rahatsız eden bir şey varsa söyle. Remo'nun seni ezip geçmesini istemiyorsan, ona karşı durmalısın. Seni koruyabilirim ama bu sana kardeşlerimin saygısını kazandırmaz. Bu ailenin bir parçası olmak istiyorsan, onların saygısını kazanmalısın. İtaatkâr olmak ve bu şekilde kaçmak seni kesmez, tamam mı?"

Gözlerini kaçırdı.

"Hayır," diye emrettim.

Bakışları benimkilerle buluşmak için geri döndü. Omuzlarındaki tutuşumu sıkılaştırdım ve o da irkildi.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim. Korkum çok güçlü." "Korkun işe yaramaz. Seni sakat bırakır. Buna izin verme." Gözlerini kıstı. "O kadar kolay değil."

"Sandığınız kadar zor da değil. Korkularınızla yüzleşmek ya da onların sizi yönetmesine izin vermek sizin seçiminiz."

"Bırakın beni," dedi titreyerek.

Başımı salladım ve omuzlarındaki tutuşumu bıraktım. "Bu da bir başlangıç." Ayağa kalkarak elimi ona uzattım. "Şimdi gel. Geri döneceğiz.

Pizza yiyebilirsiniz."

Tereddüt etti ama sonra elimi tuttu ve doğruldu. Başparmağımın altında nabızı hâlâ hızla atıyordu ama daha az titriyor gibiydi. "Pizzanı yiyemem."

"Pizzalarımızı her zaman paylaşıyoruz. Kimse aldırılmaz."

"Ben vejetaryenim. Pizzalarınızın hepsinde bir çeşit et var" dedi.

Düğünde et yemediğini fark etmemiştim. "Bir dahaki sefere senin için vejetaryen pizza sipariş ederiz."

Oyun odasına geri döndüğümüzde gerginleşti ve utançtan teni kızardı. Onu kanepelere geri götürdüm ve Kiara oturmak zorunda kalmasını diye Remo'nun yanına oturdum. Remo fark etmemiş gibi yaptı ve ekrandaki yarış izlemeye devam etti. Kiara beni bırakmadan önce elimi kısa bir süre sıktı ve kolasından bir yudum aldı.

Fabiano bana muhtemelen tanıma anlamına gelen bir bakış attı, ancak nedeninden emin değildim. Kimse Kiara'nın çıkışından veya şiş gözlerinden bahsetmedi ve sonunda daha rahatladı ve yarış bizimle birlikte izledi.

Gözleri düşmeye başladı ama ayağa kalkmadı; muhtemelen gitmesine izin verilip verilmediğinden emin değildi. İşini kolaylaştırmaya karar verdim. "Hadi yatağa gidelim," diye önerdim ve ayağa kalktım.

Belli ki bunu söylemek yanlıştı çünkü vücudundaki gerginlik tüm gücüyle geri döndü. Fabiano'ya sorgulayıcı bir bakış gönderdim. Ne de olsa o kadınlara fısıldayan kişiydi. Sadece omuz silkti.

"İyi geceler," dedi Kiara beni sessizce kanatlarımıza kadar takip etmeden önce. Gerginliğinin nedenini anlamaya çalıştım. Yatağa gitmeyi önerdiğimde ona iyilik yaptığımı sanmıştım. Yorgun bile değildim.

Yatak odamıza geldiğimizde ve bakışları yatakta oyalandığında, kalın bir şekilde yutkundu ve kafama dank etti. "Seks istediğimi düşündüğün için mi endişeleniyorsun?"

Dudağını ısırđı. "Ben korkunç bir eşim."

"Ben de iyi bir koca değilim. Olan oldu." Yatağı işaret ettim. "Daha önce de söylediğim gibi, benden korkmana gerek yok. Sen istemedikçe sana dokunmayacağım. Bunu konuşmuştuk. Yatak odamızın senin için bir tehdit oluşturmadığını anladığını varsayıyorum."

"Sanırım buna inanmak zor," dedi. "Ben sözümü tutarım."

Sonunda anladı mı yoksa biraz daha zamana mı ihtiyaı vardı emin değildim. Daha sonra yatağında ona katıldığımda, sırtı bana dönüktü ve yorganın altında yarı gizlenmişti. Gerilip gerilmediğini göremedim ama nefes alış verişi kesinlikle değişmişti. Kalkmadan önce uykuya dalmasını bekledim. Bu, hiç uyuyamayacağım gecelerden biri olacaktı. Uyuyan karıma son bir kez bakarak koridora doğru yürüdüm. Hiçbir zaman iyi bir koca olamayacaktım; mizacım buna her zaman engel olacaktı.

KIARA

Uyandığımda nerede olduğumu anlamam birkaç dakika sürdü. Anladığımda nabzım hızlandı. Doğrulup etrafıma bakındım. Nino gitmişti ve banyodan da herhangi bir ses gelmiyordu. Yataktan kalktım ve banyoya yöneldim. Dn de fark ettiğim gibi, kapıda kilit yoktu. Nino her an içeri girebileceği için bu biraz tedirgin ediciydi. Tam da bu nedenle duşumu aceleyle tamamladım ve yüksek yakalı maksi elbisemi hızla giydim. Vücudumun büyük bölümünü kapalı tutmayı tercih etsem bile, dışarısı uzun kollu bir şey giymek için fazla sıcaktı. Gözlerim jakuzi küvetinin arkasındaki pencereye ve dışarıdaki mavi gökyüzüne takıldı. Görünüşe bakılırsa Las Vegas'ta yine sıcak bir gün olacaktı.

Vegas'ta. Bahelerdeki fiskiyeler su pskrtyordu. Sanırım çimleri bu kadar güzel yeşil tutmanın başka bir yolu yoktu.

Ondan sonra, giysilerimi Nino'nun gömme dolapta benim için ayırmı olması gereken çekmecelere yerletirmekle meşgul oldum. İçim bittiğinde tereddüt ettim, nasıl devam edeceğimden emin değildim. Acıkmıtım ve bütün gün yatak odasında kalamazdım ama malikne de henüz evim gibi gelmiyordu. Hissettireceğinden de emin değildim, bu yüzden etrafta tek başıma dolaşırken kendimi davetsiz misafir gibi hissediyordum.

Sonunda alığım beni dışarı çıkardı. Evin bu kısmı sessizdi, büyüklüğü düşünüldüğünde bu aırtıcı değildi. Nino muhtemelen kardeşleriyle birlikte ana kanattaydı. Bu sabah yatak odasından çıkarken beni uyandırmadığı için pek zlmemitim. Çoğu zaman yalnız kalmaya alışkındım ve insanlarla birlikte olmaktansa yalnızlığı tercih ederdim.

Alt kata, Nino'nun kanadındaki daha küçük oturma alanına indim ve son basamakta donup kaldım. Orada, Fransız pencerelerinin yanında güzel bir Steinway D piyano duruyordu. Bakmaktan başka bir şey yapamadım. Son adımı da attıktan sonra neredeyse korkuyla enstrümana yaklatım. Nino onu buraya bu kadar çabuk getirmeyi nasıl baarmıtı? Ama burası Las Vegas'tı ve o bir Falcone'du, yani muhtemelen kendi yöntemleri vardı. Asıl önemli soru, bunu benim için neden satın aldığıydı.

Elbette ona oynamayı sevdiğimi söyledim, ama beni kazanmak için çaba sarf etmesi gerekmiyordu. Zaten evliydik ve ona sonsuza dek bağlıydım. Birini memnun etmesi gereken biri varsa, o da e olarak bendim. Veimdiye kadar, fena halde başarısız oldum.

Siyah deri bankın üzerine çöktüm, parmaklarımın pürüzsüz siyah ve beyaz tuların üzerinde saygıyla kaymasına izin verdim ve sonra çalmaya başladım, ama sürpriz bir şekilde bu son birkaç aydır üzerinde çalıştığım arkı değildi. Tamamen yeni bir şeydi, olduğunu bile bilmediğim bir melodi

Ama parmaklarım tuşların üzerinde hareket ettikçe şekillendi. Göğsümün etrafındaki düğüm yavaşça gevşedi ve notaların duygularımın müziğe dönüşmüş hali olduğunu fark ettim.

Ses tekinsiz ve ürkütücüydü, notalar birbirini kovalıyor, hızlı ve düzensiz, sonra neredeyse aniden yavaşlıyordu. Kargaşa ve korku, boyun eğme ve meydan okuma ve tüm bunların altında yatan, sarsamadığım bir acı.

Melodiye yeniden başlarken, onu yeniden biçimlendirirken bile çalmayı bırakamadım, ama duygu kaldı ve odayı ve beni doldurdu. Bir an için kendimi evimde, neredeyse huzur içinde hissettim.

Nino, "Bakıyorum piyanonu keşfetmişsin," dedi ve parmaklarım tuşlara gömülerek güzel enstrümanın neredeyse öfkeyle haykırmasına neden oldu.

BÖLÜM 11

KIARA

Gözlerim soluma, Nino'nun durduğu ve beni hafif **bir** merakla izlediği yere **kaydı**. Siyah bir pantolon ve dövmeli kollarını açıkta bırakarak dar bir siyah tişört giymişti. Saçları çok kısa bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı.

Kızardım ve hızla ayağa kalktım. "Özür dilerim. Oynamaya başlamadan önce sormam gerekirdi. İznim var mı onu bile bilmiyorum."

Nino kaşlarını çatı, yaklaştı ve artan gerginliğime rağmen durmadı. Piyanoya yaslandı, yakındı ama yine de bir kol mesafesinden daha uzaktaydı. Gözleri beni tepeden tırnağa taradı ve kendimi hareketsiz durmaya zorladım, değerlendirmesine izin verdim. Bu onun ayrıcalığıydı. Sonunda gözleri benimkilerle buluştu. "Neden piyano çalmana izin verilmiyor?" diye sordu. "Onu senin için aldım ve çalınması gerekiyor."

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. "Bunu yapmak zorunda değildin. Bu çok pahalı."

Nino'nun ağzı karanlık bir eğlenceyle buruştu. "Yapmadım ama yapmak istedim ve para sorun değil Kiara. Harcayabileceğimizden çok daha fazlasına sahibiz."

Tuşlara tekrar baktım ve parmak uçlarımla fırçaladım.

"Şu şarkıyı bir daha çal," dedi Nino.

"Üzerinde çalışmaya daha bugün başladım. Henüz hazır değil." Yarattığım bir şarkıdan hiç mutlu olmadığımdan bahsetmedim ve

Mümkünse başkalarının önünde çalmak. Müzik benim için duygusaldı. Kendimi diğer insanların önüne bu şekilde sermek bana hiç akıllıca gelmemiştir.

"Çal şunu," diye emretti Nino.

Gözlerim onun yüzüne kayd. Yüz ifadesi emrediciydi ama zalim değildi. Derin bir nefes alarak tekrar sıraya çöktüm ve parmaklarımı ilk notalara dayadım.

Gözlerimi kapattım çünkü Nino'nun yoğun bakışları üzerimdeyken odaklanamıyordum. Sonra çalmaya başladım ve melodi canlandı, etrafımda aktı, ben birkaç nota daha ekledikçe *gelişti*.

Gözlerimi açmaya cesaret ettiğimde son nota çoktan sönmüştü. Nino bana baktı ve yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "İyi değil, sana söyledim, ama _."

Nino eğildi ve ben nefesimi tuttum. "Kendini aşağılama. Sen artık bir Falcone'sun."

Gözlerimi kırıştırdım ve başımı salladım. Hayatım boyunca başkaları ve kendim tarafından aşağılanmışım. Giulia bana daha önce de aynı şeyleri söylemişti ama hiçbir sözü etkili olmamıştı. Nino'nun soğuk yüzüne baktığımda ve gözlerindeki hâkimiyeti gördüğümde, sözlerini ciddiye almamak imkânsız gibiydi.

Nino'nun bir cevap beklediğini anlayınca, "Tamam," dedim. Başını hafifçe salladı ama bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Doğruldu. "Dövüş kulübümüz Roger's Arena'nın sahibiyle görüşmek için şimdi ayrılmam gerekiyor. Günü istediğiniz gibi geçirebilirsiniz. Binada ve malikânede dolaşmakta özgürsün ama dediğim gibi Remo'nun kanadına girme." Remo muhtemelen zavallı bir kadını orada bir zindana kapatmıştı. Titredim.

"Burada yalnız mı olacağım?" Ben sordum.

Nino başını salladı. "Savio seninle kalacak."

Camorra Capo'nun bebek bakıcılığı görevinde olmadığını fark ettiğimde içimi bir rahatlama kapladı, her ne kadar genç Falcone beni de tedirgin etse de. Dünkü utanç verici olaydan sonra, iki Falcone kardeşle de tanışmak için sabırsızlanıyordum.

"Evden çıkmak istersen Savio'ya söyle, o seni istediğin yere götürür. Yarın sana Vegas'ı gezdirmek için zamanım olacak." Bir yanıt bekledi, ben de başımı salladım.

Gitmeden önce başını salladı.

Şaşkınlıkla arkasından bakakaldım.

Bir an için tekrar piyanonun başına oturmakla yiyecek bir şeyler bulmak arasında gidip geldim ama sonra guruldayan midem bu mücadeleyi kazandı. Bağlantı koridorundan evin ana bölümüne doğru ilerledim. Hâlâ sessizdi ama mutfığa yaklaştığımda bir erkek sesi duydum. Kapının önünde durduğumda Savio'nun sesini tanıdım. "Burada bebek bakıcılığı yapıyorum. Adamo okuldan çıkınca geleceğim."

Açılışıma rağmen arkamı dönüp Nino'nun kanadına dönmek üzereydim ki kapı açıldı. Tökezleyerek geri çekilmeye çalıştım ama yine de omzumdan darbe alıp kırımın üzerine düşmeyi başardım. Keskin sancıdan nefesim kesildi, sonra Savio'nun kısık gözlerle bana baktığını görünce utançtan kızardım.

Yerdeki pozisyonumdan daha da uzun görünüyordu, bu da endişeme yardımcı olmadı.

"Kulak misafiri mi oldun? Mahremiyet diye bir şey duymadın mı?" diye mırıldandı. Telefonunu cebine soktukten sonra bana doğru eğildi ve irkildim. Dondu kaldı, ifadesini kontrol etmeden önce gözleri bir an için büyüdü. Neredeyse Nino kadar iyiydi. "Tanrım, seni ellemeyecektim, *kadın*." Elini uzattı. "Sinmeyi bırak ve elimi tut."

Yaptım ve beni ayağa kaldırdı, sonra serbest bıraktı. Çabucak elbisemi düzelttim, telaşlıydım. "Özür dilerim. Kulak misafiri olmak istememiştim ve yapacak daha iyi işlerin varken bebek bakıcılığı yapmak zorunda kaldığın için özür dilerim."

Savio omuz silkti. "Nino bunu yapmamı istedi ve sen de savunmasızsın."

Savunmasız. Bunu söylerken sesi neredeyse iğrenmiş gibiydi. Nasıl tepki vereceğimi bilemediğim için, "Kahvaltı hazırlayacaktım. Sen de bir şey ister misin?"

Savio homurdandı. "İyi şanslar. Buzdolabında hiç yiyecek yok, sadece bira var. Nino yiyecek almayı hatırlayan tek kişi ve o da son birkaç gündür çok meşgul."

"Oh," dedim.

Savio bir elini siyah saçlarında gezdirerek içini çekti. Nino'nunkinden daha kısa ve biraz daha koyuydu. "Hadi yiyecek bir şeyler alalım. Vandallarla başı dertte olan askerlerimizden birini kontrol edebilmek için kısa bir yoldan gidebiliriz."

Gözlerim açıldı. Nino gibi Savio da bana iş dünyasından bahsetmişti. Famiglia'da kadınların herhangi bir işe karışması, hatta onların yanında bundan söz edilmesi bile hoş karşılanmazdı.

"Dışarı çıkmak zorunda değiliz," dedi yüz ifademi değerlendirerek. "Ama o zaman yemeksiz kalmak zorunda kalacaksın."

"Şok olmamın nedeni bu değil. İş hakkında bir şeyler duymaya alışık değilim."

Savio omuz silkti. "Kardeşlerim ve ben bütün gün bunu yapıyoruz, bu yüzden buralarda sürekli bir konu. Adamo hariç, onun ana aktivitesi somurtmak."

Güldüm. Savio beni anlamaya çalışıyormuş gibi baktı.

"Dışarı çıkıp garaj yolunda bekleyebilirsin. Ben birkaç silah daha alacağım ve sonra yola çıkabiliriz."

Birkaç silah daha mı? Zaten göğsünde bir silah ve bir bıçak tutan bir kılıf vardı ama yorum yapmak bana düşmezdi, bu yüzden dışarı çıktım. Hava sıcak ve güneşliydi. Garaj yolunda birkaç araba park etmişti; bunlardan biri güneş ışığında parlayan metalik bakır tonunda bir Ferrari'ydi. Gözlerim bir zamanlar mermer bir çeşme olması gereken yere doğru çekildi. Şimdi bir heykelin yıkılmış kalıntıları ortasında bir yığın halinde duruyordu.

Savio koşarak dışarı çıktı. Muhtemelen silahlarını saklamak için siyah deri bir ceket giydi ve metalik Ferrari'ye doğru başını salladı. Tabii ki. Onu arabaya kadar takip ettim ve bindim. Motor Tartarus'tan yükselen bir canavar gibi kükreyince sıçradım. Savio arabayı uzun araba yolundan aşağıya ve kapıdan içeri yönlendirdi. "Çeşme neden bozuk?"

"Bu babamızın gururu ve neşesiydi. İtalya'da yaptırıp buraya göndermişti. Kardeşlerim ve ben döndüğümüzde, iktidara geldikten sonra Remo onu balyozla parçaladı."

Remo'nun o balyozu deli gibi kullandığını zihnimde canlandırabiliyordum. "Onu durdurmaya çalışmadın mı?"

Savio bizi her iki yanında kumarhaneler ve küçük oteller bulunan geniş bir yola yönlendirirken, "Remo katil olduğunda onu durdurmak mümkün değil," dedi. "Babamızdan nefret ederdik. Onun ve annemizin resmini yakmakla meşguldük."

Sesinde bir gerginlik vardı ve ben de konuyu değiştirmeye karar verdim. "Araya karışmaya çalışmıyorsun, değil mi?" Arabasını işaret ederek sordum.

Savio gözlerini devirdi. "Falcone gibi bir isimle ve bu dövmeyle..." kolunu hareket ettirdi, böylece ön kolundaki göz ve bıçak dövmesine bakabildim "...buralara uyum sağlamamın hiçbir yolu yok. Ve

Neden isteyeyim ki? Kardeşlerim ve ben Camorra'ya onuru geri getirdik. Kim olduğumla, ne olduğumla gurur duyuyorum, neden bunu saklamak isteyeyim ki?"

Başımı salladım. Bu benim için yabancı bir kavramdı. Hayatımın çoğunda uyum sağlamaya, saklanmaya çalışmışım.

"Senden iki yaş büyük olmama rağmen benim bakıcım olman biraz garip, sence de öyle değil mi?"

Savio'nun ifadesi sertleşti. "Yaşın bir önemi yok. Dört yıla yakın bir süredir Camorrista'yım. Kafeste dövüştüm. Öldürdüm ve işkence ettim. Seni ve kendimi savunabilecek kapasitedeyim ve bunu yapmaktan da hiç çekinmem."

"Dört yıl mı?" İnanamayarak sordum. "Ama bu o zamanlar sadece on üç yaşında olduğun anlamına geliyor."

Başını salladı. "Bir Camorrista olmak istiyordum ve kardeşlerimin bana ihtiyacı vardı."

"Adamo'dan ne haber? O henüz işe alınmadı mı?"

Savio'nun ağzı inceldi. "Hayır. Remo on dört yaşına gelene kadar beklemenin daha iyi olacağını düşünüyor, böylece kafasını kışından çıkarmak için biraz zamanı olacak."

Savio arabayı bir kafenin önündeki kaldırıma çekti ve tek kelime etmeden indi. Ben de çabucak indim ve hemen fark ettim ki konaktaki ya da arabadaki Savio, dış dünyanın gördüğü Savio değildi. İfadesi sertleşmişti, Remo'nunki kadar acımasız ve Nino'nunki kadar soğuk değildi ama sırtımdan aşağı bir ürperti göndermeye yetecek kadar. Artık bir genç gibi görünmüyordu. Bir erkeğe benziyordu.

Yaklaştığında beni şaşırttı. Ona meraklı bir bakış attım. "Seni korumam gerekiyor. Sana bir şey oldu diye Nino tarafından kışına tekme yiyen kişi ben olmayacağım."

Nino'nun umursayacağından şüpheliydim. Belki malına zarar verildiği için hoşnut olmazdı, belki de bunun Famiglia'yla olan ateşkesi tehlikeye atacağından endişe ederdi. "Las Vegas'ın güvenli olduğunu sanıyordum."

"Öyle," dedi Savio, gözleriyle kaldırım ve caddeyi tarayarak. Strip'e yakın olmamamıza rağmen yoldan geçen birkaç kişi turist gibi görünüyordu. "Ama Outfit saldırdığından beri daha dikkatliyiz."

Mantıklı geldi. Kendi topraklarında saldırıya uğramak ağır bir darbe olmalı. Savio kafeye doğru onu takip etmemi işaret etti, ben de ona yakın durmaya çalıştım. Beni Remo kadar germemişti, bu da beni rahatlatmıştı. Kapıyı benim için açık tuttu ve ben de içeri girdim. Tezgâhın arkasındaki barista bana gülümsedi ama Savio içeri girer girmez gülümsemesi kayboldu.

Tezgâha doğru yürüdü. Hazır kahve ve birkaç çörek sipariş ettikten sonra siparişimizi beklemek için ilerledik. Barista'nın elleri o kadar titriyordu ki sütü döküp duruyordu. Gözleri sürekli Savio'ya ve ara sıra da bana kayıyordu. Kendimi kötü hissetmekten alamıyordum.

"Buradaki herkes senden ve kardeşlerinden bu kadar mı korkuyor?" Arabaya dönmek üzereyken sordum. Kahvemden bir yudum aldım ve Savio'yu izledim.

"Herkes değil, hayır. Kardeşinin bize borcu var. Geçenlerde Fabiano'dan bir ziyaret aldı. Bu yüzden böyle."

Kemerimi bağladığım anda Savio arabayı kaldırımdan çekti. Bardaklığı olmadığı için fincanını bacaklarının arasına sıkıştırarak arabayı beceriksizce yönlendirdi.

Bir yudum aldım ve çöreklerin olduğu kutuyu kaldırdım. "Arabanda yemek yasak mı?"

"Hayır. Bana limon soslu bir tane ver. Temizlikçiler kırıntılardan kurtulabilir."

Çöreklerden birini ona uzattım ve kendim için sade bir tane aldım. Bir ısırık aldım ve sessizliğe gömüldük. Tekrar ona baktım.

"Ne?" diye mırıldandı.

"Biz dışarıdayken değişmiştin."

Savio bakışlarını bana dikti. "Biz Falconlar dışarıda belli bir imaj sergilemeliyiz. Adamo bile bunu biliyor. Sen de bunu hatırlamalısın."

"Ben mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Artık bir Falcone'sun, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, haklısın. Haklısın." Bir Falcone. ABD'deki en kötü şöhretli ailenin bir parçası olduğum gerçeğini kabullenmek uzun zaman alacaktı.

Savio park etti. "Bazı işleri halletmem gerekiyor ama sen de gelmelisin."

Kahvemi çabucak boşalttım ve Savio'yu takip ettim. Capri adında bir İtalyan restoranının önündeydik. "Dediğim gibi, bu restoran bizim askerlerden birine ait. Oğlu da arkadaşım ve aynı zamanda asker."

Bu kez, kasvetli restorandan içeri adım attığımızda tepkiler oldukça farklıydı. Korku ya da el titremesi yoktu. Restoran henüz açılmamıştı. Savio'nun yaşlarında iki adam ve daha yaşlı iki adam bir masanın etrafında oturmuş bir şeyler tartışıyorlardı. İçeri girdiğimiz anda hepsi bize doğru baktı. Savio'ya başlarıyla selam verdiler ama sonra gözleri bana yapıştı. Onların bakışları altında rahatsız olmuştum ve Savio'nun sözlerini hatırlayarak bakışlarımı indirme isteğimle savaşmak zorunda kaldım.

Adamlara doğru yürüdüm, ben de birkaç adım geriden takip ettim, birazdan iş konuşacakken onun yanında kalmam gerekip gerekmediğinden emin değildim. Genç adamlar ayağa kalktı. İkisi de Savio'ya sarıldı ve omzunu alkışladı. Sonra uzun boylu, iri yarı olan kısık bir ıslık çaldı. "İyi yakaladın Savio. Bu hafta için yeni bir kız mı?"

Savio bana doğru baktı ve yanaklarımın ısındığını hissettim. Adamlara döndüğünde gülümsemesi zayıflamıştı. "O Nino'nun karısı."

Garip bir sessizlik oldu ve iri yarı adamın yüzü kızardı; ağzının seğirmesi Savio'yu eğlendirmişe benziyordu. Yaşlı adamlardan biri ayağa fırladı ve genç çocuğun kafasının arkasına vurdu. "Şimdi özür dile, Diego!"

"Saygısızlık etmek istememiştim," diye mırıldandı Diego.

"Nino'nun burada olmaması iyi bir şey," dedi Savio omuz silkerek. "Sahiplenici piçin tekidir."

Nino muydu? Yoksa bu Falcon'ların sunmak istediği dış görünüşün bir parçası mıydı? Emin değildim. Nino'yu tanıımıyordum.

"Neden bize katılmıyorsunuz? Eminim aşçımız sizin için hızlı bir yemek hazırlayabilir." dedi yaşlı adam. O ve Diego aynı keskin yüz hatlarını paylaşıyordu, baba ve oğul olduklarını varsaymışım.

Savio başını onaylarcasına eğdi ve sandalyelerden birine oturdu, sonra da benim oturmam için yanındakini geri itti. Oturdum, adamların artık bilerek bana bakmamaya çalışmasına sevindim, gerçi bu da garip hissettiriyordu.

"Mutfağa git ve onlara misafirlerimiz olduğunu söyle, Diego," dedi babası.

Diego geri döndüğünde artık o kadar sarsılmış görünmüyordu ve sonunda ilk şokunu atlattı. "Yani sen Vice'ın kuzenisin?"

Şimdi tüm dikkatleri tekrar benim üzerimdeydi. "Öyleyim ama Luca'nın pek çok kuzeni var." "O nasıl?" Diego sordu.

Babası ona bir bakış attı ve Savio gözlerini devirdi. "O güçlü bir Capo. Acımasız ve saygı duyulan biri."

"Kimse bizim Kaptan'dan daha güçlü olamaz," dedi Diego ve tüm adamlar başlarını salladı. Savio'nun gözleri gururla parlıyordu.

Başımı salladım çünkü benden beklenen buydu. Kimin daha güçlü olduğundan emin değildim, Remo mu Luca mı? Adamo henüz katılmamış olsa bile Remo'nun yanında üç erkek kardeşinin olması avantajdı.

"Diğer restoranınıza yapılan saldırıyı konuşmak için buradayım, Daniele. Bunu kimin yaptığına dair herhangi bir ipucunuz var mı?"

"Bilemiyorum. Birkaç yıl önce olsa Bratva derdim ama onları şehirden kovaladığınıza göre bu pek mümkün görünmüyor."

"Belki de geri dönmeyi düşünüyorlardır," diye önerdi Diego.

"Bırakın denesinler," dedi Savio şiddetle. "Hepsini katledeceğiz."

Mutfağın kapısı tekrar açıldı. İçeriden tombul bir kadın ve on üç, on dört yaşlarında, uzun siyah saçlı, zeytin gözlü bir kız girdi; her ikisi de ellerinde hamur işleri, ekmek ve peynir dolu bir tepsi taşıyordu. Kız biraz erkek fatma gibiydi ve beni görünce gözleri kısıldı. Elindeki tepsiyi masanın ortasına bıraktı.

"Bu kim?" diye sordu merakla, başıyla bana doğru işaret ederek. Kadın bir sus sesi çıkardı.

"Ben Kiara, Nino'nun karısıyım," dedim ve rahatladı. Gözleri Savio'ya kaydı ve bana karşı neden temkinli davrandığını anladım. "Ee, Savio," dedi. "Söz verdiğin gibi benimle ne zaman dövüşeceksin?"

Savio sırtarak, "Ben hiçbir şey için söz vermedim," dedi.

"Gemma, onu rahatsız etmeyi bırak. Savio'nun sinir bozucu küçük kızlarla oynayacak vakti yok," diye mırıldandı Diego.

Masanın üzerinden uzandı ve adamın omzunu yumrukladı. Adam onu yakalamaya çalıştı, ama o bunu yapamadan kız kaçtı ve dilini ona doğru uzattı. Sonra Savio'ya son bir kez gülümseyerek mutfak kapısından sıvıştı. Vegas'taki herkesin Falcon'lardan korkmadığını görmek beni rahatlatmıştı.

Öğleden sonra erken saatlerde konağa döndüğümüzde, haftalardır olmadığım kadar rahatlamıştım.

Oturma odasına girdiğimizde, "Günü benimle geçirdiğin için teşekkür ederim," dedim.

Savio bana tuhaf bir bakış attı. "Bu benim seçimim değildi ama sen çoğu kadından daha az rahatsız edicisin."

Kaşlarım havaya kalktı. "Umm, teşekkürler?"

Kanepeye çökmüş, kulaklarında kulaklıklar, video oyunu oynayan Adamo'ya başıyla işaret etti. "Şimdi sıra onda."

Beni orada öylece bırakarak çekip gitti. Kendimi bir ağabeyden diğerine devredilen rahatsız edici küçük kız kardeş gibi hissediyordum, ki ikisi de benden küçük olduğu için bu aptalcaydı.

Adamo kulaklıklarından birini kaldırdı. "Bana katılmak ister misin?"

Ekrana bir göz attım. Bir yarış oyunu oynuyordu. Daha önce hiç video oyunu oynamamıştım çünkü amcam ve yengemin konsolları yoktu ve hoşuma gidecek bir şey olduğunu düşünmüyordum. Yine de başımı salladım ve Adamo'nun karşısına oturdum. Şimdiye kadar en genç Falcone ile neredeyse hiç konuşmamıştım. Aralarında en cana yakın olan oydu, kanepede yanında duran silahı dışında neredeyse normaldi.

Kulaklıkları bıraktı. Kıvrıkcık kahverengi saçları umutsuz bir dağınıklık içindeydi. Bu sabah kalktıktan sonra saçlarını taramaya zahmet ettiğini sanmıyordum. "Umarım Savio bir pislik değildir. Eğer öyleyse, endişelenme. Bu onun her zamanki modu."

"İyi biriydi," dedim.

Adamo bana kuşkulu bir bakış attı, kahverengi gözleri kardeşlerinkinden çok daha nazikti. "Bu oyunu hiç oynadın mı?"

"Ben hiç oyun oynamadım." Gözleri büyüdü. "Siktir. Gerçekten mi?"

Gülümsedim. "Sanırım bu kaçırmamam gereken bir şey."

"Yanıma otursan iyi olur, böylece sana kumandayı açıklayabilirim."

Ayağa kalktım ve Adamo silahı önündeki masanın üzerine koydu, böylece oturmak için yerim oldu. Bir an tereddüt ettim. Adamo yüzünü buruşturdu. "Benden korkmana gerek yok."

Kardeşlerinden herhangi biriyle yapabileceğimden daha yakın bir yere oturdum.

Adamo bir çocuktı, benden uzun olsa bile.

Kumandayı uzattı. Dürüst bir gülümsemeyle aldım. "Korkarım temel bilgilerle başlaman gerekecek. Tamamen bilgisizim."

"Çok kolay," diye söz verdi kendi sırtışıyla. Düğmeleri işaret etti ve sabırla açıkladı.

Kesinlikle korkunç biri olmam büyük bir sürpriz değildi. Arabamı sürekli duvara çarpardım.

O öğleden sonra Nino eve geldiğinde Adamo'nun yüzü, video oyunlarındaki beceriksizliğime gülmekten kıpkırmızıydı.

Nino'nun soğuk bakışları kardeşiyle benim aramda gidip geliyordu. "Eğleniyor musun?"

Başımı salladım, ama kısa süre sonra gülümsemem azaldı. Nino soğuk mesafeli tavrıyla beni hâlâ tedirgin ediyordu. Aklından neler geçtiğini tahmin etmeme imkân yoktu. Bize doğru gelip yanıma oturduğunda beni şaşırttı. "İstersen ben devralabilirim" demeden önce bir süre daha bana baktı.

Kumandayı ona uzattım, o da aldı ve parmak uçları tenime değdi. Temasla hafifçe ürperdim. Nino elinde k u m a n d a , arkasına yaslandı, ama kısa bir an için gözlerini bana dikti. Öfkeden değildi, bunu artık biliyordum. Beni anlamaya çalışıyordu.

Adamo, Nino ile oynamak zorunda kalmaktan pek memnun görünmüyordu. Nino'nun iğneleyici yorumları ve Adamo'nun hararetli küfürleri de dahil olmak üzere ciddi bir mücadeleye girmeleri uzun sürmedi.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Kardeşlerim ve ben hiç yakın olmamıştık. Falcone kardeşlerin her şeye rağmen bir aile olarak kalmayı başardıklarını görmek güzeldi. Keşke ben de kendimi ailenin bir parçası gibi hissetmenin bir yolunu bulabilseydim.

BÖLÜM 12

NINO

Her gün yaptığım gibi sabah altıda kalktım ve mayomu giydim. Kiara arkamda kıpırdandı, ben de üstümü değiştirmek için banyoya girdim. Geceleri onun iyiliği için külot giyiyordum ve bu onun benim yanımdaki endişesini azaltmış görünüyordu. Benimle yatakta hâlâ temkinliydi. Yatağın neden özellikle tehlikeli bir yer olduğunu düşündüğünden emin değildim. Eğer onu becermek istiyorsam, bunu oturma odasında ya da evin herhangi bir odasında da yapabilirdim.

Yatak odasına döndüğünde Kiara yatak başlığına yaslanmış, yorgani beline kadar çekmiş, koyu renk saçları etrafa dağılmıştı. İnce omuzları ve kolları sergileniyordu ve ince geceliği meme uçlarının dış hatlarını gizlemek için çok az şey yapıyordu. Vücudum kesinlikle onun üzerinde hak iddia etmek istiyordu, ama onun dehşete kapılmış, ağlayan vücudunun benimkinin altında olması bana çok az tatmin verecekti.

"Günaydın," dedi biraz daha kalın bir sesle, bu da onun cinsel çekiciliğini artırıyordu. Aletimde haince bir kıpırdanma hissettim ama çabucak bastırdım.

"Sabah yüzmek için dışarı çıkıyorum. İşim bittiğinde gidebiliriz. Söz verdiğim gibi size şehri göstermek istiyorum ve sabahın erken saatlerinde daha az kalabalık oluyor."

Başını salladı. "Ben hazırlanayım." Gözlerim göğüslerinin kabarıklığında oyalandı. Sonra döndüm ve çıktım. Soğuk su bana iyi gelecekti.

Bizi Strip'in aşığısına götürürken yanımda sessizdi. Her Las Vegas turunun başlaması gereken yer burasıydı ama benim en sevdiğim yerler kenar bölgelerdi, özellikle de kanyonlar ve dereler. Kiara'nın gözleri caddenin iki yanında sıralanan muhteşem otellere takılmıştı ama o kadar da etkilenmiş görünmüyordu. "Turdan hoşlanmadın mı?" diye sordum.

Başını hızla salladı. "Büyüleyici ama ben şehirli bir tip değilim. Manzaraları ve sükûneti tercih ederim."

"O zaman planlarımızı değiştiririz." Arabayı çevirdim ve şehir sınırlarından çıkıp Red Rock Kanyonu'na doğru yöneldim.

Etrafımızda parlayan kırmızı kaya oluşumları yükseldiğinde Kiara'nın gözleri büyüdü.

"Burası kaya tırmanışı yapmak istediğimde ziyaret etmekten hoşlandığım bir yer."

"Tırmanıyor musun?" diye sordu.

"Tırmanış ve yürüyüş. Doğanın içinde olmanın avantajıyla birlikte iyi bir egzersiz olur." Bizi manzaralı döngü yolu boyunca yönlendirdim ama sonunda yüksek bir gözetleme noktasında durduk. Kiara ve ben indik ve oradaki banklardan birine oturduk. Etrafımızdaki çok renkli dağlara bakarken sessizdi. Yüz ifadesi piyano çalarken olduğu kadar huzurluydu. Korku, gerginlik ya da endişe yoktu.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

"Öyle," diye kabul ettim, doğrudan ona bakarak.

Bana döndü ve gülümsedi. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler. Burayı şehre tercih ederim."

"Gelebildiğim kadar sık geliyorum, ki bu çok sık olmuyor. Şimdi Outfit'e saldırmak üzereyiz, daha da az zamanımız olacak. Her zaman bir

Kazanılacak bir savař, avlanacak bir dűřman ya da kazanılacak veya savunulacak bir řehir."

Dudaklarını bűzdű. "Sűrekli savařmak yorucu deęil mi? Bűlgenizi geri kazanmak için yıllarca savařtınız, deęil mi?"

"Biz yaptık. Üvey kardeřimiz babamızı ldűrdűkten sonra Las Vegas darmadaęın oldu. Gűlű bir Capo olmadan, Batı'daki her Underboss istedięini yapmaya karar verdi. Vegas'ın liderlięini takip etmediler űnkű řehirde birkaç ayda bir yeni bir Capo oluyordu."

"Ne zamandır iktidardasınız?"

"Neredeyse beş yıl oldu ama Remo iktidarda. Ben onun danışmanıyım."

Kiara başını salladı ve dalgın bir şekilde elbisesinin ince kumaşıyla oynadı. "Birlikte yűnetiyorsunuz. Her řeyi birlikte yapıyorsunuz."

"Remo hűlű Capo ve bu iyi bir řey. Onun yűnetmesi gerekiyor."

Tekrar alt dudağını kaşımaya başladı. Kalasında duran eline uzandım ve başparmağımı bileğine bastırdım. Nabzı korkacak kadar hızlı değildi.

Bileęine deęen parmaęıma, sonra da yűzűme bakarken kařları bir V oluřturdu. "Camorra'yı duygularının mantıęının nűne geçmesine izin vermeyen birinin yűnetmesi daha mantıklı olmaz mı?"

"Hayır. Askerlerimiz Remo'yu örnek alıyor. Onun acımasız vahşeti, kontrolsűz öfkesi ve tutkulu sadakatı... bir liderde aradıkları řey budur. Mantık değil. İnsanlar mantık istemez. Duyguları isterler."

"Sanırım."

KIARA

Bir kűbustan sarsılarak uyandım ve yatakta yalnız olduğumu fark ettim. Parmaklarım komodinin űzerinde telefonumu aradı ve sonunda ekran dokunuşumla aydınlandı. Saat sabahın ikisiydi. Kafam karışmıştı, doğruldum. Nino her zaman

benimle yattı, peki o neredeydi? İki gün önce Red Rock Kanyonu'nda yaptığımız turdan beri onu sadece her akşam pizza ya da makarna sipariş ettiğimiz yemekte görmüştüm. Birlikte yemek yemenin dışında, bebek bakıcılarım Savio ya da Adamo evin bir yerinde kalırken ben günlerimi kütüphanede yalnız geçiriyordum.

Artık tamamen uyanıktım, içecek bir şeyler ve belki bir elma almak için mutfağa gitmeye karar verdim. Mutfağın daha önce kullanıldığından şüpheliydim. Bütün bu akşamlar dışarıdan sipariş vermek meyve ve sebze alımımı ciddi şekilde azaltmıştı ve geç saate rağmen açtım. Bornozumu giyip yatak odamızdan çıktım ve aşağıya indim. Bağlantı koridorunun kapısı kapalıydı, bu garipti ama kimseyi uyandırmamaya dikkat ederek sessizce açtım. Bağlantı koridorundan geçip mutfağa girdim ve bir bardak su ile bir elma aldım. Sonra yatak odamıza doğru yol almaya başladım.

Garip bir ses kısa bir süre duraksamama neden oldu. Ne olduğunu çıkaramadım. Karanlıkta yavaşça sesin geldiği yöne doğru ilerledim. Oyun odasından gelen loş bir ışık koridora süzülüyordu. Belki Adamo oyun oynuyordu. Evdeyken başka bir şey yapmıyor gibi görünüyordu.

Karanlık koridordan çıktım ve donakaldım, vücudum şokla sarsıldı. Beynimin neler olduğunu anlaması bir saniye sürdü. Remo bir kadını bilaro masasının üzerine yatırmış, boynundan tutmuş ve arkadan ona vuruyordu. Yanağı masaya bastırılmış olmasına rağmen kadın yüksek sesle inliyordu. Odanın diğer ucunda, bir kadın Savio'nun önünde diz çökmüştü, eli sarı saçlarını yumrukluyor ve hareketlerini yönlendiriyordu.

Panik bedenimi sararken bardak elimden kaydı ve ayaklarımın dibinde paramparça oldu. Savio ve Remo'nun gözleri bana odaklanmıştı. Dönüp kaçmaya çalıştım ama ayaklarım dökülen suyun üzerinde kaydı ve yüzüstü yere düştüm.

Popom. Acı uyluğumu kesti, nefesimi kesen ama vücudumu kesmeyen keskin bir yanık.

Ayağa fırlayarak hışımla uzaklaştım, dengemi sağlamak için mücadele ederken çıplak ayaklarım kaydı. Nefeslerim kesik kesik geliyor, görüşümün köşeleri kararıyordu. Ebeveyn yatak odasına koşup kapıyı kilitlediğimde korkudan zorlukla nefes alabiliyordum. Sonra tökezleyerek banyoya girdim. Bir an için kusacağımdan emindim ama yüzüme su çarptıktan sonra bulantım kesildi. Kirli olduğum hissinden kurtulamıyordum. Bunun sadece zihnimde olduğunu biliyordum, bu da gecelerime musallat olan anıları çağırıyordu.

İç uyluğumdaki keskin bir sancı bir an dikkatimi çekti ve yere baktım. Bacağımdan aşağı kan damlıyordu. Kırmızı perçemler derimden aşağı kayıyordu.

Titremeye başladım, daha korkunç anılar su yüzüne çıkıyor ve göğsümü tırmalıyordu.

Yavaşça geceliğimi kaldırdığımda uyluğumun üst kısmında bir cam parçası buldum. Lavaboya tutundum. Bacaklarımı yıllar önce olduğu gibi kan kaplamıştı. Remo ve Savio'yu bu kadınlarla birlikte hayal edip duruyordum.

Titriyordum, ayakta duramıyordum, yere çöktüm.

Yatak odasının kapısının kırılarak açılma sesi sisli zihnimde belirdi ve ardından iki güçlü erkek bacağı odak noktası haline geldi. Nino içeri girdi, üzerinde sadece külot vardı.

"Kiara?"

NINO

Savio kapıyı çalmadan misafir odasına daldı ve bu sırada pantolonunu yukarı çekti. Durdum ve önümde diz çökmüş olan fahişe omzunun üzerinden bir bakış fırlattı.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Senin kız bizi fahişelerle sevişirken yakaladı. Çıldırdı."

"Siktir. Sana sikişini bir odaya taşımanı söylemedim mi?"

"Bir odadaydık. Neden kendi evimizde saklanalım ki?" Savio mırıldandı.

Fahişenin kışından çıktım, külotumu aldım ve Savio'yu oturma alanına kadar takip etmeden önce giydim.

Remo beni fark edince fahişesini sikmeyi bıraktı. "Böyle kal. Seninle işim bitmedi," diye homurdandı ve kadının boynunu serbest bırakarak içinden çıktı ve üzerini örtme zahmetine girmeden bana doğru geldi.

Parçalar ve suyun yanı sıra kan da yeri kaplamıştı. Yine de ciddi bir şey olması için fazla kan yoktu. "Burada ne oldu?" "Panikledi, düştü ve kendini kesti," dedi Remo. "Bir doktor bulman gerek. onu idare et."

Onu orada bırakıp ana yatak odasına yöneldim ama kapıyı kilitli buldum. "Kiara?"

Cevap vermedi. Kendini ne kadar kötü yaraladığından emin değildim. Bir cam parçası nereyi kestiğine bağlı olarak ciddi yaralanmalara neden olabilirdi. Yerdeki kan miktarı endişelenmeme neden olmamıştı ama camı yerini kontrol etmeden çıkardıysa dakikalar içinde kan kaybından ölebilirdi.

Bir kez daha yüksek sesle çaldıktan sonra cevap vermeyince kapıyı tekmeleyerek içeri girdim. Yatak odası boştu, ben de banyoya girdim. Krem rengi mermeri kan lekeleri kaplamıştı ve Kiara yerde oturmuş kendine bakıyordu.

Yaklaştım. "Kiara?"

Düğün gecemizde de yüzünde benzer bir ifade görmüştüm. Geçmişini onu bir kez daha amansız pençesine almıştı. Kan onun içini kapladı

Ama geceliği yaranın kaynağını gözümünden saklıyordu. Dokunuşumu iyi karşılamayacağını biliyordum ama tedavi edilmesi gereken bir yarası varken bunu göz önünde bulundurmaya zahmet edemezdim.

Üzerine eğildim ve onu kucağıma aldım. Gerildi ve boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı ama başka bir tepki vermedi. Onu lavabonun mermer yüzeyine kaldırdım.

"Kiara, bana bak," diye sertçe emrettim ve gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırdı. Düğün gecemizdeki kadar kendinden geçmiş değildi ama bu duruma neyin sebep olduğundan emin değildim. Kardeşlerimin fahişelerini becerdiğini görmek mi, bacaklarındaki kan mı, yoksa ikisinin bir kombinasyonu mu?

"Yarana bir bakmam gerek."

Bana göz kırptı, sonra başını salladı ama ne dediğimi gerçekten anladığından emin değildim. Koyu renk bukleleri terli alnına yapışmıştı. Çekmeceye uzanıp ilk yardım çantasını çıkardım, sonra bir bez alıp soğuk suyla ıslattım ve Kiara'nın yüzünü sildim. Ürperdi ama bakışları daha odaklanmıştı. Bezi bıraktım ve geceliğinin eteğine uzandım. Kasıldı ve nefes alış veriş değişti. *Korku.*

Yüzüne baktım. Geniş gözlerle beni izliyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Yine de beni durdurmadı. Kumaşı leğen kemiğinin etrafında toplanana kadar yukarı ittim. Bir cam parçasının üst kısmını görebiliyordum ama bacakları birbirine kapalı olduğu için iyi göremiyordum. Ellerimi dizlerine koydum ve bastırdım. Direndi. Onları ayırabilirdim ama geçmiş göz önüne alındığında bu akıllıca bir seçim gibi görünmüyordu.

"Kiara," dedim sertçe, "buna bir göz atmam gerekiyor."

Bacak kasları avuçlarımın altında yumuşadı ve sonunda bacaklarını birbirinden ayırabildim, beyaz dantel külotu ve külotundan çıkan bir parça ortaya çıktı.

uyluğunun üst iç kısmındaki hassas deri. "Biraz geriye yaslan." Öyle yaptı ve ben de yaralı bacağını yana yatırarak onu açtım.

Nefesini içine çekti.

"Sakin ol. Yaranla ben ilgileneceğim, hepsi bu Kiara."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Ellerimi dezenfekte ettim. Görünüşe bakılırsa parça çok derinde değildi ama emin olmak için hissetmem gerekiyordu. Parmak uçlarımla parçanın etrafındaki bölgeyi hissetmeden önce "Bu biraz acıtabilir," diye uyardım. Şiddetle irkildi ve inledi. Başımı kaldırıp baktığımda gözlerinden yaşlar aktığını gördüm.

Acıya karşı çok hassastı. Yaraları tedavi ederken çoğunlukla kardeşlerimle ya da Fabiano ile uğraştığım için onun tepkisini dikkate almamıştım. Uyuşturucu spreyimiz yoktu ve Tylenol de anlık acıya yardımcı olmazdı.

"Kiara, parçayı çıkarmam gerek. Acı verici olacak. Çabucak yapacağım." Yarayı dikmek zorunda kalacağımı henüz ona söylememiştim. İlk yaralanmadan sonra bir kötü haber daha.

Yutkundu ve sonra başını salladı. Parmaklarımla parçanın kenarını kavradım ve boştaki elimi Kiara'nın kalçasına dolayarak onu sabitledim, bacaklarının arasına bastırarak onları kapatmasını engelledim. Nefes alış veriş kesildi ama endişelenmesi için ona zaman tanımadım. Keskin bir hareketle parçayı çekip çıkardım.

Haykırdı, elimde şiddetle sarsıldı. Öne doğru eğildi ve alnını göğsüme dayadı, nefes nefese kaldı, hâlâ titriyordu. Başparmağımla yan tarafını okşadım. "Bu en kötüsüydü," dedim. Tepki vermedi. "Kiara, arkana yaslanmalısın ki şimdi yarana bakabileyim."

Yavaşça doğruldu. Yüzü solgundu ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Parçayı lavaboya bıraktım ve kesiğe daha iyi bakabilmek için Kiara'nın önünde çömeldim. Tekrar kanamaya başlamıştı çünkü

parça çıkarıldı. Beklendiği gibi, çok derin değildi. Kiara'nın irkilmesine aldırmadan dikkatlice temizledim. Bunun acıdan mı yoksa korkudan mı kaynaklandığından emin değildim çünkü parmaklarım onun en savunmasız hissettiği yere yakın çalışmak zorundaydı. Dikiş atmak için iğneye uzandığımda keskin bir nefes verdi.

Ona baktım. "Sana hiç dikiş atıldı mı?" Başını salladı.

Bu onun için çok rahatsız edici olacaktı. Bunu engellemenin hiçbir yolu yoktu. Yaraya dikiş atılması gerekiyordu ve onu hastaneye gtremezdim ya da Camorra'nın doktorlarından birini ağıramazdım. Birincisini yabancıları dahil etmediğimiz için, ikincisini ise bu adamların benden daha iyi bir iş çıkaracaklarına gvenmediğim için yapıyordum. Yarasını tekrar düşündüm. Beş dikiş yeterliydi ve çabuk olurdum.

Kiara inledi ama iğneyi etine batırdığımda başka bir ses çıkarmadı. Uyluk kasları iğnenin altında titredi ve hareketin dikiş çalışmamı bozmaması için avucumu üzerlerine bastırdım.

"Bitti," dedim sonunda ve ellerimi yıkamadan önce dođrulдум. Sonra yeni bir bez aldım ve Kiara'nın bacaklarındaki fazla kanı sildim.

Kiara hâlâ çok sessizdi. Bakışlarımla buluşması için çenesini yukarı doğru ittim. "Ne oldu?"

Gözleri uzaklara daldı.

"Kardeşlerimi seks yaparken bastın." zellikle Remo.

Kiara'nın onu iş başında görmesine gerek yoktu.

Nefes verdi.

"Anıları geri mi getirdi?" "Evet,"
diye mırıldandı.

"Bundan sonra faaliyetlerini evin kendi bölümlerinde sürdürmeleri için onlarla konuşacağım," dedim. Remo bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Savio da öyle, ama ikna etmem gereken kişi Remo'ydu.

"Neredeydin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

İfadesini değerlendirdim ama gözleri kısılmıştı ve yüzünü donuk tutmaya çalıştığı belliydi. "Zevki başka yerde aramam konusunda anlaşmıştık Kiara. Yoksa fikrini mi değiştirdin?" Henüz yatakta bana boyun eğmeye hazır gibi görünmüyordu.

"Hayır," dedi sessizce ama tereddüt ettiğini fark ettim. "Ama?"

"Hayır ama," dedi daha kararlı bir şekilde.

"Tamam." Hâlâ canını sıkan bir şeyler olduğu belliydi ama bunu paylaşmak istemiyordu. Ona iki Tylenol uzattım, o da ağzına attı. "Neden yatağına dönmüyorsun?"

Onu tezgahdan indirdim ve yatak odasına götürdüm. Hâlâ bacaklarının üzerinde biraz dengesiz duruyordu. Yorganın altına tırmandı ve uzandı. "Bana katılmaz mısın?"

Durakladım. Savio sözümü kesmeden önce becerdiğim fahişeye dönmeye niyetlenmişim ama Kiara'nın gözlerindeki bir şey beni onunla birlikte yorganın altına girmeye itti. Fahişe eninde sonunda geri dönmeyeceğimi anlayacaktı. Belki Savio ya da Remo onu kullanabilirdi. Kiara'nın kalmamı istemesinin nedenlerini anlayamıyordum. Sırt üstü yatıyordu ama başı bana doğru eğikti. Işıkları kapattım.

"Bana kendin hakkında henüz bilmediğim bir şey söyleyebilir misin?" diye sordu yumuşak sesi karanlığın içinden.

"Benim hakkımda ne biliyorsun?"

Bir an sessizlik oldu. "Remo başa geçmeden önce babanın Capo olduğunu biliyorum. Senin ve kardeşlerinin bir süre İngiltere'de yaşadığınızı ama babanız İnfazcı Grawl tarafından öldürüldükten sonra bölgenizi geri almak için Amerika'ya döndüğünüzü biliyorum. Senin bir dahi olduğunu biliyorum."

Bunlar temel bilgilerdi. Bu noktada ne tür bilgiler vereceğine karar vermek zordu. "Beş dili akıcı bir şekilde konuşabiliyorum. Rusça, İtalyanca, İngilizce, İspanyolca ve Fransızca."

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Rusça ve İspanyolca, böylece Bratva ve Kartel ile daha iyi başa çıkabilirsin."

"Bu doğru. Ne dediğini anlamadığınız birine bilgi almak için işkence yapmanın pek bir anlamı yok. Bu, amacı ortadan kaldırır."

Kiara küçük bir ses çıkardı ama bunun bastırılmış bir kahkaha mı yoksa bir oflama mı olduğunu anlayamadım.

"Neden Fransızca?"

"Kanada'daki Korsika Birliği yüzünden. Şimdiye kadar işimize karışmadılar ama hazırlıklı olmakta fayda var. Bölgeleri Dante'ninkine yakın. Onlardan destek isteyebilir."

"Bir amaca hizmet etmeyen veya mantıksız olan herhangi bir şey yapıyor musunuz?"

Hoşunuza gittiği için yaptığınız bir şey mi?"

"Bir sürü şey var. Mesela seks." Kiara'nın tekrar sertleştiğini anlamak için onu görmeme gerek yoktu. "Gerçi bunun beni rahatlatma amacına hizmet ettiği iddia edilebilir. Belki yürüyüş ve tırmanış."

"Bir gün doğa yürüyüşüne çıkmak istiyorum," dedi.

"Vegas çevresinde yürüyüş için iyi olan birkaç küçük kanyon var ve Red Rock kanyonu daha ileri düzeyde birkaç parkur sunuyor. Bir ara seni birine götürebilirim. Ya da benimle kaya tırmanışına gidebilirsin."

"Çok formda değilim, o yüzden bana fazla yüklenme," dedi ve esnedi. "Şimdi uyu," dedim ona.

"Tamam," diye fısıldadı, sesi zaten uykudan ağırlaşmıştı. "Ve Nino, şimdiye kadar her şey için teşekkür ederim."

Karanlıkta kaşlarımı çattım. Bana ne için teşekkür etmesi gerektiğini bilmiyordum.

Ertesi sabah kalktığımda Kiara hâlâ derin bir uykudaydı ve ben de havuza gidip yüzmeye başladım. Daha sonra oyun odamıza girdiğimde Remo'yu elinde bir fincan kahveyle kanepeye uzanmış buldum. Telefonla konuşuyordu ve sinirli görünüyordu. Henüz kimse kırıkları ve kanı temizlememişti ve ben yapmazsam yarın temizlikçiler gelene kadar kimse yapmayacaktı.

"Merak etmeyin. Teslimat gerçekleşecek. Biz her zaman sözümüzü tutarız. Siz de kendinizinkini tuttuğunuzdan emin olun," diye mırıldandı Remo telefonu kapatmadan önce.

"Famiglia?"

"Matteo lanet Vitiello. O orospu çocuğu sinirlerimi kenar.

"Çünkü benzer bir mizaca sahipsiniz," dedim.

Remo gözlerini kıstı. "Peki, karın nasıl? O sikişmenin nasıl doğru yapıldığını görmenin şokunu atlattı."

"Onu dikmek zorunda kaldım çünkü bir cam kesiği vardı. Cinsel faaliyetlerinizi kendi kanadınızda sürdürmenizin akıllıca olacağını düşünüyorum. Kiara artık aynı çatı altında yaşadığına göre, sizi tekrar basma riski çok yüksek."

"Burası benim evim. Evimizde izlendiğimizi hissetmek istemediğimiz için hizmetçimiz yok ve şimdi bir fahişeyi becermek istediğimde kendi kanadıma saklanmamı mı istiyorsunuz?"

Karşısına çöktüm. "Bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getirme. Sikişmek için yeterince yerin var Remo. Adamo daha gençken biz de daha dikkatliydik ve sen bununla başa çıkabilirdin."

"Karınız yetişkin bir kadın. Bununla başa çıkabilmesi gerekmez mi?"

"Neden istemediğini biliyorsun. Geçmişinden dolayı çok yaralı ve öyle olmasaydı bile, seni ya da Savio'yu etrafta sikişirken görmesini istemiyorum. Senin aletini görmesine gerek yok."

Remo kıkırdadı. "O da seninkini görmüyor. Belki de sorun budur. Belki de sen onun berbat geçmişini sikip atabilirsin."

Remo beni kızdırmaya çalışıyordu ve duygusuzluğuma rağmen bu tartışmadan sıkılmaya başlamıştım. "Senden asla iyilik istemem Remo, ama bunu senden istiyorum."

Remo'nun ifadesi ciddileşti. "Neden umurunda ki onu?"

"Size daha önce de söylediğim gibi, o artık ailenin bir parçası. Tıpkı bizim gibi

Adamo ve Savio'yu koruduk, şimdi de Kiara'yı korumalıyız. O masum ve merhametimize kalmış durumda ve ona hak ettiği gibi davranmalıyız, karım ve bir Falcone olarak."

Remo başını salladı ve kahve fincanını duyulabilir bir çınlamayla yere bıraktı, sıvının bir kısmı masaya döküldü. "Lanet olsun. Bu konuşmayı şimdi mi buldun? Ama benden bunu yapmamı istersen yaparım. Savio'nun bu yüzden başının belaya gireceğinden eminim."

Bir hareket sesi ikimizi de sessizliğe gömdü. Yumuşak ayak sesinden bunun sadece Kiara olabileceğini anladım. Adamo bizi kızdırmak için evin içinde tepinirken Savio'nun adımları daha kendinden emindi. Onun adımları yavaş ve tereddütlüydü, sanki bu sabah yaşam alanında ne bulacağından endişe ediyormuş gibiydi.

"Etraf temiz," diye bağırdı Remo. "Bir daha burada hiçbir şey olmayacak."

Ona bir bakış attım, ama o bana çarpık bir gülümseme verdi.

Kiara bağlantı koridorundan çıktı. Gözleri parçalara ve yere dökülen kanına takıldı. Yanaklarına pembe bir renk doldu.

Önce Remo'ya sonra da hızla bana baktı. "Paspasın nerede? Şunu temizleyeyim."

Ayağa kalktım. "Bırak ben yapayım." Kardeşlerimin hiçbirinin ayak basmadığı küçük temizlik dolabına girdim. Temizlik görevlileri tekrar gelene kadar evin kirli olması onların umurunda değildi ama ben her şeyin düzenli ve temiz olmasını tercih ederdim. O domuzlarla aynı çatı altında yaşamak, her şeyi temiz tutmak için kaybedilen bir savaştı.

Kiara hemen arkasından takip etti. "Bunu ben yapmalıyım. Ne de olsa, buna ben sebep oldum.

karma

şa." "Bu mantığa göre, Remo ve Savio temizlik yapmalı," dedim. "Böyle bir şey olmayacak," diye bağırdı Remo.

"Kızgın mı?" Kiara sessizce sordu.

"Remo her zaman kızgındır. Bundan daha açık olmalısın." "Çünkü onu ve ... kadını rahatsız ettim."

"Onu rahatsız etmediniz. Güven bana. Remo bir sürü şeye alışkındır. Sen

Onu korkutmak, bir fahişeyi becermesini engellemeyecek."

Kiara gerildi. "Bütün kadınlara fahişe mi diyorsun?"

"Hayır, ama onlar öyleydi. Şeker Tuzağı'nda bizim için çalışıyorlar."

Kızın burnu kıışı. "Yani hep fahişeleri mi kullanıyorsunuz?"

"Hayır ama işler yoğunsa seks yapmanın en kolay yolu bu. Normal bir kadın bulmak için dışarı çıkıp onları etkilememiz gerekir. Bu çok daha fazla iş demek."

Kiara iç çekti. "Sen ve kardeşlerin berbat durumdasınız."

Remo koltuktan kalktı. "Buzdolabında hiç yiyecek var mı? Açlıktan ölüyorum."

"Dün yumurta ve pastırma aldım." Remo gözden kaybolurken dolaptan bir paspas, bir faraş ve küçük bir süpürge aldım. Kiara süpürgeyi ve faraşı benden aldı ve biraz sert bir şekilde odaya doğru yürüdü.

Yerde kırık cam kalıntıları vardı. Onu takip etmeden önce bir kovaya su doldurdum.

"Yaran nasıl?" diye sordum.

"Acıyor ama dikişlerin tutmuş gibi görünüyor," dedi, yüz ifadesi yumuşayarak. "Doktorculuk oynamakta gerçekten çok iyisin."

"Kardeşlerimi ve kendimi dikme konusunda yıllarca pratik yaptım, ama en çok pratiği Remo'dan aldım."

"Hepinizin bir sürü yara izi var," dedi gözleri vücudumun üst kısmında gezinirken. Yüz ifadesini okumakta zorlandım. Yarı giyinik halimden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Herkesin yaraları vardır. Bazıları deri derinliğindedir, bazıları ise bunun ötesine ulaşır." "Ruhun derinliklerinde," diye fısıldadı.

"Kendinden mi bahsediyorsun?"

Kanı silmemi ve kırıkları faraşa atmamı izledikten sonra garip bir şekilde bana gülümsedi. "Yara izlerimin asla geçeceğini sanmıyorum."

"Solmalarına gerek yok." Elini tuttum ve göbek deliğimin üzerindeki yara izine dokundurdum. Parmak uçları derimin üzerinde gezinirken gözleri şokla irileşti. "Oraya bir bıçak girmiş. Kirli bir bıçak. Yara uzun süre iyileşmez. Bir an için hiç iyileşmeyeceğinden emin oldum. Nasıl hissediyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Deri biraz daha sert ama dövmeleriniz her şeyi örtüyor."

"Kalın yara dokusu nedeniyle deri orada daha serttir. Acıya, soğuğa ve sıcağa karşı daha az hassas. Daha güçlüdür."

Kahverengi gözleri bakışlarımı yakaladı. "Anlamıyorum."

Yüzümü yaklaştırdım. "Bıraktığı yaraları, izin verirsen vücudun iyileştirebilir ve sonuç öncekinden daha güçlü olur."

BÖLÜM 13

KIARA

Nino mayosunu giymek için banyoya girdiğinde kalktım. Üç hafta önce taşındığımdan beri her sabah aynı ritüeli uyguluyordu. Başlangıçta ara sıra pencereden onu izliyordum, ta ki bir hafta önce bir gün onu dışarıda takip edecek cesareti bulana kadar. Artık hep beni bekliyordu.

Bornozumu giydiğimi ve elime bir kitap aldığımı görünce kaşlarını kaldırdı. "Hazır mısın?"

"Hazır."

Onu aşağıya kadar takip ettim, gözlerim vücudunda geziniyordu. Mayosunun içinde iyi görünüyordu. Son birkaç gündür kendimi sık sık ona bakarken yakalıyordum. Vücudu beni büyülüyordu, bunu kabul edebilirdim ve yarasına dokunmak korktuğum gibi geçmişteki iblisleri çağırmamıştı. Yara izleri ve dövmeleleri bende her birinin ardındaki hikâyeyi öğrenme isteği **u y a n d ı r ı y o r d u** . Nino'nun hikâyesi.

Şezlonglardan birine uzanmış, Nino'nun havuzun kenarına doğru ilerleyişini ve zarifçe suya atlayışını izliyordum. Her zaman aynı rutini takip ederdi. İki tur kelebek, iki tur sırtüstü ve iki tur da kulaç atardı. Sonra her şeyi baştan tekrarlardı. Yüzdüğü otuz dakika boyunca hareketlerinde hiç duraksamadı ve ben tek bir kelime bile okumadım. Gözlerimi ondan, kollarındaki ve sırtındaki kasların esnemesinden alamıyordum. Büyüleyici ve güzeldi, zarifti.

Las Vegas'ta Mayıs sabahları şaşırtıcı derecede sıcaktı ve gözlerim kocamda dinlenirken güneşin tenimdeki hissinin tadını çıkardım.

Benim kocam. Henüz gerçek gibi hissetmiyordum. Sözünü tutmuştu, bana dokunmak için hiç hamle yapmamıştı ve bazen kendimi bana dokunsa nasıl olurdu diye düşünürken yakalıyordum... eğer daha yakın olsaydık. Bunun düşünmemem gereken bir olasılık olduğunu biliyordum.

Merdivene doğru yüzdüğünde kitabımı hızla kaldırdım ve bakışlarımı sayfaya geri çevirdim, ama kitabın kenarından Nino'nun çıkışını izledim ve omurgamda küçük bir ürperti belirdi.

Nino bir süre güneşlendikten sonra -her zaman nefesimi boğazımda kesen ve vücuduma ısı mızrakları gönderen bir manzara- su damlatarak bana doğru yöneldi. Yanımdaki şezlonga bıraktığı havluyu ona uzattım ve bunca zamandır gizlice onu izliyormuşum gibi davranmamaya çalıştım.

"Teşekkürler," dedi ve kurulanmaya başladı. "Havuzu da kullanabilirsin, biliyorsun."

"Uzun yıllardır yüzmedim ve hiçbir zaman çok iyi olmadım," diye itiraf ettim, yüzüne odaklanmakta zorlanıyordum. Nedense Nino'nun varlığı, sıırıslıklam bir halde tam karşımda durduğunda daha da ezici geliyordu.

"İstersen sana öğretebilirim," dedi Nino.

"Belki birkaç hafta sonra," dedim çabucak, çünkü Nino'nun yanında sadece mayoyla dolaşmaya hazır olup olmadığımıdan emin değildim, her ne kadar beni düğün gecemizde çıplak görmüş olsa da. O gün sanki bir ömür önceydi.

"Bugün dikişlerini almam gerekiyor. Son birkaç gündür Outfit binaları hakkında bilgi toplamakla meşgul olmasaydım, bunu daha önce yapardım. Neden hemen yapmıyoruz ve sonrasında kahvaltı etmiyoruz?"

Gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor." Sonra hızla ekledi, "Dikişlerle ilgili kısmı değil ama kahvaltı kısmı."

Elini uzattı. Sıcak parmakları tenime değdiğinde ve beni ayağa kaldırdığında midem garip bir şekilde bulandı. Parmağı bileğime değdiğinde kaşları birbirine çarptı ama sonra beni serbest bıraktı.

"Ne tür bilgiler topladınız?" Eve doğru yürürken sordum.

"Remo Chicago'ya bir saldırı planlıyor. Bölgemize yapılan saldırının arkasındaki itici gücün Fabiano'nun babası olduğunu düşünüyoruz. Outfit'te güçlü destekçileri var, bunlardan biri Fiore Cavallaro ve yaşlı adam yaşadığı sürece Dante muhtemelen Scuderi'den kurtulamayacak."

"Ama Scuderi Fabiano'nun babası. Neden kendi babasını öldürmeye çalışsın ki? oğlum?"

"Fabiano daha çocukken onu öldürmeye çalışmıştı. Remo buldu Kısa bir süre sonra da Fabiano ailemizin bir parçası oldu. Scuderi çocuklarına karşı kin besliyor. Eminim Outfit ve Famiglia arasındaki savaşın neden çıktığının hikayesini biliyorsunuzdur."

"Elbette. Fabiano'nun kız kardeşi Liliana, bir Famiglia askerinin yardımıyla kocasını öldürdü ve kaçtı."

"Fabiano'ya inanacak olursak, Scuderi onurunu kurtarmak istiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ama bunun senin bilgi toplamanla ne ilgisi var?"

"Dediğim gibi, yaz aylarında bir saldırı düzenlemek niyetindeyiz. Amacımız Scuderi'yi kaçırmak, böylece Fabiano onu öldürebilecek ve biz de kalıntılarını Cavallaro'ya hediye olarak gönderebileceğiz."

Kulağa çılgınca bir plan gibi geliyordu. Outfit'in Consigliere'ini kaçırmak imkânsız bir görevdi. Onun gibi adamların etrafı her zaman askerler ve muhafızlarla çevriliydi. Banyomuza vardık ve ben garip bir şekilde durdum.

Nino dikişlerimi almak için gereken aletleri çıkarırken lavabonun yanında oturuyordum. "Nereye oturayım?"

"Seni tezgahın üzerine kaldıracam. Bu şekilde çok fazla eğilmek zorunda kalmam.
düşük."

Nino yaklaştı ve temiz, erkeksi kokusu burnuma doldu. Yanaklarım kızardı ve güçlü elleri belime dokunduğunda, sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni lavabonun üzerine kaldırdığında sıçradım. Bornozumu açtım ve endişeyle bekledim.

Nino dizlerime dokundu ve ben kıpırdamadan durdum. Dokunuşu hafif ve maksatlıydı - hiç de cinsel değildi ama yine de içimde korku ve heyecan karışımı bir his belirdi. İkincisi beni şaşırttı, ama Nino bunu düşünmeme fazla zaman bırakmadı çünkü bacaklarımı birbirinden ayırdı. Vücudumun doğal tepkisi olan kasılma sadece bir an sürdü. Sonra yarama bakabilmesi için kalçalarımı ayırmasına izin verdim.

Önümde çömelip geceliğimi yukarı iterek külotumu net bir şekilde görmesini sağladığında yanaklarım kızardı. Bu savunmasız bir pozisyondu, ama içimde dolaşan sinirlere rağmen, korkum sadece zihnimin arkasında, en incitici anılarımı gömdüğüm yerde uzak bir sestti.

Nino'nun parmakları yaramı hissederken nazik ve klinikti. "Hâlâ acıyor mu?"

Başımı salladım, dokunuşunun neden olduğu hafif karıncalanmayla irkildim. Umarım Nino vücudumun ona nasıl tepki verdiğini fark etmemiştir.

Dikişleri çekerken çok dikkatliydi, bu yüzden sadece birazcık acımişti. Nino son dikişi de attıktan sonra gözleri küçük yara izine takıldı ve başparmağını iz üzerinde gezdirdi. Merkezime kadar ulaşan bu his yüzünden nefesim boğazımda düğümlendi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Nino doğruldu. "Hepsi bitti. K    k yara izi kaybolacak."

"Senden ba  ka kimsenin g  receği bir   ey değil," dedim ve y  z ifadesi garip bir   ekilde niyetlendi.

"Bu doğru."

Tekrar belimi kavradı ve beni yere bıraktı. Bu kez elleri belimde bir s  re daha oyalandı ve yutkundum, midem yeniden   ırpınmaya ba  ladı. Ama Nino ellerini bıraktı. Du  a doğru i  aret etti. "Ben   imdi du   alacağım. Ondan sonra kahvaltı yapabiliriz."

Oradan ayrıldım ama akan suyun sesini dinledim, Nino'nun v  cuduna ve bana olan yakınlığına verdiğim tepkiden dolayı kafam karı  mı  tı. G  c  , soğukluğu ve   n   nedeniyle h  l   korkutucuydu ama bir yandan ona biraz g  venmeye ba  lamı  tı. Nino beni tedirgin edecek hi  bir   ey yapmamı  tı.

Sadece beline sarılı bir havluyla dı  arı   ıktığında, sadece varlığının verdiği ezici his yeniden su y  z  ne   ıktı. "Sen du   alırken ben de mutfağa gidip ne yapabileceğime bir bakayım."

Sessizce ba  ımı salladım ve hızla banyoya girip kapıyı arkamdan kapattım.

Otuz dakika sonra mutfağa girdiğimde Nino soğan doğruyor ve ara sıra tezg  hın   zerinde duran iPad'ini kontrol ediyordu.

"Yemek yapabiliyor musun?"   a  kınlıkla sordum.

"Yemek yapabildiğimi s  yleyemem. Ama talimatlara uyduğunuz s  rece   ok zor değil."

Yanında durdum. iPad'inde peynirli omlet tarifi a  ıktı ve ocaktaki tavada m  cver pi  iyordu. Kokuyordu

Lezzetliydi ve soğanlar bir şef hassasiyetiyle doğranmıştı. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Neden bir fincan kahve daha yapmıyorsun? Kardeşlerim muhtemelen birazdan aç kurtlar gibi aşağıya ineceklerdir. Pastırma kokusu onları kış uykusundan uyandıracaktır."

Sanki bir işaretmiş gibi kapı açıldı ve Savio üzerinde sadece eşofmanlarıyla esneye esneye içeri girdi. Bizi selamlamadı. Onun yerine bir sandalyeye çöktü ve başının arkasını ovuşturdu. Nino'yla bana şöyle bir baktı. "Artık birlikte mi yemek yapıyorsunuz? Buradaki tek aşçı Nino'ydu."

"Ben iyi bir aşçı değilim," dedim.

Kapı tekrar açıldı ve Remo içeri girdi, üzerinde sadece külot vardı, çelik gibi kaslarını ve rahatsız edici yara izlerini ortaya çıkarmıştı. Vücudumda alarmlar çaldıran dengesiz bir havası vardı. "İkinizle konuşmam gerek," dedi Nino ve Savio'ya, pek de hayra alamet olmayan bir şekilde sırtarak.

Korkunç Capo ile etkileşimlerim akşam yemekleri ve ara sıra yapılan kahvaltılarla sınırlıydı.

"Ne hakkında?" Nino omleti çevirirken sordu.

"Dersini hatırlıyorsam Kiara'nın önünde konuşmam gereken bir şey yok," diye ısırdı, koyu renk gözleri üzerimdeydi.

"Gidebilirim," dedim.

Nino başını salladı. "Kahvaltı sonrasına kadar bekleyebilir."

Remo'nun yüz ifadesinden aynı fikirde olmadığı anlaşılıyordu ama her zamanki gibi ben etraftayken kendini tutuyordu. Yeni bir şarkıyla uğraşmak için izin almadan önce omletimi hızlıca yedim.

NINO

Remo kendi standartlarına göre bile alışılmadık derecede heyecanlıydı. Sandalyesinde arkasına yaslandı, dudakları çok tehlikeli bir şekilde aralandı.

Savio kaşlarını kaldırdı ama ben başımı salladım. Neler olduğunu bilmiyordum.

"Kiara gitti. Artık konuşabilirsiniz," dedim.

Remo telefonuna baktı. "Bir saniye bekle."

Bazen kardeşim yaptığı maskaralıklarla beni çileden çıkarırdı. Koridordan adım sesleri geliyordu. Bir adam. Adamo okuldaydı, ama Remo'nun rahat duruşuna bakılırsa, bu sadece Fabiano olabilirdi.

Sarışın adam kapıyı iterek açtı ve içeri girdi, burada olmaktan pek memnun görünmüyordu. "Borçluların kışını tekmelemek için dolu bir programım var, Remo." Savio'nun yanındaki sandalyeye oturmadan önce bize başıyla selam verdi. "Neler oluyor?" Gözleri bana kaydı.

Başımı salladım. "Remo henüz hiçbir şey açıklamadı."

"Planlarımız hakkında fikrimi değiştirdim," dedi

Remo.

"Outfit saldırısıyla ilgili olarak mı?" diye sordum. Scuderi'nin haftalık alışkanlıkları, katılması gerekebilecek sosyal etkinlikler hakkında faydalı bilgiler toplamak için günlerimi harcamıştım. Şimdi Remo planlarımızı değiştirmeye karar vermişti.

Fabiano kaşlarını çatarak kollarının üzerinde doğruldu.

Remo geniş bir sırıtışla başını salladı. "Dante de senin gibi mantıklı bir adam Nino. Onu, Scuderi'yi ya da ailesindeki diğer adamlardan birini hedef almamızı bekleyecektir. Ama bunu yapmayacağım çünkü tarih, düşmanınızın moralini bozmak için koruması gereken insanları hedef almaktan daha iyi bir yol olmadığını kanıtlamıştır." Durakladı, heyecanı yüzünde parladı. "Kadınları."

Gözlerimi kısmıştım. "Dante, karısına ya da çocuklarına yaklaşmamamız için mümkün olan her türlü korumayı devreye sokacaktır."

Umursamaz bir hareket yaptı ve telefonunu çıkarıp gösterdi bize.

Ekranda sarı saçlı ve mavi gözlü genç bir kadın vardı, Dante Cavallaro'nun yanında duruyordu. Yüzünde aynı soğuk ifade vardı.

"Onu tanıyor musun?"

"Bu Serafina," dedi Fabiano yavaşça. "Cavallaro'nun yeğeni."

"Onunla tanıştın mı?"

"Küçükken onunla ve ikiz kardeşiyle oynardım," dedi, yüz ifadesi temkinli bir hal almıştı. "Planın nedir?"

Remo çarpık bir sırıtişla ekrana baktı. "Indianapolis'in Alt Patronu ile düğünü 1 Ağustos'ta yapılacak. Hep bir düğünü basmak istemişimdir."

Fabiano başını salladı. "Chicago'ya elini kolunu sallayarak girip bir düğün kutlamasına saldırmak mı istiyorsun? Tüm Kaptanlar ve Yardımcı Patronlar orada olacak. Belki içeri gireriz ama dışarı çıkamayız. Bu konuda bana güven, Remo."

Remo kıkırdadı. "Hayır, bir gün önce saldıracağız. Müstakbel gelin düğünden önceki geceyi ailesinin kadınlarıyla birlikte Indianapolis'te bir otelde geçirecek. Ailenin erkekleri bekârlığa veda gecesinde olacak. Sadece olağan muhafızlar olacak."

"Ek güvenlik önlemleri alınmayacağından emin misiniz?" I sordu.

Remo kaşlarını kaldırarak Fabiano'ya baktı, o da omuz silkti.

"Böyle bir saldırı beklemiyorlar. Daha önce hiç yapılmadı.

Bir düğünü rahatsız etmek, Outfit'in çoğu üyesi tarafından kutsal şeylere saygısızlık olarak görülür."

Remo homurdandı. "Kutsala saygısızlık," dedi. "Dante benim bölgeme saldırdı.

Onlara benim kutsal şeylere saygısızlık versiyonumu göstereceğim. Merak etmeyin."

"Sana daha önce de söyledim, bu babamın işi," diye mırıldandı Fabiano. "Bir kadını değil, onu ele geçirmeye çalışmalıyız."

Remo'nun sırtışı tehlikeli bir hal aldı. "Onu alacaksın. Eminim Dante mantıklı düşünecek ve onu yeğeniyle takas edecektir... eninde *sonunda*. Ona Las Vegas'ta ne kadar saygısız olduğumuzu göstereceğim."

Fabiano yüzünü buruşturdu. Bu fikirden hoşlanmadığı belliydi ama kardeşim bir fikir konusunda bu kadar heyecanlıyken Remo'yla tartışmaması gerektiğini biliyordu.

Savio gülerek, "Bu ya dahice ya da delilik," dedi. "Bunun senin planın olduğunu düşünürsek Remo, muhtemelen delilik."

"Sanırım daha iyi bir planım var," diye başladım. "Bu daha sembolik bir mesaj gönderecek. Gelin muhtemelen otelden kiliseye bir limuzinle götürülecek. Etrafta daha da az insan olacak. Arabada annesi, bir koruma, şoför ve belki de konvoy olarak bir ya da iki araba olacak. O zaman saldırabiliriz. Bunu yapmak kesinlikle onursuzluk olur ama bizim her zaman kendimize göre bir onur yorumumuz olmuştur."

Remo karanlık bir kahkaha attı. "Nino, sen lanet olası bir dahisin. Kız çoktan gelinliğini giymiş olacak. Düğün gecesinden hemen önce burunlarının dibinden bir gelin çalacağız. Bundan daha iyi bir sembol olamaz."

Fabiano bana bir bakış attı, ama bu noktada Remo'yu durduracak gücüm olduğunu düşündüyse, Remo'nun Cavallaro'nun yeğenine nasıl baktığını görmemişti. Remo ayağa kalktı, belli ki daha fazla oturamayacaktı.

"Bu planı karımdan saklamayı tercih ederim. Geçmişinden gelen ve yeniden ortaya çıkmasını istemediğim bazı görüntüleri tetikleyebilir."

Remo kafese kapatılmış bir kaplan gibi odada volta atarak beni başından savdı. Gözleri telefonunun ekranındaki görüntüye odaklanmıştı.

Fabiano, "Eğer Dante'nin ailesine saldırırsak, savaşı yeni bir seviyeye taşıyacaktır," dedi.

"Umarım öyledir," diye mırıldandı Remo.

İki saat sonra Kiara'yı piyanonun başında buldum, buraya taşındığından beri üzerinde çalıştığı bir melodiyi çalarken gözleri kapalı, başı yana eğikti. Müziği hakkında hiç konuşmazdı ama iyi bir kulağım vardı. "Bugün silah eğitimi için zaman ayırdım," dedim.

Sarsılarak doğruldu, sersemlemiş gözleri bana dikilmişti. Yavaşça ayağa kalktı. Dizlerine kadar uzanan mütevazı elbiselerinden birini giymişti ama bu kıyafetler bile göğüslerinin baştan çıkarıcı kabarıklığını, dar belini ya da kalçalarının yumuşak kıvrımlarını gizlemeye yetmiyordu.

"Nereye?" diye sordu merakla, çıplak ayaklarıyla bana doğru ilerlerken. Ayak parmaklarının kırmızıya boyanmış olması beni şaşırtmıştı. Kıyafetlerinde de tercih ettiğim bir renkti bu.

"Bahçede bir hedef belirledim." Silah kılıfımı işaret ettim. "Sende de bu silahlardan var ya da bodruma inip silah odamıza gidebiliriz."

Güldü ve sonra dudağını ısırdı. "Sanırım senin silahlarından biri iş görür."

Onu bahçelerin batı tarafına götürdüm ve hedefe yakın bir yerde durduk. "Hiç silah tuttun mu?"

"Hayır," diye itiraf etti.

Başımı salladım. Mafyada büyüyen kızlar küçük yaştan itibaren silah kullanmayı öğrenmeliydi. Erkeklerden daha küçük ve daha az kaslıydılar. Neden silah kullanmada beceriksiz olmanın dezavantajını ekleyelim ki? Kiara'ya yarı otomatik silahımı uzattım. Kullanımı kolaydı. Dikkatlice aldı ama tutuşu tamamen yanlıştı. Etrafında dolaştım ve arkasına geçtim. Tatlı parfümü burnuma doldu. Seveceğimi hiç düşünmemiştim ama Kiara belli ki benim duyularımın sevdiği bir markayı kullanıyordu. Bana doğru baktı.

utangaç bir tavırla omzunu silkti. Yüz ifadelerinin yavaş yavaş benim için bir gizem olmaktan çıkmasına seviniyordum. Bu hem benim hem de onun hayatını süresiz olarak kolaylaştırıyordu.

"Kollarınızı kaldırın ve hedefe nişan alın."

Yaptı ama yapacak işlerimiz vardı. "Tutuşunu ve duruşunu ayarlayacağım," diye açıkladım. Kalçalarına dokundum ve sertleşti, ama onu istediğim şekilde açtım, sonra kollarına geçtim ve onları birkaç santim aşağı ittim. Tekrar yüzünü ona döndüm ve silahın üzerindeki parmaklarını düzelttim. "Namlunun önünde durmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Ya yanlışlıkla seni vurursam?"

"Önce emniyeti açmalısın. Bu bana yoldan çekilmem için zaman kazandırır."

Alt dudağını tekrar dişlerinin arasına aldı. Bu son derece dikkat dağıtıcıydı. "Hiçbir şeyden haberim yok."

"İşte bu yüzden buradayım, sana bilmen gereken her şeyi öğretmek için." Yanaklarına narin bir kızarıklık yayıldı ama bununla bir duygu arasında bağlantı kuramadım.

Geri tepmeye alışması için ilk birkaç atışında eline rehberlik ettim. Atış sesi her duyulduğunda sıçradı, ama sonunda eğleniyor gibiydi ve hatta benim yardımım olmadan hedefi vurmaya başladığında güldü. Onun güven kazandığını görmek tatmin ediciydi.

BÖLÜM 14

KIARA

Fabiano işe giderken **Leona'yı** malikaneye **bıraktı**. Las Vegas'a taşındığımdan bu yana geçen dört hafta içinde sadece ikinci kez gelmişti. Gerçi arada sırada mesajlaşıyorduk. Fabiano Mercedes'inden inmeden önce onu öperken kapıda bekledim ve Fabiano bana kısa bir el sallayarak uzaklaştı.

Leona kot şort ve atlet giymişti. Dışarısı zaten rahatsız edici derecede sıcaktı. Bana sarılırken gülümseyerek "Güzel elbise," dedi. Bu benim birçok maksi elbisemden biriydi. Neden hâlâ şortla dolaşmaktan çekindiğimden emin değildim. Falcone erkeklerinden hiçbiri bana doğru bir hamle yapmamıştı, Nino bile.

"Teşekkürler. Şortuna bayıldım."

Arkama baktı. "Nöbetçi kim?" Ofladım.

"Adamo. Ne de olsa hafta sonu." "Mafya adamları korumacıdır."

"Umarım bir gün kendimi koruyabilirim. Nino ile bir silah dersi daha aldım. Gelişiyorum."

"Fabiano aylardır kendimi savunma becerilerimi geliştirmeye çalışıyor ama bu çok yavaş bir süreç. Ve çoğu zaman öpüşerek bitiriyoruz ..." Sözüünü yarıda kesti, teni kızarmıştı. "Özür dilerim. TMI."

Gülümsedim. "Merak etme. Benim için sorun değil." Onu verandaya götürdüm. Büyük bir şemsiye salon mobilyalarını gölgeliyordu, böylece sıcak çarpması yaşamadık

öğle güneşinin altında. "Suşi sipariş edebileceğimizi sanıyordum?"

"Ah evet." Çantasını kaldırdı. "Bir bikini getirdim. Hava çok sıcak olacak. Daha sonra havuzda yüzebiliriz diye düşündüm."

Otuz dakika sonra şezlonglara yerleşmiştik, suşi tabakları önümüzdeki masaya yayılmıştı. "Fabiano ile birlikte olmak istediğini ne zaman anladın?" Bir parça avokado maki alarak sordum.

Leona soruyu düşündü, düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Fiziksel anlamda mı yoksa ilişki anlamında mı?"

"İkisi de, sanırım."

"Kademeli bir süreçti. Başından beri ondan etkileniyordum ama aynı zamanda ona yakınlaşmak konusunda endişeliydim. Sonunda kalbim ve bedenim mantığıma galip geldi." Güldü.

"Bazen Nino'yla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Leona ağzına atmak üzere olduğu suşi parçasını bıraktı ve gözlerini kırptırdı. "Henüz Nino'yla birlikte olmadın mı?"

Kızardım. Bunu bir sır olarak saklamalı mıydım? Belki de Nino başkalarının onun canavar olmadığını bilmesini istemiyordu - hayır, olduğu canavar gibi *davranmıyordu*. Ama bu konuda biriyle konuşmam gerekiyordu ve Giulia artık bir seçenek değildi çünkü ben artık Camorra'nın, o da Famiglia'nın bir parçasıydı. Ateşkes olsun ya da olmasın, aileler düşmandı. Telefon konuşmalarımızda ona önemli bir bilgi vermeden günlük hayatımı anlatmak zor bir görevdi ve onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu söyleyebilirdim.

"Hayır, düğün gecemizde onu korkuttum ve o zamandan beri hiçbir şey denemedi."

Leona bana göz kırptı. "Vay canına. Gerçekten mi?"

"Gerçekten. İhtiyaçlarını karşılamak için başka kadınlar bulmasını söyledim."

Leona geniş gözlerle başını salladı. "Ve bu seni rahatsız etmiyor mu? Fabiano'nun başka bir kadına dokunabileceği düşüncesi bile beni hasta ediyor."

"Başlangıçta yoktu." "Ama şimdi öyle mi?"

Bunu düşünmemeye çalıştım ama düşündüğümde beni çok rahatsız etti. "Evet, öyle. Aslında Nino'yla vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Sakin ve inanılmaz derecede zeki biri. Onun yanında güvende olduğumu hissettiriyor. Bu garip mi?"

Leona kaşlarını çattı. "Şey. Fabiano'nun yanında kendimi güvende hissediyorum ve çoğu insan ondan korkuyor, bu yüzden bunu sormak için doğru kişi ben değilim."

Bir parça suşiyi soya sosuna batırıp ağızma attım ve düşüncelerimi toparlamak için yavaşça çiğnedim. "İlişkimizi değiştirmeyi düşünmeli miyim, onu bile bilmiyorum."

"Onunla konuşun. Onunla birlikte olmak istediğini söyle. Muhtemelen hayır demeyecektir."

Yapmazdı. "Ya bunu yapamazsam? Ya anılar beni yine durdurursa? Ya da Nino ya hep ya hiç isterse. Henüz ne kadar ileri gidebileceğimden emin değilim."

"Onunla konuşmazsan öğrenemezsin. Seni henüz zorlamadıysa, daha fazlasını istedikten sonra bunu yapacağını mı düşünüyorsun?"

Emin değildim. Ama Nino'yla yakınlaşırsam, başka kadınları aramaktan vazgeçmesi gerekiyordu ve ona ihtiyacı olanı vermediğim sürece bunu kabul edip etmeyeceğinden emin değildim. Neden bunu benim şartlarımla yapsındı ki?

Leona ile yaptığım konuşma yüzünden bütün gün gergindim ve bu sefer müzik bile beni rahatlatmayı zor başardı. Parmaklarım sürekli

Notaların üzerinde t kezliyordum, bu yüzden sıfırdan başlamak zorunda kaldım.

Nino  ğleden sonra geç saatlerde eve geldiğinde, her zamanki gibi soğuk ve güzel görünüyordu -siyah giyinmişti, uzun boylu ve kaslıydı- ve beni dinlemek için piyanoya yaslandığında, sonunda cesaretimi topladım. "Akşam yemeğine çıkmak istiyorum."

Kaşları birbirine çatıldı. "Tabii ki."

"Sadece ikimiz," diye ağızımdan kaçırdım.

Bana sakince baktı, gözleri yüzümü tarıyordu. Duygularımın ne kadarını tahmin edebildiğini ve ne kadarının onun için her zaman bir sır olarak kalacağını merak ediyordum. Bazen duyguları okumakta zorlanması beni rahatlatıyordu. "Bu gece mi?"

Parmaklarım tuşların üzerinde durdu. "Bu çok hoş olurdu. Ama bu kadar çabuk bir masa bulabilir misiniz?"

Kıkırdadı ve ben de kiminle konuştuğumu hatırlayarak küçük bir kakhaha attım. "Boş ver."

"Ne yemek istersiniz? Asya yemeğı mi? Avrupa mı?"

"Asya. Henüz suşı dışında pek bir şey yemedim."

"O zaman şehirdeki en iyi Szechuan restoranında bir masa ayırtacağım." "Ne giymem gerekiyor? Kıyafet kuralı var mı?"

Nino'nun gözleri üzerimde gezindi. "Kırmızı bir şey."

Gözlerimi kırptım. Beklediğim cevap bu değıldi. "Neden kırmızı?" Konukların belli bir renk giymek zorunda olduklarını düşünemiyordum ama burası Las Vegas'tı ve her şey mümkündü.

" nk  koyu renk saçların ve bal rengi teninle iyi gideceğini düşünüyorum.

Dikkat ekmeni istiyorum, ortama uyum sağlamamı değil."

Koluma baktım. Hiç kimse tenimi bal rengi olarak tanımlamamıştı. Göğsüme hoş bir sıcaklık yerleşti. "Kırmızı renkte hiçbir şeyim yok. Kıyafetlerimin çoğu uyum sağlamam içindir," dedim.

Nino başını salladı. "Anladım." Saatine bir göz attı. "Şimdi yola çıkarsak sana bir şeyler alırsak ve eve dönüp hazırlanmak için hâlâ yeterli zamanımız olur, eğer masayı sekizde ayırtabilirsem." Cevabımı beklemedi. Bunun yerine telefonunu eline aldı, bir numara çevirdi ve iki dakika sonra bir masamız vardı. Bir başka müşteriden de bu akşam Chengdu'da yemek yiyemeyeceklerine dair bir tür mazeret duyacaktım.

"Gel bakalım," dedi Nino elini uzatarak. Küçük dokunuşlarından hoşlandığımı itiraf etmeliydim. Onun elindeki elim beni hapsediyormuş ya da buna yakın bir şeymiş gibi hissettirmiyordu. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Avucumu onunkinin içine koydum ve Bugatti Veyron'una kadar onu takip ettim. "Nereye gidiyoruz?" Garaj yolundan aşağı inerken sordum.

"Fabiano'nun ara sıra Leona için elbise aldığı bir butik. Bana söylediğine göre, abartılı parçaları varmış. Oraya hiç gitmedim. Erkek kıyafetleri satmıyorlar."

Sinirli bir şekilde güldüm. "Ne kadar dikkat çekmem gerekiyor? Bize mi?"

"Hak ettiğin kadar ilgi, Kiara. Sen çok güzelsin gölgelerde gizlenir. Ve karım olarak, spot ışıklarına alışmak zorunda kalacaksın."

İltifatı içimi ısıttı. Beni güzel bulduğunu daha önce de söylemişti ama bunu tekrar duymak yine de harika hissettirdi.

Mağazada her renkten çok sayıda elbise vardı ve içeri girdiğimiz andan itibaren satıcı kadın bir ana tavuk gibi etrafımızda dolaştı. Nino'ya gergin bakışlar fırlatıp duruyordu, belli ki onu memnun etmek istiyordu, ama tabii ki yüzü hiçbir şey ele vermiyordu.

"Kırmızı elbiseler arıyoruz," dedi, avucu hâlâ sırtıma hafifçe bastırıyordu.

"Bu renkte birkaç güzel parçamız var. Size göstereyim.
Karınız bunların içinde kesinlikle büyüleyici görünecek."

Nino gözlerinde bir parıltıyla bana baktı. "Öyle olacak."

Titredim, ama yine korkudan değildi bu. Neler olup bittiğinden emin değildim ama vücudum Nino'ya aynı anda hem tedirgin edici hem de heyecan verici bir tepki vermişti. Kadını butiğin soyunma odalarının olduğu تنها bir bölümüne kadar takip ettik. "Birazdan döneceğim. İçecek bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

Nino başıyla onayladı. Sonra kadın hızla uzaklaştı. Elini sırtımdan indirdi. Satıcı kadın, koluna attığı üç elbiseyle geri döndü. Soyunma odasına girdim ve bana ilk elbiseyi uzattı. İkinci bir deri gibiydi ve dizlerime kadar iniyor, yüksek yakası ve kolsuz olmasıyla her kıvrımı vurguluyordu. Bunu giyersem insanlar, özellikle de erkekler bana bakacaktı.

Dışarı adımımı atarken midemde sinirler uçuşuyordu. Nino duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bir podyum mankenini andırıyordu. Beni görür görmez doğruldu, gri gözleri vücudumda gezindi.

"Çok seksi, sence de öyle değil mi?" Fısıldadım.

Nino yaklaştı. "Bu mükemmel." Başını öne eğdi. "İnsanların senin ne kadar güzel olduğunu görmesini istemiyor musun?"

Yer değiştirdim. "Buna alışık değilim."

"Buna alışacaksın. Merak etme."

Yüksek yırtmaçlı uzun bir elbise ve düşük yakalı ve daha da düşük sırtlı başka bir elbise denedim ve bunlar da kesinlikle fark edilmememe yardımcı olmayacaktı, ancak Nino'nun beni bu elbiselerin içinde görme şekli bana garip bir zevk verdi. Sonunda üç elbiseyi de aldık, hatta kırmızı bir elbise de.

Tulum. Arabaya döndüğümüzde gülmekten kendimi alamadım. "Kırmızıyı gerçekten seviyorsun."

Nino gözlerini sokaktan ayırmadı ama ağzının kenarları bir gülümseme hayaleti gibi yukarı kalktı. "Genel olarak bir rengi diğerine tercih etmem, ama kırmızı senin rengin ve sembolik değerini de seviyorum."

"Kan gibi kırmızı," dedim.

"Evet. İnsanları tedirgin etmek her zaman iyidir."

İnsanları tedirgin etmek için kan kırmızısı bir elbise giyerek yanında olmama ihtiyacı olmadığını söylemedim. Nino kendi başına rahatsız ediciydi ve bunu biliyordu.

İki saat sonra, dizime kadar uzanan dar elbisemi ve ona uygun kan kırmızısı topuklu ayakkabılarımı giymiştim. Saçlarımı açık bırakmışım çünkü bu beni daha az açıkta hissettiriyordu ve boynumun kapalı olmasını tercih ediyordum.

Nino aşağıda beni bekliyordu, piyanoma yaslanmıştı, her zamanki gibi tamamen siyah giyinmişti. Gömleği ve dar pantolonu üzerine bir eldiven gibi oturmıştı. Saçlarını bir kez olsun açmıştı ama geriye doğru taramıştı. Merdivenlerden inerken gözleri beni takip etti. Uzattığı elini tuttum ve yaklaşırken başparmağı bileğimi buldu.

Bir an için beni öpeceğinden emin oldum ve dudaklarım beklenti ve sinir karışımıyla ayrıldı, ama kulağıma doğru eğildi ve fısıldadı, "Bu gece insanlar başka bir Falcone hakkında konuşmaya başlayacak. Kırmızılı kadın."

Titredim, sıcak nefesini kulağımda hissedince kirpiklerim titredi ve kokusu burnuma doldu. Sonra geri çekildi ama bileğimi bırakmadı.

"Hazır mısınız?" diye sordu alçak bir sesle ve nedense sanki yemeğe gitmekten bahsetmiyormuş gibi konuştu.

Aklımı başıma toplamaya çalışarak sessizce başımı salladım. Nino beni konağın ana bölümüne götürdü. Remo kanepede oturuyordu, dizüstü bilgisayar

onun önünde. İçeri girdiğimizde gözleri yukarı kalktı ve bana kilitlendi. Hareket etmedim.

Nino'nun bileğimi kavrayışı sıkılaştı ve başparmağı tenimi hafifçe okşadı. "Şimdi yemeğe gidiyoruz."

Remo dudaklarını büzerek başını salladı. "Kan kırmızısı. İyi seçim." Karşılıklı bakiştılar. "Yutulacak kadar iyi görünüyorsun," dedi bana ve kalp atışlarım dört katına çıktı.

"Teşekkürler," diye zar zor söyleyebildim.

Nino beni dışarıya, arabasına doğru çekti. "Remo senin için tehlikeli değil Kiara. Bu konuda bana güven. Onun sözleri tedirgin etmek içindir. O böyle biri. Ama sen benimsin ve bu da seni yasak bölge yapıyor. Remo sana asla el kaldırmaz. Asla."

"Ona güveniyor musun?" Yolcu koltuğuna yerleşirken sordum. "Ona kesinlikle güveniyorum. Hayatım konusunda. Seninkine de."

"Tamam," dedim, Remo'nun beni koruyacağına dair güvenini paylaşmaya çalışarak. Düğün günümde beni Durant'tan korumuştı ama Remo'nun ne yapacağı belli olmazdı.

Vardığımızda restorandaki tüm masalar doluydu ama müdür bizi bizzat karşıladı. Nino'nun elini sıktı ve bana dönmeden önce başını hafifçe eğdi. Gülümseyerek elimi uzattım. Kısa bir süre tereddüt etti, ama Nino başını eğdikten sonra elimi tuttu ve elimin arkasını öptü. "Karınız çok güzel, Bay Falcone."

"Öyle," diye söylendi Nino.

Çevredeki masalardaki insanlar bize üstü kapalı bakışlar atıyordu ve müdür bizi Strip'in muhteşem manzarasına sahip masamıza götürürken fısıldaşmaya başladılar.

Müdürün benim için uzattığı sandalyeye çöktüğümde yanaklarımın ısındığını hissettim. Nino bu ilgiden hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Menünün üzerinden bana baktı. "Telaşlı görünüyorsun." Güldüm. "Öyleyim. Herkes bizim hakkımızda konuşuyor."

Nino omuz silkti. "Bırak konuşsunlar. Konuşmasalar daha çok endişelenirdim." "Hiç ortama karışmak, sokaklarda fark edilmeden yürümek istemez misin?"

Nino menüyü indirdi, yüzünde sert bir ifade vardı. "Ailemiz peşimize düştüğünde kardeşlerim ve ben bir süre saklandık. Bizim olanı geri almak için savaştık. Doğuştan gelen hakkımız için öldürdük ve kanımızı akıttık. Las Vegas'ı değersiz adamların kanayan ellerinden kurtardık. Sahne ışıkları için savaştık. Artık saklanmayacağız."

Garson o anda bize şarabımızı getirdi. Kan kırmızısı bir Shiraz. Nino garip bir gülümsemeyle kadehini kaldırdı. Onu okumak çok zordu. "Sahne ışıklarının altında bir yere. Bir daha asla saklanmak yok Kiara."

Bardağımı onunkine vurdum ve derin bir yudum aldım. "Hiç saklanmak yok tekrar."

Garson bir saniye sonra mezelerle birlikte geldi. Her şey lezzetli, baharatlı ve abartılıydı. Nino ile konuşmak çok kolaydı. Bütün gece Las Vegas tarihi hakkındaki sorularımı yanıtlarken onu dinleyebilirdim.

Her şeyi biliyordu. Sonunda aklıma daha kişisel sorular geldi. "Baban seni neden İngiltere'de yatılı okula gönderdi? Made Men'lerin çoğu oğullarını yanlarında tutarlar çünkü onlara kendileri de Made Men olmak için bilmeleri gereken her şeyi öğretmek isterler."

Benedetto Falcone'den söz edilmesi Nino'nun vücut dilinde ani bir değişiklik yarattı. Daha önce rahat olan omuzları şimdi iyice gerilmiş ve ifadesi daha soğuk bir hal almıştı. "Babamız Remo ve beni çatısı altında istemiyordu ve artık bizi Camorrista olmaya hazırlamak zorunda olmadığını biliyordu."

"Ama o zamanlar on iki ve on dört yaşlarındaydınız ve kardeşleriniz daha da küçüktü."

Nino gülümsedi ve ben şarabımdan bir yudum daha aldım çünkü yüz ifadesi tüylerimi diken diken etmişti. "Babamız, Remo ve benim kalsaydık onu öldüreceğimizi biliyordu. Remo ilk adamını üç yıl önce, on bir yaşındayken öldürmüştü ve babamız bizi göndermeden kısa bir süre önce ben de Remo'yla birlikte ilk adamımı öldürmüştüm. Babamız bizi kontrol edemeyeceğini biliyordu, bu yüzden bizi gönderdi. Kardeşlerimiz olmadan gitmeyeceğimizi bildiği için Adamo ve Savio'yu da gönderdi."

"Bu korkunç," diye fısıldadım.

Nino kendi şarabından bir yudum aldı. "Bizi daha güçlü kıldı, yakınlaştırdı. Geçmişten pişmanlık duymak boşa harcanan zamandır."

Artık şarabın etkilerini hissedebiliyordum. Kırmızı şarap, geçmişte ara sıra içtiğim bir kadeh şampanya ya da beyaz şaraptan kesinlikle daha güçlüydü.

Nino başını öne eğdi. "Sanırım yeterince şarap içtin."

Gülümsedim. "Sence?" Nedense kırmızı sıvıdan bir yudum daha aldım ve Nino ağzı seğirerek başını salladı.

"Yarın sabah pişman olacaksın."

"Pişmanlığın boşa harcanan zaman olduğunu sanıyordum," dedim.

Ağzı tekrar seğirdi. "Öyle, ama şu anda hâlâ pişman olmamak için bir şansın var."

"Sanırım bunun için çok geç," dedim. Kendimi sıcak ve bulanık hissediyordum. Muhtemelen sabah hayatımın baş ağrısını çekecektim.

Nino garsona el salladı ve yemeğimizin parasını ödedi. Ayağa kalktım ve düşündüğümden biraz daha çakırkeyif olduğumu hemen fark ettim, ama herkesin içinde sarhoş görünmek istemediğim için omurgamı dikleştirdim. Nino bir kolunu belime doladı ve ben bu temastan gerilmeyecek kadar onun dengeleyici etkisine minnettardım. Beni restorandan dışarı çıkardı.

"Bu güzel akşam için teşekkür ederim," diye fısıldadıktan sonra niyetlendiğimden daha az zarif bir şekilde araba koltuğuna **o t u r d u m .**

"Bu oldu şaşırtıcı bir şekilde hoş," Nino Anlaştık, ve I patladı gülmekten. Kendimi tutamadım. Şarap kontrolümü kaybettirmişti.

Nino kaşlarını kaldırdı ve kapıyı kapattı. Pencereye yaslanıp gözlerimi kapattım.

Başımı sıcak ve sert bir şeye dayayarak uyandım. Birinin kollarında olduğumu, taşındığımı fark ettiğimde vücudum kaskatı kesildi.

"Şşş, Kiara. Güvendesin."

Nino'nun sakın yüzüne baktım ve bedenimi onun kollarında rahatlamaya zorladım. "Neredeyiz biz?" Sersemlemiş bir halde sordum. Beynim bulanıklaşmıştı.

"Evde."

Ne demek istediğini anlamam utanç verici derecede uzun sürdü. Sonra yatak odamızı tanıdım. Beni odanın ortasına oturttu. "Neden yatmak için hazırlanmıyorsun?"

Başımı salladım ve bu hareketten hemen pişman oldum. Nino beni sabitlemek için kalçamı kavradı. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet," dedim hızla, çünkü Nino'nun beni soymasını istemiyordum.

Elbisemi çıkarmam ve akşam rutinimi uygulamam ne kadar sürdü emin değildim ama sonunda yatağa uzanmam sonsuza kadar sürmüş gibi geldi.

Kısa bir süre sonra Nino da bana katıldı. "Hasta olacaksan bana söyle." Avucuyla alnıma dokundu, ben de dokunuşa doğru eğildim ama sonra kolunu indirdi. Yanımda sırtüstü uzandı, ben de yaklaşp koluna uzandım. Parmak uçlarım merakla, yükselen alevlerin ortasında gölgeli bir

figürün dövmesini izledi. Gözlerim onu görmeyi başardığında

odaklanmaya çalışırken alevlerin arasında bir isim yazdığını fark ettim. Küçüktü ve ateşten ayırt edebilmek için daha yakından bakmak gerekiyordu. Remo.

"Remo'nun adını koluna dövme yaptırmışsın."

Nino en ufak bir duygu belirtisi göstermeden bana baktı. "Diğer kolumda Savio ve Adamo'nun isimlerinin dövmesi var."

"Neden yanıyor?"

"Çünkü benim için yandı," dedi Nino sessizce.

Yüzüne baktım ama bana daha fazlasını söylemeyeceğini anlayabiliyordum. Parmak uçlarım alevleri bileğine kadar takip etti. Parmak uçlarımın altında sert bir şey hissettiğimde kaşlarımı çattım. Ön kolunu görebilmek için kolunu hafifçe çevirdim. Alevlerle çevrili Camorra dövmesinin altında, damarı boyunca uzun ince bir yara izi uzanıyordu. Ona baktım ve o da bana baktı. Sormaya cesaret edemedim çünkü ilk kez gözleri duygusuz görünmüyordu.

Yara izini hafifçe okşadım. "Sana böyle dokunmam seni rahatsız ediyor mu?" En hafif fısıltıyla sordum.

"Dokunuşun beni rahatsız etmiyor Kiara."

Bedenim beni geçmişe döndürmeden, korkularım kontrolü ele geçirmeden bana böyle dokunabilmesini diledim. "Keşke... Keşke korkmadan dokunulabilseydim."

"Eninde sonunda yapacaksın. Amcanın senin için öldüremediğim kısmını öldüreceksin."

Sesi kesinlikle emin geliyordu, sanki bu bir "eğer" değil de "ne zaman" meselesiydi. Nino Falcone olduğu için ve belki de sarhoş olduğum için ona inandım.

BÖLÜM 15

KIARA

Nino yanımda kıpırdandı ve gözlerim açıldı. Akşam yemeğimizden beri son birkaç sabah yaptığım gibi, gece de ona sokulmuş, kolunun altına, başımı boynunun kıvrımına, dizlerimi de yanına sıkıştırmıştım. Sıcaklığı ve rahatlatıcı kokusu etrafımı sarıyor ve kâbusları kovmayı başarıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım her sabah yaptığım gibi, çünkü bu pozisyonun Nino için rahat olamayacağından emindim, ama o beni hiç itmedi. Kolunu serbest bırakarak doğruldum.

"Bilinçaltınız geceleri korunmak istiyor ve ben bunu sağlayabilirim," dedi omuz silkerek ayağa kalkarken. Dar külotu onun dış hatlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Gözlerimi ondan ayırmaya zorladım, kalbim daha hızlı çarpıyordu. Mayosunu aldı ve üstünü değiştirmek için banyoya girdi ama kapıyı kapatmadı. Yatak odasında soyunmaması sadece benim yararımaydı. Ona çıplaklığıyla başa çıkabileceğimi söylemeyi düşünmüştüm ama bu sözleri söylemenin eşiğine her geldiğimde cesaretim beni terk etti.

Ben de kalkıp saten sabahlığımı aldım. Hava soğuk olduğu için değil, evin içinde sadece geceliğimle dolaşmaktan rahatsız olduğum içindi.

Nino döndü ve benim için kapıyı açtı. Komodinden kitabımı alıp sessizce onu takip ederek merdivenlerden indim ve kapıdan çıktım.

Fransız kapıları. Dışarısı çoktan ısınmıştı. Havuzun yanındaki şezlonga yerleşip kitabımı açtım, ama gözlerim sayfadaki harflere takılmadı. Onun yerine, Nino'nun havuzun kenarına gelip dalmasını, bunu yaparken kaslarını esnetmesini izledim.

O havuzda tur atıyor, ben de sandalyedeki yerimden kitabımın üzerinden onu izliyordum. Sonunda bornozumu çıkarmak zorunda kaldım çünkü güneş erken saate rağmen acımasızca üzerime vuruyordu.

Bazen yanımda bir kitap getirdiğim için bile kendimi gülünç hissediyordum. Neredeyse tek kelime bile okumuyordum. Bakışlarım sudaki adama çevrilmişti. Kitap benim güvenlik kalkanım gibiydi çünkü Nino'yu görmekten hoşlandığımı itiraf edemeyecek kadar korkaktım ve onun bunu öğrenmesinden kesinlikle çok korkuyordum.

Otuz dakika sonra merdivene doğru yüzdü ve dışarı çıktı. Üzerinden ve yontulmuş vücudundan aşağı su damlıyordu. Gözlerim kaslı omuzlarından aşağıya, karın kaslarına, dar kalçalarına ve kaslı uyluklarına doğru kaydı. Dar mayosu vücudunu güçlkle saklıyordu ve ıslak kumaşın altından onun dış hatlarını tekrar görebiliyordum. Kollarından omuzlarına, oradan göğüs kaslarına ve kürek kemiklerine kadar uzanan, alevler, acı dolu yüzler, acı ve kan sözcükleri içeren korkunç dövmeler beni artık eskisi gibi korkutmuyordu. Nino bir sanat eseri idi.

Kendini ovalayarak kuruturken hareketleri telaşsız ve kesindi. Gözlerimi ondan alamıyordum. Soğuk, gri gözleri benimkilerle buluştuğunda keskin bir nefes aldım ve hızla kitabıma geri döndüm. Gölgesi üzerime düştüğünde, okuyormuş gibi yapmayı bırakmaktan başka çarem yoktu. Bir süredir dikkatimi kitabıma vermemiştim.

"Okur gibi yapıyorsun ama her sabah beni izliyorsun," dedi. Sesinde hiçbir yargılama yoktu.

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Utancım boynuma tırmandı. "Ben... Ben..." İtiraz etmeye başladım ama başımı kaldırdığımda yüz ifadesi beni susturdu. Onu izlediğimi biliyordu. Elbette fark etmişti. Etrafını izlemek üzere yetiştirilmiş bir adamdı bu. Bunu inkâr etmek saçma olurdu.

"İzleyebilirsin. Sen benim karımsın," dedi. Başını aşağı eğdi, gözleri yüzümü tarıyordu ve sanki her düşüncemi okuyabiliyordu. Güzel yüzünden dikkat dağıtıcı birkaç su damlası süzüldü. Milyonlarca erkek modelin muhtemelen yıllarca çalışmak zorunda kaldığı o soğuk, uhrevi ifade ona doğal gelmişti. "Ama bunu neden yaptığını merak ediyorum. Vücudumun seni korkuttuğunu sanıyordum."

Hâlâ öyle. Nino'dan güç sızıyordu. Ama korku, onu izlerken hissettiklerimin çok küçük bir parçası haline gelmişti. Ayrıca midemin çukurunda bir merak titreşimi ve kaslarını vurgulayacak şekilde hareket ettiğinde içimin derinliklerinde bir sıcaklık patlaması da vardı.

Kitabımı küçük yan sehpanın üzerine bıraktım, söylemek istediğim şeyi nasıl söyleyeceğimden emin değildim ve söylemeyi düşünmem gerektiğinden bile emin değildim. Bazı kapılar kapalı kalmalıydı. Ama beni geride tutan -ve belki de *izin verirsem* beni hep geride tutacak olan- şey, geçmişte bana dayatılan ve kurtulmak istediğim bir şeydi.

"Bazen daha çok karı koca gibi olmanın nasıl olacağını merak ediyorum," diye itiraf ettim yanaklarımdaki sıcaklığa, Nino'nun tepkisinden duyduğum korku ve endişeye rağmen. Falcone ya da değil, ondan gerçekten korkmam için bana hiçbir neden vermemiştir.

"Fiziksel anlamda mı demek istiyorsun?" Nino kısık bir sesle sordu. Ses tonunda ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler vardı ama her zamanki gibi yüzü hiçbir şey belli etmiyordu.

Gergin bir nefes vererek başımı salladım. Bunu itiraf etmeye cesaret edebileceğimi düşünmemiştim ama Nino her zaman kontrolü elinde tutardı. Ondaki gelecek bir duygusal patlamadan korkmama gerek yoktu. Bazen ondan korkmama hiç gerek yokmuş gibi hissediyordum.

Havluyu yere bırakarak boydan boya onu görmeme izin verdi. Davete uydum ve bakışlarımı yavaşça onun her santiminde gezdirdim. Hareket etmedi ama bakışları benimde ısrarcı bir varlık olarak duruyordu. "İstersen ilişkimizin fiziksel seçeneklerini keşfedebiliriz. Dürüst olmak gerekirse, seni istiyorum."

Bunu bana daha önce de söylemişti ama yine de beni korkutuyordu. Geceliğimin eteklerini karıştıran ellerime baktım. Beni şimdiye kadar sadece bir erkek istemişti ve o da istediğini sormadan almıştı. Nino öyle biri değildi. Düğün gecemizde ve o günden beri her gece bana sahip olabilirdi. Onu durdurabilecek hiç kimse yoktu, en azından ben.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

İçimi çektim. "Korkuyorum."

"Sana korkman için bir sebep verdim mi?"

Tekrar onun dikkatli yüzüne baktım. "Hayır, ama korkuyorum çünkü sen beni istiyorsun ve ben de seni istiyorum ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Sınırlar koyabilir ve adım adım ilerleyebiliriz." Durakladı, yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Fiziksel gücüm sizi rahatsız ediyorsa, beni zapt etmeyi deneyebiliriz. Benim için sakıncası yok."

Ağzım şok içinde açıldı. "Yani seni bağladım mı demek istiyorsun?" Nino'nun yatak başlığına bağlanmış ipek kravatlı görüntüsü aklıma geldi ve neredeyse kahkahalarla gülecektim. Onun gibi bir adamın böyle bir şey önermesi imkânsız görünüyordu.

Nino başıyla onayladı. "Böylece benden korkmak zorunda kalmadan keşfetmekte özgür olursun."

"Ama o zaman liderlik etmem gerekirdi."

"Geçmiş deneyimleriniz göz önüne alındığında tercih edeceğiniz şey bu değil mi? Baskın olmakta sorun yaşamıyorum ama buna iyi tepki vereceğinizden şüpheliyim."

Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Mükemmel bir çözüm gibi görünüyordu, ama yine de beni korkutuyordu, sadece şimdi farklı bir nedenden dolayı.

"Hiç doruğa ulaştın mı?" diye sordu sessizce, hâlâ o sessiz dikkatiyle bana bakıyordu.

Gözlerim büyüdü ve başımı sarsakça salladım. *Onu* içimde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu hatırladığımda midem bir uçuruma sürüklendi. "Tek hissettiğim acı... ve utançtı."

Omzumu hafifçe sıyırdı, dokunuşu sıcak ve nazikti. Yüzü bu kadar güzel soğukken nasıl her zaman bu kadar sıcak olabiliyordu? "Tecavüze uğradığın zamanı kastetmedim. Daha sonrasını kastediyorum. Hiç kendine dokunduğun ve iyi hissettiğin oldu mu?"

Dudağımı ısırdım, anılardan kurtulmaya ve şimdiye odaklanmaya çalıştım. "Pek sayılmaz. Birkaç kez kendime dokunmaya çalıştım ama yanlış hissettim."

Nino şezlongun kenarına tüneyip çıplak sırtını çıplak baldırlarıma sürttüğünde beni şaşırttı. Geri çekilmedim ve bunun onun yakınlığına katlanıp katlanamayacağımı görmek için yaptığı bir girişim olduğunu hissettim. "Vücudunu keşfedip nelerden hoşlandığını bulman ve beynini cinsel dokunuşun çok zevkli olabileceğini anlamaya şartlandırman iyi olur."

Nino sanki bu akşam yemekte ne yiyeceğimizi konuşuyormuşuz gibi baktığında bile yüzüm inanılmaz derecede ısındı.

"Vücudumun *zevkli bir* şey bulabileceğinden emin değilim," diye fısıldadım.

Nino vücudunu yana doğru eğdi ve yavaşça ayak bileğime uzandı. Kısa bir süre gerildim, her şeyden çok şaşkınlıktan. Durakladı, gözleri kısıldı ve ben gevşediğimde parmakları ayak bileğime dokunmadan önce

topuğumu kavradı. Baldırımın alt tarafını okşarken parmaklarıyla hafif bir baskı uygulamaya başladı ve gözlerimin içine baktı. Parmakları baldırımdan daha yukarıya hiç uzanmadı ama dokunuşu dizime, uyluğuma ve doğrudan merkezime karıncalanmalar gönderiyor gibiydi.

Beni okşarken gözlerim Nino'nun üzerinde, güçlü kollarında, kaslı göğsünde ve yırtık karnında gezindi. Bir süre sonra nefes alışım hızlandı ve bacaklarımın arasında ıslaklığın toplandığını hissedene kadar karıncalanma arttı. İrkilerek kalçalarımı hafifçe salladım.

Nino baldırımını bıraktı, ağzının kenarı kıvrılmıştı. "Vücudunun zevke iyi uyum sağlayacağını düşünüyorum."

Yanaklarım daha da kızardı ama utançtan çok rahatladığımı hissettim. Nino bir kez yutkunduktan sonra mırıldandı: "Artık vücudun tahrik olduğuna göre, kendini keşfetmen daha mantıklı olur."

"Kendime dokunmamı mı istiyorsun?"

"Evet," diye homurdandı. "Burada değil. Özel bir yerde, kendini rahat hissedeceğin bir yerde. İlk başta klitorisine odaklanmanı tavsiye ederim. İki parmağınızla hafifçe ovmaya çalışın ve serbest kalmaya yakın hissediyorsanız, biraz daha aşağıya inmeyi ve labialarınıza biraz dikkat etmeyi deneyebilirsiniz. Bu, birçok kadının çok hassas olduğu bir noktadır, hatta bazıları klitorislerine tercih eder. Henüz içinde bir parmakla rahat hissedeceğini sanmıyorum, ama genel zevke katkıda bulunacaktır."

Merkezim daha da ısınmış ve daha da ıslanmıştı, onun derin Ses.

"Seni tahrik eden bir şey hayal edersen de yardımcı olur." "Sen," diye patladım, kendimi birden cesaretlenmiş hissettim.

Nino derin bir nefes aldı ve gözlerinde bir şey değişti. "Eğer Bu yardımcı olur, evet. Beni hayal edin." Sesi her zamankinden daha alçalmıştı ve vücudunun üst kısmını hafif bir sertlik kaplamıştı. Kafam karışmıştı.

Tam onu bir şekilde kırıp kırmadığımı soracaktım ki mayosunun eğildiğini fark ettim.

Nefesimi içime çektim. İçimde bir korku titreşimi dolaştı ama korkmaktan çok merak ediyordum.

"Seni arzuladığımı söylemiştim," diye mırıldandı. "Ve eğer fiziksel seçenekleri keşfetmek istiyorsan, ereksiyonumdan duyduğun korkuyu aşman gerekecek."

"Korkmuyorum," dedim ve sonra yalan söylememe kuralı nedeniyle sözlerimi değiştirdim. "Çoğunlukla."

Ayağa kalktı ve gözlerim yine kasık bölgesine takıldı. "Neden yatak odamıza gidip önerdiğim şeyi yapmıyor ve biraz rahatlamıyorsun?"

"Peki ya sen?"

"Ben de rahatlama arayışına gireceğim," dedi kesin bir ifadeyle.

Cinsel dürtülerimi başka bir yerde doyurmamı mı tercih ederdin?

Düğün gecemizde evet demiştim.

"Nereye?" Ben sordum.

Hiçbir şey söylemedi, sadece soğuk bir dikkatle beni izledi.

Ben de ayağa kalktım, çünkü Nino hâlâ benden bir baş kadar yüksek olsa da kendimi daha güçlü hissetmemi sağlıyordu. "Artık başka kadınları aramanı istemiyorum."

İşte. Söyledim işte. Ve rahatladım. Bu evliliğin zorunluluktan öte bir şey olmasını istediğimi fark ettiğimden beri bir süredir beni rahatsız ediyordu. Las Vegas'ta işleri nasıl hallettiklerinden emin değildim, belki de hiçbir zaman sadık olmak istememişti, sadece yapabildiği için yatmaya devam etmeyi mi bekliyordu, ama ilişkimizi gerçekten fiziksel bir düzeye taşırsak bu asla kabul edebileceğim bir şey değildi.

Nino bana baktı. "Yani cinsel ihtiyaçlarımı karşılamak için seni aramamı mı istiyorsun?" Sesinde tuhaf bir ton vardı ve bana doğru bir adım attı.

Gözlerinde merakın izleri vardı. Bunun bir deney yapmak olduğunu fark ettim. Onu çok daha iyi okumayı öğrenmiştim. Yerimde durdum ve geri çekilmedim. Vücudundan yayılan ıstıyı neredeyse hissedebileceğim kadar yaklaştı. Bana dokunmuyordu.

"Eninde sonunda, evet," dedim sessizce. "Açıkçası henüz bunu yapabilecek durumda değilim." Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabileceğimden emin değildim ama yapmak istiyordum.

"Yani siz kendinizi hazır hissedene kadar, kendi ellerimle boşalmamı mı öneriyorsunuz?"

Kaşlarımı çattım. Benimle alay mı ediyordu? Yoksa ciddi miydi? Bunu anlamak çok zordu çünkü bunu kuru bir şekilde, hiçbir duygu belirtisi olmadan söylemişti. Birdenbire bu konuyu açtığım için kendimi aptal gibi hissettim. Burası Las Vegas'tı, o bir Falcone'du ve şu ana kadar bana gösterdiği ilgiye rağmen hâlâ emrinde kadınlar, para ve güç olmasına alışkın bir adamdı. Neden benim için bunlardan vazgeçsin ki? Onun için hiçbir şey ifade etmiyordum. Ben bu güç oyununda bir piyondum.

Soğuk güzelliğine dayanamayarak gözlerimi kaçırdım. Arkamı dönüp gitmek üzereydim ki yoluma çıktı. Gözlerim tekrar ona dikildi.

"Cevap ver Kiara. Bunu mu öneriyorsun?"

İçimi çekerek başımı salladım. "İşlerin nasıl olduğunu biliyorum. Kulüplerinizin istekli kadınlarla dolu olduğunu biliyorum ama evet, bana sadık kalmanı istiyorum. Başka kadınlarla görüştüğün sürece seninle fiziksel yakınlığı keşfedemem."

"Cinselliğini kimseyle keşfedemeyeceğini fark ediyorsunuz ama Ben.

"Öyle mi?" Bunu neden söylediğimden emin değildim.

Ve Nino bir kez olsun yüz ifadesinin çoğu insanın yüz ifadesi olmasına izin verdi.

bir baskınlık ve bastırılmış şiddet olduğunu biliyordu. "Öyle. Seni asla sınırlarının ötesine itmeyeceğim, ama sırf bedenini sahiplenmedim diye

seni sahiplenmediğim anlamına gelmez. Sen benimsin. Sadece benimsin. Ve yaşadığım sürece sana benden başka kimse dokunamayacak."

Onu şimdiye kadar gördüğüm en ölçüsüz haliydi ve bu bana onun gerçekte nasıl bir adam olduğunu hatırlattı. Kendimi bunalmış ve uçmanın eşiğinde hissettim.

Nino sert bir nefes verdi ve benden bir adım geri çekilip sandalyeye çöktü.

Gözlerimi kırptım. Kendini b i l e r e k m i küçültüyordu? Beni yakından izliyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu sessizce, tekrar kontrolü ele almıştı. "Evet."

"Seni korkutmak istemedim."

"Yalan yok diye anlaşılmamış mıydık?" Alaycı bir şekilde sordum.

Nino'nun ağzı seğirdi. "Yaptık. Ve bir dereceye kadar haklısın. Üstünlük kurarsam benim görüşüme boyun eğeceğini biliyordum ve geçmişine bakınca bunun sana nasıl hissettireceğini öngörebiliyordum. Ama seni korkutmak bilinçli bir karar değildi."

"Tamam."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Cinsel dürtülerimi başka bir yerde tatmin etmeyi ilk önerdiğimde rahatlamıştın."

Konumuza dönelim. Nino dikkatinin dağılmasına asla izin vermezdi.

"Öyleydim ama artık bunu istemiyorum. Gerçek bir evliliğimiz olsun istiyorum."

"Bu gerçek bir evlilik değil mi? Ne de olsa resmi."

Başımı salladım. "Demek istediğim bu değil. Ben normal bir evlilik istiyorum. Benim için bu, sadık olmak ve sadece eşinizle yakınlaşmak anlamına geliyor. Birbirinize bakmak, şefkat göstermek, birbirinizi sevmeye çalışmak demek." Sonuncusu ağızımdan kaçtı çünkü içten içe istediğim bir şeydi.

Nino yeniden ayağa kalktı ve yaklaştı. "Sadık olabilirim ve sana şefkat gösterebilirim..."

"Ama sevemezsin, biliyorum."

Nino yanaklarımı avuçlayarak beni irkiltti, gözleri daha sıcak, ifadesi her zamankinden daha yumuşaktı. "Duyguları çok iyi taklit edebilirim Kiara. Kendini daha rahat hissetmene yardımcı olacaksa, sahte şefkat ve hatta aşk bile gösterebilirim."

Ona baktım. Sözleri olmasaydı, yüzündeki şefkatin gerçek olduğuna inanabilirdim. Sertçe yutkundum. "Bana değer veriyormuş gibi davranma. Yalan söyleme."

Yüz ifadesi yeniden soğuk bir güzelliğe büründü ve kalbim sıkıca sıkıştı. "Seninle ilgilenmek istiyorum ve duyguları hissedemesem bile, onları yüzünde görmek, özellikle de mutluluk ve neşe, bana belirli bir düzeyde tatmin veriyor. Sana bundan daha fazlasını veremem."

"Tamam," diye fısıldadım, çünkü söyleyecek başka bir şey yoktu. Bu yeterli olmalıydı. Bu birliktelikten çok daha azını ve çok daha kötüsünü bekliyordum. Nino'nun hissedememesini ona karşı kullanamazdım.

"Şimdi içeri girmek ister misiniz?"

"Artık keşif havamda olduğumu sanmıyorum," dedim.

Sessizce

e. Başını öne eğdi. "Anlıyorum." "Belki daha sonra?" Sessizce sordum.

"Elbette," dedi. "Giyinmeme ve seninle pratik yapmamıza ne dersin? atış becerilerini biraz daha geliştir."

Onun için devam etmek her zaman kolaydı çünkü hiçbir konu onu beyninin devam edemeyeceği kadar etkilememişti ama bunu olduğundan daha fazla büyütme istemedim ve başımı salladım.

Otuz dakika sonra her zamanki kıyafetleri olan siyah pantolon ve siyah gömlekle döndü. Onu daha önce de sık sık benzer kıyafetler içinde görmüştüm ama bugün yine de bu görüntü beni etkiledi. Uzun boylu, güçlü ve zarif görünüyordu ve kollarındaki dövmeler mükemmel güzellikteki yüzüyle tam bir kontrast oluşturuyordu.

Göğsündeki kılıfta iki silah asılıydı ama vücudunda daha fazla silah sakladığını biliyordum. Son birkaç dersimiz boyunca daha iyi bir nişancı olmuştum ama bugün konsantrasyonum bozulmuştu.

Birkaç saat sonra oturma odamızda oturdum ve neredeyse altı hafta önce üzerinde çalışmaya başladığım şarkıyı çaldım. Nino ile olan evliliğimle başa çıkmama yardımcı olan, ona karşı olan duygularımı anlamama yardımcı olan bir şarkıydı. Pencereleden içeri esen rüzgârla derin bir nefes aldım. Havadaki okyanus kokusunu özlemiştim ama Las Vegas'ın sıcaklığı iyi hissettiriyordu. Artık sürekli üşümüyormuşum gibi hissetmiyordum.

"Hangi şarkı bu?"

Parmaklarım tuşlara vurdu ve piyano buna karşılık olarak alçak bir vınlama çıkardı.

Adamo açık Fransız kapılarından odaya girerken, "Özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim," dedi.

Rahatladım ve gülümsedim. "Sorun değil. Çok kolay irkiliyorum."

Ellerini ceplerine soktu ve piyanoya doğru başını salladı. "Çalmaya devam edebilirsin. Ben dinlemeyi seviyorum."

Daha önce beni çalarken dinlemiş miydi? Parmaklarımı hafifçe tuşların üzerine yerleştirdim ve beni korkuttuğunda bıraktığım yerden başladım. Yaklaştı ve dirseklerini kanada dayadı. Sol yüzünde bir çürük oluşmuştu.

Elmacık kemiği ve dudağı patlamıştı. Onu daha önce dudağı patlak olmadan **g ö r d ü ğ ü m ü** sanmıyordum.

"Yüzüne ne oldu?"

"Kardeşlerim benimle dövüş alıştırması yapıyor." "Ne zaman katılacaksın?"

Kanlı parmak eklemlerine baktı. "İki ay içinde. Ağustos'ta.

On dördüncü doğum günümde."

"Ama istemiyorsun?"

Adamo omuz silkti. "Ben bir Falcone'um. Camorra benim kaderim." Kaşları birbirine yaklaştı. "Ama benden beklenen şeylerin çoğunu yapmak istemiyorum."

"İnsanları öldürmek."

"Öyle," diye kabul etti, yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Ben zaten yaptım.

Birini öldürmek. Vur onu. Ben iyi bir nişancıyım." Başımı salladım ve tekrar oynamayı bıraktım.

"Öldürmekten hoşlanmıyorum ve insanlara işkence etmek ya da kadınları incitmek istemiyorum," diye fısıldadı.

"O zaman yapma," dedim ve ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Adamo kendi yolunu seçemezdi, diğerleri gibi değil.

Bir kahkaha bastırdı. "Yapmak zorundayım." "Ne yapmayı tercih ederdin?"

Gözleri parladı. "Yarış arabaları." "Araba kullanabiliyor musun?"

"Remo on bir yaşındayken arabasını kullanmama izin verdi ve o zamandan beri birkaç yarışa gizlice girmeyi başardım. İki arabasını çarptım. Çok kızdı ve artık bunu yapamayayım diye beni daha yakından izliyor."

"Bu yüzden mi bahçede somurtup beni dinliyorsun?" Gülümseyerek

sordum.

"Seni izlemem gerekiyor."

Bir kahkaha patlattım, sonra yüzündeki kızgın ifadeyle sustum. En genç Falcone'un benim korumam olmasını hâlâ komik buluyordum. "Özür dilerim."

"Ben iyi bir nişancı ve iyi bir dövüşçüyüm ve birileri malikanemize saldıracak değil. Vegas'taki en güvenli yer."

"Çünkü insanlar Remo'dan korkuyor."

"Ve Nino," diye ekledi Adamo ve sonra tiksintiyle dudaklarını büktü. "İlk resmi kafes dövüşünü yaptığından beri Savio eskisinden daha da ukala. Onlar kadar korkutucu olduğunu sanıyor ama değil. Yakınından bile geçmiyor."

"Katılıyorum. Kimse Remo ve Nino kadar korkutucu olamaz," dedim. Luca korkunçtu ama belki de onu küçük yaştan beri tanıdığım için onun korkutuculuğuyla Falcon'larınkinden daha iyi başa çıkabiliyordum.

"Evet," diye mırıldandı Adamo ve sonra ciddileşti, kahverengi gözleri tereddütlüydü. "Nino sana iyi davranıyor mu?"

Dudaklarımı büzdüm. Hoş, Nino için kullanacağım bir terim değildi. "O

..."

Nino, "Hediye," diyerek beni ve Adamo'yu yerinden sıçrattı.

Sesine doğru döndüm. Kapı aralığına yaslanmıştı, uzun boylu ve Soğuk, kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. İlk kez kolları kıvrılmış ve dövmelelerini ortaya çıkaran bir gömlek giymişti.

"Ev ödevi yapıyor ya da bıçak kullanma becerilerini geliştiriyor olmalısın," dedi Nino, duvarı itip bize doğru adım atarak.

Adamo çenesini dışarı çıkardı ama itiraz etmedi. Fransız kapılarından çıkmadan önce "Hoşça kal Kiara," diye mırıldandı.

Nino her zaman yaptığı gibi kalçasını piyanoya dayadı ve gözlerim pantolonunun kaslı bacaklarını nasıl vurguladığına, gömleğinin gövdesine nasıl yapıştığına takıldı. "Peki ben sana *iyi davranıyor* muyum?"

Başımı salladım ama ona bakmaktan ve bu sabahki önerisini hatırlamaktan kendimi alamadım.

"Yatak odamıza gidip keşif yapmak ister misin?" diye sordu. Sakince.

Yanaklarımdaki sıcaklığa rağmen başımı salladım. Nino doğruldu ve Elini tutmam için uzattı, ben de her zamanki gibi tuttum. Parmakları etrafımda hafifçe kıvrıldı ama her an çekebileceğimi düşündüren bir şekilde. Derin bir nefes alarak banktan kalktım, başparmağı bileğime bastırınca hafifçe irkildim. Neden bunu hep yapıyordu?

Onu üst kata kadar takip ederken gözlerim kaslı, mürekkepli ön kolunun üzerinde gezindi. Yatak odamıza adımımızı atar atmaz gözlerim yatağımıza ilişti ve nabzım damarlarımda hızla atmaya başladı.

Nino bana baktı. "Korku mu, uyarılma mı... yoksa ikisi birden mi?" "Ne?" Şaşkınlıkla sordum.

Başparmağını bileğime bastırdı. "Nabzın yükseldi." "Bu yüzden mi bana hep oraya dokunuyorsun?"

"Ruh halinizin iyi bir göstergesi ve ifadeniz ve nefes alışınızla birlikte duygularınızı anlamama yardımcı oluyor."

Güldüm, sonra beni yatağa yaklaştırdığında sustum. Nino tek kaşını kaldırdı.

"İkisi de," diye itiraf ettim.

Yatağa uzandı ve önünde durmam için beni de yanına çekti. "Birini azaltıp diğerini artırmayı başarabilirsek iyi olur."

"Hangisini arttırmak istersiniz?" Onun kullandığı aynı bilimsel tonda söyledim.

Ağzı seğirdi. "Şey," diye alçak sesle başladı. "Sen sen olduğun ve ben de ben olduğum için korkuyu artırmak uyarılmayı artırmaktan daha kolay olurdu, ama

Ben zor görevleri tercih ederim. Sen hangisini tercih edersin?" Elimi yavaşça dudaklarına götürdü, gözleri yüzümden hiç ayrılmadı ve nabzımın attığı noktaya ağzı açık bir öpücük kondurduktan sonra dilini üzerinde gezdirdi.

Omurgamdan aşağı küçük bir ürperti geçti. Bunu bacaklarımın arasında hissetmem nasıl mümkün olabilirdi?

Bana dikkatle baktı. "Korku mu?"

Başımı salladım, dilim ağırlaşmıştı.

"İkisi de mi?"

Bunu düşündüm ve başımı tereddütle salladım. Nino'nun gözleri daha da dikkatle bakmaya başladı. "Emin misin?"

Vücudumda daha önce hiç hissetmediğim hisler uyandırdığı için değildi ama bacaklarımın arasındaki karıncalanma artmıştı ve orada sıcak ve ıslak hissediyordum. "Hayır."

Nino başını salladı. "Bunu değiştirmeye çalışalım. Tamam mı?"

Tanrım, sesi kendinden o kadar emin geliyordu ki, sanki benim için iyi olacağını biliyordu.

NINO

Kiara'nın nabız atışları yeniden hızlandı. "Tamam."

Elini bırakarak komodinin üst çekmecesine uzandım ve orada sakladığım kelepçeleri çıkardım.

Kiara boğuk bir kahkaha attı. Yüzünü hızlıca taradığımda gergin olduğunu gördüm.

"Çekmecemde genellikle kelepçe bulundurmam," dedim onu rahatsız edecek sonuçlar çıkarmasına fırsat vermeden. Kendimi bu şekilde kısıtlamanın cazibesini hiç görmemiştim ve yatakta hükmetmeyi tercih ediyordum, bu yüzden bir kadının bunu yapmasına asla izin vermedim.

pek mantıklı değildi çünkü kimseyi zapt etmek için kelepçeye ihtiyacım yoktu. "Bu sabah konuştuktan sonra onları oraya koydum."

Kiara dudağını ısırды ama başka bir tepki vermedi.

"Ellerimden birini yatak başlığına kelepçeleylebilirim. Ne diyorsunuz? Bu size güvende olduğunuzu hissettirir, öyle değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi tereddütle.

"Soyunmamı ister misiniz?" Başını

hızla salladı. "Hayır."

Ona yakından baktım. "Kiara. Bunu yapmak zorunda değiliz."

"İstiyorum. Sadece durumdan biraz bunaldım, hepsi bu."

Başımı salladım ve sırtım yatak başlığına dayanan a kadar yatakta geriye doğru hareket ettim ve sonra sol elimi kelepçeledim.

Kiara yerinden kıpırdamamıştı.

"Önce ne yapmak istersin?"

Kızardı ve bir tutam saçını kulağının arkasına doğru çekti.

"Bilmiyorum.

Ne önerirsiniz?"

Karışık sinyaller gönderiyordu. Bir yandan kontrolü kaybetmekten korkuyor, diğer yandan da kontrolü ele almamı istiyordu. "Öpüşerek başlamaya ne dersin?"

Gözleri dudaklarıma kaydđ, başını sallarken yanaklarındaki kızarıklık koyulaştđ. Yatağı tırmandı. Mümkün olduğunca rahat bir şekilde oturmaya çalıştđm, bacaklarım bileklerimden çaprazdı ve onu izlerken serbest kalan kolum kucağımda uzanıyordu. Gözleri yüzümdе, yanımda diz çökene kadar yaklaştđ, dizleri kalçalarıma baskı yapıyordu.

Hareket etmedim.

Yumuşak bir şekilde nefes verdi. "Daha önce hiç öpüşmedim." "Zor değil Kiara, güven bana."

Bana anlam veremediğim bir bakış attı. "Senin için söylemesi kolay. Kaç kadını öptün?"

Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamadım. "Yüz on iki. Seviştiğim her kadını öpmem."

Boğuldu. "Yüzden fazla kadınla mı yattın?" "Evet. Remo ve Savio'ya kıyasla geç olgunlaşan biriydim. O zamanlar ilk kadınım neredeyse on beş yaşındaydı."

"O zaman senden önceki ilk seferimi yaşadım," dedi acı bir şekilde, sertçe yutkunarak ve yatağa bakarak.

Elimi kaldırdım ve yüz ifadesini görmek için çenesini yukarı doğru ittim. "Henüz ilk seferini yaşamadın. Yaşadığın şey sayılmaz. Yapacağımız şeyin senin yaşadıklarınla hiçbir ilgisi yok."

Gözleri yaşardı ve sözlerimin onu üzüp üzmediğinden emin olamadığım için elimi bıraktım ama o daha da yaklaştı ve tereddütle bir elini omzuma götürdü. "Ne hissettiğimi bile anlamıyorken nasıl beni daha iyi hissettirecek şeyler söyleyebiliyorsun?"

"Ben gerçekleri söylüyorum. Hepsi bu."

Güldü. "*Gerçekler.*" Sonra gözlerini ağzıma indirdi ve dudaklarını yaladı. Fark ettiğinden şüpheliydim ama bu görüntü sikimi anında etkiledi.

"Beni öpecek misin?" diye sordum.

Başını salladı ama hareket etmedi.

"Kiara, eğer kontrolün sende olmasını istiyorsan, gerçekten kontrolü ele almalısın." Yatakta itaatkâr bir tip olduğunu düşündüğüm bir kadındı ve normal şartlar altında doğal olarak liderliği ele alırdım, ama tecavüz anılarına takılı kaldığı sürece bu kötü sonuçlanabilirdi.

Sonunda öne doğru eğildi ve gözlerini kapatarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Gözlerini açık tutmasını tercih ederdim, böylece onu okuma şansım olurdu, ancak bu durumda onu rahatsız eden bir şey olursa geri çekileceğine güvenmekten başka seçeneğim yoktu.

Dudakları çok yumuşaktı ve baskı hafifti, düğün günümüzdeki öpüşmemiz gibi neredeyse yok gibiydi. Onu daha yakına çekme ve öpüşmenin ne kadar iyi hissettirebileceğini gösterme dürtüsüne direnerek kontrolü ona bıraktım. Bir süre sonra kaşlarını çatarak geri çekildi, teni kızarmıştı. "Bu garip hissettiriyor çünkü hareket etmiyorsun."

"Kontrolün sende olmasını istedim."

"İnisiyatifi ele alıp liderlik etmen sorun değil çünkü sen ne yapacağını biliyorsun ama ben bilmiyorum ve bu beni geriyor."

Ona baktım, ne yapmamı istediğinden tam olarak emin değildim.

"Kontrolün sende olduğunu hissetmen için beni bağladık."

"Evet, sorun değil ama beni normalde öptüğün gibi öpmeni istiyorum."

"Normalde ben yönetirim."

Yine dudağını ısırdı. Sinirliydi. Bileğine uzandım ve başparmağımı bastırdım. Kahkaha attı. "Liderlik edebilirsin... Yani, baskın ve sert olmadan da liderlik edebilirsin."

"Sana karşı sert olmayacağım Kiara. Ve eğer çok baskın olduğumu hissedersen, bana söyle ve ben de davranışlarımı değiştireyim, tamam mı?"

Hafifçe gülümsedi ama yine de nabızı hızlandı. Onu okumak çok zordu. "Tekrar deneyebilir miyiz?"

"Tabii ki. Sırtına dokunacağım."

Yine nabız atışında bir artış oldu. Bileğini bıraktım ve elimi sırtının alt kısmına koyup başparmağımla hafifçe ovmaya başladım. Yanakları

kızarmıştı ve dokunuşumla yumuşadı. Dudakları neredeyse dudaklarıma değene kadar hafifçe öne eğildi.

Önden gitmemin işe yarayıp yaramayacağını görmeye karar vererek dudaklarını dudaklarımla yakaladım, ondan daha fazla baskı uyguladım ve dilimle dudaklarını dürttüm. Tereddüt etmeden dudaklarını ayırdı ve ben de içine daldım. Tadı ve ağzının yumuşak sıcaklığı doğrudan sikime gitti. Beni takip ederek tereddüt etmeden öpücüğe teslim oldu.

Taleplerime o kadar kolay boyun eğdi ki, daha ileri gidersek bunu yapmaya devam edeceğini biliyordum ve bu bende tam da bunu yapma isteği uyandırdı, ama kendimi dizginledim.

Sırtına vuruşlarımı genişlettim, omurgasının üzerinden geçtim. Boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı ve omzumdaki tutuşunu sıkılaştırdı. Diğer eli göğsüme bastırıp meme ucumu sıyırdı ve onu biraz daha sert öptüm.

Boştaki elimi sırtına götürüp başını okşamak istedim ama boynuna dokunduğum ve parmaklarım koyu dalgalarının arasına kaydığı anda geri çekildi. "Hayır," diye fısıldadı hızla.

Yüzündeki panik kalıntılarını görünce elimi çektim. Bu sorunlu olduğunu düşündüğüm bir dokunuş değildi, bu yüzden tepkisi beni şaşırttı.

"Saçın mı?"

Hızlıca başını salladı. "Ve boynum." Yutkundu. "Amcam ... beni orada tuttu... Beni zorladığında beni yere yatırdı..." Bana çaresizlikle baktı. Bunu yüzünden okumakta zorlanmadım ve nabzının hızlandığını anlamak için bileğine dokunmama gerek yoktu çünkü piç amcasının onu daha çocukken nasıl aletini emmeye zorladığını hatırlıyordu. Ve bir kez daha, onun işkencesini uzatmış olmayı diledim. Benim ve Remo'nun elleri altında iyice acı çekmişti ama yine de yeterli görünmüyordu.

"Anlıyorum," dedim.

Çaresizce titredi ve sonra öne doğru düştü, yüzünü boynumun kıvrımına bastırıp titremeye başladığında beni gafil avladı. Sırtına dokundum ve titremesi daha da kötüleşti. Sonra ıslak bir şey tenime çarptı. Ağlıyordu.

"Kiara?"

Omuzlarıma sarıldı ve ben de boştaki kolumu ona doladım. Bana daha da sıkı sarıldı. Ağlayarak kendini dışarı atmasına izin verdim. Belki bu ona yardımcı olurdu. Geri çekilerek beni usulca öptü, gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi araştırıyordu. Gözyaşlarının tadına bakarak öpücüğüne karşılık verdim.

"Özür dilerim," dedi bir süre sonra.

"Ne için?"

"Duygusallaştığım için." İç çekti ve gözlerini kısa süreliğine kapattı. Sonra tekrar açtı ve manşete doğru başını salladı. "Anahtar nerede?"

"Çekmece."

Üzerime eğildi ve bana yuvarlak, sıkı poposunu gösterdi. Vücudum onun varlıklarına kesinlikle güçlü bir tepki verdi. Kelepçenin kilidini açtı. "Sanırım banyo yapacağım." Banyoya doğru çekilirken onu durdurmadım.

Onun yerine dışarı çıktım ve oyun odamıza yöneldim. Remo oradaydı, kanepeye yayılmış, Roger's Arena'daki son kafes dövüşlerini izliyordu.

Ben koltuğa çökerken bana doğru baktı, masanın üzerindeki burbon şişesine uzandı ve bir bardak doldurdu.

Remo, metal kelepçelerden dolayı kırmızı izler olan bileğime doğru başını salladı. "Ne oldu orada? Karınla şimdiden sapıklaşmaya mı başladın?"

"Kiara benim fiziksel gücümünden korkuyor, bu yüzden kendimi yatak

."

Remo kaşlarını kaldırarak arkasına yaslandı. "Sanki bu seni durduracakmış gibi."

"Olmazdı ama kendini daha güvende hissediyor ve mesele de bu. O benim yanımda rahat hissetmesi gerekiyor."

Remo gözlerini kıstı. "Yani onu hâlâ becermedin mi?"

Burbondan bir yudum aldım. "Öpüşmenin ötesine geçemedik. Hayır."

Remo bir an sessiz kaldı ve bu genellikle iyi bir şey değildi.

İşaret. "Bir azizin sabrına sahipsin. Biraz eğlence çağırmamı ister misin?"

"Artık başka kadınları aramamayı kabul ettim."

Remo güldü. "Doğru." Ve sonra ayıldı. "Ciddi misin?" "Ciddiyim."

"Dürüst bir vatandaş olmaya mı çalışıyorsun?" "Bu konuda hiçbir hırsım yok, hayır."

Remo başını salladı. "Önce Fabiano, şimdi de sen. Neden herkes korkaklaşıyor?"

"Kuku almadığıma göre, terimin yanıltıcı."

"Siktir git, Nino. Ukalalık yapma. Gerçekten bir evliliği yürütebileceğini düşünüyor musun? Başka kadınları becermesen bile, şefkatli bir koca olamayacaksın ve bunu biliyorsun."

Omuz silktim. "Biliyorum, ama şimdilik bunu deneyeceğim ve beni nereye götüreceğini göreceğim."

"Yani bu senin için bir tür bilimsel deney mi?"

"Belki." Bu yeni bir şeydi, hiç deneyimim yoktu ve uzun vadede nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum ama merak ediyordum ve Kiara da bu evliliğin gerçek olmasını istiyordu.

BÖLÜM 16

KIARA

Öpücükten **sonra uyuyamadım**. Zihnim bunu tekrarladı. Nino'nun ağzı çok sıcak ve nazikti. Hayal ettiğim gibi değildi, korktuğum gibi de değildi. Beni her gün şaşırtmayı başarıyordu ve bunu düğün gecemizden beri yapıyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve biri içeri girdi. Gözlerimi açarak battaniyenin aralığından baktım. Battaniyeleri kulaklarıma kadar çekmiştim çünkü bu şekilde kendimi daha güvende hissediyordum. Banyodaki ışığı açık bıraktım çünkü karanlık hâlâ üzerimde bir güç oluşturunuyordu. Sıcak ışığın altında Nino'nun uzun boylu halini g ö r e b i l i y o r d u m .

Gözleri üzerime yerleştiğinde yanaklarım kızardı. Öpüşmemizden sonra banyoya kaçmışım, ama bunun için değil. Nino'nun kollarında yıkılıp ağladığım için utanmışım. Kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı. Nino gibi kontrollü ve duygusuz bir adam için benimle evli olmak onun için çok zor bir görev olmalıydı. Başlangıçta Nino'yla evliliğimin babamın yaptıklarının cezası olduğundan emindim, ama şimdi daha iyi bir anlaşma yapabilecek olanın o olduğundan oldukça emi n d i m .

"Geç oldu," diye
mırıldandı.

"Uyuyamıyorum."

Banyoya girip kapıyı kapatmadan önce başıyla onayladı. Altındaki dar aralıktan yatak odasına neredeyse hiç ışık sızılmıyordu.

ama gözlerimi kapıya odakladım ve akan suyun sesini dinledim.

Birkaç dakika sonra Nino külotunu giymiş olarak geri geldi. Çıplak uyumayı tercih ettiğini ve beni rahatlatmak için artık sadece geceleri kıyafet giydiğini biliyordum. Kendi yatağında bile, benim yüzümden kendini tutmak zorundaydı. Banyodaki ışığı kapattı ve karanlıkta bana yaklaştı.

Yatak onun ağırlığı altında eğildiğinde nabzım hızlandı - ama geçmişte olduğundan çok daha farklı nedenlerle. Eğilip onu öpsem nasıl olurdu? Uyarı yok, kelepçe yok. Sadece dudaklarım onunkilere değecek, vücudum ona yaslanacaktı. Özgür olmak ve arzularım doğrultusunda hareket etmek nasıl bir his olurdu? Geçmiş tarafından zincirlenmemek nasıl olurdu?

"İyi misin?" Nino çizdi.

Nereden bilebilirdi ki? Bileğime dokunmamıştı, bu yüzden nabzım beni ele veremezdi. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü nefes alış verişin değişti. Bu genellikle bir şeyden rahatsız olduğunun işaretidir. Öpüşmemiz yüzünden mi?"

Ne diyeceğimi bilemediğim için tereddüt ettim ama doğruyu söylemeyi tercih ettim. "Evet." "Birlikteliğimizin fiziksel yönleri hakkında fikrini değiştirdin.

Evlilik mi?"

Keşke ne düşündüğünü bilseydim. Beni istediğini söylemişti ama belki de öpücüğüm ve ardından gelen gözyaşı patlaması fikrini değiştirmesine neden olmuştu.

"Hayır, öpüşmemiz hoşuma gitti," diye itiraf ettim. "Güzel."

Beklediğim cevap tam olarak bu değildi. O da zevk almış mıydı? Beni tekrar öpmek istiyor muydu?

"Tekrar öpüşmek ister misin?"

Karanlıkta, duygularımı anlamadan bile beni bu kadar kolay okuyabilmesi bazen korkutucuydu. İç işleyişi

Nino'nun beyni benim için tamamen anlaşılmazdı. "Ne istiyorsun?"

Sessizdi. "Öpüşmek mi yoksa genel olarak mı?"

"Genel olarak," diye fısıldadım, midem sinirden kasılıyordu. "Bana bileğini ver," dedi ve ben de itaat ettim. Başparmağıyla bastırды ve kahkahalarımı bastırmak zorunda kaldım. O alçak, derin sesle konuşmaya başladığında kahkahalarım çabucak söndü.

"*Seni* her açıdan istiyorum. Elbette seni öpmek istiyorum. Sana zevk vermek istiyorum Kiara." Her kelimede nabzım dört nala atıyordu. "Sana ağzımla ve parmaklarımla orgazm yaşatmak istiyorum. Her yerini tatmak istiyorum ve... seninle uyumak istiyorum."

Farklı bir terim kullanmak istediğini söyleyebilirdim ama benim yararım için sözlerini yumuşatmayı tercih etti. Onun bu düşüncesi karşısında göğsüm ısındı. Kim olursa olsun, Nino benim için her zaman güvenliği temsil edecekti.

"Vücudundaki uyarılmanı artıracak her noktayı biliyorum. Eğer bana izin verirsen, seni tekrar tekrar boşaltacağım."

Sesli bir şekilde yutkundum. Çekirdeğim sıvılaşmış gibiydi, anlam veremediğim bir ihtiyaçla zonkluyordu.

Bileğime dokundu. "Korku mu?"

Gergin bir şekilde güldüm çünkü şu anda korku bilincimin köşelerinde sadece küçük bir titreşimdi. "Hayır," diye itiraf ettim en yumuşak fısıltıyla.

Nino daha fazlasını söylemem için sabırla bekledi. Gözlerim karanlığa alıştıkça, güçlü omuzlarının hatlarını seçebiliyordum. Yüzü bana dönüktü, sakın sakın nefes alıyordu, rahatlamıştı. Bu sözler... onu etkilememiş miydi?

"Uyarılma mı?"

Başımı salladım, görüp görmediğinden emin değildim. "Güzel," dedi alçak sesle.

Titredim. "Peki ya sen?"

"Tahrik olup olmadığımı mı soruyorsun?" Başımı salladım.

"Öyleyim," dedi.

Nabzım gerçekten hızlanmaya başladı. "Kiara?"

"İkisi de," dedim çabucak, çünkü itirafından aynı derecede korkmuş ve tahrik olmuşum.

"Korkunuzu kovmak için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey," dedim, çünkü içten içe bunun tek başıma vermem gereken bir savaş olduğunu biliyordum. "Ama bir şey denemek istiyorum."

"Tamam," dedi yavaşça.

"Seni kısıtlamadan öpüşebilir miyiz?" "Tabii ki. Şimdi mi?"

"Evet," dedim sessizce ve ona biraz daha yaklaştım, ta ki sıcak nefesi yüzümde gezinene ve vücudundan yayılan ısı ne kadar büyük, ne kadar uzun ve güçlü olduğunu bana anlatana kadar.

Nefesindeki alkol kokusunu yakaladım, dumanlı ve baharatlı bir şeydi. "Burbon gibi mi kokuyorsun?"

"Bir bardak içtim," dedi. "Ama endişelenmene gerek yok. Çekingenliğimi azaltmaya yetmiyor. Yakınından bile geçmedi."

"Bu konuda endişelenmiyorum." Yüzü tam önümde durana kadar yaklaştım ve sonra aramızda kalan mesafeyi kapatıp dudaklarımı onunkilere bastırdım. Basıncı artırmadan önce birkaç saniye bekledi ve dili dudaklarımın arasından kayarak ağzımı keşfetti. Parmak uçları bileğimden yukarı doğru hareket etti, ön kolumun yumuşak derisini, dirseğimin kıvrımını okşadı, sonra aşağı inmeden önce biraz daha yukarı çıktı. Sonunda başparmağı tekrar bileğime bastırdı.

Bunu yaptı çünkü beni daha iyi okumak, bunaldığımda ya da korktuğumda bunu fark ettiğinden emin olmak için buna ihtiyacı vardı. Bu farkındalık garip bir şey yaptı

kalbime bir şey.

Uzun süre öpüştük ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissetmeye başladım. Nino'nun öpücükleri inanılmazdı, eziciydi; bana kontrol altında olduğumu hissettirmeden kolayca yönlendiriyordu. Ağzı benimkinin üzerinde kayarken nefesi hafifçe derinleşti ve sürtünme içime yeni bir sıcaklık dalgası gönderdi. Kalçalarımı birbirine bastırarak kıpırdandım. Nino fark ettiyse de tepki vermedi, ama bileğimdeki tutuşu biraz daha sıkılaştı.

Serbest elimi çıplak göğsüne koydum ve parmak uçlarımın altında kaslarının esnediğini hissettim. Teni yara izleriyle kaplıydı ve kazara meme ucuna dokunana kadar merakla izlerini sürmeye başladım. Ağzıma doğru inledi, hafifçe sarsıldı ve bu hareket kalçama sert bir şeyin saplanması neden oldu.

Ona karşı donup kaldım. Korku ve kendi uyarılmışlığım bedenimin içinde savaşıyordu. Bana tahrik olduğunu söylemişti ama bunu hissetmek her şeyi daha gerçek kılıyordu.

Beni öpmeyi bıraktı ve derin bir nefes aldı. "Söyle bana nasıl hisse diyor um."

"Ben iyiyim."

"Bu bir his değil."

"Kendimi iyi hissediyorum," dedim daha güçlü bir şekilde.

"Sadece ürktüm." "O zaman belki de durmalıyız."

Durmak istemiyordum ama belki de Nino haklıydı. Vücudum Daha fazlası için çılgılık atarken, bunu gerçekten kaldırabileceğimden emin değildim. Kendimi yine... bunalmış hissediyordum. "Haklısın."

Bileğimi bıraktı ve benden daha uzağa, sırt üstü yuvarlandı. Midemde kocaman bir delik açıldı. Bir kez sertçe yutkundum, sonra ikinci kez. Nino'ya sahte şefkat göstermesine ihtiyacım olmadığını söylediğimi biliyordum, ama belki de yanılmıştım.

Nino'nun başı bana doğru kaydı. "Yine üzgünsün."

Bu sefer nasıl fark ettiğinden emin değildim. Belki nefes alışım yine değişmişti.

"Ben... taklit sevgi konusunda fikrimi değiştirdim." Tehlikeli bir yolda ilerliyordum. Bir yalanı yaşamak istediğim bir şey değildi, ama Nino'yla sahip olabileceğim tek şey buydu. Belki de taklit sevgi hiç yoktan iyiydi.

"Tamam," dedi sessizce. Vücudunu bana doğru eğdi. "Kollarımda uykuya dalmak ister misin?"

Boğazım düğümlendi. Hiçbir şey söylemedim ve ona yaklaştım. Bir kolunu omzuma doladı ve beni kendine doğru çekti. Dokunuşu hafifti, asla bir kafes gibi değildi, her zaman düşünceliydi. Yanağımı onun güçlü göğsüne yasladığımda gözlerimde aptalca yaşlar birikti. Kalbi sakın bir ritimle atıyordu. Hiç hızlandı mı? O bana baktığında, benim ona baktığımda bazen yaptığım gibi ya da iyi olduğumdan emin olmak için her zaman bileğime dokunduğunu fark ettiğimde olduğu gibi sıkıştı mı?

Ertesi sabah uyandığımda Nino gitmişti. Saat dokuzu çoktan geçmişti, bu yüzden onu havuzda tur atarken izlemeyi özlemiştim. Sabah rutinimi uyguladım, şortumu ve basit bir üstümü giydim ve aşağı indim. Evin ana bölümünden geçip mutfığa girdim. Kendime hızlı bir yulaf lapası kahvaltısı hazırladıktan sonra, güzel havanın tadını çıkarabilmek için dışarıda yemeye karar verdim. Dışarı çıktığımda, bir video oyununun sesi beni oyun odasına çekti. Adamo yine oradaydı ve duvardaki devasa ekranda bir araba yarışına odaklanmıştı.

"Hey, Kiara," dedi gözlerini oyundan ayırmadan. "Fabiano bu sabah Leona'yı getirdi. Bahçede güneşleniyor."

"Neden kimse bana söylemedi?" Bana garip bir bakış attı.

Ona gülümsedim. "Boş ver. Oyununuzun tadını çıkarın." Fransız kapılarından aceleyle çıktım ve yüzme havuzuna ve şezlonglara giden küçük patikadan aşağı indim. Adamo'nun söylediği gibi Leona şezlonglardan birine uzanmış kitap okuyordu. Yüksek Mahkeme'nin tarihiyle ilgili bir şey. Yaklaştığımda gülümseyerek başını kaldırdı ve kitabı yanındaki masaya bıraktı.

"Bu pek hafif bir okumaya benzemiyor," dedim, karşısındaki sandalyeye oturdum, yulaf lapası kasem kalçalarımın arasına sıkışmıştı.

"Değil ama üniversiteye hazırlanmak istiyorum. Birkaç ay içinde başlayacağım ve tamamen bilgisiz olmak istemiyorum. Peki ya sen? Sen üniversiteye gitmeyi düşündün mü?"

Kaşlarımı çattım. Ben bir eş ve anne olmak için yetiştirilmiştim. "Dürüst olmak gerekirse, her zaman sadece anne olmak istemişimdir," dedim sessizce. "Bakacak bir ailem olsun istiyorum. Evi hayat ve kahkahayla dolduran şamatacı çocuklar." Belki de hiç böyle bir ailem olmadığı için özlemini çektiğim bir şeydi bu. Koşulsuz sevgi bizim dünyamızda sadece çocukların sunabileceği bir şeydi.

Leona gülümseyerek, "Sorun değil," dedi. Sonra kaşları düşünceye daldı.

"Ne?"

"Nino'yu bir baba, Remo'yu da bir amca olarak hayal etmeye çalışıyorum..." diye başını salladı "...ama yapamıyorum. Pek aile tipi değiller. Yani kardeş olarak yakınlar ama onun dışında... hayır."

Ne demek istediğini anladım. Nino ve kardeşleri yakın olmaktan çok daha fazlasıydı. Onlar bir bütündü. *Dünyaya karşı biz*. Çocuklarımız olsa bile muhtemelen onlarla yaşamaya devam etmek isterdi. Remo'nun etrafında gürültücü, ağzı bozuk çocuklar mı? Bu kesinlikle beni temkinli yapan bir şeydi. Omuz silktim.

"Yakın zamanda çocuğumuz olacak gibi değil." Yulaf lapamı işaret ettim. "Sen de biraz ister misin? Yiyebileceğimden fazlasını yaptım."

"Fabiano ile kahvaltı yaptım bile."

Başımı salladım ve bir kaşık yedim. Nedense artık aç değildim.

"Nino ile aranız nasıl?"

Bir cevap oluşturmaya çalışırken yanaklarım kızardı. "Düşündüğümünden daha iyi. Çok düşünceli davranıyor."

Leona'nın gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

Yüz ifadesiyle kıkırdadım. "Gerçekten. Yani, duygularımı anlaması kolay değil ama elinden geleni yapıyor ve benim de isteyebileceğim tek şey bu."

"Gücüne hayranım. Dürüst olmak gerekirse, Nino beni en az Remo kadar korkutuyor."

Onu çok iyi anladığım için gülümsedim. "Biliyorum. Remo da hâlâ biliyor. Bunun asla değişeceğini sanmıyorum. Onda öyle bir şey var ki... akli dengesi yerinde değil."

Leona, "Sinirleri bozulmuş demek biraz hafif kalır," dedi. "Vegas'a hükmetme şekli ..." İç çekti.

"Onunla evli değilim. Sanırım bu bir lütuf."

"Umarım evlenmek isteyeceği fakir bir kadın bulamaz."

Remo'nun bir kadınla evleneceğini hayal bile edemezdim. Belki de sadece fethetmenin heyecanı ya da onu kırmanın verdiği tatmin için olurdu. Ürperdim ve onunla ilgili her türlü düşünceyi bir kenara ittim. "Senin Fabiano'n Nino'dan daha az korkutucu değil. Onun gibi erkeklerin yanında büyümedin bile ama yine de onunla birliktesin. O bir *İnfazcı*."

Leona doğrulup oturdu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Yaptığı şeyin, hepsinin yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyorum ama onu seviyorum. Elimde değil. Daha önce hiç kimse

bana iyi davrandı, ama o öyle. Belki de ben bencilim."

Yulaf lapamı bıraktım ve elini uzatıp sıktım. "Aşkını haklı çıkarmak zorunda değilsin. Bu saf ve güzel bir şey ve eminim her şeyin bir nedeni vardır. Bazen sadece nedenini anlayamayız."

Mavi gözleri benimkileri aradı. "Nino için ne hissediyorsun?"

Emin değildim. Minnettarlık. Şefkat. Bazen de beni korkutan daha sıcak ve daha derin bir şey. "Nino'ya aşık olmak aptallık olur. Ne olursa olsun duygularıma karşılık veremez."

"Aşk bizi aptala çevirmeye meyillidir," dedi Leona sessizce, ama konuyu kapattı ve şezlonga uzandı.

Leona gibi mayo giymemiş olsam da ben de uzanmaya karar verdim. İçinde bulunduğum durumu düşününce, böyle bir aptal olmaya hiç niyetim yoktu. Duyguları olmayan birine aşık olmak korkunç bir hata olurdu.

Akşamın erken saatlerinde, Nino içeri girdiğinde piyanonun başına dönmüş, şarkımla uğraşıyordum. Parmaklarım sonraki birkaç notada tökezledi. Üzerinde sadece dövüş boksörleri vardı, teni dövmelerini daha da öne çıkaran ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Gözlerim yırtık karnında gezindikten sonra kaslı kollarına ve beyaz bantla sarılmış güçlü ellerine kaydı. Yer yer kızarmışlardı. Gözlerimi hızla kaçırdım, tabii çok geç kalmıştım, çünkü Nino bana bilmiş bir ifadeyle bakıyordu. Neyse ki bir şey söylemedi.

"Remo şimdi bizim için pizza sipariş ediyor. Ben hızlıca bir duş alacağım, sonra oraya gidebiliriz."

"Elbette," dedim yavaşça. "Remo'nun siz akşam yemeği yerken sürekli yanınızda olmamı istediğinden emin değilim." Son birkaç haftadır, Outfit'e yapacakları saldırıyı planlamakla giderek daha fazla meşgul oluyorlardı, bu yüzden sık sık Leona ile bizim kanatta akşam yemeği yiyordum, hatta henüz Camorra'nın işlerine karışmamış olan Adamo ile yemek yiyordum. Nino da beni iki kez yemeğe çıkarmıştı. Neyse ki Falcone kardeşlerin hepsiyle akşam yemeği yemek nadiren gerçekleşen bir olaydı.

Nino başını öne eğdi. "Sen benim karımsın. Sen ailedensin. O yapabilir anlaşma."

Gözlerim tekrar göğsüne kaydı, nasıl hissedeceğimi merak ediyordum.

Parmak uçlarımla teninin her santimini keşfediyordum. Sadece kısa bir süre göğsüne dokunmuştum.

Nino'nun yüz ifadesindeki bir şey değişti ve bana doğru sinsice yaklaştı. Hareketlerini tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Ben piyano sehпасına otururken neredeyse göz hizamıza gelecek şekilde yanımda kamburunu çıkardı. Ağzı bir gülümsemeye dönüştüğünde ve gözleri sıcaklığı yansıttığında nefesim boğazımda düğümlendi.

Tanrım, sevgi taklidi yapmakta çok iyiydi. Çok iyiydi. Bu benim çöküşüm olacaktı, biliyordum, ama ona durmasını söyleyemezdim. Onun kokusu üzerime sinmişti, erkeksi bir ter ve sadece Nino'ya ait bir koku.

Nefes alışım hızlandı ve nabzım da hızlandı. Nino uyluğumun üzerinde gevşekçe duran elime uzandı ve başparmağını bileğime bastırdı. Sonra elimi yüzüne götürdü ve avucuma bir öpücük kondurdu, gri gözleri hep yüzümdeydi. Ben de onun yüzüne baktım. O güzel yüz, her zaman tamamen soğuktı ama şimdi bilinçli olarak yaratılmış bir sıcaklıkla doluydu. Bunun bir yalan olduğunu bilsem de, beni bir anda yıkabilecek bir yalan.

Sonunda öne doğru eğildim ve onu öptüm çünkü bana o şefkatli bakışını attığında daha yakın olmam gerekiyordu.

Öpücüğe karşılık verdi ve nasırlı eliyle yanağıma dokundu. Bunun bana ne yaptığını okumasını istemediğimden gözlerimi kapattım. Bu işin yürümesini istiyorsam, ya Nino'nun benim için duygu taklidi yaptığı gerçeğiyle barışmam ya da duygu taklidi yapmıyormuş gibi davranmaya çalışmam gerekiyordu. İkincisinin daha kolay olacağını biliyordum çünkü Nino taklit yapmakta korkutucu derecede iyiydi.

Her türlü düşünceyi aklımdan uzaklaştırarak kendimi Nino'nun öpücüğüne, yakınlığına ve kokusuna bıraktım ve bedenim canlandı. Nino sonunda geri çekildiğinde yanaklarım kızarmıştı ve nefes nefese kalmıştım. Başparmağı nabız noktamı hafifçe okşuyordu ve bu küçük dokunuş vücudumun her yerini dolaştı. Sadece duyguları taklit etmede iyi değildi, bu konuda da iyiydi. Dahi ve canavar.

"İstersen yemekten sonra biraz daha keşif yapabiliriz?" Sesi derin ve hırıltılıydı.

Sesimin bir ciyaklamadan daha fazla çıkacağına güvenemediğim için küçük bir baş selamı verdim. Nino ayağa kalkmadan önce avucumu tekrar öptü, dönüp duş almak için üst kata çıkmadan önce dövüş şortundaki şişkinliği görmemi sağladı. Gözlerim kaslı, mürekkepli sırtını, dar kalçalarını ve sıkı poposunu takip etti.

Titreyen parmaklarımı piyanonun tuşlarına bastırdım. Nereden ayrılmıştım? Hatırlayamadım. Bunun yerine, o anki duygusal durumumu müziğe dönüştürdüm. Hızlı ve düzensizdi ama sonunda melodi yumuşadı ve kalp atışlarım sakinleşti. Nino gelmeden önce üzerinde çalıştığım şarkıya geri döndüm. Her geçen dakika daha da rahatlıyordum.

"Bir süredir bunun üzerinde çalışıyorsun," diye yorum yaptı. Yerimden sıçradım. Her zamanki gibi o kadar sessiz hareket ediyordu ki yaklaştığını duymadım.

Şimdi duvara yaslanmış, elleri ceplerindeydi. Kaslarını belirginleştiren ve altındaki dövmelemin koyu hatlarını gösteren dar beyaz bir tişört giymişti.

"Melodiyi tanıdın mı?" Şaşırarak sordum. "İyi işitirim ve iyi bir hafızam vardır."

"İyi olmadığın bir şey var mı?" Ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. Kendi gözleri çıplak bacaklarımda oyalandı, sonra yukarı doğru hareket etti, yüzümde durmadan önce göğsümde kısa bir süre durakladı. Vücudumu bir sıcaklık kapladı. Bana böyle baktığını ilk kez fark etmiyordum.

"Birkaç şey var," dedi sessizce, elini uzatarak. Hiç düşünmeden benimkini avucunun içine bıraktım. "Hadi gel. Pizza soğursa Remo dayanamaz."

"Her zaman öyle değil mi?"

Nino'nun ağzı seğirdi. "Daha da katlanılmaz olacak."

"Bunu istemiyoruz. Günün birinde, onu dul bırakacak sen."

Nino'nun eli benimkinin etrafında sıkılaştı. "Sen bu dünyadaki en güvenli kadınsın.

şehir. Bana güvenin."

Malikânenin ana bölümüne doğru ilerlerken, ara sıra yüzüne bakma riskini göze aldım. Tam olarak duygusuz görünmüyordu, daha çok rahatlamıştı.

Bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

Hemen başımı salladım, Savio ve Remo'nun bizi beklediği oyun odasına vardığımızı sevinmiştim. Her zamanki gibi akşam yemeği yemek odasında düzgün bir masada değil, oturma odasındaki masanın etrafına gelişigüzel serpiştirilmiş pizza kartonlarıyla kanepede yenecekti.

Büyük televizyon ekranında bir dövüş oynuyordu. Remo bir kanepeye, Savio da diğerine oturmuştu. İkisi de tişört giymemişti. Dışarısı sıcaktı, ama ben gerçekten

Keşke eşofmandan daha fazlasını giymeyi tercih etselerdi. Nino'nun aksine vücutlarında dövme yoktu, sadece ön kollarında Camorra'nın işareti ve sırtında Remo'nun meleği vardı.

Henüz yemeğe başlamamışlardı.

"Çocuk nerede? Beni çıldırtıyor," diye mırıldandı Remo ve sonra bağırdı, "Adamo, kaldır kışını da buraya gel. Pizza soğuyor."

Nino'yla evliliğim boyunca, ondan önceki hayatım boyunca yediğimden daha fazla pizza yemiştim. Nino beni Remo'nun kanepesine doğru götürdü, ama neyse ki kardeşinin yanına oturdu. Kanepeler çok büyüktü, bu yüzden çok yakın oturmamıza bile gerek yoktu, yine de Remo'nun yanında oturmak çok fazla olurdu. Nino elimi bıraktı ve masanın üzerindeki seçkiden bir bira aldı.

Beş ekstra büyük pizzaya baktım. Hangisinin benim olduğu oldukça açıktı. Ispanak, beyaz peynir, domates - içinde et olmayan tek pizza.

Adımlar gürleyerek merdivenlerden indi ve bir dakika sonra Adamo oturma odasında belirdi. Selam vermeden bir parça pizza aldı, Savio'nun yanına çöktü ve yemeye başladı.

Remo başını salladı ama bir parça da kendisi aldı. Hepsi pizzalarını paylaştı, tabii ki hiçbirisi benimkine dokunmadı. Yavaşça bir dilim aldım ve etrafta servisin genelde paketlediği peçetelerden aradım ama bulamadım. "Peçeteniz var mı?" diye sordum ama boş bakışlarla karşılaştım.

"Barda biraz var sanırım," dedi Nino. Kalkmak üzereydi ama ben ondan önce davrandım. Bara doğru yönelmek için döndüm.

Savio, "Kıyafetlerinin altına saklamazsa güzel bir kış var," diye yorum yaptı.

Kaskatı kesildim ama yürümeye devam ettim.

Nino ensemdeki küçük tüyleri diken diken eden bir sesle, "Dikkatli ol," diye mırıldandı.

"O bizim fahişelerimizden biri değil Savio. O Nino'nun ve bir daha ağzını açtığında bunu hatırlasan iyi edersin," diye mırıldandı Remo.

"Siktir. Kendini bu kadar kaptırma," dedi Savio.

Rahatlayarak birkaç kirli viski bardağının yanında bir avuç peçete buldum, onları aldım ve yanaklarımın kızarmamış olmasını umarak geri döndüm. Yanına uzandığımda Nino'nun niyetli bakışları yüzümde geziniyordu. Peçeteleri masaya koyduktan sonra bir tanesini kucağıma yerleştirdim ve pizzamı aldım.

"Savio üzgün, biliyor musun? O sadece aptalın teki," dedi Adamo ve sırtarak masanın karşısındaki bakışlarımı yakaladı. Ben de gülümsedim.

"Kapa çeneni," dedi Savio.

Bakışlarıyla karşılaştım. Koyu renk gözlerinde temkinli ama aynı zamanda meraklı bir ifade vardı. Beni hâlâ davetsiz misafir olarak görüyordu. Bunu anlıyordum. Remo dışında bunu açıkça gösteriyordu. Bu bana onun benden iki yaş küçük olduğunu hatırlatan birkaç şeyden biriydi.

Pizzadan bir ısırık daha aldıktan sonra, dikkatim tekrar televizyon ekranında görmezden gelmeye çalıştığım kafes dövüşüne kayınca sevindim. Leona'nın bir süre orada çalıştığını biliyordum ve şiddete nasıl dayanabildiğini merak ediyordum.

"Fabiano nerede?" Adamo ağzı dolu bir şekilde sordu. "Leona'yla birlikte," dedi Nino basitçe.

Savio gözlerini devirdi. "Amcık kırbacı."

Üçüncü parçadan sonra tika basa doymuştum. Pizzamın yarısından fazlası kalmıştı. Adamlar yemeklerinin son lokmasını da mideye indirmişlerdi elbette. "Hâlâ açsanız benim pizzamı yiyebilirsiniz," diye önerdim.

Dört kafa bana doğru döndü.

Savio, "Üzerinde ölü bir şey yok," dedi.

"Bunu bir çırpıda değiştirebiliriz," dedi Nino kuru bir sesle.

"Eminim ihtiyacın olmayan birkaç uzvun vardır," diye ekledi Remo, Nino ile sırtarak.

Savio homurdandı. "Eğer o pizzada bir şey varsa, o da Adamo'nun sikidir.

Zaten kullanmıyor."

Adamo kızardı, kardeşine kaşlarını çatmadan önce bana baktı. Ben orada olmasaydım muhtemelen kavga etmeye başlayacaklardı.

"Çok lezzetli. Uzuv ya da başka vücut parçaları eklemenize gerek yok, inanın bana," dedim iş çıkırından çıkmadan önce.

Nino omuz silkip bir parça aldı, sonra kocaman bir ısırık aldı ve memnun bir şekilde başını salladı. "Yenilebilir."

Ofladım. Koltuk başlığına yaslanıp bacaklarımı altına aldım. Nino kolunu arkamdaki dayanağın üzerine koydu. Yanına sokulana kadar ona biraz daha yaklaştım. Gri gözleri yüzümde bir an durakladıktan sonra kolunu indirdi ve elini kalçama koydu.

"Neden et yemiyorsun?" Remo arkalığa yaslanmış, vejetaryen pizzamın ikinci parçasını yerken sordu. Oldukça rahatlamış görünüyordu.

"Hayvanları severim," dedim. Onlarla et fabrikalarındaki hayvan zulmü hakkında tartışmak istemedim çünkü anlayacaklarından şüpheliydim; ne de olsa her gün insanlara işkence ediyorlardı.

"Ben de onları seviyorum. Çoğu insandan daha iyi," dedi Remo omuz silkerek. "Bu onları yemediğim anlamına gelmiyor."

Savio sırtarak, "Ben sosisli halini tercih ederim," dedi ama o da pizzamdan bir parça yedi ve kanepeye uzanıp çıplak ayaklarını Adamo'nun bacaklarına koydu, o da burnunu kırıştırdı.

"Harika, şimdi bütün akşam ayaklarını koklamak zorundayım."

Gölmekten kendimi alamadım. Nino bana bir bakış attı ama yüz ifadesini okuyamadım. Remo da gözlerini bana dikmişti ve ilk kez kızgın ya da öfkeli görünmüyordu ama o da duygularını ölçmemi zorlaştırıyordu.

"Şimdi bu dövüşü izlemeye ne dersin?" Remo bir süre sonra şöyle dedi ve sesi açtım.

Kolları kalçalarım kadar kalın olan devasa bir adamın rakibini dövdükten sonra kafese fırlattığı ekrana risk alarak baktım. Kafesin tıktırtısı ve kalabalığın sarhoş tezahüratları karşısında ürperdim.

Nino gözlerini ekrandan hiç ayırmadan bileğime uzandı, ben de bir gülümsemeyi bastırdım ama dev rakibini yakalayıp dizinin üzerine çökerttiğinde gülümsemem kayboldu. Adamın sırtı mide bulandırıcı bir şekilde çatırdadı ve hareketsiz bir şekilde yere düştü.

Nino'ya karşı şiddetle irkildim ve kolu bana sıkıca sarıldı. "O... o...?" Yutkundum, nabzım hızla atıyordu. Nino'nun kaşları birbirine yaklaştı.

"Öldü," dedi Remo omuz silkerek. Midem şiddetle döndü.

Savio bir dilim pizzayı daha mideye indirirken, "Bu muhteşem bir hareketti," diye yorum yaptı. Bir adam ölürken nasıl yemek yiyebiliyordu?

Nino bileğime dokunarak dikkatimi yüzüne çekti. "Sokak yarışlarından birine geçebiliriz."

Remo'nun Nino'ya gönderdiği bakışı yakaladım. Aynı fikirde değildi ve haklıydı. "Hayır. Eğer bu ailenin bir parçası olmak istiyorsam, beni izleyenlere alışsam iyi olur.

Bu."

Savio arkasına yaslandı, gözlerinde bir meydan okuma vardı. "O zaman sen de gelmelisin

Roger's Arena'ya iki hafta içinde. Nino'nun bir sonraki maçı o zaman."

"Ne?" Açılan gözlerimi Nino'ya diktim.

"Bir süredir dövüşmedim. Artık zamanı geldi."

"İşte bu yüzden bunu izliyoruz," diye ekledi Remo. "Kocaman piç onun rakibi."

Şaşkınlıkla Nino'ya baktım. "Ciddi olamazsın. Birinin belini kırdı."

"Onun boynunu kıracağım. Bu daha kolay ve aynı etkiyi yaratır," dedi Nino.

Hâlâ nabzımı kontrol etmekle meşgul olmayan eliyle tuttuğu bira şişesine uzandım ve derin bir yudum aldım. Sonra korkunç tadı yüzünden öksürmeye başladım.

Nino şişeyi yavaşça elimden aldı, uzun bir yudumla boşalttı ve masaya geri koydu.

"Kadınlar," diye mırıldandı Savio nefesinin altında.

Başımı Nino'nun omzuna koydum ve ekranda bir sonraki dövüş oynanırken göğsüne odaklandım. Nino'nun elini bileğimde hissettiğimde ona baktım ama tüm dikkati dövüşteydi. Tek odaklanabildiğim, parmaklarının tenime vurduğu küçük darbelerdi. Kardeşler devin önceki dövüşlerini izlerken Nino'nun bir sonraki dövüşü için stratejiler tartışmaya başladılar. Nino'nun eli tekrar dış uyluğuma doğru kaydı. Kıpırdamadan durdum, nefesim boğazımda düğümlendi. Sıcak, sert avuç içi, daha sorunlu bölgelere, acı dolu anıları barındıran bölgelere yakınlığına rağmen şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyordu.

Elini kıpırdatmadı, sadece öylece bıraktı ve bunu fark edip etmediğinden bile emin değildim çünkü Remo'yla hızlıca öldürmenin mi yoksa seyircileri eğlendirmek için dövüşün bir süre devam etmesine izin vermenin mi daha iyi olacağı konusunda tartışıyordu. Sonunda hareketsizliğimi fark etmiş olmalı ki bakışlarını bana doğru indirdi. Başparmağını hafifçe tenimde gezdirdi, gözleri

yüzümde kaldı. Tüylerim diken diken oldu. Kulağıma doğru eğildi ve fısıldadı. "Korku mu?"

Bir an düşündüm ve sonra başımı salladım. Gergindim, kesinlikle evet, ama korkmamıştım.

Başını salladı, belli ki memnun olmuştu.

"Eğer bu lanet olası bir seansa dönüşecekse, bizi uyar, tamam mı?" Savio mırıldandı.

Nino gözlerini kıstı, ifadesi sertleşti. "Savio, dikkat et." "Ne yani? Şimdi *o* burada olduğu için lanet olsun diyemeyecek miyim?"

Arkasına yaslandı

kaşlarını çatarak bana baktı. "Striptizci yok, fahişe yok, şimdi de sikiş dememi mi istemiyorsun?" Remo'ya baktı. "Ona korkak gibi davranmayı bırakıp Kiara'ya kimin patron olduğunu göstermesi gerektiğini söyle."

"Sanırım patronun kim olduğunu biliyor," dedi Remo çarpık bir gülümsemeyle. "Ve sen de sızlanmayı kes. Eğer am istiyorsan odana bir fahişe al."

Savio, Nino'ya yönelttiği meydan okuyan bir bakışla arkasına yaslandı. "Remo am dediğinde 'dikkat et' demek yok mu?"

Nino gözlerini devirdi ve tekrar rahatladı. "Seninle hâlâ umut var. Remo kaybedilmiş bir davadır."

Savio kıkırdadı. "Evet, bu kesin."

"Sikeyim demen umurumda değil," dedim. "Burası senin evin ve nasıl istersen öyle konuşabilirsin."

"Burası *bizim* evimiz," dedi Nino kararlılıkla. "Ve sana hakaret etmediği sürece lanet olsun ya da başka ne isterse diyebilir. Sen benimsin ve sana hakaret etmesine izin vermeyeceğim."

"Tanrım, ben ona hakaret etmedim. Sevişmek üzere olup olmadığınızı sordum. Bu geçerli bir soru, sence de öyle değil mi?"

Adamo bana bir bakış attı, bu da beni tekrar güldürdü.

"Sevişmek üzere değiliz, tatmin oldun mu?" Nino sordu. Savio sırtıttı. "Belli ki senden daha memnunum."

Neyse ki bundan sonra sohbet dövüş stratejilerine döndü ama Savio'nun sözleri zihnimde tekrarlanıp duruyordu. Nino'yu hiç tatmin edebilecek miydim? Ona *orada* dokunabileceğimden bile emin değildim.

Nino banyodan sadece külotuyla çıktığında endişelerimin ne kadar aptalca olduğunu anladım. Gözlerim onu seyretmeye doyamıyordu ama artık parmaklarım da dokunmak için kaşınıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu yatağa doğru yürürken. "Sana dokunmak," diye itiraf ettim.

Yatağın hemen önünde durdu ve onu tüm kaslı ihtişamıyla görmeme izin verdi. Yutkundum, tekrar bunalmıştım.

"Külotumu çıkarmamamı mı istiyorsun?"

Çabucak başımı salladım çünkü soyunursa cesaretimi kaybedecektim. "Tabii ki." Komodine doğru başını salladı.

"Kelepçeler?" "Evet."

Komodinden kelepçeleri aldı, sol elini karyolanın direğine kelepçeledi ve yatağa uzandı.

Yanında diz çöktüm. Nino yatağa yayılmış yatarken tamamen rahat görünüyordu. Gözleri üzerimde geziniyor, her santimini inceliyordu.

"Bana istediğin her yerde dokunabilirsin."

"Nerene dokunmamı istiyorsun?" Bu sorunun cevabını elbette biliyordum.

"Bu seninle ilgili Kiara. Nereme istersen dokun."

Cesaretimi toplayarak ellerimi göğsünde gezdirdim, sonra parmak uçlarım bel kemerini sıyırana kadar karın kaslarından aşağı indim. Sonra hızla geri çekildim. I

Kaslı göğsünü keşfederken gözlerimi ellerimden ayırmadım ama onun gözleri hep benim üzerimdeydi. Tırnaklarımı göğsünün üzerinde hafifçe gezdirdim, meme uçlarını sıyırdım ve derin bir nefes verdi.

Bir gülümsemeyi bastırdım ve hareketi tekrarlayıp daha aşağıya indim. Külotundan kaçınarak bacaklarına geçtim, bir kez daha gövdesine dönmeden önce güçlü kalçalarına masaj yaptım. Bakımlarımdan bir süre sonra külotunun altında sertleşti. Ellerim karın kaslarında durakladı.

"Kontrol sende," diye bana güvence verdi. Sesi her zamankinden daha derindi. Amcam geçen sefer elimi yönlendirmiş, ereksiyonuna doğru itmiş ve onu ov mam için beni zorlamıştı. Onu hissetmekten nefret etmiştim. Boğazımda büyüyen yumruyu yutarak geçmişle ilgili her türlü düşünc eyi bir kenara ittim.

Ellerimi tekrar göğsüne doğru götürdüm, sonra tekrar aşağıya, kalçalarının üzerinden ve uyluklarından aşağıya indirdim ve yukarı çıkarken başparmaklarımla zar zor dokunarak üzerinden geçtim. Hemen sertleşti ve ben de hareketi tekrarlayıp tekrar göğsüne doğru ilerledim. Nino'nun gözleri beni izlerken keskinleşmişti, nefes alış ver işi derinleşmişti ve vücudu bir yay kiriş i gibi gergindi. Eli üst kolumu okşamak için yukarı çıktı, her sinir ucuna karıncalanmalar gönderen bir dokunuşun fısıltısı. "İstersen ben de sana böyle dokunabilirim."

"Ama iki elinize de ihtiyacınız olmayacak mı?"

Başını öne eğdi. "Bu senin keyfine keyif katar ama kendini tehdit altında hissediyorsan beni zapt etmeliyiz.

"Hayır, kelepçeler olmadan deneyelim." Eğildim ve onun için açtım. Yukarı kalktı ve yüzlerimizi yaklaştırdı. Ağzımı onunkine bastırdım ve her zaman yaptığı gibi o önden gitti. Dudaklarının ve dilinin beni ustalıkla okşamasıyla içime yerleşen sıcaklıkla gözlerim kapandı. Ağzının içinde usulca inledim ve o da geri çekildi. Soru sorarcasına ona baktım.

"Sanırım artık yolumuza devam edebiliriz," dedim.

Ağız neredeyse gülümseyerek seğırdi ve gözlerine bir miktar sıcaklık yansıdı. Sevgi taklidi ama çok iyi.

"Ne yapmalıyım?" Kararsızca sordum.

"Sırt üstü yatabilirsin, ben de bacaklarına ve kollarına masaj yapmaya başlayayım, bakalım nasıl hoşuna gidecek."

Aşağı doğru kaydım ve arkama yaslandım. Nino bacaklarımın yanında diz çökerek güçlü vücudunu mükemmel bir şekilde görmemi sağladı. Kontrolümü kaybetme duygusu ya da daha da kötüsü korku hiç geçmedi. Sol ayağıma uzandı ve tabanına doğru miktarda basınç uygulayarak masaj yapmaya başladı. Sonra ayak bileğime geçti. Parmaklarını baldırımda gezdirirken dokunuşu tüy kadar hafif ve daha fazla baskı arasında gidip geliyordu.

Göbeğim zonkluyordu ve onun dokunuşu altında ıslandığımı hissedebiliyordum. Bakışları ellerinin izini takip etti. "Şortunu çıkarabilir miyim?"

"Elbette," dedim sessizce.

Yavaşça düğmelerini açtı ve parmakları tenimi sıyırarak bacaklarımdan aşağı çekti. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Nino ayağıma uyluklarının üzerine kaldırdı ve dizimi okşadı, sonra hemen üstündeki deriye hafif bir baskı uyguladı. Yumuşak bir nefes aldım. Yüzümü izlerken bileğimi tekrar kavradı ve öne doğru eğilirken kaldırdı. Ayak bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurduktan sonra dili aynı noktayı tattı; sıcak, ıslak ve açıklanamayacak kadar mükemmeldi.

Titredim ve daha da tahrik olduğumu hissettim. Bu nasıl bu kadar iyi hissettirebilirdi? Bacağıma tekrar kaydırıp ve baldırıma hafif bir öpücük kondurdu. Sonunda gözlerini yüzümden indirip aşağıya dikti. Neye baktığını anlamam bir anımı aldı. Bacağıma tutuş şeklinden, zonklayan, sırlıslık olmuş merkezime yapışan külotuma kadar görebiliyordu.

Uzun bir nefes verdi ve ifadesi daha da gerginleşti. Utanç ve güvensizlik içimi kapladı, buna biraz da ihtiyat eşlik etti

maruz kaldığım durum yüzünden.

Nino bakışlarımla buluştu ve gözleri içime hoş bir ürperti daha gönderdi. Son derece memnun görünüyordu.

"Vücudun uyarılmaya mükemmel tepki veriyor," diye mırıldandı. "Bu çok iyi. Keşiflerimizi senin için çok zevkli hale getirecek."

"Kendinden çok emin," dedim küçük, gergin bir kahkaha atarak.

Nino sırttı ve baldırımı bir kez daha öptü, sonra derisini ağzına alıp hafifçe dişlerken diğer eli kolumda gezindi. Tekrar ürperdim. Bu inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu.

Tenimi serbest bıraktı. "Göğsüne biraz ilgi göstermek istiyorum."

Durakladım. Meme uçlarım şimdiden acı verici bir şekilde kıyafetlerimi zorluyordu, ama gömleğimi ve sütyenimi çıkarmaya hazır olup olmadığımın henüz emin değildim. Nino beni daha önce de böyle görmüştü, ama nedense kendimi ona açmakta hâlâ zorlanıyordum.

"Gömleğin üzerinde kalabilir, ben sadece biraz yukarı iteceğim. Kaburgalarının üzerindeki ve göbeğindeki deri çok hassas. Biraz dikkat edersem, bacaklarının arasında herhangi bir sürtünme olmadan doruğa yaklaşabilirsin, ki buna henüz hazır olmadığını biliyorum."

Beni bu kadar kolay okuyabilmesi çok korkutucuydu. "Tamam," dedim nefes nefese.

Güçlü elleri gömleğimin eteklerine uzandı ve yavaşça yukarı itti. Bunu yaparken başparmakları tenimi hafifçe sıyırdığında ürperdim. Baş göğüs kafesimle aynı hizada olacak şekilde yan tarafına doğru alçalırken gözleri benimkilerle kilitlendi. Midem sinirden kasılıyordu ama bunu istiyordum. Nino avucunu karnıma dayadı ve dokunuşuyla kaslarım gerildi.

"Ne zaman durmamı istediğini söyle."

Başımı salladım. Başparmağını hareket ettirerek tenimi okşamaya başladı ve vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu. Gözleri karnımdan siyah dantel külotuma, oradan da bacaklarıma kaydı ve gözlerime odaklandı. "Çok güzel bir vücudun var," dedi takdirle.

Kızardım. "Teşekkür ederim."

Elini karnımın üzerinde gezdirdi ve parmak uçlarını külotumun kemerinin altına daldırdı. Gerildiğimde geri çekti. Ondan sonra külotuma yaklaştı ve bunun yerine göbeğimi okşadı. Başını eğip tenime bir öpücük kondurduğunda nefesimi tuttum. Naziklik konusunda nasıl bu kadar iyi olabilirdi?

Nino sabırlı bir adamdı. Ne zaman irkilsem durur, başka bir şey denerdi. Yumuşak öpücükler ve dokunuşlar. Dudakları kaburgalarımın üzerindeki hassas deride uzun süre kaldı, öptü ve kemirdi. Meme uçlarım sütyenimin kumaşına yapışmıştı ve Nino kumaşın kıvrıldığı yeri öperken onlara baktı. Gri gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi.

"Beni tekrar bağlatmak ister misiniz?"

Bir an için uyandırdığı hislere o kadar kapılmışım ki neden bahsettiğinden emin olamadım ama yine de başımı salladım. Yataktan kalktı ve kelepçelerle geri geldi. Sonra sırtını yasladığı yatak başlığına bir elini kelepçeledi. Beynim araya girmeden gömleğimi başımın üzerine çektim.

"Eğer eğilirsen, istersen göğüslerini öpebilirim."

Çok sakın, kontrollü ve klinik ama ipeksi sesinde uyarılmışlığını ele veren bir gerilim vardı.

Kızardım ve sütyenimi çıkarmak için arkama uzandım. Ellerim çok fazla titriyordu.

Nino bana sakince baktı. "Çözmek için boştaki elimi kullanabilirim. Sol elim, o yüzden biraz daha uzun sürebilir."

Yaklaştım ve birkaç saniye sonra uzanıp sütyenimi çözdü. Sonra elini tekrar indirdi ve yırtık karnının üzerine koydu. Sütyenimi indirdim. Düşün gecemizde beni çıplak görmüştü ama yine de onun sakın bakışlarından rahatsız olmuştum. Gördüklerini onaylayıp onaylamadığını bilmeme imkân yoktu.

"Yukarı kay," dedi.

Yaptım ve yanına diz çöktüm. Yavaşça uzandı ve omzuma dokundu, avuç içi tenime karşı sıcaktı. Ben eğilip göğsümü yüzüne doğru getirene kadar en hafif baskıyı uyguladı. Dudaklarını ayırdı ve meme ucunun etrafına, ısı ve ıslaklıktan oluşan lezzetli bir koza örerek kapattı. Bu his karşısında nefesim kesildi ve göğsümü yüzüne yaklaştırarak kendimi göğsüne yaslamak zorunda kaldım. Gözleri içimi görüyor gibiydi ve dili meme ucunun etrafında dönmeye başladığında tam olarak ne istediğimi biliyordu.

İnanılmaz, bunaltıcı ve çok iyiydi.

Arkasına yaslandı ve meme ucumu yavaşça emmeye başladı, ben sırlıklam olana kadar çekiştirdi, döndürdü, kemirdi. Hiç böyle tahrik olmamıştım, ama Nino'nun ağzı ve yoğun bakışları beklenmedik hislere neden oldu. Bacaklarımı birbirine bastırdım, yakında biraz rahatlama bulamazsam patlayacakmışım gibi hissediyordum.

Nino'nun gözleri bu harekete takılmıştı ama o yine de bakımına devam etti. Yüzüne, gözlerindeki arzuya ve göğsümü okşayışına bakamıyordum.

Meme ucumu ıslak bir sesle bıraktı ve nefes verdi. Yanaklarım yanıyordu. Elini karnından kaldırıp bacağıma götürdü ve hafifçe dizimin üzerine koydu. Kıpırdamadım ama içim canlandı, muhtaç ve çaresizdim. Böyle olabileceğini bilmiyordum.

O da kıpırdamadan yattı, gri gözleri yüzümde geziniyordu. "İstersen elimi tutabilirsin."

"Ne?" Fısıldadım, beynim zar zor çalışıyordu.

"Eğer sana dokunmamı ve sana zevk vermemi istiyorsan, elimi tutabilirsin."

"Ama ben ne yapacağımı bile bilmiyorum. Bunu bilen sensin."

"Biliyorum ve dokunuşum çok zevkli olacak, ama sen hala gergin."

Kendine güveni karşısında kaşlarım çatıldı. "Sen biraz kendin."

Başını hafif bir eğlenceyle yana yatırdı. "Ben sadece kendi yeteneklerimi tahmin etmekte ve zevk vermekte iyiyim."

"Ve acı çektirmek," diye ekledim.

"O da var ama endişelenmen gereken bir şey değil." Başparmağı dizimi hafifçe okşadı. "Neden meme ucunu tekrar emmeme izin vermiyorsun? Bundan hoşlanıyor gibiydin."

Başımı salladım ve öne doğru eğildim. Meme ucuma yapıştı ve anında inledim. "Şimdi de diğer göğsün," diye mırıldandı, ben kendimi onun üzerinde zor tutarken. Yer değiştirdim ve dilini meme ucumun üzerinde dolaştırdı, sonra ağzına aldı, bu sırada eli diğer göğsümü yoğurmak için yukarı çıktı. Merkezim önce hafifçe titremeye başladı ve sonra bacaklarımın arasından yayılan bir ürperti üzerimden geçti.

Nino meme ucumu biraz daha sert emdi. Nefesim kesildi ve merkezim zonklarken bacaklarımın arasında daha fazla ıslaklık hissettim. Nino'nun üzerinde donup kaldım ve o da meme ucumu serbest bıraktı.

"Ne oldu?" Şaşkınlıkla sordum.

"Sanırım orgazm olmuş olabilirsin. Güçlü bir orgazm değildi ama meme ucunu emmem amını uyarmak için yeterliydi."

sürtünme."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Oh, vay canına."

Nino'nun gözleri önce göğsümde, sonra da aşağılarda geziniyordu. "Eğer amına dokunursam, on kat yoğunlaşacak, güven bana."

Ona baktım ve bakışlarım külotunun altındaki sert hatlarına kaydı. Kendime endişelenecek bir an bile tanımadan ona doğru uzandım ve kumaşın içinden onu kavradım. Keskin bir nefes verdi ve avucuma doğru seğirdi. Hızla atan nabzıma rağmen aşağı doğru kaydım.

Nino yatak başlığına kelepçeliydi. Benim için güvenliydi.

Geçmişin beni baskı altında tutmasına izin vermeyi bırakmıştım. Durant'ın tutsağı olmaktan bıkmıştım. O ölmüştü. Nino ona işkence etmiş ve benim için öldürmüştü. Şimdi adamın anısını öldürme sırası bendeydi.

Titreyen parmaklarımı Nino'nun kemerinin altından geçirdim ve külotunu aşağı çektim. Karnı gerginlikle dalgalanıyordu, ama hiç ses çıkarmadı. Cesaretimi kaybetmekten korktuğum için yüzüne bakmaya cesaret edemedim.

Nino'yu daha önce de çıplak görmüştüm, ama hiçbir zaman kısa bakışlardan fazlasını riske atmamıştım. Bu kez avuçlarımı kalçalarına indirirken ereksiyonunu izlemek için kendime izin verdim. Nino'nun çıplaklığından korkmam için hiçbir neden yoktu. Durant'inkinden tiksindiğim gibi onun vücudundan, hatta ereksiyonundan bile tiksiniyordum. Nino'nun her yeri güzeldi, yara izleri ve dövmeleleriyle bile -ya da belki onlar yüzünden. Onlar onun bir parçasıydı ve onlarsız nasıl görüneceğini hayal bile edemiyordum.

Gözlerim ereksiyonuna takıldı. Uzun, kalın ve sünnetliydi. Onu içime alma fikriyle kısa bir panik anı yaşadım, uzun zaman önce yaşadığım acıyı hatırladım, ama bunu bir kenara ittim. Parmaklarımı sünnetin tabanına doladım, Nino kısık bir nefes aldı ama hiç kıpırdamadı. Bunun kontrolü bendeydi. Kimse beni bunu yapmaya zorlamamıştı. Ben istemiştim. *Benim seçimimdi.*

Elimi yavaşça aşağı yukarı hareket ettirmeye başladım, şimdiki zamana odaklandım, nefesime, Nino'nun alçak nefes verişlerine, avucumdaki ipeksiliğine. Dokunuşumun altında gergindi ve sonunda başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde gözleri arzuyla yanıyordu.

Ürperdim, hareketlerim bir an için duraksadı ama sonra tutuşumu sıkılaştırdım ve hızlandım. Bu kez gözlerimi yüzünden ayırmadım, onu görmek istiyordum, ona ne yaptığımı görmek istiyordum. Nino, ben onu daha sert ve daha hızlı ovalarken, nefes alış veriş pantolona dönüşürken asla başka tarafa bakmadı. Onu izledikçe, güzel yüzünü seyrettikçe benim de nefesim kesiliyordu. Boştaki eli yatağın kenarını kavradı, yüz ifadesi buruştu ve uyluk kasları elimin altında büküldü. "Böyle devam edersen boşalacağım," diye homurdandı.

Durmadım. Devam etmem gerekiyordu. Nino'nun gözleri kapandığında dudaklarım aralandı. Kalçaları yukarı doğru itildi ve titreyerek boşaldı. Hiçbir şey Nino'nun mükemmel soğuk yüzünün tutkuyla yanmasından daha güzel olamazdı. Parmaklarımın üzerine boşalırken bakışlarım elime kaydı.

Nefesim göğsümde düğümlendi. İki kez seğirdi ve sonra Nino da hareketsiz kaldı. Kalbimin kulaklarımda çarpması dışında etrafımız çok sessizleşti.

NINO

Kiara, yumuşamakta olan sikimin etrafına sarılmış ve üzerine boşalmış olan eline baktı. Gergindi ve yüz ifadesini okumak benim için imkânsızdı. Doğrudum, kelepçenin kilidini açtım ve elini nazıkçe üzerimden çektim. Sonra ayağa kalktım ve onu yanıma çektim. Tek kelime etmeden beni banyoya kadar takip etti, lavabodaki suyu açtım ve elini tuttum

Altında d llerimi yıkıyordum. Sadece bunun geçmişten anıları tetiklediğini varsayabilirdim.

Kaşları birbirine yaklaştı ve sonunda gözlerini benimkilere dikti. "Bunu neden yaptın?"

Yüz ifadesini okumaya çalışarak ona baktım ama yüz ifadesi  zg n değil sadece şaşkındı. Elini kuruladım, sonra parmaklarımı bileğine doladım. Nabzı hızlıydı ama korktuğu zamanki kadar hızlı değildi. "Elinin  zerine geldiğim için  zg n olduğunu düşündüm."

"Değildim," dedi sessizce.

Başımı  ne eğdim. "O zaman neden gerildin?  zg n görünüyordun."

"şaşırdım ve rahatladım," dedi yavaşça. "       bunu yapamayacağımdan endişeleniyordum. Bana onun yaptıklarını çok fazla hatırlatacağından korkuyordum ama öyle olmadı. İğrenmedim."

"Bu iyi," diye mırıldandım. Bugün bana dokunmasını beklemiyordum ama beni bağladığı için kendini güvende hissediyor olmalıydı. Bana gülümsedi ve ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. Yüz ifadesi daha da yumuşadı. Bana doğru bastırdı ve ellerim otomatik olarak kalçalarına dolandı. "Amina dokunmama izin ver Kiara. Sana kendini iyi hissettirmek istiyorum. Seni sert bir şekilde boşaltmak istiyorum."

Yanaklarına bir kızarıklık yayıldı.  zerinde hala belirsizlik vardı yüz.

"Parmaklarım acı vermeyecek, sadece zevk verecek.

Güven bana." "G veniyorum," dedi sessizce.

Onu yatak odasına geri götürdüm ve Kiara yatağa uzandı, K    k, gergin bir gülümsemeyle beni izliyordu. Yanında diz çöktüm. "Bacaklarına masaj yapacağım ve yukarı doğru ilerleyeceğim. şimdilik k lotun üzerinde kalsın, tamam mı?"

Başını salladı.

Avuç içlerimi kalçalarına koyduğumda, dokunuşumla teni gerildi. "Durmamı istediğinde 'dur' demen yeterli," dedim sertçe, bakışlarıyla buluşarak.

"Tamam," dedi.

Dış uyluğunu yoğurmaya başladım ve bir süre sonra rahatladı ama ben devam etmedim. Sonunda hareketlerimi genişlettim, parmak uçlarım uyluğunun küçük yara izinin olduğu yumuşak iç tarafını okşadı. Kiara'nın nefes alış veriş derinleşti. Avucumu daha yukarılara doğru ittim ve sonunda külotla kaplı tümseğine ulaştım. Nefesini içine çekti ve ona baktığımda beni izlediğini gördüm.

"Durmamı ister misin?"

Başını hızlıca salladı ve ben de gülümsedim. "Güzel."

Avucumu tekrar külotunun üzerinde gezdirdim ve kalçalarını hafifçe salladı. Bu sefer elimi üzerinde gezdirirken orta parmağımı küçük çukurun üzerinden kaydardım, kıvrımlarını ve klitorisini fırçaladım. Şaşırmış bir iniltiyle yukarı doğru kalktı ve ben de hareketi tekrarladım. Külotu ıslak bedenine yapışmış, bana yarığının mükemmel bir görüntüsünü veriyordu. Elimi üzerinde gezdirirken yavaşlattım, parmağımın ucunun yumrusuna dayandığından emin oldum. Avucumu amına doğru bastırmaya devam ettim. Sıcaklığı ve ıslaklığı tenime karşı kışkırtıcıydı. Baş döndürücü kokusu burnumu okşuyor ve yüzümü kucağına gömüp uyarılmışlığını yalamak istememe neden oluyordu.

Parmak ucumu klitorisinin üzerinde hafifçe gezdirdim ve Kiara inledi, sonra kızardı, dudağını ısırıldı. Hareketi tekrarladım. "Kendini susturma. Seni duymama izin ver. Böylece yaptığım şeyden zevk aldığını bilirim." Yine de sırılsıklam külotu da iyi bir göstergedydi.

Avuç içimin topuğunu hafifçe ona doğru sallayarak parmağım klitorisini okşadı. Sonunda kalçalarını bana doğru hareket ettirdi, elleri çarşafı yumrukluyordu.

Gözleri kasık bölgeme kayd1. Beni sert bulacağını biliyordum.

"Benim için gel Kiara," diye emrettim.

Tekrar inledi, neredeyse çaresizce, vücudu dokunuşumun altında titremeye başlamıştı. Parmağımı hızlandırdım. "Nino," diye nefes nefese kaldı. "Ben... ben... oh Tanrım." Gözleri irileşti, sonra kalçaları büküldü ve şiddetle titrerken haykırdı. Vuruşlarımı yavaşlattım, külotunun uyarılmayla ona yapışmasının tadını çıkarıyordum.

Sikim başka bir tahliye için, onun amı, tadı ve sıcaklığı için ağrıyordu. O kadar ıslaktı ki. Onu şimdi becerebilseydim çok zevkli olurdu ama korkusu hâlâ buna engel oluyordu.

Parmağımı kaldırarak, orgazmını uzatacağını bildiğim için avucumun merkeze yaptığı baskıyı sürdürdüm.

Dudaklarını aralayarak beni izledi, bukleleri başının etrafında dağınıktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Sana orgazm yaşattığı için mi?" Biraz da eğlenerek sordum.

Tekrar yanına tırmandım ve yanına uzandım. Yaklaştı ve ben de kolumu ona doladım. "Asla kaldırılabileceğimden fazlasını yapmadığın için," dedi sessizce. "Bana oraya dokunmanın acı verici olmak zorunda olmadığını gösterdiğin için."

Başını göğsüme koydu ve bedenim onun sıcaklığını hissedince rahatladı.

BÖLÜM 17

KIARA

Çok gergindim. Nino'yla evlendiğimden beri, kanlı çarşaf skandalından sonra Baltimore'a ilk kez dönüyordum. Giulia'nın o günün sonrasını anlatışı muhtemelen benim hatırım için yumuşatılmıştı.

İlgi odağı olurdum. İnsanlar arkamdan fısıldayacaktı. Kendime bile ait olmayan davranışlarım için beni yargırlardı.

Nino yanıma geldi. "Artık yola çıkmalıyız. Uçak yolculuğu neredeyse beş saat sürüyor ve akşam yedi gibi amcanın evinde olmamız gerekiyor."

Başımı salladım ve karnım daha da sıkıştı.

"Elbisen nerede?" diye sordu.

Kapıda asılı duran lacivert mütevazı elbiseyi gösterdim. Egidia Teyze'nin birkaç yıl önce benim için aldığı elbiselerden biriydi. Güvenli bir seçimdi.

Nino başını bir kez salladı. Gömme dolabımıza girdi ve birkaç dakika sonra birkaç hafta önce aldığım uzun kırmızı ipek elbiseyle çıktı.

Gözlerim büyüdü. "Bunu giyersem insanlar daha çok bakacak."

Nino başını öne eğdi. "Sen bir Falcone'sun karıcığım ve saklanmaya çalışmayacaksın. Başını dik tutacaksın ve onlara senden aşağı olduklarını göstereceksin. Onlara ne kadar güzel olduğunu göstereceksin. Bırak baksınlar."

Gözlerimi kırptım ve sessizce başımı salladım. Kulağa çok kolaymış gibi geliyordu.

Remo, Nino ve ben özel jetle Baltimore'a gittik. Savio, Adamo ve Fabiano Vegas'ta kaldılar çünkü bu daha çok bir aile meselesiydi ve amcamın yetmişinci doğum günüydü. Remo, Camorra'nın Capo'su olarak onur konuğu olarak davet edilmişti, ancak teyzem ve eniştemin onun çatıları altında olmasından pek hoşlanmadıklarını tahmin ediyordum.

Bu kez otelde kalacaktık çünkü Giulia ve Cassio'nun yanı sıra diğer üvey kardeşlerim de geceyi teyzem ve eniştemin evinde geçireceklerdi. Ve tabii ki düğün gecemde Durant'ı öldürdüklerinden beri Nino ve Remo'ya karşı ailedeki hemen hemen herkes daha da temkinli davranmaya başlamıştı.

Bazen ona olanlardan dolayı kendimi suçlu hissetmediğim için bende bir sorun olup olmadığını merak ediyordum. Cesedini görmedim ama görenlerin tepkilerinden kötü bir şey olduğunu anladım.

Kitabımın üstünden Nino ve Remo'ya baktım. Luca ile yaklaşan bir toplantı hakkında konuşuyorlardı.

Otelimize beklediğimizden daha geç vardık, bu yüzden acele hazırlanmam gerekiyordu. Kalçamın üst kısmına kadar uzanan yırtmaçlı kırmızı elbisemi dekolte yakasıyla birlikte giydiğimde gözlerimi aynadan ayıramadım. Koyu renk saçlarım dalga dalga sırtımdan ve omuzlarımdan aşağı dökülüyordu ve elbisemle aynı kan kırmızısı renkte ruj sürmüştüm. Kırmızılı kadın.

Nino memnun bir bakışla arkamdan geldi. "Olman gerektiği gibi ilgi odağı olacaksın Kiara. Görülmeye değer bir manzarasın. Kan kırmızısı senin rengin."

Bir kakhaha attım. "İnsanlar kanlı çarşafı düşünecek, hayır şüphe."

Nino ellerini kalçalarıma koydu ve ben de hiç düşünmeden ona yaslandı, güçlü vücudunun verdiği hissin tadını çıkardı.

sırtıma doğru. "Bırak arşıafları hatırlasınlar. Sana dokunmaya cüret eden herkesin başına gelecek olan budur."

Yüzündeki ifadeden ürperdim. Çok soğuk ve acımasız. Çok güzeldi. Nino siyah smokini ve kan kırmızısı papyonuyla tek başına nefes kesici bir görüntüydü, ama birlikte mükemmel görünüyorduk, sanki birlikte olmak için yaratılmıştık. Bu saçma bir düşünceydi, asla yüksek sesle dile getirmeyeceğim romantik bir fikirdi çünkü Nino anlamazdı.

"Hadi ama, geç kalmak istemeyiz," diye mırıldandı ama gözleri bir kez daha yakamda gezindi ve ifadesindeki arzu içimi sıktı.

Nino ve ben geldiğimizde Remo otelin lobisinde bekliyordu. Remo da smokin giymişti ama siyah bir papyon takmıştı. Onu hiç bu kadar şık görmemiştim, düşünümde bile.

Gözleri beni değerlendirmek için zaman harcadı. Sonra sırtıttı. "Bahse girerim birkaç kişi elbiseni gördüğünde hoş olmayan anılarla karşılaşacak."

Kiralık limuzin bizi eski evimin önüne bırakırken ellerimi ovuşturdum. Nino kolunu belime doladı, eli kalçamda sahiplenici bir şekilde duruyordu.

Derin bir nefes aldım.

Nino bana sessizce, "Başını dik tut," diye hatırlattı.

Remo merakla bize baktı. "Baban bir hain olduğu için o piçlerin seni aşağılamasına izin verme. Başka bir bok için de seni aşağılamalarına izin verme. Sen artık bir Falcone'sun. Eğer içlerinden biri size saygı göstermezse, bana ya da Nino'ya söyleyin, icabına bakarız."

"Teşekkürler," dedim küçük bir gülümsemeyle.

Remo hızlıca başını salladı. Ondan eskisi kadar korkmuyordum ve o da beni çok fazla korkutmamaya çalışıyordu. Belki eninde sonunda bir anlaşmaya varırdık.

Malikânenin kapısı açıldı. Egidia Teyze ve Felix Amca göründü. Bana odaklandıklarında gözleri büyüdü.

Nino kalçamı sıktı, ben de gülümsemeye zorlayarak başımı kaldırdım. Kiara Falcone. Yeni biri. Köşelerde saklanan kız değil.

Önlerine geldiğimizde bir an garip bir sessizlik oldu, sonra hızlıca "Mutlu yıllar Felix Amca" dedim. Yanağından öptüm ve yüz ifadesi yumuşadı.

"Teşekkür ederim Kiara. İnanılmaz görünüyorsun."

"Öyle," diye onayladı Egidia Teyze. "Ne kadar güçlü bir renk."

Ona da hızlıca sarıldım, sonra Nino ve Remo'nun onu ve amcamı selamlayabilmesi için geri çekildim. Nino pahalı, sınırlı sayıda üretilmiş viskiyi amcama uzattı, o da gözle görülür bir şekilde rahatladı. Ne Egidia'nın ne de Felix'in Nino ve Remo'nun yanında olmaktan hoşlanmadıkları çok çabuk anlaşıldı.

Onları içeri kadar takip ettik. Ev taze çiçeklerle süslenmişti ve oturma odası konuklarla doluydu, bahçe de öyle. Bitişikteki yemek salonunda bir büfe kurulmuştu ve garsonlar ellerinde şampanya ve meze dolu tepsilerle dolaşıyorlardı. Nino ve ben odaya girdiğimiz anda tüm gözler bize çevrildi ve çoğu insan beni böyle giyinmiş görünce şaşkınlıklarını gizleyemedi.

Giulia ona ve Cassio'ya katılmamı işaret etti. Belimi serbest bırakan Nino'ya baktım. "Remo ve ben Luca'yla konuşmaya gideceğiz. Sen neden üvey kardeşinin yanına gitmiyorsun?"

Başımı salladım ve hızla ona doğru ilerledim. Beni sıkıca kucakladı, sonra geri çekildi ve yüzünde gururlu bir ifadeyle kıyafetimi inceledi. "Sonunda kıvrımlarını gösteriyorsun. Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun."

Gülümsedim ve Cassio'ya başımı salladım. Bana dokunmak için hiçbir hareket yapmadı. Çok gerekli olmadıkça bunu yapmamaya her zaman dikkat etmişti. Giulia ve

Bu konuyu hiç konuşmamıştım ama yıllar önce başıma gelenler hakkında onunla konuştuğundan oldukça emindim. Kocasıydı, bu yüzden mahrem detayları paylaşması çok doğaldı.

"Las Vegas'ta işler nasıl?" diye sordu ama yüz ifadesindeki gerginlikten Giulia'nın benim için endişelendiği için ona zor anlar yaşatmış olabileceğini anladım.

Üvey kardeşimin elini tuttum ve sıktım. "Ben iyiyim. Artık endişelenmene gerek yok."

Gözleri Luca'nın söylediği bir şeyi dinlemekte olan Nino'ya kaydı.

"Bir sorun varsa bana söyleyebilirsin Kiara. Sana yardım edebiliriz."

Güldüm. "Giulia, senin yardımına ihtiyacım yok. Ben artık bir Falcone'um. İyi korunuyorum."

Bana şaşkınlıkla baktıktan sonra kocasıyla bakiştılar. "Vay canına. Sana ne yaptılar?"

Nino'ya doğru baktım ve sanki gözlerimi üzerinde hissetmiş gibi dönüp bakışlarımla buluştu. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Bana değerimi o öğretti."

Giulia çıplak omzuma dokundu, dudakları aralandı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Gözlerimi Nino'dan ayıramıyordum. "Ondan hoşlanıyorum," dedim sessizce ve itirafımla bedenim ısındı. İçten içe, belki de ondan hoşlanmaktan daha fazlasını yaptığımı fark ettim.

Giulia elimi tuttu ve beni bahçenin تنها bir yerine götürdü. "Kiara, bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ne? Las Vegas'ta kendimi evimde hissettiğim için, Nino'yla evliliğim korktuğum gibi cehenneme dönüşmediği için mutlu olursun sanmıştım."

"Senin adına sevindim, ama Falcon'ların sana iyi davrandığına inanmak çok zor."

Omuz silktim. "Dediğin gibi: Bazı erkekler eve şiddet getirmez. Nino onlardan biri. Ne kadar güçlü olduğunu, ne kadar güçlü olduğunu biliyor. Kendini güçlü hissetmek için beni aşağılamasına gerek yok."

Giulia'nın yüzüne ilk gerçek gülümseme yayıldı ve bana tekrar sarıldı. "Senin adına çok mutluyum."

Partiye döndüğümüzde insanlar bize bakmaya devam etti ama mesafelerini korudular. Geçmişte bunun nedeni bir hainle ilişkilendirilmek istememeleriydi; şimdi ise korkmuş gibiydiler. Sonunda kendimi tekrar Nino'nun yanında buldum, eli kalçamda güven verici bir varlıktı.

"İyi gidiyorsun," diye mırıldandı. Övgüsü içimi gururla doldurdu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde otelimize döndüğümüzde rahatlamış hissettim. İki aydan kısa bir süre sonra bile Las Vegas, Baltimore'dan daha çok evim gibi gelmeye başlamıştı ve insanların beni geçmişimden dolayı yargılamadığı bir yere dönmeyi özlemle bekliyordum.

Birkaç gün sonra Nino yüzmek için kalktığında onunla birlikte ben de uyandım. Bir kereliğine yatakta kalmaya ve birkaç saat daha uyumaya karar verdim. Nino oturup kulağımın dibine kadar yaklaştığında beni şaşırttı. "Bu gece vücudunun her santimini ağızımla keşfetmek istiyorum," dedi ve yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Şimdiye kadar yaptığımız her şeyden daha yoğun olacak. Bu konuda çok iyiyim."

Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu, sersemlemiş bir halde sessizliğe gömülmüştüm ama vücudum ateşler içindeydi. Nino mayosunu sıyrarak ayağa kalktı ve gitmek için döndü.

Gözlerimi kapadım, ağzını bacaklarımin arasında hayal etmeye çalıştım, nasıl bir his olacağını merak ettim. Huzursuz ve ateşli bir şekilde kalçalarımı birbirine kenetledim. Parmaklarım bacaklarımin arasında yolunu buldu ve kendimi okşadım.

Nino'nun bana söylediği gibi, onun derin, alçak sesini, ellerini, ağzını hayal ederek... ve küçük bir ürpertiyle boşaldım, ama bu yeterli değildi. Yaklaşamadım bile.

Yataktan kayarak çıktım ve zihnimi boşaltmak için uzun bir duş almayı tercih ettim.

O akşam ilk kez akşam yemeği hazırladım. Etsiz olduğu için erkeklerin beğenip beğenmeyeceğinden emin değildim ama üç peynirli lazanya kulağa çok lezzetli geliyordu ve fırında pişerken, baştan çıkarıcı kokusu bana gerçekten yenilebilir bir şey yaratmayı başardığım konusunda umut verdi.

Adamları aramaya koyuldum ama sadece birini bulabildim: Remo, sanki kendisine hakaret etmiş gibi kum torbasını tekmeliyordu. Bu onun en sevdiği eğlenceydi.

Bana doğru bir bakış fırlattı ama saldırısını hemen durdurmadı.

"Nino nerede?"

"Duş." Tekme. "Bugün Adamo ile çalıştı." Tekme. Yumruk.

Yumruk. Tekme.

"Bizim için yemek yaptım."

Remo durakladı, kara gözleri kısıldı. "Sen ve Nino için mi?"

"H e p i m i z için," dedim sessizce, onun sert bakışları altında gergin bir şekilde kıpırdanarak

Parlama.

Artan gerginliğime rağmen bana yaklaştı. Bir havlu kaptı Kanepenin üzerinden atlayarak önümde durdu. "Bugün kaçmak ya da korkmak yok mu?"

Dudaklarımı büzdüm. "Senden hiç kaçmadım."

"Bilardo masasındaki fahişeyi becerdiğimde yaptın."

Bir an sonra adım sesleri duyuldu ve Nino yanımda belirerek sırtıma hafifçe dokundu. "Bu rahatsız edici bir manzara."

"Karın bizim için yemek yaptı," dedi Remo.

Nino bana baktı. Baharatlı duş jeli kokuyordu. Birkaç ıslak saç teli alnından ve şakaklarından aşağı sarkıyordu.

"Adamo bugün beni market alışverişine götürdü. Bir kez olsun ev yemeği yemenin güzel olacağını düşündüm."

Gözlerim ağzına kaydı, nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. Hayal gücüm pek iyi değildi.

"Sanırım hiçbir hayvan zarar görmemiştir," diye mırıldandı Remo. Nino kardeşine uyarıcı bir bakış gönderdi.

"Vejetaryen, evet, ama kolesterol seviyeleriniz doyacak. Merak etmeyin. İçinde mozzarella, pecorino ve taleggio peyniri var."

Adamo, "Yaklaşık üç kilo p e y n i r , " diye ekledi.

Merdivenlerden inerken ıslak saçları dağılmıştı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Nino sordu.

"Buraya taşıyabilirsin. Tava ağırdır."

Nino beni mutfığa kadar takip etti, sıcak avuçlarını sırtıma bastırdı.

"Beş dakikaya daha ihtiyacı var," dedim fırının içine bir kez daha baktıktan sonra, yüzüne bakmaktan kaçınarak, çünkü bu benim onun ağzına bakmama neden oluyordu ve bu da daha fazla dikkat dağıtıcı düşünceye yol açıyordu. Nino beni sessizce süzdü. Yüzümü kavradı ve başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi.

"Gerginsin."

Dudaklarımı yaladım, gözlerim önce onun ağzına, sonra biraz daha yukarıya kaydı. Yaklaştı ve beni yavaş, sıcak ve daha fazlasını vaat ederek öptü. Dili benimkinin etrafında dolanırken neredeyse şakacıydı, alay ediyordu ama yine de baskındı. Telaşla geri çektim. Nino ilk kez bir öpücük başlatmıştı, ilk kez yatak odamızın dışında yakınlaşmıştık.

"Bu gece yapacağım şey bu," diye mırıldandı, sonra daha da alçak bir sesle ekledi, "Bacaklarının arasında."

Titriyordum. Nino benim yanımda daha az dikkatliydi; bu heyecan verici ve korkutucuydu ve başka türlü olmasını istemiyordum.

Geri çekildi, gri gözleri yüzümü değerlendiriyordu. Bileğime uzandı, öpmeden önce başparmağını hassas tenimde gezdirdi. "Unutma, benimle yataktayken korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

Başımı salladım. Kuru boğazım yutkunmamı zorlaştırıyordu. "Sanırım lazanya pişti."

Nino büyük tavayı çıkardı ve oyun odasına taşıdı. Ben de tabakları, peçeteleri ve çatal bıçakları taşıdım. Savio, Adamo ve Remo her zamanki yerlerine oturmuşlardı bile. Bir an için onlara yemek odasında yemek yemeyi teklif etmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim.

"Güzel kokuyor," dedi Adamo, Nino lazanyayı tahta bir sacayağının üzerine koyar koymaz lazanyanın üzerine eğilirken.

"Yemeğe zehir katmadığından emin misin?" Savio sırtarak sordu ama tabağını lazanyayla doldurmaya başlamıştı bile.

Nino yanıma otururken elini dizime koydu. "Kiara'yla bu gece için planlarımız var, o yüzden henüz beni zehirleyeceğini sanmıyorum. Haksız mıyım?"

Yanaklarım sıcaktan kavruldu.

"TMI, Nino," diye mırıldandı Adamo.

"Bana sorarsan TLI," dedi Savio sırtarak. "Hâlâ sikiş maceralarını bizimle paylaştığın zamanlar daha eğlenceliydi, Nino. Şimdi sadece Remo'nun sapkınlıklarını duyabiliyorum."

Başımın her an utançtan patlayacağından emindim. "Eğer benim sapkın saçmalıklarımı duymak istemiyorsan, bunu sadece Nino ve Fabiano'yu gelecekte."

"Kimsenin bunu duymak istediğini sanmıyorum," dedim.

Remo arkasına yaslandı, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle bana baktı. "Herkes boktan vanilya seks için biçilmiş kaftan değil, o yüzden beni dava et. Ve eğer doğru hatırlıyorsam, Nino ve Fabiano da kadınların seni hadım etmeden önce işin daha sert taraflarından zevk alıyorlardı."

Nino'ya bir göz attım, ama yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. Lazanya çok lezzetliydi ve adamlar sanki son yemekleriymiş gibi afiyetle yediler. Her zamanki gibi birbirleriyle alay ediyor ve tartışıyorlardı. Etrafımda aile gibi davranmaları bana her zaman garip bir aidiyet duygusu verirdi.

Yemekten sonra, Nino ve ben kendi odamıza çekildik. Nino yatak odamızın kapısını kapattığında merakla ona baktım. "Remo işlerin daha sert tarafıyla ne demek istedi?"

Nino başını salladı. "Bu senin düşündüğün anlama gelmiyor." "Ne düşündüğümü bilmiyorsun," dedim sessizce. "Belki de sen bir dahisin, ama zihin okuyucu değilsin."

Nino parmaklarını bileğime doladı ve beni kendine çekti. Sonra eğildi. "Yüzündeki ifadeyi anlamak için zihin okuyucu olmama gerek yok Kiara."

İçimi çektim. "Yani sen hiç ...?" Sesim titriyordu.

"Asla," dedi kararlılıkla ve içimi bir rahatlama kapladı. Başparmağı bileğimi okşadı. "Şimdi biraz daha keşfetmeye ne dersin?"

Sessizce başımı salladım, vücudumda heyecan dalgaları dolaşıyordu. Nino beni yatağa doğru götürdü. "Eğer sana oral seks yapmamı istiyorsan, beni zapt etmemen akıllıca olur... tabii yüzüme otururken kendini rahat hissetmiyorsan."

Gözlerim şok içinde açıldı. "Hayır," dedim sonunda. "Kesinlikle değil

."

Nino'nun dudaklarının kenarları seğirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Gözlerimi devirirken yanaklarım kızarmıştı. Yaklaştım, üzerinde durdum

parmak uçlarıma bastım ve elimi Nino'nun boynuna doladım. Hemen başını eğdi, ağzıma yapıştı ve bir kolunu sırtıma doladı. Bizi yatağa indirmeye başlayana kadar kendimi onun öpücüğüne kaptırdım. Nino üzerimde gezinirken altımdaki yumuşak şilteyi hissettim.

Gözleri yüzümde gezinirken geri çekildi. "Korku mu?" diye sordu sessizce, bedenini üzerimde tutarak.

Nino olduğu için korkmak saçmaydı, ama Durant'ın üzerimde gezinirken hissettikleri hep aklıma geliyordu, anıların beni geri tutmasını istemesem bile.

Nino yanımdaki yatağa uzandı ve ben de hemen onu öpmeye başladım. Hiç tereddüt etmeden bana uydu ve her zamanki gibi liderliği ele aldı. Merkezimin ısındığını hissederek onun uzman diline teslim oldum. Eli yan tarafımı okşadı, sonra gömleğimin altından kayarak tenime dokundu ve tüylerimi diken diken etti. Parmakları daha yukarı uzandı ve dantelli sütyenimin üzerinden geçti. Meme uçlarım dokunuşun altında büzüldü ve Nino'nun ağzına doğru inledim. Eli göğüslerimi kavradı ve önce hafifçe yoğurdu, sonra dokunuşu sertleşti. Cesaretimi toplayarak Nino'ya uzandım, onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Ellerim kaslı göğsünden aşağı, yırtık karnına doğru kayarak gömleğinin eteklerine ulaştı. Çekiştirdim.

Nino ağzımdan çekildi, doğrulup tişörtünü kafasına geçirdi. Gözlerim gövdesine, kaslarına, yara izlerine, dövmelelerine takıldı ve her zamanki gibi vücudum binlerce kelebekle doldu. O daha uzanmadan ellerim göğsünün üzerinde gezinmeye başlamıştı bile. Destekledi

Keşfetmeme izin vermek için kendini yukarı kaldırdı. Gözleri yüzümdeydi ama benim gözlerim göğüs kaslarını okşayıp meme uçlarını sıyıran parmaklarımda kaldı.

Nefes verdi ve ben de hareketi tekrarlardım, Nino'nun soğuk tavrını böylesine küçük bir dokunuşla kırabildiğime seviniyordum. Güçlendirici bir histi. Heyecan verici.

"Gömleğinden de kurtulmaya ne dersin?" Nino mırıldandı, elleri gömleğimin eteklerine uzanıyordu. Başımın üzerinden çekebilmesi için kendimi yukarı kaldırdım.

Gözleri vücudumda gezindi, göğüslerimde oyalandı ve sonra parmakları dantelin arasından meme ucumu çekiştirirken dudakları benimkilere döndü. Sütyenimi çıkarmama yardım etti. Parmakları ve dudakları göğüslerimi, omuzlarımı ve karnımı okşarken, arkalarında yakıcı bir ihtiyaç bıraktı. Bedenimin ihtiyacına rağmen, Nino külotuma uzandığında donakaldım. Şimdiye kadar bana kumaşın üzerinden dokunmuştu. Bu bana güvende olduğum yanılsamasını veriyordu.

Kalçalarımı kaldırdım ve Nino davetimi kabul etti, ama beni gözlerinin önüne sererken gözleri yüzümde kaldı. Avuç içiyle kalçamı okşadı, sonra yavaşça yukarı kaldırdı, bacaklarımın arasındaki küçük koyu renkli kılların üzerinden geçti. Başparmağı ilk kez bir engel olmadan kaygan mememe dokunduğunda nefesimi tuttum. Eğilerek inledim.

Parmağı kıvrımlarımı çevikçe okşadı ama asla aralarına dalmadı. Beni okumakta ne kadar iyi olduğundan emin değildim... parmaklarının girişime bu kadar yakın olmasının acı verici anıların yüzeyini kaşındığını anlayıp anlamadığından emin değildim. Nino yatağın ucuna doğru ilerledi ve ayak bileklerimi birbirinden ayırdı. Ne yapmak üzere olduğunu biliyordum ve bedenimi rahatlatmaya çalıştım.

Kalçalarımın arasına uzandı, dövmeli pazuları beni genişçe ayırırken esnedi. Bakışlarını merkezime indirdiğinde merkezim ve ardından kalçalarım sıkıştı.

"Korku mu?" diye sordu sessizce, dikkatle. Bundan korkmuyordum. Bana bunu hiç yapmamıştı.

"Sinirler," diye itiraf ettim.

"Neyin?" Nefesi ıslak tenimde geziniyordu ve ben beklentiden, sinirden ve ihtiyaçtan titriyordum.

Açıklaması zordu. "Bilmiyorum."

Öne doğru eğildi. "Bu senin için iyi olacak Kiara. Dilime ve dudaklarıma odaklanmaya çalış. Başka bir şey düşünme."

Nefesi klitorisimin üzerinde gezindi ve sonra dili hafifçe üzerimden kaydı, kıvrımlarımın arasından geçerek mememin üzerinde gezindi. Bu hissin etkisiyle inledim.

"İyi mi?" Nino bana karşı sordu, sesi derin ve sakindi.

Başımı salladım, parmaklarım çarşafı kazıyordu. Nino'nun dili yine küçük bir çırpınış yaptı ve kaslarım sonunda gevşedi. Omuzlarıyla kalçalarımı birbirinden uzaklaştırdı ve dilini açıklığıma doğru sürükledi. Kısa bir süre gerildim ve o da hızla geri çekildi. Yine dili önce klitorisimin sonra da kıvrımlarımın üzerinde gezindi, sonra aşağıya inip aynı hareketi giriş yerimde tekrarladı. İçimden yoğun bir zevk aktı ve bu kez bedenim gerilmedi. Nino'nun dili açıklığımanın üzerinde hafifçe gezindi, sonra onu döndürdü ve basıncı artırarak ucunu içime soktu. Şaşkın bir nefes verdim.

Onaylar gibi alçak bir sesle mırıldandı ve gözlerim onu izlemek için aşağıya kaydı. Diliyle açıklığımda daireler çizerken bakışları kıvrımlarımda duruyordu. Bundan zevk alıyor gibiydi ve bu farkındalık son sinirlerimi de yok etti. Dilini yine klitorisimin üzerinde hafifçe gezdirdi, hafifçe dürttü ve döndürdü ve sonra bir şeylerin inşa edildiğini hissettim; gerginlik çekirdeğimin derinliklerinde sıkılaştı, paramparça olana kadar her yalama ve fiske ile arttı. Haykırdım, salıverilmemle birlikte titredim.

Nino bana karşı inledi, alçaldı ve yavaş vuruşlarla girişimi yaladı. Duvarlarım onun bakıcılığı altında tekrar sıkılaştığında gözlerim genişledi.

Alçak bir sesle, "Devam et," diye emretti.

Zevkimi tekrar arttırmak için sert yalamalar kullanmaya başladı. İnanılmazdı, *imkânsızdı*. Bu şimdiye kadarki her şeyden daha iyi hissettiriyordu.

"Nino," diye sızlandım o beni nazik bir özenle okşarken. "Bu çok iyi hissettiriyor."

"Güzel," diye kıvrımlarıma sürdü ve ben bu sesle titredim. "Benim için tekrar boşalmanı istiyorum Kiara. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet," diye nefes aldım ve dikkatini girişime odaklamadan önce dilini klitorisim boyunca gezdirdi. Ağzını sıkıca bana doğru bastırdı ve dili tekrar içime girdi. Yavaşça hareket ettirirken dili içimde çok iyi hissettirdi. Başparmağı klitorisimi buldu ve aynı yumuşak daireleri ovuşturdu.

Kalçalarımı huzursuzca salladım, harika hislerle boğulmuştum. Bu sefer daha da hızlı geliyordu, bedenim aşırı hassas ama yine de daha fazlası için istekliydi. Elim Nino'nun başına doğru uçtu, saçlarını kavradı ve sonra daha da sert boşaldım.

Nino'nun parmakları kıvrımlarımı okşadı. "Parmağımı içine sokmak istiyorum." Bakışlarına karşılık verdim. Yüz ifadesi sakın ve kendinden emindi. Yutkundum.

Bir parmağını dudaklarımın arasına daldırdı. "Bir şey söyle. Eğer bunu istemiyorsan durmamı söyle."

"Ben... Geçen seferki gibi acıyacak diye endişeleniyorum."

"Olmayacak," dedi Nino kesin bir ifadeyle. Parmağının ucu biraz daha aşağı indi. Uzun zaman önceki acıyı, kırılma hissini, çaresizliği hatırlayarak gerildim.

Nino bana baktı, parmağı açıklığımda hafifçe gezindi, ama içeri itmedi. Diğer eliyle yukarı uzandı ve alt karnımı okşadı. "Gevşemeye çalış Kiara. Çok ıslaksın ve eğer izin verirsen parmağım hassas duvarlarında çok zevkli olacak."

Rahatlamaya çalıştım ama bedenim geçmişten gelen korkuyla kenetlendi. Nino açıklığımı ve kıvrımlarımı okşamaya devam etti. "Sana yardım etmeme izin ver," diye mırıldandı. Elini karnımdan kaburgalarımın üzerindeki gıdıklanma noktasına götürdüğünde beni irkiltti. Gülmekten nefesim kesildi ve seğirdim. Sonra Nino parmağını içime soktu. Gıdıklamayı hemen kesti.

"Oh," diye nefes verdim ve sustum. Hiç acımamıştı. Yavaşça gözleri yüzümü buldu. Parmağını hareket ettirmeye başladı ve ben de bu his karşısında inledim.

"Neden beni gıdıkladın?" Nino parmağıyla içime girmeye devam ederken kalın bir sesle sordum. Klitorisimi hafifçe ovaladı.

"Vücudunun dikkatini dağıttım. Acı beklediğin için beynin parmağımın açıklığına değmesini bir tehdit olarak algılamıştı, ben de gidip sinapslarının odaklanması gereken başka bir tehdit oluşturdum. Genellikle en çok gerçek acıyla işe yarar, ancak gıdıklama da etkilidir çünkü vücut benzer şekilde tepki verir."

Başımı salladım. "Bu işte iyisin."

Dudakları kıpırdadı ve gri gözleri beni sorguladı. "Vücudun işleyişini uzun süre inceledim, özellikle de zevk ve acıya verdiği tepkileri."

Bundan hiç şüphem yoktu. Parmağıyla içimde bir şeyler yaparken inledim, hafif bir dönüş.

Hareketi tekrarladı ve başparmağını klitorisimin üzerine hafifçe sürttü. "Bu hoşuna gitti mi?"

Nasıl sorabilirdi ki? "Evet," diye çıkmayı başardım. Parmağı yavaşça girip çıkarken dudakları klitorisimin üzerinde başparmağının yerini aldı.

"Benim için tekrar gel," dedi o ipeksi, baskın ses tonuyla ve parmağı ile ağzının birleşik hissi altında dağıldım.

Tüm vücudum zevk dalgalarıyla doldu. Nefesimi tutmaya çalışarak uzun süre titredim. Nino parmağını çekti ve sonra dudaklarına götürüp ağzına sokarak beni şok etti.

Bacaklarımın arasına diz çökerken daha dokulu bir sesle, "Tadını seviyorum Kiara," dedi. Gözlerim pantolonuna takıldı. Sertleşmişti, ağzını üzerimde gezdirdiği için tahrik olmuştu.

Doğruldu ve külotuna uzandım. "Geri vermek istiyorum."

Nino onları çıkardı ve tekrar yatağın üzerine diz çöktü. Önündeydim ve ona doğru uzandım. İnledi. Yavaşça hareket ettim, sonra öne doğru eğildim ve benimle yarı yolda buluştu. Dudakları benimkileri aldı ve tadı bana benziyordu. Ben ellerimi aşağı yukarı hareket ettirirken öpüştük, gözleri soğuk bir incelemeden çok daha fazlasıyla beni deliyordu. Öpüşmemiz umutsuz, koordinasyonsuz bir hal aldı. Nino ellerimin arasında gerildi. Kaslarının küçük seğirmelerini, ağzının keskin çekişini izledim, hızlı pantolonunu dinledim ve doğru hissettim.

BÖLÜM 18

KIARA

Leona bana bir bakış attı. "Sen de gergin misin?"

Güldüm. "Gergin olmak bunu anlatmaya yetmez. Dövüşte iyi olacağımı sanmıyorum." Durakladım. "Ama neden gerginsin? Fabiano ile daha önce çalıştığını sanıyordum."

"Birkaç kez, evet, ama her zaman yalnızdık. Şimdi bizi izleyen insanlar olacak."

Başımı salladım. Nino'nun benimle yalnız çalışmayı tercih etmesini isterdim ama o dev adamla yapacağı dövüş yüzünden kafasının çok dolu olduğunu biliyordum.

Eğitim salonuna adım attığımızda gözlerim her şeyi algılamakta zorlandı. Tavandan sarkan avize, kırmızı ve altın rengi duvar kâğıtları, kırık rulet masaları, kirli, deniz kabuğu şeklindeki güzel pencereler... Falcone'un dövüş salonu için terk edilmiş bir kumarhane binası gibi gösterişli bir yer seçmesi çok tipikti.

Erkekler çoktan boks ringinin etrafında toplanmıştı. Üzerlerinde sadece dövüş şortları vardı ve tüm o kasları ve yara izlerini görünce kalbim daha hızlı çarptı. Adamo bile neredeyse on dört yaşındaki bir çocuğa göre kaslıydı.

Leona, "Tanrı'ya şükür, kafes değil," diye mırıldandı ve ben de ona sorgulayan bir bakış attım. O da gülümsedi. "Fabiano her zaman kafeste çalışmamız için ısrar ediyor ve açıkçası bu beni ürpertiyor."

Gözlerim kafesin üzerinde gezindi ve aynı fikirde olmak zorunda kaldım. Zaten çok gergindim.

Yanına vardığımda Nino kalçama dokundu. "Leona önce gidecek çünkü zaten biraz pratiği var."

Rahatladığımı gizlemeye çalışarak başımı salladım.

Fabiano, Falcone kardeşlere gergin bir bakış atarak içeri tırmanan Leona için ipleri ayırdı. "Hepiniz izleyecek misiniz?"

"Hayır," dedi Nino. "Sana saldıracağım."

Leona'nın gözleri büyüdü. "Ne? Fabiano'nun benimle antrenman yapacağını sanıyordum.

Ben mi?"

Fabiano başını salladı. "Bu sefer değil. Biriyle karşı karşıya olmak Sizi tedirgin eden rakip gerçeğe daha yakındır."

Nino kendini ipin üzerinden sarkıttı ve Leona'yla yüzleşti, kolları rahat bir şekilde yana sarkıyordu. "İyi izle Kiara," dedi.

Başımı salladım.

Nino Leona'ya doğru hamle yaptı ve Fabiano'nun vücudunun hafifçe öne doğru sallandığını fark ettim. Nino'nun eli bileğini kavradığında Leona şaşkın bir çığlık attı. Onu kendine doğru çekti ve Leona çoktan sırtüstü yatmıştı. Bacaklarının arasına diz çöktü.

"Leona," diye tısladı Fabiano. "Sana ne öğrettiğimi unutma."

Leona mücadele etmeye başladı ama Nino bileklerini başının üzerinde yere bastırdı, kendini alçalttı ve kaslı kalçalarıyla bacaklarını daha da ayırdı.

Remo bir zil sesi çıkardı. "Artık kaçmanın bir yolu yok. Çok geç davrandın. Şimdi seni tam olarak istediği yere getirdi."

Titredim.

"Pantolonunu açmak zorunda kalacak. Bu da ona boştaki eliyle saldırmak için bir fırsat verebilir," dedim.

Herkes bana baktı ve ben yutkundum ama yerimde durdum.

Nino, kıvrınmasına rağmen Leona'nın iki bileğini birden kavradı ve bana boştaki elini gösterdi. "Pantolonumu açmakta özgürüm."

Nino doğruldu ve Leona'yı ayağa kaldırdı.

"Neden bu kadar geç davrandın?" Fabiano kaşlarını çatarak sordu.

"İrkildim ve dürüst olmak gerekirse... Nino beni korkutuyor," dedi kızgınlıkla.

"O zaman umalım da saldırgan saldırısını önceden duyursun ve seni korkutmasın," diye mırıldandı Remo.

İlgilerini kaybettikleri belli olan Savio ve Adamo kafese geçip birbirleriyle mücadele etmeye başladılar, ancak Savio kesinlikle üstünlüğü ele geçirmişti ve tekme ve yumruklarının gücüne bakılırsa küçük kardeşinin işini kolaylaştırmıyordu. Adamo'nun her zaman dayak yemesine şaşmamalı.

"Yine," dedi Fabiano.

Nino Leona'nın kolunu yakaladı ama bu sefer Leona anında harekete geçti. Yüzünü pençelemek için elini kaldırdı, ama Nino dirseğiyle onu engelledi, aynı zamanda kalçasıyla kasıklarını hedef alan tekmesini savuşturdu. Sonra da onu yere fırlattı. Öncekiyle aynı pozisyonda durdular ve Leona ofladı.

"Daha iyi," dedi Nino başını sallayarak ve onu iterek ayağa kaldırdı.

"Yine de kendimi yerde buldum."

"Saldırganınız Nino olmayacak," dedi Fabiano. "Muhtemelen onun yarısı kadar hızlı, güçlü ya da yetenekli olmayacaktır."

Leona'nın yüzü kıpkırmızı olana ve ter içinde kalana kadar iki alıştırmaya daha yaptılar. Nino güzel, yavaş bir sabah yürüyüşünü yeni bitirmiş gibi görünüyordu.

Gözlerimle buluştuğunda bir gülümsemeyi bastırdım ve ağzının kenarları seğirdi. Vücudum Nino'nun varlığında sık sık olduğu gibi sıcaklıkla doldu.

"Senin sıran," dedi ve ipleri benim için ayırdı.

Yutkunarak ringin içine tırmandım ve Leona çabucak dışarı fırlayarak "İyi şanslar" diye fısıldadı.

Fabiano hemen kolunu sahiplenircesine onun beline doladı. Remo başını salladı ve ringin kenarından atlayıp kendini içeri attı.

Nino'ya baktım, nabzım damarlarımda atıyordu. "Benimle antrenman yapacaksın, değil mi?" Sesim titriyordu.

Nino yüzüme baktı, sonra başını salladı. "Korkularınla yüzleşmeni istiyorum. Gerçek bir dövüş sırasında seni hareketsiz bırakabilirler."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, karanlık bir eğlenceyle beni izleyen Remo'ya bakarken titremeye başladım.

Başımı salladım. "Hayır. Yapamam." İpe doğru geri çekildim. "Lütfen,

Nino."

Nino gözlerini deviren kardeşiyle bakıştı. "Ben devralabilirim," diye önerdi Fabiano.

Başımı ona doğru çevirdim. O da beni korkutuyordu, ama onun kadar değil.

Remo kadar.

"O zaman yap," diye homurdandı Remo, ama karanlık gözleri sertleşerek bana doğru yürüdü. "Korkularınla yüzleşmediğin sürece zayıf kalacaksın. Sen ona izin verdiğin sürece o senin üzerindeki gücünü koruyacak. Eğer korkak olmayı bırakırsan, bana gel ve sana zarar vermeye kararlı bir rakiple nasıl savaşaacağını göstereyim."

İpin üzerinden atladı ve Adamo ile Savio'ya doğru yürüyerek kafeste onlara katıldı.

Nino belime dokundu, kaşları birbirine yaklaştı. "Aldırma onu."

"Ona katılıyor musun?" Sessizce sordum.

Nino başıyla onayladı. "Remo en iyi seçenek olacaktır eğer bir saldırı simülasyonu."

Fabiano omuz silkerek, "İstersen Remo kadar korkutucu olabilirim," dedi.

"Hayır," dedim çabucak. "Teşekkürler."

Fabiano, değerlendirici mavi gözleriyle yeterince korkutucuydu.

"Leona'nın ne yaptığını gördün," diye başladı Nino. "Elbette onun geçmişî aynı iblisleri barındırmıyor, bu yüzden iki düşmanla savaşmak zorunda kalacaksın: Fabiano ve anıların. İlkini nasıl yapacağını sana anlatabilirim ama ikincisi senin savaşın." Fabiano'ya yaklaşmamı işaret etti. "Sen daha küçük ve daha zayıfsın, bu yüzden her vuruşunu değerlendirmen gerekecek. En çok acıtacak yere nişan al. Taşaklarına." Nino, kaşlarını kaldıran Fabiano'nun kasık bölgesini işaret etti. "Solar pleksus." Kaburgaların altındaki bölgeyi işaret etti. "Çenesinin altı. Gözleri. Burun." Fabiano'nun yüzünü işaret etti.

"Gel, sana göstereyim," dedi Nino ve dudakları gülümseyerek genişleyen Fabiano'nun önüne geçti.

Nino dizini Fabiano'nun kasıklarına doğru yanlamasına kaldırdı ama temas etmedi. Sonra elini yumruk yaptı ve Fabiano'nun karnına iki kez yumruk atar gibi yaptı. Sonra elinin topuğunu Fabiano'nun burnuna doğru itti. "Tırmalayabilir ya da ısırabilirsin ama çok fazla zaman kaybetme. Eninde sonunda yorulacaksın."

Nino geri çekildi ve Fabiano'ya başıyla selam verdi.

Fabiano bir anda üzerime geldi ve ben de kendimi tuttum. Her şey çok hızlı oldu ve birden sırtüstü yattım ve o da bacaklarımın arasındaydı. Panik

beni boğdu. Korkuyla hıçkırdım, gözlerimi kapattım ve titremeye başladım.

"Siktir," dedi biri. Sonra üzerimden soğuk ve zorlayıcı bir ses daha konuştu. Bu ses beni daha önce de geri getirmişti.

"Kiara, gözlerini aç." Ve ben de açtım, soğuk, gri gözlere baktım. Nino. "Geçmişin seni kontrol etmesine izin verme. Sen güvendesin. Sana hiçbir şey olmayacak. Ben buradayım."

Yutkundum ve küçük bir baş selamı verdim. Fabiano kalçalarının üzerine oturmuş, derin bir kaş çatmayla bana bakıyordu. Utancımdan bacaklarımı kapattım. "Özür dilerim."

"Üzgün olmana gerek yok," dedi omuz silkerek ama gözleri öncekinden biraz daha yumuşaktı.

Nino ayağa kalkmama yardım etti. "Yine mi?" Gözleri gözlerimi tuttu, ben de küçük bir baş sallaması yaptım. Fabiano'ya döndü. "Bu sefer sadece bacaklarına sarıl."

Fabiano başını salladı. "Hazır mısın?"

"Evet," dedim ve koluma uzandı ve yine kendimi sırtüstü yatmış, Fabiano kalçalarıma binmiş halde buldum. Panik göğsümden dışarı doğru tırmandı ve onunla savaşılmaya çalıştım ama yapamadım. Görüşüm karardı. Fabiano beni itti ve derin bir nefes aldım. Nino yanımda diz çöktü, omzuma dokundu.

"İşe yaradığını sanmıyorum," dedi Fabiano. "Çok korkuyor."

Nino başını salladı ama gözlerini benden ayırmadı ve sıcak avucunu omzuma koydu. "Gidebilirsin. Bundan sonrasını ben hallederim."

Fabiano bana sıkı bir gülümseme verdi. Sonra ringden dışarı çıktı.

"Özür dilerim," dedim, bu şekilde yıkıldığım için utanmıştım bile

Bu sahte olsa da, Fabiano beni incitmek istememiş olsa da.

"Erkeklere karşı olan korkunu hafife almışım. Benimleyken rahatladın." "Çünkü sana güveniyorum," diye fısıldadım.

Kaşları birbirine yaklaştı ama bir şey söylemedi. "Bu yüzden Remo ya da Fabiano ile dövüşmeni istedim. Onlara karşı temkinlisin. Bu dövüşü daha gerçekçi kılacaktı."

"Biliyorum ama şu anda çok fazla. Benimle antrenman yapamaz mısın?"

"Elbette, ama sana sert davranacağım Kiara. Konfor alanının içinde kalmanın bir anlamı yok. Kendini güvende hissedersen gelişemezsin."

Nino beni ayağa kaldırırken midem sinirden kasıldı. Nino haklıydı ve ona zayıf olmadığımı göstermek istiyordum, daha da önemlisi, geçmişimi sonsuza dek yenebileceğimi kendime göstermek istiyordum. Çok uzun zamandır hayatımı kontrol etmesine izin vermiştim.

"Yaklaş." Bunu yaptığında bileklerimi kavradı ve saldırısına hazırlanmak için gerildim ama avuçlarımı omuzlarına koydu. "Bunu ivme kazanmak için kullan ve şimdi dizini olabildiğince sert bir şekilde yukarı kaldır."

Tereddüt ettim.

"Yap şunu," diye emretti, ben de yaptım. Nino dizimi kalçasıyla engelledi, böylece kasığına çarpmayacaktım. Çarpmanın etkisiyle sıçradım, dizime ve uyluğumun üst kısmına yayılan donuk bir acı. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Beni incitmen gerekiyor. Tekrar ve bu sefer daha sert."

Dizimi tekrar yukarı kaldırdım ve kalçasına vurdum. Başını salladı. "Daha iyi. Hâlâ çok tereddütlü. Şimdi yumruk yap."

Ellerimi indirdim ve yumruk haline getirdim.

"Karnıma vur."

Ona yumruk attım ama kendimi tuttuğumu ben bile anlayabiliyordum. Nino elimi tuttu ve yumruğumu daha da sıkılaştırdı. Sonra nişan almamı istediği noktaya dokundurdu. "Buraya. Ve sertçe."

Ona tekrar yumruk attım ve ağzı sıkıştı. Onu gerçekten incitmeyi başardığım için mi yoksa hala tatmin olmadığı için mi emin değildim.

performansım. Muhtemelen ikincisi. "Şimdi elini aç ve elinin topuğunu burnuma doğru getir."

Söylediğini yaptım ve elimin açısını hafifçe değiştirdi. "İşte böyle. Yeterince güç kullanırsan rakibinin burnunu kırabilirsin."

"Belki de sen."

Başını iki yana salladı. "Yapabilirsin. Güven bana. Bu hareketi tüm gücümle kullanırsam, rakibimin sadece burnunu kırmakla kalmaz, kemiklerini beynine sokarak onu öldürebilirim."

Yüzüm tiksintiyle buruştu.

"Şimdi gerçek savunmaya geçelim. Sana saldıracağım, seni yere atacağım ve kendimi bacaklarının arasına sokacağım ve sen de sahip olduğun her şeyle beni durdurmaya çalışacaksın. Geri çekilme Kiara. Bana zarar veremezsin."

"Tamam," dedim. Ellerimi pantolonuma sildim çünkü sinirden terlemişlerdi.

Nino bana sakince baktı, ama sonra ifadesindeki bir şey değişti, hesapçı ve yırtıcı oldu ve saldırmak üzere olduğunu anladım. Bu bilgiye rağmen, beni kalçalarımın yakaladığında irkildim. Bir saniye donup kaldıktan sonra dizimi kaldırdım ama kalçasıyla savuşturdu ve vücuduyla beni yere bastırdı. Sonra üzerime çıktı, bacaklarımın arasına diz çöktü, leğen kemiğini benimkine bastırdı. Bileklerim başımın üzerinde sabitlenmişti ve ne kadar çırpınırsam çırpınayım kımıldamıyordu. Panik midemin çukurunda dönerken nefesim kesildi, eskisi kadar kötü değildi ama kesinlikle oradaydı.

"Savaş onunla," diye sertçe emretti Nino.

Ne demek istediğini biliyordum ama kendi zihnimle savaşmak çok zordu. Onun soğuk, gri gözlerine odaklandım. Beni iki kez paniğimden kurtarmışlardı ve yine kurtardılar. Dehşetim yavaş yavaş azaldı ve nefes alışım yavaşladı.

Nino bileğimi bırakırken başını salladı ama üstümde kalmaya devam etti. "Gözlerimde teselli bulman güzel Kiara, ama saldırıya uğrarsan bunun s a n a b i r f a y d a s ı olmaz."

Gözlerimi kapattım. "Belki de kendimi asla savunamayacağımı ve bir dahaki sefere amcam gibi biri geldiğinde benden ne isterse alabileceğini kabul etmeliyiz."

Nino'nun dudakları kulağıma değince gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Kendini savunmayı öğreneceksin ve yemin ederim bir daha kimse sana zarar vermeyecek. Kimse sana yaklaşamayacak."

Geri çekildi ve yüz ifadesi kalbimi aptalca duygularla alevlendirdi. Bir an için ikimiz de hareket etmedik ve avuçlarımı kaslı göğsüne dokundurdum. Nefes alışım başka bir nedenden dolayı hızlandı. Hayatımda ilk kez bir erkek üstümdeyken, bacaklarımın arasındayken rahattım. Nino sonunda o anı bozdu, kendini üzerimden itti ve bana bir el uzattı. Elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim, ama vücudum hâlâ onun yakınlığından karıncalanıyordu.

"Yine," dedi ve sesindeki gerginlik karnımdaki çırpınmayı bastırdı.

NINO

Egzersiz yaptıktan sonra eve geldiğimizde Kiara bana doğru bakışlar fırlatmaya devam etti ama ben karşılık verdiğim anda gözlerini kaçırdı. Ruh halini okuyamıyordum. Gergin görünüyordu. İşi bittikten sonra duşa girdim ama her zamanki gibi kapıyı açık tuttum. Kiara hiç içeri girmedi. Çıplaklığım onu hâlâ tedirgin ediyordu ve bu sadece korkudan kaynaklanmıyordu.

Remo haklıydı. Onu korkutan biriyle dövüşmeyi öğrenmesi gerekiyordu ve o kişi ben değildim. Kiara bana güvenmeye başlamıştı ve ben de

bunu beklemiyordum. Elbette ona öyle davranmıştım ki, benim yanımda rahatlayabilmesini umuyordum. Korkudan sinmesi bir eş olarak tahammül edebileceğim bir şey değildi. Bana karşı koyabilecek birine ihtiyacım vardı ve Kiara bunu başarıyordu. Hâlâ önümüzde uzun bir yol vardı ama ağabeyimin aksine ben sabırlıydım.

Duş kabininin arkasına yaslanarak suyu soğuğa çevirdim, böylece sikim herhangi bir fikre kapılmadı. Kiara'nın bugün daha fazla keşfe hazır olmayacağını hissediyordum. Fabiano ile olan kavga onu tedirgin etmişti. Ve dürüst olmak gerekirse, geride durup ona dokunmasını, sarılmasını, bacaklarının arasında diz çökmesini izlemek benim için zor olmuştu. Bu daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi. Hissettiklerime bir duygu yükleyemiyordum.

Duştan sonra yatak odasına girdiğimde Kiara yatak başlığına yaslanmıştı ve üzerinde meme uçlarını pek de gizlemeyen ince, ipek bir gecelik vardı. Zayıf bacakları, Kiara'nın çok hassas olduğu bir yer olan ayak bileklerinden çaprazlanmıştı. Gözleri elindeki kitaptan fırladı ve çıplak göğsümün üzerinde hızlı bir tarama yaptı, bakışlarını kitaba geri döndürmeden önce külotumun üzerinde durdu, ancak ne okuduğuna odaklanamadı.

Saçlarımı kuruttuktan sonra kitap okuyormuş gibi yaptığı yere doğru yürüdüm. "Sorun nedir? Seni sinirlendirecek bir şey mi yaptım? Bugünkü eğitim yüzünden mi? Kendini savunmayı öğrendiğinden emin olmalıyım. Sana yumuşak davranmak istediğim etkiyi yaratmayacaktır."

Bir çeşit anlaşılmaya vardığımızı sanıyordum. Nefsi müdafaa konusunda taviz vermeyecektim. Kiara iyi korunuyordu. Bir Falcone olarak soyadı Las Vegas sokaklarında korku saçıyordu. Herkes onun benim olduğunu biliyordu. Herkes Falcone'un bize ait olanı koruduğunu ve intikamımızın acımasız ve merhametsiz olduğunu biliyordu. Bizim dünyamızda bir kadın ne kadar güvende olabilirse o kadar güvendedeydi.

Kiara'yı zor bir hedef haline getirerek en üst düzeyde güvenlik sağladı. Silah kullanma becerisi gelişmişti ama silah kullanmadan da kendini savunmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Kızardı ve kitabını bıraktı, sonra nihayet bana baktı. Gözleri gövdemde gezindi ve külotuma kadar indi, sonra hızla yüzüme geri döndü. Gözlerimi kısarak onun ruh halini ölçmeye çalıştım. Gergindi. Saçımı kurulamak için kullandığım havluyu bıraktım ve yatağa, onun yanına uzandım.

"Seni neyin rahatsız ettiğini bana söylemezsen, davranışımı değiştiremem." "Sen hiçbir şey yapmadın," dedi sessizce. Gözleri yine hızlı bir tarama yaptı

vücudumun üst kısmından aşağıya doğru indi, sonra tekrar yüzüme doğru yükseldi. Bunun bugünkü olaylardan dolayı üzgün olmasından kaynaklanmadığını fark ettim. Tahrik olduğundan oldukça emindim ama her zamanki gibi ilk hamleyi onun yapmasına izin verdim.

"Seninle yatmak istiyorum."

Vücudum hemen tepki verdi, kan doğrudan sikime fıskırdı, ama bu dürtüyle hareket etmedim. Kiara'ya doğru döndüm, vücudumu yaklaştırdım, kolumla bacağının yanından destek aldım ve o da kitabını yere bırakarak öne doğru kaydı. Dudakları dudaklarıma yapıştı ve dili içeri kaydı. Onu yatağa bastırma, vücudumla örtme ve kendimi onun esnek vücuduna sürme dürtüsüyle savaştım. Kendimi onun daracık kanalına sokmak, onu sikimin etrafında hissetmek ve kendimi kaybetmek istiyordum. Bunu inkar etmek mümkün değildi.

"Kısıtlanmamı ister misin?" Öpücükler arasında sordum.

Kahverengi gözleri benimkilere takıldı ve başını hafifçe salladı. "Sana güveniyorum. Artık senin gücünden korkmuyorum."

Parmak eklemlerimi kolunda gezdirdim. Güven, kırılgan bir şeydi. Biliyordum. Şimdiye kadar sadece kardeşlerime güvenmişim ama ona da güvenmeye başlamıştım. "Bunu senin için iyi hale getireceğim Kiara."

Nefes verdi ve dudaklarını bir parça endişe sıktı. "Geçen seferki gibi olmayacak, değil mi?" Sesi titriyordu ve gözleri sanki geçmişi uzak tutacağını biliyormuş gibi bana bakıyordu. Ve lanet olsun, bunu onun için yapmak istiyordum, ona yaşadıklarının bir daha asla tekrarlayamayacağı bir şey olmadığını göstermek istiyordum.

Üstünden göğüslerinin izini sürdüm. "Öyle bir şey olmayacak." Çenesinden boğazına ve köprücük kemiğine doğru öptüm, tatlı kokusunu içime çektim, ipek yumuşaklığındaki teninin dudaklarımda bıraktığı hissin tadını çıkardım. "Acı ya da korku o l m a y a c a k . Kontrol sende olacak."

Parmakları başımın arkasını buldu ve beni aşağı itti. Ben de ona uydum, kayışını omzundan fırçaladım ve göğsünü çıplak bıraktım. Ağzımı dik meme ucunun etrafına kapattım ve ağzımın içine emdim, bakımlarımın altında büzülme şeklinin tadını çıkardım.

Nefesi kesildi, tüyleri diken diken oldu. Elim diğer göğsünü kavradı, başparmağım meme ucunu bulup üzerinde gezinmeden önce hafifçe masaj yaparak ondan bir inilti çıkardı. Diğer meme ucunu dilimle daire içine alırken tekrar kaydardım. Yatakta diz çökerken yanımda huzursuzca yer değiştirmeye başladı.

"Nino," diye fısıldadı. "Lütfen."

"Lütfen ne?" Kısık bir sesle sordum. Külotumun içinde acı verici bir şekilde sertleşmişim ama ihtiyacımı arka plana itmeye çalıştım.

"Gelmem gerek."

"Ağzımı ister misin?"

Sarsıntılı bir şekilde başını salladı. "O zaman uzan."

Geri çekildi ve uzandı. Yatağa tırmandım, sonra parmaklarımı külotuna soktum ve o gerilmeyince külotunu aşağı çektim. İşimi kolaylaştırmak için poposunu kaldırdı. Yavaşça, bir dizimi

bacaklarını, yüzünü izliyordum. Bana doğru açılmadan önce bir saniyelik bir direnç gösterdi. İkinci dizimi bacaklarının arasına koyarak kalçalarına hafifçe dokundum ve bacaklarını birbirinden daha da ayırdım. Parlayan kıvrımlarının görüntüsü vücudumda bir arzu dalgası gönderdi, doğrudan horozuma.

Sabır bir erdemdi ama şu anda sabırlı olmak aşılmaz bir görev gibi geliyordu. Derin bir nefes alarak, dudakları ayrık, gözleri geniş ve güven dolu bir şekilde beni izlerken kalçalarının arasına uzandım.

Meme uçlarına yaptığım müdahaleler yüzünden zaten çok uyarılmıştı, seks için yeterince uyarılmıştı ama içine girmeden önce birkaç orgazmdan sonra rahatlamasını istiyordum. Kalçasını öptüm, ağzımı istediği yere kadar ilerledim. Kıvrımlarının üzerinden nefes alarak bacaklarının ihtiyaçtan titremesine neden oldum. Kasık kemiğini öptüm, sonra uzun bir yalamadan önce kıvrımlarını öptüm, onu tattım, horozumu daha da sertleştirdiğini umursamadan. Onun tadı kendi şehvetimin katalizörü gibiydi.

Kiara derin bir nefes aldı, neredeyse rahatlamıştı. Klitorisinin üzerinde hafif çırpınışlardan ve kıvranıp nefes nefese kalana kadar açıklığının üzerinde yavaş dairelerden oluşan bir ritim kurdum. Kalçalarıyla küçük, çaresiz sallanma hareketleri yaptığında, dilimi klitorisine sıkıca bastırdım ve bir çığlıkla dağıldı. Ben girişine odaklanıp dilimi içeri daldırarak yüzümü mükemmel kucağına gömerken, eli başıma indi ve beni yerimde tuttu.

Kalçasını okşadım, sonra elimi amına yaklaştırdım ve parmaklarımı ıslak etinin üzerinde gezdirdim. İşaret parmağımı yarığı boyunca gezdirerek birkaç dakika bekledim, ama gerilmedi ve ben de bir parmağımı içine soktum. Sikim sarsıldı, yakında onun ıslak sıcaklığına gömüleceğimi biliyordum. Klitorisinin etrafında dönerken parmağımla onu yavaşça becermeye başladım. Ve bu görüntü beni ateşledi. Bunun duyguları hissetmeye yaklaştığını hayal ettim, bu yakıcı, her şeyi tüketen ihtiyaç. Onun uyarılma hissinden daha iyisi

Kiara'nın ağızından nefessiz bir inilti döküldü, kalçalarının yumuşaklığı bana bundan hiç çekinmeden zevk aldığını söylüyordu çünkü ona iyi davranacağıma güveniyordu.

Onu izlemek için gözlerimi kaldırdım.

Parmağım ıslaklığı tarafından yutulmuştu ve çarşafı yumrukluyor, boğazında umutsuz küçük inilti çıkarıyordu. Birkaç santim geri çektim.

"Nasılsın, Kiara?" Sesim gergin ve derindi *ama* Kiara bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Göğsüme garip bir sıcaklık yerleşti, ne olduğunu anlayamadığım bir sıcaklık.

"Güzel," diye fısıldadı, sonra parmağımı içinde kıvrıp pedimi hafifçe G noktasına bastırduğimde nefesi kesildi.

"İyi mi?"

"Çok iyi, Nino. Çok iyi." Sesi sanki bu bir mucizeymiş, sanki ona sunduğum bir vahiymiş gibi çıkıyordu ve göğsümü garip bir şekilde sahiplenici bir şey doldurdu.

Kiara benimdi.

"Güzel," diye mırıldandım ıslak etine karşı, ağzımı tekrar klitorisinin üzerine kapatıp G noktasını okşamadan önce. Tekrar boşaldı, kamburlaştı, çarşafı pençeledi, nefes nefese kaldı ve inledi, ben de bakıcılıklarımı yumuşattım, bunu atlatmasına izin verdim. Başka bir parmakla hazır olup olmadığını test etmem gerektiğini biliyordum ama onu bu konuda uyarmak tekrar gerilme riskini doğuruyordu. Bununla birlikte, kontrolün onda olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı. "İçine ikinci bir parmak sokmak istiyorum."

Bir anlık tereddüt. "Tamam."

"Rahatlamaya çalış yoksa seni tekrar gıdıklarım," diye uyardım parmağımı yavaşça içeri ve dışarı kaydırırken.

Güldü ve ben de ikinci parmağımı içine soktum. Şaşkınlıkla gerildi ve hareket etmedim, acı çekmeyeceğini anlamasına izin verdim. Bunun için fazla ıslaktı. "İyi miydi?"

"Tamam," dedi.

"O zaman bunu iyi yapmaya çalışalım." Parmaklarımı içinde tutarak vücudunda yukarı doğru hareket ettim ve ağzımı meme ucunun üzerine kapattım. Parmaklarımı yavaş bir ritimle hareket ettirmeye başlamadan önce bir süre onunla alay ettim.

Kiara'nın duvarları onları sıkıca sarmıştı ve onları sikimin etrafında hissetmek için sabırsızlanıyordum. Birkaç saniye sonra Kiara, ben meme ucunu daha sert emerken pelvisiyle itişlerime karşılık verdi. Nasıl olduğunu sormak için memesini serbest bıraktım ama Kiara daha hızlıydı.

"Güzel, Nino. Lütfen durma."

Ağzımı bekleyen meme ucuna geri götürdüm, hafifçe dişledim ve kısa süre sonra Kiara altımda kemirdi, serbest bırakıldığını haykırdı. Sularıyla kaplanmış parmaklarımı onun içinden hafifçe çektim ve bu manzara beni neredeyse çözüyordu.

Gözleri dalgalanarak açıldı, bakışları odaklanmadı, dudakları küçük, memnun bir gülümsemeye dönüştü.

"Vücudun hazır," diye homurdandım, kontrolün sınırında sallanıyordum. Kontrolümü kaybetmeme nadiren izin verirdim ve bu gece kesinlikle o gün olmayacaktı.

"Hazırım," dedi usulca, gözleri yüzümü arıyordu. Rahatlamak için buna ihtiyacı olduğunu bilerek ona gülümsedim.

Kendimi yukarı ittim ve Kiara'nın üzerinden indim. "Bence senin için en iyisi

üstte.

"

"Bunu yapabileceğimden emin değilim. Sen üstte olabilir misin?"

Başımı salladım ama fiziksel özelliklerimi fark eder etmez sinirlendi. Güç, üstte olmak kötü bir seçim gibi görünüyordu. Bugün boks ringinde iyi idare etmişti ama yatakta birine boyun eğmekten farklıydı. I

külotumu çıkardım. Zaten acı verici bir şekilde sertle mi tim ama Kiara için yavaş gitmem gerektiğini biliyordum. Hayatımda hiç kimse için kendimi tutmam gerekmemi ti. Kadınların bana sunabileceği her türlü zevki aldım ve çok şey sunabilirlerdi, ama Kiara benim karımdı ve ona doğru davranmak, bir e e davranılması gerektiği gibi davranmak istiyordum.

Kiara bir fahi e ya da borçlu değildi. O benim karımdı. Bir Falcone. Benim sorumlulu umdaydı.

Beni sinirle ve güvenle izledi. Bana g vendi ini fark etmenin beni neden bu kadar memnun ettiğinden emin değildim; sadece kardeşlerim bana güvenirdi, şimdi de Kiara -geçmişi ona güvendiği insanların sonunda ona zarar verdiğini   retmi  olsa da.

Yata a geri tırmandım ve Kiara gülümsedi ama bunu yaparken dudakları titredi. Onun içinde olmak istedim.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedim ona, kelimeler dudaklarımdan acı içinde dökülse bile.

"Hayır," dedi hemen, g  s me dokunarak. Parmakları titriyordu. Avucunu a zıma götürdüm ve öptüm. Her zamanki gibi  efkate iyi tepki vererek hafifçe gev edi. Kiara'ya karşı nazik olmak hoşuma gidiyordu çünkü verdiği tepkiler beni çok tatmin ediyordu. Bu, mümkün olduğunu d   nmedi im yeni bir deneyimdi.

Yavaşça  zerine doğru ilerledim ve bacaklarını benim için açtı, böylece aralarında diz   kebildim. Kollarımdan destek alarak karıma baktım. Varlı ımdan bunaldı ını şimdiden görebiliyordum. Nefes alı  veri i hızlanmı tı ve kirpikleri gergin bir şekilde titriyordu. Keşke bunun geçmişte yaşadığı tecavüzle hiçbir ilgisi olmadığını anlamasının bir yolu olsaydı. Üstümde olması hâlâ bu sorun için en iyi çözüm gibi görünüyordu.

Hareket etmeden üzerinde durdum. "İçine girersem kendini daha da kontrolden çıkmış hissedeceksin. Ağırlığım seni yatağa bastırarak ve uyguladığım baskıya boyun eğmek zorunda kalacaksın. Bunun gerçekten yardımı olmaz," diye homurdandım, kalçasının iç kısmını sıyırırken sikimin sarsılmasını görmezden gelmeye çalışıyordum. Damarlarımda yanan arzuyu doyumak için kalçalarımın hafifçe kayması ve tek bir hamle yeterliydi.

"Bu pozisyonu neden istiyorsun?" Sessizce sordum.

"Çünkü senin liderlik etmeni istiyorum... ve birbirimizle seks yaparken sana yakın olmak istiyorum."

"Üstüme oturduğunda bile seni kollarımda tutabilirim. Bana bindiğinde bile kolayca liderlik edebilirim."

Binmek kelimesini duyunca yanakları kızardı.

Kendimi onun üzerinden ittim ve koltuk başlığına yaslandım. "Üste çık," diye emrettim, kararı onun elinden almaya karar vermiştim.

Kiara dizlerinin üzerine çöktü ve belirsizlik içinde alt dudağını ısırdı. İfademi yumuşattım ve dağınık buklelerini yüzünden uzaklaştırdım. Hemen dokunuşuma doğru eğildi. Başparmağımla yanağını okşadım, sonra parmaklarımı boğazından aşağıya ve kolunun üzerinde gezdirdim. Küçük bir nefes verdi.

"Hazır mısın?" Zoraki sakın bir sesle sordum.

Kiara başıyla onayladı ve bana yaklaştı. Belini kavradım ve karnımın alt kısmına yerleşmesine yardım ettim. Ereksiyonu karın kaslarıma baskı yaptığında nefes verdim. Vücudu o kadar hazırды ki. Kolumu sırtına dolayarak onu kendime doğru çektim, dudaklarım sınırsız bir öpücükle onunkini kaptı.

Kiara öpücüğe hevesle karşılık verdi ve ıslak amını pelvisimin üzerine sürterek bilinçsizce aşağı kaydı. Bir hırıltıyı bastırdım. Kendimi onun içine gömmek istiyordum ama onun için kendimi tuttum, üstümde rahat hissetmesine izin verdim.

Sonunda arkasına yaslanıp yardım için bana baktığında, "Biraz yukarı kaldır ve geri çekil" dedim. Kalçalarımın üzerine oturana kadar öyle yaptı. Elimi şaftımın etrafında kıvırdım. Kalın bir şekilde yutkundu. "İyi olacak. Seninle ilgileneceğim Kiara."

Omuzlarımı kavrayıp sikimin üzerinde pozisyon alırken küçük bir gülümsemeyle başını salladı. Yavaşça, avuç içleri göğsüme bastırana kadar aşağı kayd ve sırlıklam ıslak girişi ucumu fırçaladı. Onu ürkütmek ya da korkutmak istemediğim için bir iniltiyi dizginledim.

Taşaklarım sıkılaştı, kaslarım kasıldı. Lanet olsun. En son ne zaman birini Kiara'yı şu anda istediğim kadar çok istediğimi hatırlayamıyordum.

"Biraz acıtabilir ama çok tahrik olmuş durumdasın Kiara." İçine dalarsam hiçbir dirençle karşılaşmayacağımı biliyordum. Vücudu iddiaya hazırda ama yüz ifadesi endişeli olduğunu gösteriyordu. Artık onun duygularını daha iyi okuyabiliyordum.

"Yardım?" diye fısıldadı, koyu kahverengi gözleri güven veriyordu ve kalbim açıklanamaz bir nedenle hızlandı.

Kaldıraç olarak topuklarımı yatağa bastırdım ve onu yerinde tutmak için kalçalarını kavradım. "Şimdi kalçalarımı kaydıracağım ve içine gireceğim," diye uyardım. "Vücudunun uyum sağlayabilmesi için çok yavaş gideceğim. Durmamı istersen söyle."

Hafifçe yukarı iterek ucum içeri kayd ve duvarları beni sıkıca kavrarken bir iniltiyi bastırdım. Dudakları aralandı, kaşları birbirine yaklaştı. Öne doğru eğildi, yüzlerimizi daha da yaklaştırdı, böylece tatlı nefesi yüzümde gezindi. Geniş gözleri benimkileri tuttu.

"Acı mı?" diye sordum, sesim olmasını istediğimden daha sert ve kaba çıkmıştı. O kadar ıslaktı ki, acı hissettiğini hayal bile edemiyordum, ama aynı zamanda

çok sıkı, sikim için lezzetli bir kombinasyon ve ona sertçe ve derinlemesine dalmak istememe neden olan bir kombinasyon.

"Hayır," dedi. "Gerilmiş."

Vücudum kalçalarımı savurmam ve onu uzunluğumun içine sokmam için çığlık atsa bile bekledim. Gözleri o kadar çok duygu barındırıyordu ki, tek bir tanesini bile kavramam mümkün değildi. Vücudunuzun içinde böyle bir kaosun olması nasıl bir his olmalı?

Pelvisini hareket ettirdi ve ben de bunu kalçalarımı kaldırmak için izin olarak aldım. İçine daha derine kaydım, sıkı sıcaklığı beni mükemmel bir şekilde sardı ve gözlerini kapattı.

"Kiara," diye zorladım. "Gözlerini görmem gerek." Gözlerindeki bakışı görmeden yüz ifadesini okumakta zorlanıyordum.

Göz kapakları titreyerek açıldı. "Özür dilerim."

Yanlarını okşadım, o da dudaklarını yaladı. "Daha derine gidebilirsin."

Ve yaptım da. Bu sefer durmadım. Kalçalarımı kaldırırken, amı pelvisime bastırana kadar ona yardım ettim. Kendimi yatağa indirdim ve onu da yanıma aldım. Onu tamamen doldurduğumda hala üstümdeydi. Sikeyim. Bu hayal edebileceğim kadar mükemmele yakın hissettirdi.

Nefes verdi ve parmakları tenimde esnedi. Yutkundum. Daha önce hiç kimse sikimin etrafında bu kadar iyi hissetmemişti. Vücudum hareket etmek, onun sıkılığının sunabileceği zevki aramak için çığlık attı. Bana sarıldı, tamamen hareketsizdi.

"Tamam mı?" Kısık bir sesle sordum.

Kiara tekrar nefes verdi. "Bu... iyi hissettiriyor." Gözleri yaşlarla doldu ve ben de onun kadar hareketsiz kaldım.

"Neden ağlıyorsun?"

Beni öpmek için öne eğildi ve sikimi içinde kaydırды. Ağzına karşı inledim ve o da küçük bir ürperti verdi. Dudakları

Benimkini ve davetini kabul ettim, ağzının tadına baktım. Öpüşmek her zaman birçok kadının cinsel ilişki sırasında ihtiyaç duyduğu gerekli bir kötülük gibi görünmüştü, ama Kiara ile bu benim kendi uyarılmamı hızlandırdı.

Yavaşça geri çekildi, gözleri karanlık ve ağlamaklıydı. "Sonunda ondan kurtulduğumu hissediyorum."

Anlamaya çalışarak sırtını nazikçe okşadım. Onu elimden geldiğince acımasızca öldürmüştüm ama yine de bu şefkat eylemi sonunda geçmişindeki şeytanları, yaptıklarının anılarını yok etmişti. Ona daha sıkı sarıldım, bedenlerimizi aynı hizaya getirdim, sırtımı yatak başlığına dayadım. İlk kez ne söyleyeceğimi bilemiyordum ve bu tedirgin edici bir deneyimdi.

Hareket etmeye başladım, kalçalarımı yavaşça, nazikçe döndürdüm ve nefesi kesildi. Gözlerimin içine baktı ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Güven. Şefkat. Ve anlamadığım daha pek çok duygu. Hissetme konusundaki yetersizliğime hiçbir zaman gerçekten içerlememiştim ama bu anda içerledim.

"Çok iyi hissettiriyor, Nino."

Kalçalarımı aynı şekilde eğdim ve Kiara'nın göz kapakları titredi ama gözlerini kapatmadı. Sanki beni görmeye ihtiyacı varmış gibiydi, ben de bakışlarına karşılık verdim. Dudakları yumuşak bir inilti için aralandı. Bu mükemmel bir sestti, Kiara'nın piyanosunda yarattığı tüm melodilerden daha mükemmeldi ve şimdiye kadar duyduğum en güzel melodilerden bazılarını yaratmıştı.

Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirerek, sularıyla kaplanmış sıcak etinin üzerinde kolayca hareket ettirdim. Diğer elimle göğsünü kavradım, başparmağım sertleşmiş yumrunun üzerinde gezindi. Haykırdı ve etrafımda sıkıştı.

Kontrol için savaşıırken gözlerim geri yuvarlandı. Daha sert, daha hızlı gitmek istedim. Sikmek. Dürtümü bastırdım ve kalçalarını neredeyse çaresizce sallayan, daha fazla zevk bulmaya çalışan ama hareketlerinden

emin olmayan karıma odaklandım. Ben yavaşça itmeye devam ederken onun sevdiği hareketi keşfetmesine izin verdim.

Yukarı doğru. Gözleri her açıldığında ya da dudakları her aralandığında, lanet kalbim sıkışıyordu. Sorunumun ne olduğundan emin değildim. Seks sırasında hiç karşılaşmadığım bir fiziksel tepkiydi bu.

Başparmağımı klitorisinin üzerinde daha hızlı gezdirdim ve itişlerimi hızlandırdım. Kiara'nın duvarları sikimin etrafına sıkıca kenetlendi, tırnakları derime batıyordu. Daha hızlı sallanıyor, itişlerimi zar zor karşılıyordu. Koordinasyonsuz ve pratik değildi ama yine de şimdiye kadar izlediğim en iyi şeydi. *Hissettiğim en iyi şeydi.*

Gözleri büyüdü, yüksek sesle inleyerek boşalırken vücudu sıkılaştı. Ve sonunda serbest bıraktım, ona daha sert çarptım ve bunu kaldırılabileceğini umdum ama soramayacak kadar ileri gittim, ta ki salıverilmem beni bir gelgit dalgası gibi vurana kadar. Kendimi onun içinde tüketirken başım yatak başlığına yaslandı. Göğsümdeki lanet gerginlik devam ediyordu.

Öne doğru düştü ve bana sarıldı, yüzü boynuma gömüldü, dudakları terli tenime öpücük üstüne öpücük bıraktı. Ellerimi sırtında ve kollarında gezdirdim ama boynundan uzak durdum. Orası hâlâ gergin olduğu bir noktaydı. Dokunuşumla yumuşadı, derin nefes aldı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve ikimiz de aynı anda sertleştik.

Nefesi boğazımda düğümlendi.

Aşk mı?

BÖLÜM 19

KIARA

Seni seviyorum.

Nino altımda gerildi ve ben de sertleştım. Gözlerimi kapattım. Bu sözleri söylediğime inanamıyordum. Onları söylemeyi düşünmemiştim çünkü Nino'nun onlara karşılık veremeyeceğini biliyordum. Aşk. Onun için bu anlaşılmaz, mantıksız, imkânsız bir şeydi. Bana karşı sevgi taklidi yapıyordu. Her şefkat hareketi, her gülümseme ve yumuşak ifade bilinçli bir çabaydı.

Yutkundum. Kelimeler istemedен ağızımdan çıkmıştı çünkü çok rahatlamış, mutlu ve minnettardım. Daha önce hiç kimseye onu sevdiğimi söylememiştim, anneme bile ve hiç kimse bana bunu söylememişti.

Nino bana karşı sabırlı ve nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve bu beklediğim bir şey değildi. Ne en çılgın hayallerimde, ne onun gibi bir adamdan, ne de bir Falcone'dan. Onun yanında kendimi güvende hissediyordum. Ama kendime bile itiraf etmeye cesaret edemediğim o sözleri söylemek bir hataydı. İçten içe biliyordum.

Cesaretimi toplayarak geri çekildim ve doğruldum. Nino hâlâ içimdeydi ama yumuşamaya başlamıştı. Yüzüne bakmaktan ve bana boş boş baktığını görmekten korkuyordum. Bu üç sözcüğü neden söylediğini anlaması olanaksızdı.

Gözlerimi kaldırdığımda Nino az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Kaşları birbirine yaklaştı, gri

Sanki kalbimi ve ruhumu görmeye çalışıyormuş, aptallığımı itiraf ederek kendimi ona zaten açmışken beni çırılçıplak bırakıyormuş gibi gözleri beni delip geçiyordu.

Utanç üzerime çöktü ve kalbimin dikişlerini yırtıyor gibi görünen derin bir özlem göğsümü doldurdu. Uzaklaşmaya başladım, ama Nino izin vermedi. Kolları beni sıkıca sardı. "Hayır," dedi sertçe. "Kaçma."

Duygularımdan kaçmamın bir yolu olmasa bile kaçmak istediğim yüzümden bu kadar belli miydi?

Yanağımı avuçladı ve yüz ifadesi yumuşayarak beni öptü. "Seks yaptığımız için bunaldın ve rahatladın. Sorun değil. Utanmana gerek yok."

İçten içe, bu nezaket davranışının da bilinçli bir çaba olduğunu biliyordum. Yüz kaslarını yumuşattı çünkü bunu istediğimi biliyordu, çünkü buna ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Söylediklerimde ciddiye aldım," diye fısıldadım çünkü koştuktan yorulmuştum. Nino haklıydı. Hayatım boyunca anılardan, ailemden, erkeklerden kaçmıştım. Artık kaçmıyordum ve Nino duygularımı anlayamasa bile, bu duygularım olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Nino bana baktı, gözleri ilk kez neredeyse ... anlamlıydı. "Kiara," diye başladı alçak bir sesle.

"Biliyorum," dedim hızla, boğazım düğümlendi. "Bu duyguya karşılık veremeyeceğini biliyorum. Bana karşı bir şey hissetmediğini biliyorum ve bu sorun değil. Doğanda olmamasına rağmen iyi bir adam olmaya çalışıyorsun. Bana doğru davranıyorsun, bana sevgi gösteriyormuş gibi yapıyorsun ve bunda bir sorun yok. Evlendiğimizde beklediğimden daha fazlası ve bu yeterli."

Bakışları arayışa dönüştü ve yine doğrudan kalbimin içine bakmaya çalıştığı hissine kapıldım. Belki de başardı çünkü sordu

sessizce, "Emin misin?"

Hayır, bu koca bir yalandı. Benim onun için hissettiklerimi Nino'nun benim için asla hissedemeyeceği düşüncesi beni umutsuzluğa sürüklüyordu, ama o en başından beri bu eğilimini açıkça söylemişti. Bunu ona karşı kullanamazdım. Tutmazdım da. "Fark eder mi? Kim olduğunu değiştiremezsin. Kendini hissettiremezsin, bu yüzden beni rahatsız etse bile bu bir şeyi değiştirmez. I değiştiremeyeceğim şeyler için üzülmemeyi tercih ederim."

"Bu mantıklı bir seçim, ama sen mantıklı bir tip değilsin Kiara."

Onu şiddetle öptüm, gri gözlerine bakarken dudaklarım onunkilere yapıştı. Bunu yapar yapmaz, tekrar yumuşadılar. Sevgi taklidi. Bu konuda korkunç derecede iyiydi.

"Aşk taklit etmeye çalışabilirim," diye mırıldandı ve kalbim şiddetle sarsıldı. "Zor bir şey değil. İnsanların aşık olduklarında birbirlerine karşı belli bir davranış biçimleri vardır."

Kabul etmekle etmemek arasında kaldım... çünkü Nino aşkı taklit etmekte de diğer her şeyde olduğu kadar iyiye, beni duygularının gerçek olduğuna inandırabilirdi. Kendimi bir yalana inandırabilirdim. Bunu biliyordum. Ama gerçeği anladığım, onun duygularını göstermeyi unuttuğu anlarda ne olacaktı? Aşkın gerçek olabileceğine inanmama izin verirsem bu anlar beni paramparça ederdi.

"Kiara," dedi sessizce, usulca ve sesindeki o tını bile sahteydi ama yine de duyduğumda kalbim sıcaklıkla doldu.

Başımı salladım, hâlâ çok yakın olduğumuz için dudaklarım onunkilere değiyordu. "Aşk taklit etme. Diğer her şeyle başa çıkabilirim ama aşkla değil. Eğer bana beni sevdiğini söylersen, bu beni gerçekten sevdiğin için olmalı."

Nino'nun kolları etrafımda sıkılaştı ve yüz ifadesini bir titreme doldurdu. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Nino'nun beni sevmesi

İmkansızlık.

Duyguları olmayan birini sevebilir miydin? Aşk matematişel bir problemmiş gibi analiz eden birini?

Cevaplanması gereken bir soru değildi.

Cevabı biliyordum.

Nino'yu seviyordum, o beni asla sevemeyecek olsa bile.

Nino'nun kollarında uyuyakalmıştım. Ertesi sabah uyandığımda, her sabah olduğu gibi yine ona sarılmıştım, ama bugün farklıydı. Perdelerdeki aralıktan içeri ışık süzölüyordu ve parmaklarım Nino'nun karnında gezinirken iç çektim.

"Nasıl hissediyorsun?"

Uyanık olduğunu bilmeme rağmen sesi beni ürküttü. Her zaman benden önce uyanırdı. Başımı kaldırmadım ve yanağımlı sıkıca göğsüne bastırdım. "Güzel."

Nino'nun eli kolumu okşadı. "Yalan yok."

"Yalan söylemiyorum," dedim ve sonunda onun sakın yüzüne baktım. Pek de soğuk sayılmazdı. "Dün sonunda kendimi ondan kurtardım ve sen de bunu yapmama yardım ettin. Önemli olan tek şey bu."

Nino'nun parmakları omurgama doğru ilerledi, sonra yavaşça yukarı doğru çıkıp boynumu okşadı, kıpırdamadan durdum, panik titreşimini bekledim; bir anlık bir tedirginlik oldu, Nino'nun dokunuşundan çok paniğin ve anıların su yüzüne çıkmasını beklediğim içindi bu. Parmaklarını buklelerimin arasına sokarak başımın arkasını kavradı ve ben gülümsedim.

"Gördün mü? Doğruyu söyledim."

Gözleri hafifçe kısıldı, ama neden olduğundan emin değildim. Neredeyse kafası karışmış gibiydi, ki bu Nino için tuhaftı. Kendimi onun göğsüne yasladım ve

Onu öptü, o da öpücüğüme karşılık verdi ve kısa süre sonra beni üstüne çekti, ereksiyonu kalçama saplandı. Ucu açıklığıma değene kadar beni aşağı çekti ama içeri girmede. Bunun yerine beni öptü ve elleriyle kık yanaklarıma masaj yaptı. Kendimi dudaklarının tadında boğulmaya bıraktım, sert parmak uçlarının son yorgunluğumu çalmasına izin verdim.

Hafifçe geri çekildi, yüz ifadesi arzuyla gerilmişti. "Ben istiyorum Sen."

Onu daha sert öptüm, ona vücudumla cevap verdim.

Kelimeler. Parmakları bacaklarımin arasında hareket etti, kıvrımlarımin arasından kayd ve nefes verdi.

"Çok ıslak," diye mırıldandı.

İki parmağı içime girdiğinde dudağımy ısırdım. Duygular merkezimden her sinir ucuma yayıldı ve içime daha derin girmesine izin vererek doğruldum. Bunun iyi olmayacağını nasıl düşünebilirdim ki? Nino benim için her şeyi güzelleştirmeyi başarmıştı.

Kalçalarımy parmaklarına doğru sallarken beni parmaklarını kıvrarak izledi. Zevkim artıyordu ve kendimi daha da yaklaşmış hissediyordum. Nino, ben rahatlayamadan parmaklarını çekti, ben de protesto edercesine oflayıp pufladım, leğen kemiğine sürtünmek için üstünde kıvranmaya başladım.

"Anlayacaksın," diye homurdandı ve sesini duyunca ürperdim.

Kalçalarımy kavradı ve sonunda ucu içime kayana kadar beni aşağı çekti ve bu hisle inledim. Kalçalarını yukarı itti, sonuna kadar içeri kaydıldı ve duvarlarım uzunluğunun etrafında kenetlenirken umutsuzca ona yapışarak salıverilmemle ürperdim.

Kalçalarını sallayıp kendini tekrar tekrar içime sokarken yüzümü boğazına gömdüm. Acı yok, korku yok, anılar yok.

Sadece Nino'nun sıcaklığı ve sadece onun bana verebileceği zevk. Omuzlarına yapışarak gözlerinin içine baktım ve zihnimde üç kelime tekrar tekrar kendini tekrarladı.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Nino tekrar tekrar içime girerken ikimiz de göz temasını kesmedik ve başparmağı klitorisimin üzerinde gezindiğinde, zevk içimde akarken başımı geriye attım. Nino boğazıma doğru hırladı, dili nabız noktamın üzerinde gezindi. Sonra içime boşalırken hafifçe ısırıldı.

Çarpan kalbini dinlerken rahatladım. Aşk: aptallar için bir oyun. Bu cümleyi nerede okuduğumdan emin değildim ama doğru olduğunu biliyordum.

O gece Nino evlendiğimizden beri ilk kez kavga etti. Ben ondan daha gergindim, ki bu o kadar da zor değildi. Ama yine de *çok* gergindim.

Nino'yla birlikte aldığım zarif kırmızı kokteyl elbisesini giydim. Diğer elbiseler kadar lüks değildi ama kıvrımlarımı daha önce hiç izin vermediğim bir şekilde vurguluyordu. Vücudumu sergilemenin insanların olanlar için beni suçlamasına neden olacağından, olmam gereken saflığın timsali olmadığımı görmelerine yol açacağından hep endişe etmişim ama bu düşünceden de kurtulmak istiyordum.

Nino dövüşe hazırlanmak için bir saat önce yola çıkmıştı ve benim de Savio'yla birlikte gitmem gerekiyordu. Son birkaç haftadır benden uzak duruyordu, muhtemelen evin ortak alanındaki fahişe yasağı yüzünden bana kızdığı için.

Evin ana bölümüne doğru yürüdüğümde Savio'yu kanepeye uzanmış, telefonunda biriyle mesajlaşırken buldum. Garip bir gülümsemesi vardı.

Ekranına bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi ama beni fark edip doğrulurken telefonunu hızla cebine soktu. Koyu renk gözleri beni tepeden tırnağa taradı ve benden iki yaş küçük olmasına rağmen, sadece on yedi yaşında, dikkatiyle beni sinirlendirmeyi başardı.

"Kırmızılar içinde çok seksi görünüyorsun," diyerek beni şaşırttı.

"Teşekkürler mi?" Tereddütle söyledim, iltifatını nasıl karşılayacağımdan emin değildim.

Başıyla onayladı ve bana doğru geldi. Savio neredeyse Nino kadar uzundu ve kendine çok güveniyordu.

Yanımda durduğunda gerildim.

"Yakın olduğum için gergin olmanıza gerek yok," dedi. "Siz ailedensiniz. Sizi korumak için buradayım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Şimdiye kadar benim etrafta olmamdan pek memnun görünmüyordun."

Omuz silkti. "Sen burada olduğun için kızları istediğim yerde becerememem can sıkıcı. Evin kendi bölümüne gitmek zorundayım. Bilardo masasında sevişmeyi çok severdim."

Yüzümü buruşturdum. "Tamam. Remo'yla ikinizin de masadan hoşlanmanıza sevindim."

Gülümsedi ve bu gülümseme yüzünü değiştirerek onu daha cana yakın hale getirdi. Bazı açılardan Remo'dan daha kontrollüydü ama Nino kadar sakın değildi ve her ikisinden de çok daha ukalaydı.

"Hadi ama. Dövüşe geç kalmak istemiyorum. Nino o pisliğin ağzını burnunu kıracak."

Savio beni Ferrari'sine doğru götürdü. Deli gibi sürüyordu ve sanki kaza yaparsa beni kurtaracakmış gibi koltuğa yapıştım. Görünüşe göre yarışmaktan hoşlanan tek kişi Adamo değildi. Ben kesinlikle bir hız bağımlısı değildim.

Savio ve ben Roger's Arena'ya girdiğimizde omurgamdan bir ürperti geçti. Mekan insanlarla doluydu. Her masa ve kabin

dolu ve birçok insan duvarın önünde duruyordu. Kan, bira ve ter kokusu havada asılı duruyor ve çıplak beton duvarlardaki tel örgülere bağlı neon tüpler ürkütücü bir parlaklık yayıyordu.

Gözlerim oluşturdukları kelimeleri taradı. Onur. Acı. Kan. Zafer. Güç. Bar da aynı kırmızı ışıltıya bürünmüştü ve barın arkasındaki kadınlar müşterilere hızlı bir şekilde hizmet verebilmek için canla başla çalışıyordu. Kendime baktığımda, elbisemin kan kırmızısının ortama ne kadar uygun olduğunu fark ettim.

Savio kafese yakın, Fabiano ve Leona'nın oturduğu kırmızı deri kabine doğru başıyla işaret etti. "Hadi gel. Yanlarına gidelim."

Geçerken arkadaşları ve onların babalarıyla ve tanımadığım ama kim olduğumu bildikleri belli olan birkaç kişiyle selamlaştık.

Kabine vardığımda Leona bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Her şey yoluna girecek. Nino kafeste yenilmez."

Fabiano başını salladı. "Beyin ve kas gücüne sahip... Bu çoğu rakip için çok fazla."

Karşılarındaki kabine geçerken ikisine de minnettar bir gülümseme verdim. "Biliyorum ama Nino'nun incindiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Savio homurdandı. "Merak etme. Kardeşim yenilmezdir."

Kimse değildi, Nino bile, duygusuz maskesi herkesi buna inandırır bile. Nino da bir insandı. Başarısız olabilirdi. Yaralanabilirdi.

Leona bana merakla baktı ve ben de Nino'ya karşı hissettiklerimin etrafımdaki insanlar tarafından anlaşılıp anlaşılmadığını merak ettim. Onları gizleyebilmeyi umuyordum, çünkü insanlar duygudan yoksun birini sevdiğimi fark ederlerse ne kadar aptal görünürdüm?

"Birkaç dakika içinde döneceğim. Diego'yla konuşmam gerek" dedi. Arkadaşı ona işaretler veriyordu. Savio başka bir şey söylemeden çekip gitti.

Uzun siyah saçlı ve pembe rujlu garson kız masamıza geldi. Fabiano'yu görmezden gelerek Leona'ya gergin bir gülümseme verdi ve sonunda temkinli bir ifadeyle bana döndü. "Ne içmek istersiniz, Bayan Falcone?"

Bu isim beni hâlâ duraksatıyordu. "Şarabınız var mı?"

Garson kız dudaklarını büzdü. "Burası bir dövüş barı. İçkimiz var ya da bira."

"Dikkatli ol Cheryl," dedi Fabiano alçak bir sesle ve tüyler ürperdi. Vücudum boyunca. Garsona bakarken mavi gözlerinde açık bir uyarı vardı. "Onun kim olduğunu hatırlasan iyi edersin."

Leona masanın üzerinde duran koluna dokundu ama Fabiano gözlerini kadından ayırmadı. İnfazcı. Bunun ne anlama geldiğini unutmak kolaydı.

Onun için üzüldüm ve hemen "O zaman bir bira" dedim. Sinirlerimi yatıştırmak için alkollü bir şeye ihtiyacım vardı ve sert içki söz konusu bile olamazdı. Gerekli toleransa sahip değildim.

"Bir tane de bana," dedi Remo, Cheryl'in arkasında belirirken. Gerildi ve adamın geçmesine izin vermek için kenara çekildi.

"Hemen getiriyorum," dedi ve aceleyle çıktı.

Sürpriz bir şekilde Remo kabinime girdi. Her zamanki gibi vücudum onun yakınlığı karşısında tedirginlikle gerildi. Bana meydan okuyan bir bakış attı ama dokunacak kadar yaklaşmadı. "Hâlâ mı?" diye sordu çarpık bir gülümsemeyle.

Detaylandırmasına gerek yoktu. Ne demek istediğini biliyordum ve yakın zamanda ona karşı temkinli olmayı bırakacağımı sanmıyordum. Bana bunu yapmam için bir neden vermemiştii ama Remo'da bir şeyler tehlike çığlıkları atıyordu ve böyle hisseden tek kişi ben değildim.

Remo Fabiano'ya döndüğünde Leona gözlerini devirdi. "Bunu gördüm," dedi nefesinin altında.

Bir kahkaha attım. Bazen, çok nadiren, Remo'ya karşı duyduğum korkuyu aşmayı başarırdım. O anlarda, Nino'nun kardeşine neden bu kadar değer verdiğini neredeyse anlıyordum.

Dövüş şortu giymiş iki adam kafese girdi. Kaşlarım çatıldı. "Sırada Nino'nun dövüşü var sanıyordum?"

Fabiano, "En büyük dövüş her zaman sonuncudur," diye açıkladı. "Nino'nun maçından önce iki maç var. Kim kazanırsa benimle ya da belki Savio ile dövüşebilir."

"Bunu neden yapıyorsunuz? Neden savaşımaya devam ediyorsun? İnsanlar senden yeterince korkmuyor değil ya."

"Eğer rahat olursanız, zayıf olursunuz. Bu, güçlü pozisyonlardaki pek çok insanın başına gelir. İnsanlara ve kendinize hâlâ korkulacak biri olduğunuzu kanıtlamak iyidir," dedi Remo, kara gözleri tutkulu ve hiddetliydi.

Hakem işareti verdi. Bir anda iki adam birbirlerine doğru koşmaya başladılar ve homurtularla çarpıştılar. Tekme ve yumruklarını izlerken irkildim. Cheryl biralalarımızla döndü ve tadından nefret etmeme rağmen derin bir yudum aldım. Adamlardan biri kafese doğru uçu ve ağzından kan fışkırdı.

Elimle kendi elimi kapattım. "Aman Tanrım." Remo bir kaşını kaldırdı. "Bu bir şey değil." "Belki senin için," diye mırıldandım.

"Bu manzaraya alışacaksın." Leona'ya doğru başını salladı. "O alıştı." "Hâlâ hoşuma gitmiyor," dedi Leona. "Özellikle de Fabiano içerideyse

Kafes. Onun yaralandığını görmek korkunç." Ürperdi.

Fabiano kararlı bir şekilde, "Yaralanmayacağım," dedi. "Ben her zaman kazanırım."

Savio geri döndü ve Remo'nun yanına çöktü. "Çünkü bana karşı hiç savaşımadın."

Fabiano, "Sana karşı dövüştüm ve canına okudum," diye mırıldandı.

"Bu bir yıldan daha uzun bir süre önceydi."

Kalabalık alkışa boğuldu ve gözlerim bir adamın yerde kıpırdamadan yattığı, diğerinin ise ellerini kaldırmış üzerinde durduğu kafese doğru kayd.

Hakem nihayet Nino'nun dövüşünü anons ettiğinde kalbim boğazıma düğümlendi. Nino soyunma odasından çıktığında dev gibi bir adam olan rakibi çoktan kafesin içinde bekliyordu.

Kalabalık Nino'ya, onun için hazırladıkları koridorda yürürken saygı ve korkuyla bakıyordu. Gözleri soğuk bir kararlılık ifadesiyle dosdoğru kafese bakıyordu ama onda farklı olan bir şey vardı. Bir kereliğine duygusuz maskesi neredeyse zorlanmış gibiydi, sanki öyle görünmesi gerekiyormuş gibi. Ya da belki de kendi sinirlerim bana bir şeyler hayal ettiriyordu.

Nino kalabalığın kükreyen alkışları altında kafese tırmandı. Dövüş şortu ve korkunç dövmeleriyle göz korkutucu bir görüntüsü vardı. Nino odaya girer girmez Remo, Savio ve Fabiano'nun davranışları değişti. Yüz ifadelerinde hiçbir şüphe ya da endişe belirtisi yoktu, sadece gurur ve Nino'nun kazanacağını acımasız bilgisi vardı.

Nino'nun iyi bir dövüşçü olduğunu biliyordum ama rakibi Nino'dan birkaç santim daha uzun ve çok daha geniştir. Kocam karşısındaki adamdan etkilenmiş gibi görünmüyordu ve hakem kafesten çıkıp kapıyı kapattığı anda yırtıcı hayvan moduna geçti. Tüm vücudu gerginleşti, gözleri rakibine bakarken temkinliydi.

İlk saldıran adam oldu. Adam Nino'ya doğru hamle yaptığında gerildim, Nino yana sıçradı ve adamın böğrüne sert bir tekme indirdi. Remo yüksek sesle tezahürat yaptı, Savio ve Fabiano da alkışladı ama ben kıpırdamadım.

Nino kötü görünüyordu. Ne olduğunu tam olarak kestiremedim. Rakibi dövüşün ilk birkaç dakikasında onu iyi yakaladı. Nino kafese doğru savruldu ve sert bir şekilde yere düştü. Şiddetle sarsıldım, gözlerimde yaşlar oluşurken çığlıgımı durdurmak için elimi ağzıma kapattım. Remo gerildi, sanki ayağa fırlamak üzereymiş gibi öne doğru eğildi.

Ağlamamaya çalışarak derin bir nefes aldım. Remo yüz ifademi ve gözlerimi tarayarak baktı. "Kendini kaybetme. Burası halka açık bir yer."

Gözlerimi kırptım. "Ya kaybederse?" Fısıldadım. "Ya ölürse?"

Remo öfkeyle gözlerini kıstı ama orada başka bir şey daha vardı. Endişe. "Nino kaybetmeyecek ve kesinlikle ölmeyecek. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım ve rahatlardım, Nino çoktan ayağa kalkmıştı. Bir an için hareket etmedi, sadece onunla alay eden adama baktı. Sonra gözleri bir saniyeliğine bana doğru kaydı ve bedenim duygularla doldu.

Rakibine döndü ve sanki bir düğme çevrilmiş gibi, Nino analitik sakinliğini bıraktı. Yüzündeki o ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Diğer adama doğru hamle yaptı ve acımasızca saldırdı. Aklını yitirmiş, kana ve ölüme aç görünüyordu ve rakibini defalarca tekmeleyip yumrukladı, adam yere düşerken bile durmadı.

Son derece tedirgin edici bir manzaraydı.

"Ona ne oldu böyle?" Savio mırıldandı.

Remo gözlerini kafesten ayırmadı ama ağzı inceldi. "Bilmiyorum."

Nino yumruğunu baygın adamın üzerine bir kez daha indirdi. Sonra sendeleyerek ayağa kalktı, üstü başı kan içindeydi, gri gözleri öfkeyle parlıyordu.

Daha da korkutucu olanı, duygularının her zamanki sakinliğinin yerini ne kadar çabuk almış olduğuydu. Az önce ne olmuştu?

Nino, jüri onu galip ilan etmeden önce kafesi terk etti ve kalabalığın alkışları altında soyunma odalarına doğru yürüdü.

Ayağa fırladım. "Çıkarın beni," dedim.

Remo da ayağa kalktı ve kolumu kavradı. Gerildim ama geri çekilmedim çünkü insanlar izliyordu ve nasıl görünmem gerektiğini biliyordum. "Nino'ya gitmen için iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum. Onunla ben ilgilenirim."

"Nino bana zarar vermez," dedim sessizce.

Remo başını öne eğdi. "Bundan emin misin?" Sesinde bir meydan okuma vardı.

Kararlı bir şekilde başımı salladım. "Kesinlikle. İzin verin ona gideyim."

Remo soğuk bir şekilde gülümsedi ve Savio'ya yer açmasını işaret etti. İkisi de kabinden çıktılar, böylece tekrar oturmadan önce gidebildim.

Remo bakışlarımı tuttu. "Nino'yu hiç böyle görmemiştim, ama onunla başa çıkabileceğini düşünüyorsan, buyur."

Omurgamı dikleştirerek, sanki bulaşıcı bir hastalıklmışım gibi benden uzaklaşan kalabalığın arasından ilerledim. Bazıları bana acıyan bakışlar attı; diğerleri ise korkulacak biriymişim gibi baktı. *Kiara Falcone*. Onların sessiz fısıltılarını duydum.

Soyunma odasına ulaştığımda ve içeri adım attığımda mutluydum.

Nino dolapların önünde değildi, ama duşun çalıştığını duydum ve son kabinde onu görene kadar köşede yürüdüm. Fayanslara yaslanmıştı, vücudundan aşağı su dökülürken başı öne eğikti. Başını çevirdi ve gri gözlerindeki bakış içime bir endişe saplanmasına neden oldu.

"Sen iyi misin?" Nefes nefese sordum.

Nino, kesikler ve çürüklerle kaplı tüm çıplak ihtişamıyla doğruldu. Muhteşem. "Yaklaş," dedi garip bir sesle.

Ona doğru ilerledim ama düşün önünde durdum. Nino sanki çözmek istediği bir problemmişim gibi bana baktı. İfadesi yoğundu, kızgınlığın eşiğindeydi, ki Nino olduğunu düşünürsek bu hiç mantıklı değildi. Öfke hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Parmaklarını bileğime doladı ve beni kendine doğru çekti, gözleri bir kez olsun bakışlarını ayırmadı. "Nino," diye itiraz ettim. "Giysilerim."

Ama o beni duymadı. Dudakları ağzımı kapladı ve daha fazlasını söylememi e n g e l l e d i . Bana doğru bastırdı, uzun gövdesi beni içine hapsetti. Eli kalçamı okşadı, elbisemi yukarı itti, külotumu kenara itti. Bir parmağını içime kaydırды, ağzı hala yumuşak ama baskındı ve ben fayanslı duvara doğru geriledim. O da beni takip etti, boştaki eli ıslak elbisemden göğsümü avuçlarken onun ezici varlığından kaçmama izin vermedi. Ona neyin bulaştığından emin değildim. Dokunuşu ve öpücükleri bunaltıcıydı ama parmağını içime sokup çıkarırken vücudum gelgitli bir uyarılma dalgasıyla tepki verdi.

Alt dudağımı ısırды, sonra üzerindeki suyu yaladı ve ağzımı tekrar sahiplendi, sahiplenici, acımasız, çaresiz ... ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Parmağını daha hızlı hareket ettirirken başparmağı klitorisimin üzerinde gezindi.

"Nino," diye nefes nefese kaldım. "Ne-"

Yine neredeyse sert bir öpücükle sözümü kesti. Gözlerimi kırıştırdım, kafam karışmıştı, tahrik olmuşum ve biraz da huzursuzdum ama duracak kadar değil. Bir parmak daha ekledi ve beni sabitlemek için omuzlarını kavradım. Bacaklarımdan birini kalçasına geçirdi ve parmaklarını içime daha derin sokabilmek için beni açtı. Ellerine karşı sallandım, ağzı benimkini mahvederken ona yapıştım, tüm bu süre boyunca gözleri beni yutmaya çalışıyormuş gibi benimkilerden hiç ayrılmadı. Sanki bana ihtiyacı varmış gibi. Başparmağını dudaklarımdan üzerinde gezdirdi.

ve orgazmım içimde sarsıldığında dudaklarına karşı ağladım. Görüşümde yıldızlar patladı, neredeyse kör edici bir zevk. Parmaklarım Nino'nun teninde daha derinlere indi.

Ağzım açık, nefes nefese ona baktım. İtişlerini yavaşlattı, sonra parmaklarını yavaşça dışarı çıkardı.

Beni bıraktı ama görüş alanımın tamamını doldurana kadar daha da yaklaştı ve bana bakarken sertçe nefes aldı. Sertti, karnımı deşiyordu ama işi daha ileri götürmek için hiçbir hamle yapmadı ve bu benim kafamı karıştırdı, tıpkı ifadesinin kafamı karıştırdığı gibi.

"Nino?" Göğsüne uzandım, parmaklarımı üzerinde gezdirdikten sonra aşağıya indim. Gözlerini benden ayırmadı ama parmaklarımı şaftının etrafında kıvırdığımda eli parmaklarımın üzerine indi ve öne doğru eğilerek ağzını kulağıma değdirdi.

"Eğer seni şimdi becerirsem, bu duvara karşı olacak. Sert ve hızlı olacak ve geçen seferki gibi olmayacak. İstedığın gibi olmayacak. İhtiyacın olan gibi olmayacak."

Sesinin altında yatan tehdit karşısında ürperdim. Gözlerine baktım ve yine öfke ile mutlak sakinlik arasında gidip geldiler. Hiçbir şey anlamamıştım. Kavga onun zincirlerini bu kadar mı çözmüştü? Remo ve Savio onun davranışları karşısında şaşkına dönmüşlerdi, yani bu her kavgada olan bir şey değildi.

"Bana zarar vermeyeceksin."

Derin bir nefes aldı, göğsü kabardı ve gözlerini kapattı. Elbisem vücuduma yapıştı ve ayaklarım topuklu ayakkabılarımın içinde yüzdü, ama olduğum yerde kaldım, Nino'ya yakındım, o dövüşün çağırdığı şeytanlarla savaşıırken. Nefes alış verişi yavaşladı ve ellerimi tutuşu gevşedi, sonunda beni tamamen bıraktı.

Parmaklarımı ereksiyonunun etrafında tuttum ve başparmağımı ipeksi ucun üzerinde hafifçe gezdirdim. Nino'nun gözleri irkilerek açıldı, ama bu kez beni durdurmadı. Elimi yavaşça yukarı ve aşağı hareket ettirdim, sert ve hızlı değil, onu rahatlatmaya ve bunun vücudunda dolaşan şiddetin çıkışı olmasına izin vermemeye çalıştım. Ellerini başımın iki yanına koyarak kendini destekledi ve yarı kapalı gözlerle bana baktı.

Kalçalarını pompalarımınla aynı ritimde salladı ve sonunda gerginliğinin bir kısmı kayboldu. Ben onu ovdukça nefes alış veriş derinleşti ve ikinci elimle taşaklarını avuçladığımda düşük bir nefes verdi ve daha da hızlı pompaladı. Onu rahatlatmak, onun yanında olduğumu göstermek istedim.

Nino başını eğdi, ben de kendi başımı eğerek öpüşmek için ağzının içine girdim. Nazik, telaşsız ve lezzetli bir yavaşlıktaydı. Öfke ya da şiddet yoktu, sadece güzel bir duygusallık vardı. Kendi bedenim öpücüğe ve Nino'nun benim dokunuşumla çözülme hissine karşılık verdi. Hareketleri daha az kontrollü, öpüşü daha tutkulu hale geldi, sonra vücudu sıkılaştı ve ağzıma karşı inledi. Elimde sarsıldı, gözleri kapandı. Okşamaya devam ettim ve uzun bir süre hareketsiz kaldı, alnı hafifçe benimkine bastırdı, göğsü kabardı.

Onu serbest bıraktım ve su, içtiğimiz suların tüm izlerini sildi. Nino gözlerini tekrar açtı ve yüz ifadesi o bildik sakinliğine geri dönmüştü. Onun daha önce hiç göstermediği daha dengesiz halini özlemekle, Nino'nun kendini tamamen kaybetmemiş olmasından dolayı rahatlamak arasında gidip geliyordum.

Doğruldu ve beni sıcaklığından mahrum bıraktı. Suyu kapattı, gözleri beni boydan boya izliyordu. "Islak kıyafetlerle soyunma odasından çıkamazsın," dedi kesin bir ifadeyle.

Yüzünde bir ipucu aradım ama bakışlarıma sabit ve ürkütücü bir şekilde karşılık verdi. Duştan çıktı ve iki havlu aldı. "En iyisi sen soyun ve kurulan. Ben giyineyim ve senin için kıyafet ayarlamaya çalışayım."

Sessizce başımı sallayarak havluyu aldım ve her yere damlamasını engellemek için buklelerimin etrafına sardım. Sırılsıklam elbisemi vücudumdan sıyırdım. Sözlerine rağmen Nino ne gitti ne de giyinmek için harekete geçti. Onun yerine önce elbisemi, sonra da iç çamaşırımı çıkarmamı izledi. "Nino, iyi misin? Kavgadan beri kendinde değilsin."

"İyiym," diye mırıldandı ve sonunda kurulanıp giyindi. "Birkaç dakika içinde döneceğim."

"Ya biri gelirse?" Sesime bir parça endişe karışarak sordum.

Nino başını salladı. "Kimse içeri girmeye cesaret edemez. Bana güvenin. Gitmem uzun sürmeyecek."

Ortadan kayboldu ve ben de bir havlu daha sarıp ayaklarımın dibindeki kırmızı yığına baktım. Nino'nun içine ne girmişti?

Söz verdiği gibi, birkaç dakika sonra kot pantolon ve düz siyah bir tişörtle döndü. "Roger'ın garsonları bir şey dökerlerse diye yedek kıyafet bulundururlar."

Kıyafetleri aldım ve giydim. Üzerime biraz büyük geldiler ama en azından temiz kokuyorlardı ve kuruydular. Öncekinden farklı kıyafetlerle dışarı çıkarsam insanların ne diyeceğini düşünerek ürperdim.

"Seni rahatsız eden bir şey var," dedi Nino, biraz daha yaklaşıp kaşlarını birbirine çatarak.

"İnsanların hakkımda ne düşüneceğinden endişeleniyorum."

Belimi kavradı ve beni kendine doğru çekti. "Kocana kazandığı için ödül verdiğini düşünecekler."

Yanaklarım kızardı. "Evet, o."

"Ve?" diye sordu sessizce, gözlerinde hâlâ o tuhaf bakış vardı. Önce boğazımı, sonra kulağımı ısırıldı. "Sen benim karımsın."

Kirpiklerim dalgalandı ve boğuk bir nefes aldım. Tekrar tahrik olmaya başlamıştım bile. Elbisemi yerden aldı, sıktı ve elimi tutmadan önce çantasına koydu. Kaygan topuklarımı boşta kalan elime aldım ve Nino'yu soyunma odasından çıplak ayakla takip ettim.

Çoğu insan barı terk etmişti ama hâlâ orada olan herkes bize bakıyordu. Onların bakışları altında başımı eğmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Nino'nun varlığı yardımcı oldu. Elbette hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Kardeşleri, Fabiano ve Leona ile birlikte kabine vardığımızda, hepsi bize tuhaf tuhaf baktı. Ne düşündüklerini bildiğim için yüzüm kızardı.

Remo'nun değerlendirci bakışlarına katlanmak özellikle zordu. Gözleri kardeşiyle benim aramda gezinirken kısıldı. "Anladığım kadarıyla bu garip davranışını ondan söküp aldın?"

Ağzım açık kaldı. "Ben-ben yapmadım-"

Nino elimi sıktı. "Hadi eve gidelim. Bugünlük bu kadar yeter."

Remo başını salladı, sonra Fabiano ve Savio ile bir kez daha bakıştılar.

Nino'nun garip davranışları karşısında onlar da benim kadar şaşkındı.

BÖLÜM 20

KIARA

Eve dönerken **Nino hiçbir şey söylemedi.** Ona bakıp durdum ama gözleri kapalıydı. Elmacık kemiğinin üzerinde bir kesik vardı ve etrafındaki deri şişiyordu. En azından kanamıyordu.

Remo arabasını sürerken ara sıra dikiz aynasından bizi izledi ama hiçbir şey söylemedi.

Konağa girdiğimizde Nino doğruca bizim kanada yöneldi. Ben takip edemedim Remo bileğimi kavradı.

İrkildim ama beni bırakmadı. "Bu saçmalığı kesecek misin?" diye hırladı. Kendimi onun öfkeli bakışlarına karşılık vermeye zorladım. "Kardeşıme göz kulak ol. Ona ne oldu bilmiyorum. Genelde dövüşten hemen sonra lanet bir bilgisayar programı gibi analiz ederdi. Böyle olması kötüye işaret."

"Hiç böyle oldu mu?" Ben sordum.

Remo'nun gözlerindeki bir şey sanki bir şey hatırlıyormuş gibi değişti. Tutuşunu gevşetti. "Sadece ona göz kulak ol."

Döndüm ve konağın bizim kanadına, oradan da üst kattaki yatak odasına doğru ilerledim. Nino yatağın kenarına tünemiş, kollarını bacaklarına dayamış, yere bakıyordu. Tamamen çıplaktı.

Ona yaklaştım ama hareket etmedi. Yavaşça parmağımı hala nemli olan saçlarında gezdirdim ve sonunda gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırdı. "Seni istiyorum," dedi sessizce.

Öne doğru eğilerek onu öptüm, tırnaklarım kafa derisini çiziyor, ürpermesine ve kısık bir nefes almasına neden oluyordu. Kot pantolonumu çekiştirdi ve bacaklarımdan aşağı itti. Külot giymemiştim. Öne eğildi ve kalça kemiklerimi öptü, hafifçe ısırды ve beni zıplattı. Sonra diliyle o noktayı yatıştırdı. Dilini yavaşça kalça kemiklerimden uyluğumun üst kısmına, oradan da bacaklarımla arasına doğru götürdü.

Dilini kıvrımlarımın arasından geçirdiğinde nefesim kesildi. Zaten tahrik olmuşum, ama ağzının sıcak etime değdiğini hissetmek tahrikimi daha da artırdı. Nino bir avucunu dizimin altına soktu ve bacağımla kaldırıarak yatağı dayadı ve beni ona açtı.

Yarı kapalı gözlerle onu izlerken dudakları kıvrımlarımın üzerinde gezindi ve dili kıvrımlarım boyunca kayarak beni tattı. Gözleri benimkilerle buluştu ve yanaklarımı ısıtan utanca rağmen gözlerimi kaçıramadım. Bakışlarını benden hiç ayırmadan dilinin ucunu klitorisimin etrafında bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"Nino," diye soludum, bacaklarımı daha geniş açtım, ağzını üzerimde daha fazla hissetmeye ihtiyaç duyuyordum. Yüzünü kucağıma gömdü, dili beni işlerken ağzı kıvrımlarımın üzerine kapandı. Elleriyle kıcımla kavradı ve yanaklarıma masaj yaparak beni yüzüne doğru daha da sert itti. Daha fazla kendimi tutamadım, Nino'nun omuzlarına tutunurken titremeye ve kalçalarımı neredeyse umutsuzca sallamaya başladım. İnlemelerim onu teşvik etti ve tekrar boşalacağımdan emin olana kadar açgözlülükle yaladı ve ısırды, ama sonra geri çekildi, yüzü benim uyarılmamla parlıyordu.

Gözleri arzuyla parlıyordu. Gömleğimi hızla başımın üzerine çektim ve dudağımla ısırды. "Nasıl?" Sessizce sordum.

Bir eliyle kalçamı kavradı ve beni yatağı doğru çekti. Yatağın üstüne tırmandım. "Yan yat," diye alçak sesle talimat verdi Nino.

Şaşıracak uzandım, sırtım Nino'ya dönüktü. Arkama uzandı ve vücuduma doğru bastırdı, ereksiyonu popoma batıyordu. Gerildim. Ağzı kulağımı sıyırdı. "Güven bana. Anal yapmayacağım Kiara."

Kendimi aptal gibi hissettim ama başımı salladım. Nino bir kolunu altımdan geçirdi, sonra diğeriyle üst bacağımı kaldırdı ve ayağım güçlü baldırına dayanacak şekilde hafifçe geriye doğru hareket ettirdi. Sonra pelvisini popoma bastırdı ve ucunun açıklığını dürttüğünü hissettim. Açıyı hafifçe değiştirdi ve yavaşça içeri kaydı. Ona karşı geriledim.

Bu pozisyonda o kadar derine inmiyordu ama göğsünü sırtıma yaslaması, sıcak ağzını omzuma ve boynuma dayaması, kollarını arkamdan sarması hoşuma gidiyordu. Hareketleri yavaştı ama ucu klitorisimi içeriden okşuyor gibiydi ve elini bacaklarımın arasından aşağıya indirdiğinde kısık bir inilti çıkardım.

"Bu pozisyon senin için uygun mu?" diye kulağımı tırmaladı, bir sonraki darbesi beni daha da derinden vururken.

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Nino'nun yakınlığı, sıcak kucaklaması, kürek kemiğim boyunca yumuşak öpücükleri... bunu mükemmel kılıyordu. Nino göğsümü avuçladı, diğer eli bacaklarımın arasında çevikçe çalışırken parmakları meme ucumu çimdikledi. Bana tekrar tekrar çarptı, ayak parmaklarımı kıvıran ve gözlerimin zevkle geri dönmesine neden olan yavaş, hassas vuruşlar.

Çok güzel ve nefes kesiciydi ve kendimi tamamen bıraktım. Nino'ya beni uçurumun kenarına götürmesi, benimle ilgilenmesi için tereddütsüz güvendim ve o da bunu yaptı.

Boşalmamla birlikte kasıldım ve Nino'nun adını haykırdım. Kulağıma benimkini törpüledi, içime boşalırken neredeyse umutsuzca bir kelimeydi

orgazmımdan birkaç dakika sonra. Geri çekilmedi, beni vücuduna sımsıkı bastırdı, hâlâ içime gömülüydü.

Benden uzaklaştı ve ben de onun kucağında döndüm. Elmacık kemiğindeki kesğin etrafındaki deriyi, ardından kaburgalarının üzerindeki çiçek açan morlukları hafifçe yokladım. Dokunuşumla gerildi.

"Özür dilerim," diye nefes aldım. "Çok mu acı çekiyorsun? Açıkçası, morardığında sana sürtünmekten başka yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Elini buklelerime doladı ve okunamayan bir ifadeyle bana baktı. "Seksi başlatan bendim Kiara. Seni ben istedim. I..." Kaşlarını birleştirerek "...Birçok dövüşten sağ çıktım. Birkaç gün içinde iyileşmiş olacağım."

Hiçbir şey söylemedim, sadece kaburgalarına baskı uygulamamaya dikkat ederek Nino'nun göğsüne sokuldum. Kürek kemiğini öptüm ve bir daha asla yüksek sesle söylemeyeceğim sözleri içimden söyledim. *Seni seviyorum.*

Nereden geldiğini anlayamadığım alçak bir ses beni uyku­mdan uyandırdı. Yanımda Nino varken bile uyku­m hafifti, en ufak bir sestten hemen uyanırdım. Karanlığa baktım ve işte yine oradaydı: karanlık umutsuzluk dolu gırtlaktan gelen bir ses. Neydi o ses?

Tanıdık bir ses dikkatimi çektiğinde içimi bir korku dalgası kapladı.

Nino mu? O Nino muydu?

Ses içimdeki anıları canlandırdı, ama onları bir kenara itip yuvarlandım. Karanlıkta Nino'nun sırtının ana hatlarından fazlasını seçemiyordum ama bedeni titrediği için yatak sarsılıyordu.

"Nino?" Fısıldadım ama sesim o kadar tereddütlü ve kısıktı ki zar zor duyabildim.

İlk içgüdüm bunun bir nöbet, fiziksel bir şey olması gerektiği idi, çünkü duyguların *Nino*'dan bu sesleri çıkarması imkânsız görünüyordu. Bu gırtlaktan gelen solumalar -inleme değil, soluk soluğa değil, ikisinin arasında bir şeydi- duygu doluydu. Anlamamıştım. Yavaşça doğruldum, onu uyandırıp uyandırmamakta kararsızdım, ne yapacağımı bilemiyordum. Kontrol her zaman *Nino*'daydı. Kontrol *ondaydı*.

Yatağımın başucuna uzanıp ışığı açtım, onu görmeye ihtiyacım vardı ve aynı zamanda bundan korkuyordum. *Nino* yan yatmış, titriyordu, bir eli yatağın kenarına kıvrılmış, sıkıca tutuyordu; kaşları sert bir çizgi oluşturuyordu ve alnı ter içindeydi.

Ona uzanırken parmaklarım titriyordu. Tanrım, ona neler oluyordu?

Parmak uçlarım omzuna değdiği anda gözleri fal taşı gibi açıldı ve bakışları beni geri tepti. *Nino* komodinin üzerindeki bıçağa doğru hamle yaptı, sendeleyerek yataktan kalkarken bıçağı elinde tutuyordu. Bakışları odada bir tur attıktan sonra bana takıldı, şaşkınlık ve korku içinde yatak başlığına yaslanmıştım. Bacakları tutmuyordu. Bıçağı göğsüne bastırarak öne doğru eğildi, bir kolunu yere dayadı ve derin nefesler aldı.

"*Nino*?" Yatağın kenarına doğru sürünerek fısıldadım.

Nino duyguları olmadığını, hissedemediğini söylüyordu ama gözlerinde ve yüzünde saf, dizginlenemez bir duygu vardı. Ve o bununla başa çıkamıyordu, nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Belki de uzun zamandır ilk kez böyle bir şeye boyun eğiyordu.

Sırtı kabarıyor, kolları titriyordu ve bir şekilde başucu lambasının dağınık ışığında dövmeleri canlanıyor gibiydi, mürekkepli alevler sıçırıyor, çarpık yüzler alay ediyor ama aynı zamanda acı çekiyordu.

Boğazım duygularla tıkanmıştı, çaresizdim, dehşete düşmüştüm ve Nino'nun akıl sağlığını bir şeyin bozmuş olmasından endişeleniyordum. Ona olan sevgim gerçeği görmemi engellemiyordu: Nino da Remo da birkaç hapla ve sayısız psikiyatrist seansı ile çözülemeyecek kadar berbat durumdaydılar. Korkunç bir şey onları bugünkü hallerine getirmiş, Nino'nun duygularını sıkı bir düğüme dönüştürmüştü. Bir şey onu çözmeyi başarmıştı. Onu bu halde görmek, zihninin ve bedeninin bu düğümü atmasının belki de iyi bir nedeni olduğunu düşünmeme neden oldu.

Yataktan kayarak çıktım ve tereddütle Nino'ya yaklaştım, ama başını yana salladı. "Remo," diye mırıldandı. Sonra daha yüksek sesle, daha çaresizce. "Remo'yu getirin!"

Tökezleyerek kapıya doğru ilerledim, kapıyı açtım ve koridorda koşmaya başladım. Kalbim boğazımda atıyor ve çıplak ayaklarım soğuk granit gürültüsüyle çarpıyordu. Nino'ya neler oluyordu?

Korku, ham ve dengesiz, içime hücum etti. Ya Nino'yu bu şey yüzünden kaybedersem?

Remo'nun alanı olan doğu kanadına geçtim. Oraya daha önce hiç gitmemiştim ve hoş karşılanmadığımı biliyordum ama Nino'nun kardeşine ihtiyacı vardı, bu yüzden Remo'dan ne kadar korkarsam korkayım onu yakalayacaktım.

Evin bilmediğim kısmında yönümü bulmam biraz zaman aldı. Remo'nun yatak odasının nerede olduğundan emin değildim ve koridorun sonundaki pencereden içeri süzülen çok az ay ışığıyla kapıların puslu hatlarından fazlasını seçmek zordu. Panikleyerek ilk kapıyı açtım ve karanlıkta bile bir yatağın şeklini seçebildim. Havada eski bir koku vardı, tozlu ve terk edilmiş bir şey. Bir süredir orada kimse yaşamamıştı.

Bu evde o kadar çok oda vardı ki, onu asla zamanında bulamazdım. Işık düğmesi için duvarı yokladım ama vücudum titriyordu ve yönümü bulamıyordum. Karanlık üzerime çökmeye başlamıştı ama parmağım kapının koluna dolanarak bir sonraki kapıya ilerledim. Sonra kulağıma sıcak bir nefes ve alçak bir mırıltı geldi. "Burada ne halt ediyorsun?"

Çılgılık attım ve içgüdüsel olarak saldırdım, kime vurduğumu fark etmeden bir an önce elim kirli sakallı bir çeneye çarptı. Güçlü bir el bileğimi sıkıca kavradı. Remo'nun yüz ifadesini benden sakladığı için aniden karanlığa sevindim.

"Bırak beni," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

Beni bıraktı ve ben de geri çekildim. "Sana vurduğum için özür dilerim," dedim. "Beni korkuttun."

Bir an daha sessiz kaldı, o rahatsız edici şiddet duygusuyla üzerimde yükseldi. "Soruma cevap ver," diye emretti.

"Bu Nino. Ona ne olduğunu bilmiyorum. Üzgün." "Üzgün," dedi Remo kuşkuyla.

"Remo, lütfen, ışığı açar mısın?" Yutkundum. "Seninle karanlıkta olmak beni geriyor."

Yer değiştirdi ve kolu benimkine değdi, sonra koridoru ışık kapladı. Gözlerim kör edici ışığa alıştığında, Remo odak noktasına geldi, uzun boylu ve külotu dışında çıplaktı. Gözleri, yüzüme dönmeden önce sadece ince geceliğimi giymiş olan bedenimde gezindi. Ona vurduğum için çenesi hafifçe kızarmıştı.

"Sabrım tükeniyor Kiara."

"Nino'nun yardımına ihtiyacı var!" Sinirle söyledim, çünkü Nino'nun durumunu ona açıklamamın hiçbir yolu yoktu. Ve sonunda bir şey oldu

O da arkasını döndü ve koşmaya başladı. Uzun bacaklarıyla ona yetişme şansım kesinlikle yoktu.

Nefes nefese birkaç dakika sonra yatak odamıza geldim.

Remo yerde yatan kardeşinin yanında diz çökmüştü, eli Nino'nun omzundaydı. İkisi de kavisli sırtları, yara izleri ve dövmeleleriyle, yıllarca savaşmaktan oluşan kaslarıyla düşmüş meleklerle benziyorlardı. Remo'nun sırtındaki kırık kanatlı düşmüş melek hiç bu kadar anlamlı olmamıştı.

"Neler oluyor?" Mırıldandım ve Remo kardeşinin yanında diz çöktüğü yerden başını kaldırıp baktı. Bir an için benim hissettiğim kadar çaresiz, benim kadar dehşete düşmüş görünüyordu ve bu görüntü beni mahvetti çünkü bu Remo'ydu, her zaman emreden, her zaman sert, güçlü ve acımasız ve hiçbir şeyden korkmayan bir adamdı. Gözlerini bana dikip ağzını çarpık bir gülümsemeye dönüştürdüğünde neredeyse rahatlardım, sanki bu benim suçummuş gibi, sanki farkında olmadan Nino'yu kırmışım gibi, oysa onun üzerinde bunu yapabilecek güce yakın bile değildim.

"Çık dışarı," diye homurdandı Remo ama ben gitmek istemiyordum. "Çık dışarı!" diye hırladı ve çıkmazsam beni zorlayacağını biliyordum, bu yüzden dışarı fırladım ve koridor boyunca koştum, merdivenlerden aşağı indim ve oturma odamıza girdim, aslında buna oturma odası denmezdi çünkü çoğu oturma odası aktivitesi tüm kardeşler bir aradayken malikanenin ortak alanında gerçekleşirdi. Burası benim sığınağımdı ve bazen Nino bana sevgi gösterisinde bulunmaya çalıştığında onun da sığınağıydı.

Piyano sehпасına uzandım. Parmaklarım hemen tuşları buldu, serin pürüzsüzlüklerini hissetme ihtiyacı duydum. Nino için yazdığım şarkının ilk notaları çınladı. Başlangıçta umutsuz, uzun, alçak notalar, sonra tereddütlü, daha yüksek notalar, melodi kesik kesik neredeyse heyecanlı görüne kadar daha hafif notalar, ardından ezici, tiz notalar, sonunda melodi yumuşak bir akışa, bir kabullenme şarkısına dönüşene kadar, ama bu

Artık her şey yanlış görünüyordu ve parmaklarım ilerledi, notalar daha da yükseğe ulaştı, duygularım bu melodiyi yaratana kadar içimi doldurdu.

Nino'nun çaresizliği müziğe dönüşürken, korkum melodinin sert, kısa notalarla içimde patlamasına izin verirken sertçe nefes aldım. Duygu her yerdeydi ve duramıyordum ve bunu atlatabilmemin tek yolunun bu olduğunu hissediyordum.

Ağır adımların sesi duyuldu ve Remo odaya girip bana doğru yürürken parmaklarım tuşlardan kaydı, hala üzerinde sadece külotu vardı ve yüzünde cinayet ifadesi vardı. Kaskatı kesildim ama kaçma dürtümü takip etmedim. Bunun yerine titreyen ellerimi kucağıma indirdim ve Remo'nun bakışlarına karşılık verdim. Öfke ve çaresizlik arasında kalmış gibi odanın yarısında durdu, ama sonra aramızda kalan mesafeyi kapattı, boyu ve acımasız varlığıyla beni cüceleştirdi.

Eğildi, ben de geri çekildim ama başka tarafa bakmadım. "Ne yaptın lan sen?" diye homurdandı.

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedim. Nino'yu bu hale getirecek ne yapmış olabilirdim ki? Ben sadece bir kadındım. Onun üzerinde hiçbir gücüm yoktu.

"Saçmalık."

"Remo, onu rahat bırak." Bu Nino'nun sesiydi, boğuk, çiğ ama yine de soğuk ve kontrollü. Rahatlamıştım. Remo benden uzaklaşıp kardeşine döndü ve benim de Nino'yu görmemi sağladı.

Remo gibi Nino'nun da üzerinde sadece külot vardı ama yine de asla aşamayacağım katman katman engeller vardı. İfadesi alıştığım boş tuval gibiydi, ama Remo'ya bakarken gri gözlerinde perili, *avlanmış bir şey vardı*; kardeşler arasında kavrayamadığım dehşetlerden söz eden bir bakış geçti, bir kardeşin diğeri olmadan asla olamayacağını anlamamı sağlayan bir bakış.

Onları buz ve ateşe dönüştüren her neyse, aynı zamanda onları kırılmayacak bir şekilde bir araya getirmişti. Belki de Nino, Remo'nun azgın cehennemine karşı soğuk bir sel olmuştu. Belki de Remo, Nino'nun aşılmaz duvarlar ardına hapsettiği duygularının çıkış noktasıydı. Bu iki adamı anlayamadım ve asla da anlayamayacağım.

Nino gözlerini kardeşinden ayırdı ve bana baktı. Göğsüm rahatlama ve sıcaklıkla gerildi ve ona gidip sarılmak istedim, onu kelimelerle yatıştırmak, dokunuşumla rahatlatmak istedim, ama Nino öyle biri değildi. Onun teselliye, şefkate *ya da sevgiye* ihtiyacı yoktu.

"O şarkıyı tekrar çal," dedi sessizce.

Parmak uçlarımı tuşlara dokundurdum ve şarkıya başladım, sadece bir nota dizisi değil, kalbimde bir boşluk olan bir şarkı. Nino yavaşça bana yaklaştı ve o yaklaşırken Remo birkaç adım geri çekildi ama bizi izlemeye devam etti.

Nino bankta yanıma çöktü ama ben çalmayı bırakmadım. Gözlerimi kapadım ve müziğin akışına bıraktım, bu şarkının onun için hissettiğim her şeyi, ona karşı hissettiğim her şeyi kapsadığını anlayabilmesini diledim. Sonra yeni notalar çalındı ve Nino da şarkıyı çalmaya başlayınca gözlerim irkilerek açıldı, parmaklarım titredi. *Ne oldu?*

Kendi notalarını ekledi ve bunun kasıtlı olduğunu anladım. Ben de ona katıldım ve kendi melodimi çaldım, iki melodi birbirinin etrafında akıyor gibiydi. Şimdiye kadar duyduğum her şeyden daha güzeldi. Nino ezberinden şarkıyı hiç duraksamadan çalarken gözleri yüzümdeydi ama gözlerindeki ifadeyi anlayamadığım için bakışlarımı tuşlara çevirmek zorunda kaldım.

Remo piyanonun üzerinden kısa bir süre bakışlarımla buluştu ve ifadesi aynı şekilde okunamazdı. Sonra arkasını döndü ve gitti. Hiçbir şey anlamamıştım.

Ama Nino'nun melodisinin benimkiyle birleşerek açıklanamayacak kadar güzel bir şey yarattığını duymak... bir hediye gibi geldi.

Nino ve ben güneş konağın üzerinden yükselip odayı ışıkla doldurana kadar çaldık. Melodimiz güzel notalardan oluşan bir diziye dönmüştü ve parmaklarımız nihayet tuşların üzerinden kalktığında kalbim duygularla patlayacak gibiydi. Nino bitkin görünüyordu ve benim bedenim de uykuya hasretti ama aynı zamanda duygularımı çatılardan haykırmak istiyordum.

Ayağa kalktım ve Nino'nun elini tuttum. Soğuk bakışları bana doğru kaydı. "Hadi yatağa gidelim," diye fısıldadım.

Sanki ilk kez onu korkutan bir şey varmış gibi, sanki uyurken kendine güvenmiyormuş gibi gözlerinde bir şey kaydı.

"Uyumak zorunda değiliz ama biraz dinlenmen gerek," dedim ve sonunda piyano sehпасından kalkıp beni yukarı kadar takip etti.

Nino uzandı, ben de yanına uzandım, yakındım ama dokunmuyordum. Ona doğru bastırmak, ona yakınlık vermek istedim. Geçmişte beni rahatlatmak için sarılmıştı, böyle bir ilgiye ihtiyacı olduğu için değil.

Bakışlarım yüzünde gezindi. Gözleri dalgındı ve ağzında hâlâ içinde bir şeylerle savaştığını gösteren bir gerginlik vardı.

Kendimi daha fazla tutamadım ve ona doğru uzandım, bir elimi tereddütle koluna koydum. Ona dokunmak konusunda endişelenmem çok saçmaydı. Bundan daha yakındık ama sırf bana yardımı dokunacak diye Nino istemediği halde ona bir şey dayatmak istemiyordum.

Gözlerini bana dikti ve yaklaşabilmem için kolunu kaldırdı, ben de ona sokuldum, elim sert karın kaslarının üzerine geldi. Keşke bunun istediği, ihtiyaç duyduğu bir şey mi olduğunu, yoksa sahte sevgisinin bir parçası olarak benim için mi yaptığını bilseydim.

Ona bu olaya neyin sebep olduğunu ya da zihninde onu bu şekilde dize getirecek ne gördüğünü sormaya cesaret edemedim ama soru dilimde yandı. Belki bir gün bana anlatırdı.

BÖLÜM 21

KIARA

Öğlene **kadar yatakta kaldık** ve ilk kez ben Nino'dan önce uyandım. Her zamanki gibi onun yanına sıkışmıştım ve o huzur içinde uyuyor görünüyordu, yüzünde dün geceki olaydan hiçbir iz yoktu. Elmacık kemiği beklendiği gibi mavimsi bir renkle şişmişti, ama bu Nino'yu daha az çekici yapmıyordu. Nedense mükemmel yüzündeki bu küçük leke onu daha da güzelleştiriyordu. Kıpırdandı ve gözlerini açtı. Ona gülümsedim. "Nasıl hissediyorsun?"

Birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı. "Farklı."

"Farklı mı?" Kafam karışmış bir şekilde yineledim ama ayrıntı vermedi. Kendini battaniyeden kurtardı ve hafif bir irkilmeye doğrulup avucunu kaburgalarına bastırdı.

"Ağrı için bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedi. "Azalacak. Ve acı iyi bir motivasyon kaynağıdır. Bir dahaki sefere daha iyi olmalıyım ki rakibim böyle vuruşlar yapmasın."

Ben de yataktan çıktım ve onun yanında durdum. "Yüzmeye gidecek misin?"

Nino başını salladı. "Yorgunluğuna iyi gelecektir."

Nino mayosunu giyerken ben kitabımı aldım ve bornozumu giydim. Artık banyoya girme zahmetine katlanmıyordu. O noktayı geçmiştik. Sessizce dışarı çıktık ve Nino suya dalarken ben şezlongda her zamanki yerimi aldım. Hareketleri her zamanki gibi ritmik ya da yumuşak değildi. Kendini her zamankinden daha fazla zorluyordu,

hızlı ve neredeyse öfkeyle yüzüyordu. Birinin nasıl öfkeyle yüzebileceğinden emin değildim ama öyle görünüyordu.

Kitabımı bıraktım ve daha iyi görebilmek için ayağa kalktım. Nino bir turdan diğerine yüzerken nefesleri kısa ve daha az kontrollüydü. Bu, günlük otuz dakikasından çok daha uzun bir yüzme seansıydı. Sanki bir şeyden yüzerek kaçmaya çalışıyormuş gibi aşırı efor sarf etmesini izlerken içimi endişe kemirdi.

Sonunda durdu ve kendini havuzun duvarına dayadı, göğsü kabarıyor, nefes nefese kalıyordu. Kendini sudan dışarı itti, mürekkepli kolları esnedi ve sendeleyerek ayağa kalktı. Ona havlusunu uzattım ve yüzüne bastırdı. Vücudunun geri kalanını kurulamak için havluyu indirdiğinde, yüzündeki sakinlik geri geldi ama yanlış görünüyordu. Kapalı. Nedenini tam olarak kestiremiyordum bile.

"Hadi içeri girelim. Bize yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Nino mayosunu değiştirme zahmetine girmedi ve beni mutfığa kadar takip etti. Krep yapmak için gereken her şeyi toplamaya başladım. Tencere sesleriyle birlikte Remo da bize katıldı. Giyinmişti ve dün geceki davetsiz misafirliğime rağmen şaşırtıcı derecede dinlenmiş görünüyordu.

Gözleri benden başını kaldırmadan telefonunda haberleri okuyan Nino'ya kaydı. Remo her zamanki gibi kişisel alanımı görmezden gelerek yanıma yaklaştı ve kalçası benimkine çarptı. Hamuru çırparken beni izledi.

"O nasıl?" diye mırıldandı, kara gözleri endişeyle doluydu.

Durakladım çünkü o görüntü beni hâlâ etkiliyordu. "Bilmiyorum. Hâlâ garip davranıyor."

Remo mutfak masasına doğru ilerledi ve Nino'nun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Bugün çalışmaya hazır mısın?"

Nino telefonunu bıraktı ve başını kaldırdı. "İçinde ne var?

Aklın

var
mı?"

"İki Outfit piçini yakaladık. Biraz alabileceğimizi düşündüm

onlardan bilgi alacağız. İşimiz bittiğinde, onları güzelce sarılmış birkaç paketle Cavallaro'ya geri gönderebiliriz. Ne dersiniz? Güzel bir işkence turu moralini düzeltir mi?" Remo çarpık bir şekilde gülümsedi.

Ciddi miydi? Kendinde değilken Nino'yu böylesine acımasız bir işe bulaştırmayı gerçekten istiyor muydu? "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Hem Nino hem de Remo bana doğru baktı. Nino neredeyse şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatarken Remo'nun yüzünde cinayet ifadesi vardı. Buna alışmaya başlamıştım.

"Haddini bilsen iyi edersin," dedi Remo sertçe. Nino bakışlarımı karşıladı. "Endişelenmene gerek yok Kiara."

Bundan şüpheliydim ama çenemi kapalı tuttum ve krepleri hazırladım, üç tabağa böldüm ve masaya taşıdım.

Remo şaşırmış görünüyordu.

"Bizimle yemek istersin diye düşünmüştüm. Beni tehdit etsen bile aç kalmana izin vermeyeceğim."

Koyu renk gözleri yüzümü değerlendirdi ve ben de bakışlarına karşılık verdim. Her zaman bir Falcone olmayı öğrenmem gerektiği konusunda ısrar etmemiş miydi? Ona karşı sinmemek bu hedefe doğru atılmış iyi bir adımdı. Emin değildim ama gözlerinde bir saygı titreşimi gördüğümü sandım.

"Artık kendi gölgenden korkmadığın için senden daha çok hoşlanıyorum."

Omuz silktim. "Ve ben seni korkutucu olmadığın zamanlarda daha çok seviyorum.

otoriter."

"O zaman benden pek hoşlanmıyorsun," dedi Remo, kreplerine yumulurken. Nino'nun yanına oturdum ve elini kalçama koyup sıkarak beni şaşırttı. Ona şöyle bir baktığımda, yemeğe odaklanmıştı.

"Ne zaman yola çıkmamız gerekiyor?" Nino kardeşine sordu.

"Pislikler Şeker Kapanı'nın bodrumunda. Savio ve Fabiano zaten oradalar. Başlamadan önce seni beklemek istedim."

Nino başını salladı ve kreplerini bitirdi. "Giyineceğim ve sonra gidebiliriz." Bana döndü ve tereddüt etti. "Adamo burada mı?"

"Burada olmalıydı, ama o pislik bu sabah gizlice çıktı ve Bugatti'mi aldı. Eğer geri gelirse, kışına tekme basacağım. O zamana kadar kızınız burada yalnız olacak."

Nino başını salladı. "Hayır. Henüz kendini savunamıyor."

Kaşlarımı çattım. "Malikâne güvenli ve ben de iyi silah kullanırım. Şey... iyi, ama bu yeterli olmalı."

"Düşmanlarımızın çoğuna karşı iyi olmak yeterli değil. Cavallaro yakında askerlerinin elimizde olduğunu anlayacaktır. Seni korumasız bırakmayacağım."

Remo omuz silkerek, "O da bizimle gelebilir," dedi.

Şeker Tuzağı'nın bir striptiz kulübü ve genelev olduğunu biliyordum. Ama Camorra'nın düşmanları oraya götürülüyorsa, muhtemelen tek kullanım amacı bu değildi.

Nino bana baktı. "Orası Kiara için zor bir yer." "Başa çıkabilirim," dedim kararlılıkla.

Sugar Trap'e adımımızı attığımız anda herkesin gözleri bize çevrildi. Barın etrafında toplanmış birkaç açık saçık kadın, şişeleri sıralayan uzun boylu, siyah bir adamla konuşuyordu. Remo ve Nino'ya başıyla selam verdi ama

Bana merakla baktı. Ancak kadınlar, yaptıkları işe dönmeden önce sadece birkaç selamlama sözcüğü mırıldandılar. Polonyalılar küçük sahnelerde odanın etrafına yayılmıştı ve ana bardan ayrılan birkaç kapı vardı. Bunların özel seanslar için olduğunu tahmin ettim.

Remo'nun sert gözleri, sanki sadece varlıkları bile onu rahatsız ediyormuş gibi kadınların üzerinde gezindi. Nino bana döndü. "Remo ve ben bodrumdayken sen bizim ofiste bekleyebilirsin."

Başımı salladım. "Hayır, ben burada kalıp kadınlarla konuşacağım."

Remo homurdandı. "Onlar orospu. İyi oldukları şey konuşmak değil.

.."

Karşılık vermemek için kendimi zor tuttum ve endişemi gizlemeye çalışarak Nino'ya döndüm.

Belli etmiş olmalı ki elimi dudaklarına götürdü ve bileğimi öptü. Birkaç kadın bardaki yerlerinden bize baktı ve Remo bile hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyordu. Sevgi gösterileri genelde Nino'nun tarzı değildi.

Nino öne doğru eğilip kulağıma fısıldadı. "Hayal edebileceğin her türlü dehşetten kurtuldum Kiara. Endişelerini benim için harcama. Outfit piçlerine işkence etmek bana bir şey yapmaz. Onların korkularını hissetmiyorum. Yalvarışları umurumda değil." Geri çekildi ve ben de nefesimi bıraktım. Başka bir şey söylemeden Nino ve Remo arka kapıdan içeri girdiler.

Onlar gittikten sonra beş kadın bana tekrar bakmaya cesaret etti ve barın arkasındaki adam da beni izledi. Onlara doğru yürüdüm. "Merhaba," dedim utancımı gizlemeye çalışarak. "Ben Kiara Falcone."

Adam güldü. "Herkes sizin kim olduğunuzu biliyor Bayan Falcone. Ben Jerry. Sizin için ne yapabilirim?" Beyaz dişleri karanlık yüzüyle tezat oluşturuyordu ve ondan hemen hoşlandım.

Kadınlar kendi aralarında fısıldaştılar ama bana doğrudan bir şey söylemediler. Birkaç ay önce olsa bu beni uzaklaştırırdı.

tedirgin edici durumlara karşı cesur olmayı öğrendi. "Elinde ne var?"

Jerry'ye sordum.

"İstediğiniz her şey. Şarap, bira, shot, kokteyl. Elimizde olmasa bile sizin için getiririm Bayan Falcone."

Gülmekten kendimi alamadım. "Buna gerek yok, lütfen. Bana sadece bir kola ver. Şarap için çok erken."

"Bana sorarsanız günün her saati şarap saatidir," dedi en yakınımıdaki kadın kırmızı şarap dolu kadehini kaldırırken. Çok uzun boyluydu, uzun sarı saçları vardı ve diğer kadınlar gibi aşırı makyajlıydı. Sanırım çalıştıkları alanda bu gerekliydi. Daha önce hiç bir seks işçisiyle muhatap olmamıştım. Gözlerim beş kadını incelerken, kaçının burada kendi özgür iradesiyle çalışmaya başladığını, kaçının bir Romancer tarafından ya da borçlarını ödemek için bu işe sürüklendiğini merak ettim. Diğer kadınların da önlerinde şarap kadehleri vardı. Sanırım alkol böyle bir hayatı yaşamayı kolaylaştırıyordu.

"Bana bir bardak beyaz şarap ver," dedim. Nino'nun bu kadınlardan kaçıyla yattığını merak etmekten kendimi alamadım ama sormamaya karar verdim.

Jerry kıkırdadı. "Onların alkolizminin sana bulaşmasına izin verme." Sözlerine rağmen, bana cömert bir bardak doldurdu ve bana doğru kaydıldı.

"Bedava alkol burada çalışmanın birkaç avantajından biri," diye mırıldandı bir başka kadın.

Şarabımdan bir yudum aldım ve onlara bakarak kötü muamele izleri aradım. Birkaçının kollarında ya da bacaklarında küçük çürükler vardı ama önemli bir şey yoktu.

"Ben C.J.," dedi uzun kahverengi saçlı ve kibar genç bir kadın "O
Gülü
mse. bir Falcone," diye tısladı yanındaki kadın.

Bir yudum daha aldım. "Öyleyim," diye onayladım. "Ben de bir insanım ve bir kadını. Benden korkmana gerek yok."

Uzun boylu kadın başını salladı. "Sen bizden biri değilsin. Elbette."

"Değilim, haklısınız ama düşündüğünüzden daha fazlasını anlıyorum. Ben Düşmanınız değil."

C.J. etrafımda dolaştı ve yanımdaki bar tezgahına yaslandı. "New York'ta neler olduğunu, Falcon'ların amcana neler yaptığını duyduk."

Jerry onun omzunu hafifçe itti. "Neden çenenin kapatmıyorsun?"

Yutkundum ama sonra gülümsemeye zorladım ve başımı salladım. "Nino ve Remo onu öldürdü."

"Onu katletti," diye araya girdi uzun boylu kadın.

"Bana sorarsan hak ettiğini buldu," diye mırıldandı C.J..

"Birçok erkek aynı şeyi hak ediyor," dedi uzun boylu kadın.

Bardağımı yere bıraktım ve "Siz seks kölesi misiniz?" diye sordum.

C.J. omuz silkti. "Gecenin bir yarısı kaçırılan türden değil, hayır. Çoğumuz bu işe başka seçeneğimiz olmadığı için başladık. Paraya ihtiyacımız vardı, kendimizi mecbur hissediyorduk ve çoğumuz kalıyoruz çünkü bir kez bu işe girdikten sonra bir daha normal bir işte çalışmak çok zor. Camorra'ya olan borçlar ödendikten sonra iyi para kazanıyoruz."

Uzun boylu kadın gözlerini bana dikti. "Bu işte bunu zevk aldığı için yapan çok az kadın var. Belki de müşteriler çoğumuzun daha fazla sik almak için orospu olmuş nemfomanlar olduğumuza inanmak istiyordur. Siktiğimin götleri. Sanki herhangi birimiz yaşlı, kıllı, yıkanmamış bir piçin aletini yalamaktan zevk alıyormuşuz gibi."

C.J., "İşte taze etten sorumlu hıyar geliyor," diye fısıldadı ve gözlerindeki bakış bunu açıkça ortaya koydu; C.J.'nin burada çalışmasının nedeni oydu.

Şeker Tuzağı.

Arkamı döndüm ve benden belki birkaç yaş büyük, uzun boylu, kahverengi saçlı bir adam kulübe girdi. Çok yakışıklıydı ve neden Camorra'nın Romancer'ı olduğunu anlamıştım. Kadınları, onun için her şeyi yapabilecekleri, hatta vücutlarını satabilecekleri kadar derine inene kadar kendisine aşık etmek onun işiydi. Pek çok Made Men'in yaptığı gibi korkutucu bir hava yaymıyordu. Bunu nasıl saklayacağını biliyordu, ki kadınları tuzağınıza çekmek istiyorsanız bu muhtemelen çok önemliydi. Gözleri suçluluk duygusu hissetmeden kadınların üzerinde dolaştı. Sonra bana yerleştiler ve yüzü şaşkıındı. Onunla henüz tanışmamıştım ya da en azından onu fark etmemiştim. Sanki beni nereye koyacağından emin değilmiş gibi davranışlarında hafif bir değişiklik oldu, ama sonra bana doğru yürüdü ve yüzünde tanıdık bir ifade **b e l i r d i** .

Yanımdaki kadınları görmezden geldi, Jerry ile tokalaştı, sonra bana döndü. "Ben Stefano," dedi ipeksi bir sesle. "Sizinle tanışmak bir zevk." Büyüleyici gülümsemesi tüm gücüyle yüzüme çarptı.

Remo kanlar içinde arka kapıdan içeri girdi ve tezgâha vurdu. "Dört viski, Jerry." Sonra karanlık gözleri Stefano'ya kaydı. Başını salladı ve bizimle buluşmak için yürümeden önce gözlerini kıstı. Gözlerimi onun kan sıçramış kollarından ve boğazından alamıyordum. Gömleği siyahtı ama onun da kana bulandığından emindim.

Stefano'nun omzunu tuttu. "Bu senin hayatta kalamayacağın bir fetih Stefano. En iyi Romancer'ımı kaybetmekten nefret ediyorum ama seni öldürmek zorunda kalacağım ve bunun için bana teşekkür edeceksin çünkü Nino seni ısıruk büyüklüğünde parçalara ayırıp sana yedirecek."

Stefano, Remo'nun beyaz gömleğinin üzerindeki kanlı elini dudağını bükerek izledi. "Onun kim olduğunu biliyorum, Capo. Ben sadece kendimi tanıtıyordum."

"Nasıl olduğunu biliyoruz. Onları büyölürsün, sonra da sıırıslıkam aşık olurlar ve kalan birkaç beyin hücrelerini de kaybederler." Remo acımasızca parladı

toplanan kadınlara gülümsedi.

Gözlerimi devirdim. "Birincisi, ona aşık olmayacağım. Ben Nino'yum. İkincisi, birkaç beyin hücresinden daha fazlasına sahibim." Stefano ne yaparsa yapsın kalbimi kazanamayacağından, çünkü kalbimin Nino'ya ait olduğundan bahsetmedim.

Stefano'nun gözleri büyüdü ve Remo'ya baktı, sanki Capo'sunun bu cüretkârlık yüzünden beni öldüreceğini bekliyormuş gibi.

"Kesinlikle." Remo sırttı ve Stefano'yu serbest bırakarak adamın gömleğinde kanlı bir el izi bıraktı. Jerry, Remo'ya içinde dört bardak viski olan bir tepsi uzattı. "İşimiz neredeyse bitti," dedi bana, sonra Stefano'ya, "Çek ellerini." Tepsiyle yanlarından geçerken kadınlar geri çekildi.

Stefano mahvolmuş gömleğine bakarken nefesinin altından İtalyanca bir küfür savurdu.

"Sanırım gömleğinizde kan varken kızların kalbini fethedemezsiniz."

Omuz silkti. "Eğer doğru hikâyeyi anlatırsam, bir adamın hayatını kurtardığıma ve bu yüzden gömleğimde el izi olduğuna inanırlar. Kadınlar, çekici bir erkek onlara kendilerini özel hissettirir ve en fazla ortalama olsalar bile ne kadar muhteşem olduklarını söylerse her türlü saçmalığa inanırlar."

Şarabımdan derin bir yudum aldım, *buna* ne diyeceğimi bilemiyordum.

Ama C.J. kelimelerimi buldu. "Sen bir pisliksin."

Stefano ona sırttı. "Ben senin beynini sikerken ve sen bana aşkıyı ilan ederken böyle söylemiyordun."

Solgunlaştı, sonra dönüp barın arkasındaki kapıdan geçerek gözden kayboldu.

"Bu çok kabaydı," dedim. "Neden kadınlara böyle davranabileceğini düşünüyorsun anlamıyorum."

"Çünkü onlara böyle davranmama izin veriyorlar," dedi sessizce, kahverengi gözleri sertleşmişti. "Herkes hak ettiğini alır."

Ona başımı salladım ve C.J.'yi bulmak için bar taburesinden atladım. Bir koridor, aralık bırakılmış bir personel kapısına açılıyordu ve içeri girdiğimde

C.J. lavaboya yaslanmış, ağlıyor.

"Hey," dedim tereddütle, burada olmamın iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim. Şeker Tuzağı'nın ve bunun gibi daha birçok yerin sahibi olan adamın karısıydım. C.J. ve diğer kadınlar Camorra'ya aitti ve aslında Nino da öyle. Capo değildi ama Remo'nun hiçbir kararı önce Nino'ya danışılmadan alınmazdı.

Ona bir mendil uzattım. "Söyledikleri için özür dilerim."

"Neden? Gerçek bu. Ona aşık oldum çünkü tam olarak duymak istediğim şeyi, daha önce hiçbir erkeğin bana söylemediği şeyi söyledi. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu ama gerçeği gösteren işaretleri görmek istemedim."

"Bazen bir yalana inanmak daha kolaydır," dedim sessizce, çünkü Nino'nun yapmacık sevgisine ben de inanmıştım, fazlasıyla hevesle.

Bakışlarına karşılık verdi. "Nino ile yattım."

Vücudum şokla sarsıldı. Bu kadınlardan bazılarının onunla yattığını tahmin etmişim ama bunu söylediğini duymak yine de canımı yaktı.

"Ama uzun zaman oldu. Haftalardır onu hiçbirimizle birlikte görmedim." Göğsümdeki yükün bir kısmı kalktı - muhtemelen ona söylediğimden beri

Başka kadınlarla birlikte olmayı bırakmasını istedim. O da sözünü tutmuştu. "Benden önce birçok kadınla yattı," dedim omuz silkerek.

"Evet, hepsi öyle," dedi acı acı. "Seni ... zorladı mı?"

Başını öne eğdi. "Ben bir fahişeyim."

"Bu hayır deme hakkınız olmadığı anlamına gelmez."

Gölümsedi. "İşler öyle yürümüyor. Ama beni hiç zorlamadı. Ben de hiç hayır demedim. Neden hayır diyeyim ki? Dışarıda Nino Falcone'dan çok daha kötü adamlar var. Yakışıklı ve seks sırasında acımasız değil. Bu iyi bir şey."

Hemen başımı salladım, Nino'yla seks yapmaktan bahsetmeyi bıraktığında sevindim. "Neden gitmiyorsun? Yoksa hâlâ borcunu mu ödüyorsun?"

"Artık değil, hayır. Bir yıldır ödeniyor ama geri dönecek bir şeyim yok. Bu hayata alıştım. Eğer bir süredir buralardaysanız, normal bir işte çalışamazsınız. Hepimiz çok şey gördük. Camorra'nın kulüplerinden ya da barlarından birinde garson olarak çalışabiliriz ama bu işe girdikten sonra başka pek fazla seçeneğimiz yok."

"Demek Camorra'nın esirisin."

C.J. koluma dokundu. "Hepimiz öyle değil miyiz? Sakın bana hayatının hiç senin olduğunu söyleme?"

Hayır. Değildi. Kanla doğdu. Bizim dünyamızda kız ya da erkek her çocuk böyleydi. Artık Famiglia'ya bağlı değildim. Artık Camorra'ya bağlıydım. Ama özgür? Bu asla olamayacağım bir şeydi. Bir seçenek olarak hiç düşünmediğim bir şeydi. Esaret altında doğan bir kuş, açık gökyüzünün sunabileceği dizginlenmemiş özgürlük hissini asla bilemez. Hiç deneyimlemediğiniz bir şeyin özlemine nasıl duyabilirsiniz?

"Sorun yok. Kendini suçlama. Bazı şeyler değiştirilemez."

"Biliyorum," dedim ama bu değişmek istediğim gerçeğini değiştirmedim.

Onlar.

Nino arka kapıdan çıktığında temizdi, Remo da öyle. Bara geri dönmüştüm, C.J. yanımda oturmuş, ikinci kadehimizi içiyorduk.

şarap. "Gitmeliyim," dedi çabucak. "İlk müşteriler yakında gelecek."

Başımı salladım. Camorra'nın genelevlerini ziyaret etmeyi ve oradaki kadınları tanımayı kendime amaç edinmiştim. Onları tanırsam, kendimi onlara yardım etmeye daha da mecbur hissedecektim -bunun kaybedilecek bir savaş olduğunu bilsem bile. Remo beni asla dinlemezdi ve Nino bile onların işine karışmama izin vermezdi.

Yanımdan geçerken yüzüne baktım, yaptığı şeyin onu rahatsız ettiğine dair bir işaret arıyordum ama sakın görünüyordu, bu beni korkutmalıydı ama sadece rahatlamıştım. Nino'nun gözleri C.J. uzaklaşırken onu takip etti. Sonra kaşlarını çatarak bana baktı.

"Ne dedi?"

"Önemli bir şey değil," dedim gülümseyerek.

Nino ikna olmuş görünmüyordu ama konuyu uzatmadı, sadece elini bileğime doladı ve beni kulüpten dışarı çıkardı.

Eve döner dönmez oturma odasında toplandık ve Remo pizza sipariş etti.

"Yaptığın onca şeyden sonra nasıl aç olabilirsin?" Kanepeye uzanırken merakla sordum.

Nino bana boş bir bakış attı. "Vücudun işlevlerini sürdürebilmesi için hâlâ belirli bir kalori alımına ihtiyacı var."

Remo gözlerini devirdi. "Bir gün ders kitabı gibi konuştuğunda sana karşı kendimi kaybedeceğim."

Nino kardeşine kaşlarını çatı. "Bunu sayısız kez söyledin. Eğer hiç harekete geçmezseniz gücünü kaybeder."

Remo bıçağını çıkardı ve Nino'ya doğru fırlattı. Bıçak Nino'nun bacağının yanındaki kolçağa saplanınca sıçradım. "Sen, Savio ve Adamo tam bir baş belasısınız."

Gülümsedim. "Teşekkürler," dedim. Remo bana boş boş bakınca, "Beni dahil etmediğin için" diye ekledim.

"Çok cüretkâr olmaya başladı," diye mırıldandı Remo, ama kızgın görünmüyordu. Nino rahatlamış görünüyordu, her zamanki sakin haline dönmüştü. Belki de dün gece ona musallat olan şeyin üstesinden gelmişti.

"Adamo nerede? Adamo nerede?"

Hala gitmedin mi?"

Remo'nun yüzü karardı. "Adamo!" diye kükredi. "Kıçını buraya getir." Sessizlik oldu. Remo telefonu aldı, pizza sipariş etti, sonra tekrar aradı. "Adamo, yemin ederim, eğer yukarıdaysan ve şu anda buraya gelmezsen, gelip seni alacağım ve buna pişman olacaksın."

Üst kattan adım sesleri geldi ve Adamo merdivenlerde belirdi. Merdivenlerin ortasında duraksadı ve ağabeylerine bakarken gergin görünüyordu.

"Ne yaptın sen?" Nino sordu.

Adamo hırlayan Remo'ya baktı. "Sakın bana Bugatti'mi çarptığını söyleme."

Adamo başını salladı. "Arkada sadece bir göçük var çünkü biri bana çarptı."

Remo sendeleyerek kardeşine doğru yürüdü ve onu yakasından kavradı. "Senin derdin ne lan? Sana yarışmayı bırakmanı söylemiştim. Kendini öldürteceksin."

"Ne olmuş yani? Birkaç hafta içinde inisiye olacağım. Senin gibi olmadan önce ölü r s e m herkese iyilik yapmış olurum."

Nefesimi tuttum. Nino da yanımda gerildi.

Remo Adamo'yu daha da yakına çekti ve ona ters ters baktı. "Sen lanet olası bir çocuksun. Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Belki de seni çok uzun süre korudum. Belki de seni Savio gibi daha erken başlatmalıydım."

"Beni ne zaman korudun ki?"

Remo sert bir gülümsemeyle onu serbest bıraktı. "Pizza sipariş ettim. Yoksa sen

bizimle yemek için *çok mu iyi*?"

Adamo merdivenlerde gezindi, sonra yavaşça aşağı indi ve bize doğru ilerledi. Kendini karşıımızdaki kanepeye attı. Bana gülümsedi, sonra Nino'ya doğru başını salladı.

"Savio nerede?" diye mırıldandı.

"Diego ile dışarıda," dedi Remo.

"Belki sen de daha sık dışarı çıkmalısın," diye mırıldandı Adamo.

Remo, Nino'nun yanına oturdu. "Birileri batının bizim elimizde kalmasını sağlamalı. Tembellik yüzünden kaybetmektense bunun için çok mücadele ettim."

Remo ve Nino'nun neredeyse hiç dışarı çıkmadıklarını fark ettim. Nino'nun karısı olduğum için böyle olduğunu düşünmüştüm ama Remo da kardeşleriyle ya da Fabiano'yla iş yapmadığı sürece çoğunlukla evdeydi. Kendi küçük dünyalarında yaşıyorlardı, benim de girmeme izin verilen bir dünyada. Bir Falcone olmaya alışmaya başlamıştım.

Nino ve ben akşam yemeğinden sonra yatak odamıza döndük ve kardeşleriyle birlikte geçmiş yarışların birkaç videosunu izledik. Yatmak için hazırlandık. Ben yatak başlığına yaslanmış otururken o da yanıma geldi, neredeyse temkinli görünüyordu. Bu gece için endişeleniyor muydu?

"C.J. sana onunla yattığımı söyledi mi?" diye sordu sessizce yanıma uzanırken.

"Evet... yaptı. Ama bu geçmişte kaldı. Geçmişini sana karşı kullanmıyorum. Sen de benimkini bana karşı kullanmadın."

Nino kaşlarını çatı. "Sana karşı kullanabileceğim hiçbir şey yoktu çünkü sen yanlış bir şey yapmadın."

"Biliyorum,"

dedim. "Biliyor

musun?"

İç çektim. Mantıksal olarak öyle hissediyordum ama bazen hâlâ kendimi suçlu hissediyordum, bu aptalca bir şeydi ama içime işlemiş ve atlatması zor bir şeydi. "Yaptıkların için kendini hiç suçlu hissettin mi? Bugün yaptığın şey için?"

Nino bunu düşündü. "Pek sayılmaz. Dediğim gibi, gerçekten acıma hissetmiyorum. Ve o Outfit piçleri bizimkilerden birini ele geçirselerdi aynısını yaparlardı."

Esnedim. Kolunu kaldırdı, ben de ona sokuldum, göğsüne yaslandım ve onu usulca öptüm. Nadiren öpüşürdük, çoğunlukla sadece seks sırasında.

Nino başımın arkasına hafifçe dokunurken diğer eliyle kolumu okşadı. "Bu ne için?"

"Sadece seni öpmek istedim," diye itiraf ettim. "Yoksa öpmem seni rahatsız mı ediyor? Seks dışında yani."

Nino başını eğdi, başparmağı hafifçe boynuma sürtü. "Bu beni neden rahatsız etsin Kiara? Seni öpmekten zevk alıyorum. Aksini düşünmen için sana hiç sebep verdim mi?"

"Hayır, ama gün içinde beni hiç öpmüyorsun. Sadece seks yapmak üzereyken öpüşüyoruz."

"Seni ne zaman öpmemi istersin?"

İçimi çektim. "Ben istediğim için beni öpmeni istemiyorum. Beni öpmeni istiyorum çünkü bunu yapmak istiyorsun, çünkü böyle hissediyorsun." Kulağa ne kadar aptalca geldiğimi fark ettim. Nino asla beni öpmek istemezdi. Her şefkatli davranışı benim yararım içindi.

Nino yüzüme baktı ve beni kendine doğru çekti, sonra öptü, dudaklarının fırçası yumuşaktı, gri gözleri neredeyse emin değildi.

Ona göz kırptım. "Bunu neden yaptın?"

"Bilmiyorum," dedi sessizce.

Başımı çıplak göğsüne doğru eğdim, yanağımı sıcak tenine bastırdım, hareketleri ve sözleri karşısında kafam karıştı.

BÖLÜM 22

KIARA

O gece, tanıdık sıkıntı **sesleri** beni uyandırdı. Doğruldu ve ani parlaklığa karşı göz kırparak ışık düğmesini bulmaya çalıştım.

Nino y a n ı m d a doğruldu, eli komodine uzandı ve bıçağını kaptı.

Vahşi gözleri bana kilitlenmişti, göğsü kabarıyordu, parmakları

Tut.

"Remo'yu alıyorum," diye mırıldandım ve yavaşça yataktan kaydım, endişeliydim

Nino'yu korkutmaktan korktum. Boştaki eli bileğime dolandı ve beni durdurdu.

Şaşkınlıkla irkildim, bakışlarım yüzünü taradı. Yüzündeki o vahşi umutsuzluk gitmiş, yerine şaşkınlık ve geçmişte hep sergilediği o tanıdık boşluğun karışımı gelmişti. "Kal," dedi sessizce.

Tereddüt ederek tekrar yatağa tırmandım ve Nino beni kendine doğru çekti. Göğsüne yerleştim. Bıçağı tekrar komodinin üzerine koydu ama vücudundaki gerginlik devam ediyordu. Gövdesindeki dövmeleri takip ederek, dikkatimi dağıtmak için yara izlerini saymaya çalıştım, ama çoğunun nerede bitip diğerlerinin nerede başladığını belirlemek zordu.

"Tüm bu dövmeler... onları neden yaptırdın?"

Nino'nun parmakları omurgamdan geçip boynuma, oradan da daha yukarılara uzandı ve saçlarıma dolandı. Dudakları alnımı okşadı ve ben ona baktım. Bu sahte bir şefkat miydi? Sahte bir şefkat mi?

"Acı ve zevk," dedi alçak bir sesle. "Bunları herkes gibi, hatta belki daha güçlü hissedebilirim."

"Ama eğer acıyı diğerlerinden bile daha güçlü hissediyorsanız, neden saatlerce bir iğnenin derinizi tekrar tekrar delmesine kendinizi teslim ediyorsunuz? Neden kafese giriyorsunuz? Neden acıyı arıyorsunuz?"

Ağzı buruştu. "Kendime hayatta olduğumu hatırlatmak için." Kaşlarım birbirine çarptı.

"Kim olduğumu, ne olduğumu hatırlamak için."

"Anlamıyorum," diye itiraf ettim. "Sana ve Remo'ya ne oldu da bu hale geldin?"

Nino başını bana doğru eğdi ve beni süzdü. Ne aradığını bilmesem de bakışlarına karşılık verdim. "Dediğin gibi, bu sadece benim değil Remo'nun da hikâyesi."

"Onunla bu konuda konuşmayacağım," diye söz verdim hemen. Remo'yla hem onu hem de Nino'yu böylesine etkilediği belli olan bir konu hakkında konuşmayı asla düşünmezdim. Bu intihar olurdu.

"Annemiz deliydi," diye başladı Nino mesafeli bir sesle. "Belki hep öyleydi, belki de babamız onu bu hale getirdi. Ben onu sadece böyle hatırlıyorum. Babamız onu haplarla doldurduğunda daha iyi günler geçirirdi, ama o gün Adamo'ya ağır bir şekilde hamileydi. Hapları alamadı. Belki de bir süredir kendini öldürmek istiyordu."

Midemde bir şeyler kasıldı ve neredeyse durmasını isteyecektim çünkü o günün Nino'nun çocukluğunun sona erdiği gün olduğunu biliyordum. Nino'nun annesi, hayatına son veren bir Capo'nun ilk karısı değildi. Zalim olarak yetiştirilmiş biriyle evli olmak insanı mahvedebilirdi.

"Babamız hepimizi Rocky Dağları'ndaki kulübemize göndermişti çünkü Vegas'tan gitmemizi istiyordu. Biz bir yüktük. Bir gece annem beni yatağımdan kaldırdı ve yatak odasına götürdü. Savio zaten oradaydı,

ama hareket etmiyordu. Ona uyku haplarını vermişti. Neler olduğunu bilmiyordum ama kollarımı kavradı ve bıçakla iki bileğimi de kesti. Bizi de öldürmek istedi. Belki de babamızı cezalandırmak için."

Nefesimi içime çektim, parmaklarım Nino'nun karnına yapıştı, ama o kıpırdamadan duruyordu. Bileklerindeki yara izleri o günün kalıntılarıydı.

"Kafam karışmıştı ve korkmuştum." Sanki korkmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşları birbirine yaklaştı. "Ondan sonra gitti ve birkaç dakika sonra Remo ile geri geldi. Sanırım onu en son aldı çünkü onun en büyük meydan okuması olacağını biliyordu. O sırada ev dumanla dolmuştu. Mutfağı ve oturma odasını ateşe vermişti. Remo koşarak yanıma geldi ve kapıyı kilitleyip anahtarı kapının altındaki boşluğun altına soktu. Sonra Remo'nun bileklerini kesmek için hamle yaptı ama Remo benim aksime ona karşı koydu. Onu tekrar tekrar kesmeyi başardı. Yüzündeki kesik orada oldu. Onu zapt edemeyeceğini anlayınca perdeleri ateşe verdi ve sonra kendi bileklerini kesti. Oda dumanla doldu ve ben kendi kanımın içinde oturdum. Savio yatakta hareket etmiyordu."

Nino'nun sesi mekanik, kopuk ve soğuktu. Gözleri cıva gibi pürüzsüz ve aşılmazdı, ama her kelimesi içimi yakıyor, kalbime bir bıçak gibi saplanıyordu. Anlattığı dehşet, anlaşılmazdı. Ben de kendi payıma düşen dehşeti yaşamıştım, doğru, ama bir şekilde onun genç bir çocukken yaşadıklarını anlattığını duymak beni kırdı. "Nasıl çıktın?"

"Remo pencereden içeri bir lamba fırlattı ve perdeleri tavandan sökerek yandı. Elbiselerinin bir kısmı da yanmaya başladı ama durmadı. Babamın adamları evin içine girmeye ve alevleri söndürmeye çalışıyorlardı. Remo beni yakaladı ve pencereden çıkmama yardım etti. Atladım ve çarpmanın etkisiyle bacağımı kırdım. Remo, Savio ile birlikte dışarı atladı.

kollarında. Savio'yu korumaya çalıştığı için dirseğini ve omzunu kırdı. Annemiz daha sonra babamın adamları tarafından kurtarıldı."

Sertçe yutkundum, konuşamadım ve Nino da sustu.

"Kendi kanımın kollarımdan aşağı akmasını izlerken sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Derin bir yanma hissettim ve bu neredeyse rahatlatıcıydı." Kollarını, bileklerini yukarı kaldırdı ve bana koyu mürekkeple kaplı uzun, ince yara izlerini gösterdi. Öne doğru eğildim ve her iki bileğini de öptüm, kalbim Nino için ve Remo için acıyordu.

Nino'nun çocukluğunu hayal etmeye çalıştım, kanının içinde diz çökmüş, annesinin Remo'yu kesişini izliyor, dumanı kokluyordu. Ne kadar korkmuş olabileceğini, öz annesinin onları barbarca öldürmeye çalışmasına ne kadar kırılmış ve şok olmuş olabileceğini hayal edebiliyordum. Bu çok şeyi açıklıyordu, neden duygularını kapattığını ve Remo'nun neden onlara yöneldiğini açıklıyordu. Aynı dehşetle başa çıkmanın farklı yolları.

"O şimdi nerede? Yaptıklarından sonra baban onu öldürdü mü?

Sen?"

Nino başını salladı. "Doktorlar Adamo'yu ondan çıkardıktan sonra onu bir süreliğine psikiyatri hastanesine gönderdi ama sonunda onu evine geri götürdü."

"Seni öldürmeye çalışan bir kadınla aynı çatı altında yaşamaya zorladı.

Sen?"

Nino'nun gözleri parmaklarına odaklanmıştı, parmakları parmaklarımın üzerinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. yan. "İlk birkaç yıl için. Seni öldürmeyen şey güçlendirir." Yüzündeki gülümseme bir kova buz gibiydi. "Ama işler zordu. Remo'yu kontrol etmek zorlaştı ve benim duygusuzluğum sonunda babamı çok rahatsız etti, o da bizi İngiltere'de, Norwich'in kuzeyindeki kırsalda bir yatılı okula gönderdi."

"Peki ya Savio ve Adamo? Onlar çok genç değil miydi?"

Nino başını salladı. "Gönderildiğimizde Adamo dört, Savio ise yedi yaşındaydı. O sırada Remo çoktan askere alınmış ve birkaç kişiyi öldürmüştü ama ayrılmamıza izin vermedi, biz de birlikte İngiltere'ye gittik. Tabii ki babamızın niyeti de buydu. Remo ve benim gitmemizi istiyordu. Bizden korkuyordu."

Remo'yu lüks bir yatılı okulda hayal edemiyordum. Nino dövmelelerini kapatıp yüz ifadesini hoş bir şekle sokmaya çalıştığında sofistike bir beyefendi gibi görünebilirdi ama Remo ölçülü ve havalı olmaktan çok uzaktı.

"Bu uzun sürmedi," dedi Nino sessizce. "Sonunda kaçtık ve babamızı öldürmek için Amerika'ya döndük."

"Ama sen yapmadın. Luca'nın İnfazcısı Growl yaptı."

"Bu Remo'nun üvey kardeşimizi asla affetmeyeceği bir şey. Babamızı parça parça yok etme şansımızı elimizden aldı."

Falcon'larla Growl'un akraba olduklarını unutmaya meyilliydim. "Özür dilerim," diye fısıldadım sonunda, içim çalkalanıyor ve Nino'nun hikâyesinin beni ne kadar etkilediğini görmemesini umuyordum.

Nino boğazından kısık bir ses çıkardı, bu sesi daha önce sadece iki kez duymuştum, o da patlamanın eşiğindeyken, ama yüzü hâlâ rahatsız edici bir şekilde duygusuzdu. Yanımdaki eli aşağıya, kalçamın üzerinden bacaklarımın arasına indi.

Böyle bir durumda bu tür bir yakınlık aramasına şaşırarak sıçradım. Parmakları klitorisimi buldu. Üzerime eğildi ve beni her zamankinden daha sert öptü ve parmakları bacaklarımın arasında hızlı bir ritim tutturdu. Karmakarışık duygularıma rağmen bedenim onun öpücüklerine ve dokunuşlarına karşılık veriyordu.

Aniden kendini yukarı itti ve üstüme çıktı, güçlü kolları başımın iki yanında duruyordu. Kendini üzerimde tutarken hareketsiz kaldım, onun

gözleri hiç de duygusuz değildi. Onun yerine, yüz ifadesi çaresizliğe benzer bir şeyle çarpıtılmıştı. Seks sırasında hiç üstümde olmamıştı.

"Bana bunun senin için uygun olduğunu söyle Kiara," demeyi başardı çiğ ve karanlık bir sesle. "Benden istediğin kadar nazik olabileceğimden emin değilim. Eğer bunu yapamayacaksan söyle, ben de gideyim ama..." Başını iki yana salladı.

"Sorun değil," diye fısıldadım, çünkü onu elimden geldiğince teselli etmek istiyordum. Eğer ihtiyacı olan şey buysa, bunu ona verebilirdim. Nino'dan ya da onun bedeninden korkmuyordum.

NINO

Kiara gözlerinde okumakta zorlanmadığım bir güvenle bana baktı. Elleri omuzlarımın etrafında kıvrıldı, bana tutundu ve ben de sikimi kavrayıp amına doğru yönlendirdim. Islak ve yumuşaktı, her ne kadar bu pozisyondan tedirgin olsa da, çünkü fiziksel gücüm onu korkuttuğu için kontrolü yokmuş gibi hissediyordu. Kendimi dirseklerime kadar indirdim. Yakınlık onu sakinleştirecek, tedirgin etmeyecekti ve vücudunun altımda daha da yumuşadığını hissettim.

Beni bir öpücük için aşağı çekti ve daha sert, daha karanlık bir şey arzuluyor olsam bile, ona bu küçük kontrol parçasına izin verdim. Kibarlık değil de hakimiyet kurmak istesem bile.

Ama onun içinde olmalıydım. Şimdi. Amı leğen kemiğime değene kadar duraksamadan içine girdim. Ürperdim, daha fazlasına ihtiyacım vardı, hızlıca ihtiyacım vardı, göğsümde daha önce hiç olmayan ani baskıdan kurtulmaya ihtiyacım vardı.

Kendimi birkaç kalp atışı beklemeye zorladım, vücudunun uyum sağlamasına izin verdim, vücudumdaki şiddetli ihtiyaç selini bastırmaya zorladım. Daha önce hiç hissetmemiştim

Kiara'yı tamamen tüketmem gerekiyormuş gibi. Sanki şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir açlığı tatmin edebilecek tek şey oymuş gibi.

Göğsüm sıkışmıştı, midem boştu ve neler olup bittiğinden emin değildim. Neden birdenbire Kiara'nın her bakışı içimde bir ateş patlamasına neden oldu, neredeyse acı verici ama iyi de oldu.

Geri çekildim ve Kiara'ya tekrar sokuldum, tırnakları sırtıma battı ve çizikler bıraktı. Bu rahatlama gibi geldi, baskı için bir çıkış. Ona çarparken dudaklarım onunkileri buldu ve bakışlarıma kendi yanan ihtiyacıyla karşılık verdi. Yine anlamadığım bir şey için aynı acıyı duyuyordum. Her zaman kontrol bendeydi ama bunu kontrol edemiyordum. Aramıza uzandım ve Kiara'nın klitorisini ovuşturdum, sonra meme ucuna yapıştım, onu uzun, sert itişlerle yatağa sürerken emdim ve kemirdim.

Kokusu bile göğsümdeki deliği daha da genişletti. Onunla ilgili her şey bedenimin tepki vermesine, imkânsız bir şeye, yabancı ve açıklanamaz bir şeye özlem duymama neden oldu.

Kiara altımda titremeye başladı, ama duvarları orgazmının gücüyle gerilirken bile itmeye devam ettim. Daha fazla kaldıraç için dizlerimin üzerine çöktüm ve karnımdaki o deliği dolduracağını, ruhumun derin açlığını doyuracağını umarak itmeye devam ettim, ama şiddetli bir sarsıntıyla boşaldığımda ve aletim yumuşadığında bile, özlem göğsümde sıkışıp kaldı.

Kiara'nın üzerine çöktüm ve boğazına doğru sertçe nefes aldım. Parmakları saçlarımla oynadı, önce kulağımı sonra şakağımı öptü ve nedense bu iki anlamsız hareket özlemimin bir kısmını giderdi.

Ona bakmak için yüzümü çevirdim. Teni kızarmıştı ve hızlı hızlı nefes alıyordu. Bakışlarımla karşılaştığında sersemlemiş ve bunalmış görünüyordu.

"Seni incittim mi?" Homurdandım.

Kaşları gerildi. "Hayır. Nazik olamayacağını söylediğinde daha kötüsünü beklerdim."

Kontrolümü kaybetmenin eşiğindeymişim gibi hissetmişim ama Kiara her nasılsa tüm bunlar boyunca beni sımsıkı tutmuştu.

"Nino?" diye sordu sessizce. "Yüzündeki o ifade ne anlama geliyor?"
Keşke bilseydim.

Beni öptü. "Geçmişlerimizin dehşet dolu olduğunu biliyorum ama bunun ötesine geçebiliriz, sence de öyle değil mi?"

Yanağını okşadım. Korkuları geride bırakmışım. O kadar çok korkunç şey görmüş ve yapmışım ki, uzun zaman önce yaşanmış bir olay nasıl olur da hâlâ üzerimde bir güce sahip olabilirdi?

BÖLÜM 23

KIARA

Ertesi sabah Remo'yu kum torbasını yumruklarken **buldum**, ama tek düşünebildiğim Nino'nun sözleriydi ve Remo'yu bir daha asla aynı şekilde göremeyeceğimi biliyordum. Tanrım, beni hâlâ dehşete düşürüyordu ama onu neredeyse anlıyordum - en azından bir kısmını. Remo zalim ve acımasızdı, merhametsiz ve çabuk öfkelenen biriydi ama tek özelliği bu değildi.

"Neden bakıyorsun?" diye nefes nefese bağırırken, çantayı bir başka sert tekmeyle uçurdu.

Buraya neden geldiğimden bile emin değildim. Burası Nino ve kardeşlerinin bılardo oynamak, dövüş izlemek ve iş konuşmak için takıldıkları ya da gün boyunca kum torbası yumrukladıkları yerd. Akşamları hep birlikte yemek yediğimizde varlığıma tahammül edilirdi ama geri kalan zamanlarda genellikle uzak durur, onları rahat bıraktırdım.

Gözlerim Remo'nun sırtına takıldı. Dövmeli düşmüş meleğin yanık izlerini örttüğünü fark edecek kadar ona hiç yakın olmamıştım. Avuçlarındaki pürüzlerin annesini savuştururken oluşan yanıklar ve iyileşmiş yaralar olduğunu fark etm e m i ş t i m .

Remo gözlerini kısarak bana döndü ve bir an için yanına gidip ona sarılmak, Nino ve Savio'yu ve hatta henüz doğmamış Adamo'yu kurtaran, deli bir anneyle savaşıyor ve hepsi yaşasın diye yanan genç çocuğa sarılmak istedim ama Remo artık bir erkekti ve teselli etmek isteyeceğiniz biri değildi. Gözlerim kaşının üstündeki yara izine takıldı.

Ona duyduğum merhamet içimi doldurdu. Belki Remo birçok insanın gözünde kurtuluşun ötesindeydi ama kardeşlerini kurtarmıştı, Nino'yu kurtarmıştı.

O günü nasıl hatırladığını merak ediyordum ama ona soracak kadar cesur değildim. Remo bana doğru yürüdü ve tam önümde durduğunda yüzüne baktım. "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye hırladı ama ilk kez gözlerinde sadece öfke yoktu... endişe de vardı.

Başımı salladım. "Nino'yu kurtardığın için sana teşekkür etmek istedim."

Remo kaskatı kesildi ve gözlerinin derinliklerinde sert ve tehlikeli bir şey kıvrıldı.

"İki gece önce," diye ekledim, çünkü kendimi korumaya çalışıyordum, ama Remo kastettiğimin bu olmadığını biliyordu.

Yine de geri adım attı ve gergin bir omuz silkme hareketi yaptı. "Birinin onu kendine getirmesi gerekiyordu."

Ben de bir adım geri çekildim.

"Oh, ve Kiara, Savio ve Adamo'ya bu konuda tek kelime etme. Bilmelerine gerek yok."

Nino'nun çöküşü hakkında. Geçmiş hakkında. Hatırlamıyorlardı, bilmiyorlardı ve bu gerçeği onlardan saklamak muhtemelen Remo'nun onları korumasının bir başka yoluydu.

Müziği dinlerken gözlerim kapalıydı, parmaklarım tuşların üzerinde kayıyordu. Hiçbir şey bana melodiler yaratmaktan daha fazla huzur veremezdi. İçimdeki duygu karmaşası için bir çıkış noktasıydı.

"Bu işte gerçekten iyisin," dedi Remo.

Yerimden sıçradım, gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Remo'ya takıldı. Bir süre kapı aralığında durduktan sonra bana doğru yürüdü. Her zamanki gibi vücudum

onun varlığında gerildi.

"Hâlâ mı?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle. Piyanoya yaslanmış, o inanılmaz karanlık ve tehlikeli gözleriyle bana bakıyordu. "Hâlâ benden korkuyorsun."

Güldüm. "Remo, Las Vegas'ta ya da başka bir yerde senden korkmayan bir kadın var mı?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Erkek de yok."

İçimi çektim. Bakışlarım yüzündeki yara izine kaydı, Nino'nun bana anlattığı hikâyeyi hatırladım ve ağza alınmayacak şeyler yapabilecek bir adamın kardeşlerini kurtarmak için hayatını nasıl riske atabileceğini merak ettim. Remo Falcone benim için tam bir muammaydı.

Remo'nun gözleri kısıldı ve daha da yaklaşarak üzerime eğildi, bir elini tuşlara dayayarak piyanonun tiz bir vızıltı çıkarmasına neden oldu. "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye hırladı. "Nino sana ne söyledi?"

Yutkundum. "Bu kadar yaklaşma," dedim sertçe.

Remo'nun dudakları tehlikeli bir şekilde gerildi ama vücudunu dikleştirerek bana daha fazla alan açtı. "Sana daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim: Sen Nino'sun. Güvendesin."

"Biliyorum," dedim. "Ama vücudumun sana verdiği tepkiye engel olamıyorum. Belki geçecektir."

Omuz silkti. "Sana annemizden bahsetti, değil mi?"

Sesinde ensemdeki küçük tüyleri diken diken eden bir ton vardı. "O yaptı."

Remo sert bir şekilde başını salladı. Sonra alçak sesle uyardı: "Bazı şeylerin gömülü kalması gerekir. O da bunlardan biri. Ve Nino'nun duyguları da muhtemelen öyle. Ondan ne istediğini bilmiyorum ama onun ve senin iyiliğin için onu zorlama."

Ertesi gün erkenden, Nino ve ben birlikte ilk yürüyüşümüz için yola çıktık. Çok formda değildim, ama Nino'yla baş başa olmak, güzel kırmızı taş oluşumlarıyla çevrili olmak çok cazipti. Bizi Kızıl Kanyon Ulusal Parkı'na geri götürdü. Yolculuk sırasında sessizdi, yola odaklanmıştı ama gözleri önündeki yolun ötesini görüyor gibiydi.

Elimi tutup her ikisini de çıplak kalçamın üzerine koyduğunda beni şaşırttı. Sıcaklığı içime sızdı ama göğsümün daha sıcak hissetmesinin nedeni bu değildi.

Arabamızı park ettik ve dairesel patikaya doğru yola koyulduk. Nino dar, beyaz bir tişört ve spor şortu giymişti, saçları gözlerinin içine düşüyordu. Ayrıca içinde erzak olan kocaman bir sırt çantası taşıyordu. Ben şort ve üst giymeyi tercih etmiştim. Saat daha yediydi ama gün sıcak geçecekti.

Nino sırtıma hafifçe dokundu. "İlk yürüyüşüne hazır mısın?" Gülümsedim. "Sen yanımdayken her şeyi yapabilirim."

Yüz ifadesi yumuşadı. Beni yaklaştırıp öptü ve sonra doğruldu ve yolu işaret etti. Sevgi gösterisi beni hâlâ şaşırtıyordu. Analiz etmeye çalışmadan Nino'nun yanında adım atmaya başladım. Özellikle güzel taş oluşumlarını işaret etti. Kırmızı ve turuncunun farklı tonlarında parlıyorlardı.

Doğanın güzelliğine rağmen bakışlarım sürekli Nino'ya dönüyordu. Onu sevdiğimi söylediğimden beri çok değişmişti. Duygularını daha sık taklit etmek için baskı altında mı hissediyordu? Bu yüzden mi farklı davranıyordu? Ama Nino'nun baskı altında boyun eğdiğini düşünemiyordum. Nino güçlüydü, sertti. O bir Falcone'du.

Nino ayak uydurmakta zorlandığımı fark edince hızını yavaşlattı. Sonunda küçük taşlardan oluşan bir vadiye bakan bir yer seçti.

Böylece mola verebilecektik. Yere oturduk, sırt sırta verdik ve Nino bana bir sandviç uzattı.

"Ve? Hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

Başımı ona doğru eğdim. "Yürüyüş mü, sandviç mi?" "İkisi de en iyisi olur."

Başımı salladım. "*Optimum...*" Çenemi omzuna koydum "...Eminim okulda diğer çocuklar senin bu kadar zeki ve düzgün olmandan nefret ediyorlardır."

Nino'nun kaşları havaya kalktı. "Uygun biri değildim. Ve çocuklar birçok nedenden ötürü benden nefret ederdi."

"Ama seninle hiç dalga geçtiklerini sanmıyorum."

"Remo ve ben İngiltere'de yatılı okula ilk başladığımızda çocuklar kim olduğumuzu bilmiyordu. Uyum sağlamamız gerekiyordu. Remo ile aynı sınıfta, iki yaş ilerideydik. Sınıfımdaki erkeklerin çoğu daha uzundu. İlk başta benimle alay etmeye çalıştılar."

"Bu pek iyi gitmedi."

Nino, "Birkaçı hastanede kalmalarına neden olan talihsiz olaylar yaşadı," dedi. "Çoğunu Remo yaptı ama birkaçını ben de yaşadım."

"Ve sen okuldan atılmadın mı?"

"Öğretmenler kim olduğumuzu biliyordu," dedi Nino kara bir gülümsemeyle.

Çocukken nasıl olduğunu hayal etmeye çalışarak yüzünü inceledim. Nino bakışlarımı karşıladı ve gözlerini daha yumuşak, daha sıcak bir şey doldurdu. Öne doğru eğildi, kalçama dokundu ve öpmek için ağzımı aldı. Ben de onu öptüm ve sonunda sıcak taşın üzerine uzandık, Nino üzerime eğildi, beni öptü, belimi ve göğüs kafesimi okşadı. Ben onun üstünde yatana kadar bizi döndürdü. Elleri sırtımda dolaştı, ama bir dalın kırılma sesi bizi ayırdı ve Nino ben hâlâ üstündeyken doğrulup oturdu. Gözleriyle çevremizi taradı. Sonra tekrar gevşedi. Dudakları yumuşak bir

yanağımdan boğazıma kadar iz bıraktı. Kibarlığı, sevgi dolu hareketleri, kalbimin sevgi ve çaresizlikle çarpmasına neden oldu.

Benim için aşkı simüle etti. Bazen unutmayı başardım. Ama ne zaman hatırlasam, acı çok şiddetli ve yürek parçalayıcı oluyordu. Bu düşünceyi bir kenara ittim. Nino yanağıma tekrar kavradı, ağızlarımız birleşene kadar başımı eğdi. Öpücük her şeyi tüketiyordu ve beni aşağı çekmesine, Nino'nun ellerinin her türlü mantıklı düşünceyi kovmasına izin verdim. Bacaklarımın arasına yerleşip beni sahiplendiğinde, Nino'nun üstümde, içimde olması, ağzının benimkinde olması, gri gözlerinin arzuyla parlaması ve daha fazlası dışında hiçbir şeyin önemi yoktu ... Simülasyon olup olmaması umurumda değildi.

Daha sonra giyindik ve yürüyüşümüze devam ettik. Duyguları taklit etmeye çalışmadığı sürece, etrafımızdaki manzarayı tararken yüz ifadesi sakin ve dingin. Eğer doğuştan hissetme yetisine sahip olmasaydık hepimiz böyle sakin ve dingin mi olurduk?

Sakin ve dingin. Keşke ben de böyle olabilseydim ama düşüncelerim ve duygularım bedenimde bir kasırgaya dönüşmüştü, kafa karıştırıcı, korkutucu ve tamamen aptalcaydı.

Birkaç gün sonra Nino, Fabiano ile dövüşmek için antrenmana gitmişti ve ben Remo ile yalnız kalmıştım. İlk kez beni o koruyordu. Nino, Remo'nun yakında Outfit bölgesinde bir görev için ayrılacağından bahsetmişti, bu yüzden evde son dakika hazırlıklarıyla meşguldü.

Onu koltukta en sevdiği yerde, tabletinden bir şeyler kontrol ederken buldum. İçeri girdiğimde başını kaldırmadı ve ben de sessizce onu izledim.

Başını kaldırdı, ifadesi sertleşti. "Şimdi ne olacak?" Sesi alçaktı, kızgınlığın eşliğindeydi.

"Neden kadınları incitmekten hoşlanıyorsun?" Fısıldadım.

Remo gözlerini kıstı. "*İnsanları* incitmekten zevk alıyorum. Kadın ya da erkek fark etmez."

"Yine de kadınları erkeklerden farklı şekilde cezalandırıyorsunuz," dedim.

"Öyle mi?" diye mırıldandı, kara gözleri içimi yakıyordu. Tabletini bıraktı ve ayağa kalktı. "Bir seçenekleri var. İşkenceye boyun eğebilirler ya da ..."

"Başka bir işkence biçimine boyun eğin," dedim sinirlenerek. "Onlara iki işkence biçimi arasında bir seçenek sunuyorsunuz."

Bana doğru yaklaştı, ama ilk kez geri çekilmedim. Nino'nun Remo'ya güvendiğini bilmekle birlikte, neredeyse üç aydır onun yanında olmak bana gerekli cesareti vermişti. "Ama biri diğerinden çok daha az acı verici. Bu bir seçim. Erkeklerin sahip olduğundan daha fazla."

Ürperdim. "Sizi temin ederim ki benim için çok acı vericiydi."

Remo bir an bana baktı. Vücudunun üst kısmındaki sayısız yara izini görebileceğim kadar yakındı. Evde nadiren gömlek giyerdi. Başlangıçta bunun beni daha da tedirgin etmek için olduğunu düşünmüştüm -Remo kendi başına yeterince tedirgin edici değilmiş gibi. "Sen bir çocuktun. Benim bölgemde kimse çocuklara ya da reşit olmayan kızlara dokunamaz."

"Daha fazla para getirmiyorlar mı?" Mırıldandım.

"Tabii ki. Çoğu şerefsiz bir kızın kirazını patlatmak için servet öder ama biz bölgemizde bu tür şeylere izin vermeyiz."

"Neden olmasın? Seks köleliğine izin veriyorsunuz, değil mi? Kadınları baştan çıkaran, onları sevildiklerine inandıran ve sonra onları fahişeye dönüştüren Romancılarınız var."

Remo alay etti. Bazen tek bir insanın nasıl bu kadar şiddet ve nefret barındırabildiğini merak ederdim. "Bu kadınlar fahişe olarak çalışmaya başlıyorlar çünkü öldürmeleri gereken bir adamı memnun etmek istiyorlar. Eğer bir kadın bir erkeğin kendisine böyle davranmasına izin veriyorsa, bu

erkeğın olduğu kadar kadının da suçudur.

Aşık olduklarını düşündükleri için bedenlerini satmayı kabul ediyorlar. Bu aptallıktır ve aptallıklarının bedelini öderler."

"Sevdikleri birine yardım etmek istiyorlar," dedim kızgınlıkla. "Romancılarınız onları Camorra'ya borçlu olduklarına inandırıyor ve sonra kadınlar borcu üstlenip fahişe olarak çalışmak zorunda kalıyor. Bu korkunç bir şey."

Remo bana bir adım daha yaklaştı ama ben yine de geri çekilmedim. "Kadınlar zayıf cins gibi davranırsa, o şekilde muamele görürler. Neden bu aptal kadınlar benim Romancılarıma gidip kendilerini becermelerini söylemiyorlar?"

"Asla anlayamayacaksınız çünkü hiç kimseyi sevmediniz."

Remo alaycı bir şekilde gülümsedi. "Seni sevmeyen birini sevmek hayal edebileceğim en büyük aptallıktır."

İrkildim, çünkü bu eve çok yakındı ve haklı olduğunu biliyordum. Remo'nun yüzü aydınlandı ve içim burkuldu. Artık Nino'yu sevdiğimi biliyordu. Gitmek için döndüm ama bileğimi kavradı.

"Bırakın gideyim."

İlk defa yapmadı. Onun yerine beni geri çekti, böylece onunla yüzleşmek zorunda kaldım. Zalim, karanlık gözlerine dik dik baktım. Başını salladı ve ben de benimle alay etmesini bekledim. "O hissedemez."

"Biliyorum," diye mırıldandım, elini çekiştirdim ama parmakları bileğimi sıkıca kavradı. Sonunda öfkem ve umutsuzluğum taşı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama nasıl hissettiğimi değiştiremem! Değiştirebilseydim değiştirmeydim mi sanıyorsun? Ama aşk bu şekilde işlemez. Asla anlamayacaksın."

"Haklısın," dedi kısık bir sesle. "Yapamam ve yapmayacağım. Neden lanet bir aptal olmak isteyeyim ki?"

"Umarım bir gün seni içten içe yakacak kadar çok istediğin birini bulursun ve o zaman duygularına karşılık vermediğinde konuşuruz."

Remo beni duvara yasladı, yüz ifadesi sert ve acımasızdı. "Bu asla olmayacak. Ve ben daha önce de yandım Kiara. Alevlere ve işkenceye göğüs gerebilirim. Senin gibi zayıf değilim."

"Ben zayıf değilim." Bileğimi tutuşundan kurtardım ve onu sertçe ittim. Bilinçli bir adım geri çekildi ve hâlâ göğsüne bastırıldığı ellerime baktı. Ellerimi hızla bıraktım, içim şokla dolmuştu.

Remo bakışlarını kaldırdı ve öfkesinden endişelenerek gerildim ama sırtıyordu. "Sonunda, lanet korkunun kazanmasına izin vermedin."

Ona göz kırptım ama o geri adım attı ve arkasını dönerek kapıya doğru yöneldi ama kapıya varmadan önce durdu ve omzunun üzerinden bana baktı, gözleri sertti. "Oh ve Kiara, benimle bir daha asla böyle konuşmayacaksın. Ben senin Capo'num. Anlaşıldı mı?"

Şaşkınlıkla başımı salladım ve gidişini izledim.

NINO

Fabiano kafama bir tekme attı. Biraz geç kurtuldum ve çenemi hafifçe sıyırdı.

Şaşkınlık yüzüne yansıdı ve ben de bunu kullanarak sırtının alt kısmına iki sert yumruk indirdim. Nefes nefese kaldı ama çabucak toparlandı ve kendi vuruşunu yaptı.

Başını öne eğdi. "Neyin var senin?"

"Ne demek istiyorsun?" Dikkatlice sordum, ipin üzerine attığım havluyu aldım. Yüzümü ve göğsümü sildim.

"Bugün... daha az odaklanmış durumdaydın. Dövüşün sırasında da aynıydı."

Köşedeki direğe yaslandım. Şu anki durumum, işleri daha iyi idare edene ve bir şeyler öğrenene kadar tartışmak istediğim bir şey d e ğ i l d i .

durumumu iyice analiz etme fırsatı buldum. "Cavallaro'nun yeğeniyle birlikte olma fikri hoşuna gitmedi."

Fabiano gözlerini kıstı, konunun değişmesinden memnun olmadığı belliydi. "Remo'nun planının gerçekten iyi olduğunu düşünüyor musun?"

Remo'nun planı duygusaldı, intikam ve nefretle besleniyordu. Tehlikeliydi ama etkili olabilirdi. Fabiano'ya baktım. "Kızı tanıyorsun. Ona acıyor musun?"

Yüzünü buruşturdu. "Beni bilirsin, Nino. Remo'yu cehennem ateşine kadar takip ederim ama senin aksine benim hâlâ birkaç duygum var."

"Leona'dan önce herkesi durumun böyle olmadığına ikna etmiştin."

"Leona'dan önce ben de kendimi bunu yapamayacağıma ikna etmiştim.

duygular" dedi, sonra kendini tutuyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Remo'nun planı Outfit'te karışıklık yaratacak. Cavallaro'nun kız kardeşi, kızı tarafımızdan yakalandığı için yıkılacak ve Dante kendini yeğeninden sorumlu hissedecek. Karısı da kendi kızları yüzünden endişelenecek. Bu, Dante'nin mantığını bir kenara bırakıp harekete geçtiği anlardan biri olabilir. Eğer bu olursa, onu yenebiliriz."

"Muhtemelen. Çünkü ne olursa olsun, mantığın sesi olacağın konusunda sana her zaman güvenebiliriz, Nino."

Gergin bir şekilde başımı salladım. Kayıtsızlık ve mantıksal analizler hayatım boyunca bana rehberlik etmiş, öfkesinin kendisini ele geçirdiği birçok durumda benim ve Remo'nun hayatını kurtarmıştı. Ama Kiara'nın yanındayken mantığa tutunmak zordu. Beni sevdiğini söylediği gecedan beri bir şeyler değişmişti. Küçük bir çatlak olarak başlamıştı ama sürekli genişliyordu ve bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. "Chicago'ya vardığında yapılması gerekenleri yapabileceğinden emin misin? Babanla ilgili düşünceler dikkatini dağıtmayacak mı?"

Fabiano'nun yüzünde nefret parladı. "Uzun süre bekledim. Birkaç hafta ya da ay daha bekleyebilirim. Endişelenmene gerek yok. Planı ne kadar çılgınca olursa olsun Remo'nun yanında olacağım. Sadece stratejik motivasyonlarla hareket ettiğinden şüpheliyim."

"Remo'nun planları asla tutmaz. Dante'yle oynamak istiyor, Outfit'i içeriden parçalamak istiyor. Remo akıl oyunlarında en iyisidir."

"Evet. Remo insanların beynini nasıl sikeceğini biliyor," dedi Fabiano kara bir kahkaha atarak.

O yaptı ve Cavallaro ile Scuderi Camorra'ya bulaşmakla hata ettiklerini çok geçmeden anlayacaklardı.

BÖLÜM 24

KIARA

Hiçbir şey beni Nino'nun şarkısını çalmak kadar rahatlatmadı, ki aynı anda içimi ezici bir özlem ve hüznle doldurduğu düşünülduğünde bu ironik bir durumdu.

Parmaklarım duygularımın farkına vardığım kısıma geldiğinde, melodi alçak ve karanlık bir hal aldı, sanki piyano notaları çalmakta isteksizdi, tıpkı benim duygularımı kendime itiraf etmekte isteksiz olduğum gibi.

Nino içeri girdi ve bir süre sessizce beni izledi. Başımı piyanonun tuşlarından kaldırmadım, şarkıyı sonuna kadar çaldım, düşük notalar kaybolurken titriyordum.

"Bu ne anlama geliyor?" Nino mırıldandı. "Sen şarkıya başladığından beri giderek daha da gelişti."

Gözlerimi onunkilere diktim. "Sana olan hislerimin hikâyesi," diye itiraf ettim. "Seni sevdiğimi ve senin de beni asla sevemeyeceğini nasıl kabul ettiğimin hikâyesi." Her zamanki gibi, itirafım karşısında boğazım düğümlendi.

Nino'nun ifadesi hafifçe yumuşadı ve gri gözlerine sıcaklık doldu ve bugün buna dayanamadım. Bu duygu taklidi, bu konuda ne kadar iyi olursa olsun, asla yeterli olmayacaktı. İçten içe bunu biliyordum. "Kes şunu," diye fısıldadım sertçe.

Gözleri kısıldı ve yaklaştı, hareketleri her zamanki gibi zarıftı. Ve ben buna bile içerliyordum. Çok güzel, zeki ve güçlü olabilirdi ama asla özlediğim tek şey olamazdı: duygusal.

Güzel ve soğuk yüzüne ters ters baktım. "Bu işte çok iyisin. Sevgi taklidi yapmakta, bana değer veriyormuş gibi davranmakta çok iyisin. O kadar iyisin ki, bazen neredeyse beni gerçekten sevebileceğine inanıyorum, Nino." Gözlerimden yaşlar süzüldü.

Zayıf. Lanet bir aptal. Remo bana başka ne demişti? Her konuda haklıydı.

Nino piyanonun üzerine çıktı ve gözlerini bana dikti. "Belki de taklit yapmama gerek yoktur," dedi o yumuşak sesiyle. "Belki de seni seviyorumdur."

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Daha fazla dayanamadım. Bir başkasına bakmanın ve o kişi senden alınırsa paramparça olacaktı gibi hissetmenin ne demek olduğunu asla kavrayamayacak birini sevdiğimi bilmenin beni nasıl parçaladığını anlayabilmesini dileyerek banktan fırladım.

Gömleğinin önünü kavradım ve öfkeme doğru döndüm. "Bana yalan söyleme. Eğer ciddi değilsen bu sözleri bana söylememeni söylemişim. O yüzden söyleme."

Gözlerindeki bakış karşısında afallayarak gömleğini çıkardım. Sanki duygularla yanıyor gibiydiler. Bu numarayı yapmakta ne kadar iyiydi?

Kalın bir şekilde yutkunarak etrafımda döndüm, kendimi tekrar bu korkunç simülasyona hapsetmeme izin vermeden önce uzaklaşmam gerekiyordu. Merdivenlerin yarısına geldiğimde net, alçak bir nota çınladı ve melodinin ortaya çıkışını dinleyerek donakaldım. Güzel bir melodiydi, her nota diğerini tamamlıyordu. İyi bestelenmişti ama duygudan yoksundu. Bir bilgisayarın yaratabileceği bir melodiydi çünkü ortalama bir kulağı memnun etmek için bir araya getirilmiş bir grup notadan ibaretti. Yabancılarla sıradan bir akşam yemeğinde dinleyebilirdiniz çünkü asla nabzınızı hızlandırmaz, kalp tellerinizi yırtmaz veya vücudunuzu tatlı bir özlemle doldurmazdı. Hiçbir zaman taşıdığı duyguların katıksız gücünden dolayı ağlamak istemenize neden olmadı.

Sonra bir şey değişti. İlk başta belli belirsizdi, mükemmel kompozisyonda hafif bir hıçkırık. Daha koyu notalar dikkat çekmek için yalvarıyor ve birbirleriyle ve mükemmel bir kompozisyon gibi görünen şeyle savaşana kadar kısa, yüksek notalar tarafından takip ediliyordu. Yavaşça döndüm, göreçeğim şeyden korkuyordum.

Nino piyanonun başına oturmuş, gözleri kapalı, başı yana eğik, parmakları tuşların üzerinde geziniyordu. Korkunç dövmleri, sayısız yara izi ve o mükemmel yontulmuş, duygusuz yüzüyle görölmeye değer bir manzaraydı. Ne kadar uzun yaşarsam yaşayayım, Nino'nun piyanomdan harikulade notalar çıkarmasından daha nefes kesici bir şey göremeyeceğime emindim.

Mükemmel kompozisyon, akklı başında olmayan notalarla savaştı ve sonra aniden, açıklanamaz bir şekilde, artık hakimiyet için savaşmıyorlardı. Birbirlerine sarıldılar ve birlikte, hesaplanmış bir senfoninin olabileceğinden daha mükemmeldi çünkü özlem ve umut, korku ve teslimiyet, aşk ve nefret taşıyordu. Her şeyi taşıyordu ve ben kendimi bundan koruyamıyordum.

Kendimi tuttuğum gözyaşlarım aktı ve sanki kalbimin göğüs kafesimden fırlamasını engelleyebilecekmiş gibi kollarımı göğsüme sardım. Son nota da bittiğinde, orada titreyerek durdum.

Nino gözlerini açtı ve bana baktı. Ve o zaman biliyordum ki, eğer Nino'nun gözlerinde gördüğüm şey, yüzünde gördüğüm şey simüle edilmişse, o zaman bununla yaşayabilirdim çünkü kalbimi o kadar çok sıcaklıkla doldurdu ki içimi yaktı.

"Bu nedir?" diye sordu çiğ bir sesle.

Ona doğru bir adım attım. "Neymiş o?"

"Söyle bana," dedi ayağa kalkarken. "Bu duygu değilse nedir?"

Ne dediğini anlayamadan, umut etmeye cesaret edemedemden bakakaldım. "şarkı... hissettiğin şey bu mu?"

Nino yavaşça bana doğru yürüdü ve sanki inandığı her şeyi yıkmışım gibi bana baktı. Tam önümde durdu, iki adım altımda duruyordu, böylece göz hizasıdaydık ve zar zor nefes alabiliyordum. "Senden önce sakinlik vardı. Düzen ve mantık vardı."

Şarkısının başlangıcını, o mükemmel besteyi hatırladım. "Ya şimdi?" Boğuk bir nefes verdim.

"İşte şimdi," diye homurdandı ve ifadesi değişti, "işte şimdi kaos var." Yutkundum. Böyle **b i r** ifşaat karşısında ne yapmam gerekiyordu?

Yanaklarımı avuçlayıp yüzlerimizi yakınlaştırarak beni irkiltti, Ağzıma karşı sertçe nefes alıyordu, gözleri neredeyse çaresizdi. "Ve sükûneti geri istiyorsun," diye fısıldadım.

Bana bakarken kaşları birbirine yaklaştı. **B a ş ı n ı** eğdi ve beni öptü, yumuşak ve yavaştı, gözlerindeki bakıştan beklediğim gibi değildi. "Evet ve hayır. Belki de. Bilmiyorum," dedi sessizce. "Alışmak biraz zaman alıyor."

Ve o aptalca umut, belki bir gün Nino'nun beni sevebileceğine dair o aptalca umut yine kalbime yerleşti.

NINO

Remo arabasının bagajına birkaç silah daha koyarken beni dikkatle izledi. Birkaç saat içinde Fabiano'yla birlikte Chicago'ya gidecekti. Birkaç son dakika hazırlığı için otuz dakika içinde Sugar Trap'te buluşacaktık. "Hâlâ seninle gelmem gerektiğini düşünüyorum," dedim kararlılıkla. "Sen ve Fabiano Chicago'da değişken bir kombinasyonsunuz."

"Fabiano, Outfit hakkında hepimizden daha çok şey biliyor ve burada hiçbir şey olmadığından emin olman gerekiyor. Fabiano ve ben dönmezsek işleri düzene sokabilirsin."

"Seninle gelirsem geri dönme şansın artar." "Son birkaç haftadır dengesiz davranıyorsun Nino. Sanırım bu Burada kalman en iyisi."

Kaşlarımı çattım. Kendimle daha iyi başa çıkıyordum ve kâbuslar sona ermişti. Ama eskisi gibi değildim. Bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Remo omzuma dokundu. "Neler oluyor? Endişelenmeme gerek var mı?"

"Eskisi gibi değilim," diye başladım, kendimin bile anlamakta zorlandığım şeyi ona nasıl anlatacağımdan emin değildim. "Bir şeyler hissediyorum. Hala bir mücadele, hala normal insanların hissettiği gibi değil, bundan eminim, ama var."

Remo çok hareketsizleşmişti. "Kiara yüzünden mi?"

Başımı salladım. "Onun sayesinde. Geçmişindeki iblislerle savaştı ve benim de anılar tarafından zincirlendiğimi, geçmişte bıraktığımı sandığım bir şey tarafından kontrol edildiğimi fark etmemi sağladı."

Remo gözlerini kaçırdı, yüz ifadesini öfke kaplamıştı. "Annemiz ölmüş olmalıydı. Babam Adamo'yu içinden çıkardıktan sonra onu öldürmeliydi. Yönetimi devraldığımda onu öldürmeliydim ama o hâlâ orada. Hâlâ hayatta."

Remo'nun omzuna dokundum. "O ölmüş kadar iyi. Bir insanın gölgesi. O geçmişte kaldı."

Remo sarsakça başını salladı ve bakışlarımla buluştu, gözlerinde karanlık ve tehlikeli bir şey vardı. Bu bakışı biliyordum ve daha önce birçok kez görmüştüm. "Kiara yüzünden yumuşadığına göre hâlâ benim yanımda mısın?" Ön kolunu Camorra dövmesinin üzerinden kavradım, o da bana aynısını yaptı. "Biz kardeşiz. Sadece doğuştan değil, seçimle de kardeşiz ve son nefesimi verene kadar senin yanında olacağım. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Kiara b u n u biliyor ve kabul ediyor. Ben senin arkadayım."

Durakladım. "Ve ben

yumuşuyorum, endişelenme. Bu yeni hisler... Beni zayıflatacaklarından, artık ihtiyacın olan şey olamayacağımdan endişeleniyordum ama olmadı ve olmayacak. Davamız uğruna öldürürken ve işkence ederken hâlâ en ufak bir acıma ya da suçluluk duygusu hissetmiyorum ve bu değişmeyecek."

Remo başıyla onayladı ve beni serbest bıraktı. Onun için her şey hallolmuştu. Hâlâ onun için orada olduğumu biliyordu. "Artık ben yokken Vegas'la ilgilenebileceğini bildiğime göre, şanslı gelini kaçırmaya odaklanmam gerekecek."

Başımı salladım. Remo takıntılıydı. Bu konuda mantığın sesi olmalıydım ve planımızın gerçekten işe yaradığından emin olmalıydım. Duygular ikimiz arasında mantığın sesi olduğum gerçeğini değiştiremezdi. Duygularımı kontrol etmekte her zaman daha iyi olacaktım ama Remo ben ne dersem diyeyim planını uygulayacaktı.

Kiara beni geçmişimin zincirlerinden kurtarmıştı ve ben de aynısını Remo için diledim. Ama Remo Remo'ydu ve bir kadının onun dehşet ve korku uyandırmayan herhangi bir yönünü görmesine asla izin vermezdi.

Akşam erken saatlerde eve döndüğümde Kiara dışarıda bahçede silahla atış talimi yapıyordu. İlk kez eline silah aldığından beri kendini çok geliştirmişti. Adamo onun yanındaydı ve arada bir kollarını ayarlıyordu. Üç hafta sonra, on dördüncü yaş gününde birliğe katılacaktı ve şimdi Remo'dan, Savio'dan ve benden daha da uzaklaşmıştı. Hâlâ günlük olarak konuştuğu tek kişi Kiara'ydı. Tekrar ateş etti ve hedefi tam on ikiden vurdu. Adamo gülümsedi. Sonra beni gördü ve sertleşti. Kiara'ya bir şeyler söyledikten sonra çekip gitti.

Kiara bana doğru yöneldi, silah hâlâ elindeydi. Işıl ışıldı, gururlu görünüyordu ve kalbim yine o garip taklayı attı. Bu beni hep ürkütürdü.

"Bunu gördün mü?" diye sordu önümde dururken. "İyi bir nişancısın."

Kaşları birbirine çatıldı. "Her şey yolunda mı? Yüzünde yine tuhaf bir ifade var."

Elini tuttum ve onu malikanenin içine götürdüm. Hiç tereddüt etmeden beni takip etti ama arada sırada bana şaşkın şaşkın baktı. Yatak odamıza vardığımızda silahı ondan aldım ve komodinin üzerine koydum. Sonra onu kendime doğru çektim ve öptüm. Elleri göğsüme geldi, okşadı ve çekiştirdi, ağzı benimkine doğru hareket ederken. Tadı nane ve çikolata gibiydi ve ben buna doyamıyordum.

Onu kaldırarak yatağa yatırdım, sonra üzerine tırmandım ve sert sikimi ortasına bastırdım. Ağzımın içinde inledi ve gömleğimi pantolonumdan çıkardı. Doğruldu ve kendimi Kiara'nın yumuşak bedenine geri bırakmadan önce gömleğimi hızla çıkarıp attım.

Elleri sırtımda boynuma kadar gezindi, beni daha yakına çekti ve onu daha sert öptüm ve kalçalarımı pelvisine doğru salladım. Nefes nefese kaldı. "Nino. Sana ihtiyacım var."

Gömleğini başının üzerine ittim, sonra elim şortuna doğru inerken dantelli sütyeninin içinden göğsünü ağzıma aldım. Külotunu açtım ve elimi külotunun içine, yumuşak saçlarının üzerinden ve kıvrımlarının arasından geçirdim, onu sıcak, ıslak ve hazır buldum.

Siktir. Şortunu bacaklarından aşağı yırttım, sonra külotunu da hızlıca çıkardım ve bacaklarının arasına geri dönüp derin, sert bir hareketle içine girmeden önce kendi pantolonumu ve külotumu aşağı ittim. İnledik ve Kiara'nın tırnakları sırtımı tırmıkladı. Taşaklarım seğirirken homurdandım. Bacaklarından birini yukarı kaldırdım ve yavaş, sert hamlelerle onu becermeye başladım. Dudaklarından birbiri ardına inilti çıkarırken gözlerini benden ayırmıyordu. Gözlerinde güven ve sevgi vardı. Bunu şimdi görebiliyordum. I

bakışlarındaki duyguları okumakta neden bu kadar zorlandığımdan emin değildim. Kendi göğsüm gerildi ve ölü kalbim lanet olası duygularla şişti.

Lanet olsun, acı vericiydi ama şimdiye kadar hissettiğim en iyi acıydı. Kollarımı Kiara'ya doladım, bedenlerimizi daha da yakınlaştırdım, ona daha çok ihtiyacım vardı çünkü göğsümdeki boşluğu sadece o doldurabilirdi. Ruhum olan kara uçuruma sadece o bakabilir ve içinde sevinebilir bir şeyler bulabilirdi.

Boğazım düğümlendi ama günlerdir söylemek i s t e d i ğ i m kelimeleri zorla çıkardım. "Seni seviyorum." Bu üç kelimeyi yüksek sesle duyduğumda, dudaklarımdan döküldüklerini duyduğumda itişlerim durdu.

Kiara altımda gerildi, gözleri büyüdü ve kendimi toparlayıp tekrar içine girdim. "Öyle mi?" diye fısıldadı.

"Ölü kalbimle istiyorum. Her lanet lifimle varlık."

İticilerimi daha yükseğe kaldırdığımda nefesi kesildi ve gözleri hala inanamıyormuş gibi şaşkınlık içindeydi. Aramıza uzandım, klitorisine dokundum ve dudaklarına yapıştım. Titreyerek yukarı doğru kalktı ve ben de kendimi bıraktım. Gözlerimi açık tuttum, Kiara'nın muhteşem yüzünün zevkle buruşmasını izlemeye devam ettim. Seksten her zaman zevk almışımdır. Hissetmeye en çok yaklaşabildiğim şeydi ama duygularla yapılan seks bambaşka bir şeydi. Mükemmeldi.

Yumuşamaya başladığımda bile Kiara'nın üstünde kaldım ve onu bir kez daha öptüm.

"Beni seviyorsun," diye fısıldadı. "Gerçekten mi?"

"Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum. Bir daha asla taklit sevgi ya da aşk yok, çünkü seninleyken taklit etmeme gerek yok. Sen benim o ölü parçamı geçmişten çıkarıp yeniden canlandırdın. On beş yıl önce ölmedim ama yaşamadım da... ta ki sana kadar."

Bana daha da sıkı sarıldı. "Seni seviyorum, Nino. Altı yıl önce bir parçam öldü ama sen yeniden yaşamama yardım ettin."

İkimiz de geçmişimizden yara almıştık ama birlikte şeytanlarımızla savaştık ve şampiyon olarak çıktık. Bir zafer hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

SON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.